

Tự
Tự
Cầm

Review by
Hạ dung hoa

Facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Aí Khánh Thị Tâm

Mục lục

- Chương 1: Tướng Gia Xác Chết Sống Lại
- Chương 2: Ái Khanh, Ngực Thật Rắn Chắc
- Chương 3: Hoàng Thượng, Người Thật Mất Khí Tiết
- Chương 4: Ngự Tứ Phẩm Bài
- Chương 5: Hòa Thân
- Chương 6: Hoàng Thúc, Trầm Cực Kỳ Ôn Nhu
- Chương 7: Cường Công Nhược Thụ
- Chương 8: Mập Mờ Này, Không Chơi Nổi
- Chương 9: Xuyên Không Gặp Thời
- Chương 10: Hậu Cung Như Kỷ Viện
- Chương 11: Mỹ Nam Mơ Hồ Trong Mộng
- Chương 12: Ái Khanh Bận Rộn Nhiều Việc
- Chương 13: Lâm Đại Nhân Bất Lự
- Chương 14: Muội Muội Của Hoàng Đế
- Chương 15: Bánh Ngọt Có Độc
- Chương 16: Nữ Tể Tướng Thật Nhộn Nhào
- Chương 17: Phong Vân Hậu Cung
- Chương 18: Cầm Thú, Buông Vi Thần Ra!
- Chương 19: Hoàng Thúc Thành Thân Với Hoàng Muội?!
- Chương 20: Mị Thuật
- Chương 21: Đóng Cửa Thả Chó
- Chương 22: Vô Ý Thành Kê Mang Tội Giết Người
- Chương 23: Tiểu Thiếp Cũng Là Một Loại Nghề Nghiệp
- Chương 24: Hoàng Hậu Thiên Tuế
- Chương 25: Trúng Giải Nhất!
- Chương 26: Nam Sủng Của Hoàng Thượng
- Chương 27: Nam Nhân Tranh Phươg Khoe Sắc
- Chương 28: Theo Đuổi Tâm Tư Của Mình
- Chương 29: Ra Về Cao Thâm
- Chương 30: Từ Quan
- Chương 31: Nói Lại Tình Xưa
- Chương 32: Phát Sinh Biến Cố
- Chương 33: Biết Người Biết Ta
- Chương 34: Đại Nhân Rất Gian Trá
- Chương 35: Ngang Ngược Cầu Hôn
- Chương 36: Cả Đêm Triền Miên
- Chương 37: Trở Thành Tù Binh
- Chương 38: Qua Tay Người Khác
- Chương 39: Nữ Nhân Ở Trong Cung Không Nhiều
- Chương 40: Lời Thật Lòng Rất Nguy Hiểm
- Chương 41: Yêu Nghiệt Gây Chuyện
- Chương 42: Thanh Tảo Hậu Cung
- Chương 43: Tận Tâm Tính Toán

Chương 44: Sự Phụ
Chương 45: Đường Về
Chương 46: Hoàng Thượng Đã Chết
Chương 47: Ảnh Đế Ảnh Hậu
Chương 48: Nội Ứng
Chương 49: Bị Đâm Bỏ Mình
Chương 50: Tựa Như Mơ Mà Không Phải Là Mơ
Chương 51: Nơi Nào Là Cổ Hương
Chương 52: Chết Chìm
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56: Trầm Trung Thành Không Hai Lòng
Chương 57: Lấy Lòng Hoàng Thượng Giống Như Tán Gái
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63: Cầm Túc
Chương 64: Nham Hiểm Xảo Trá
Chương 65: Ta Biết Người
Chương 66
Chương 67

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 1: Tướng Gia Xác Chết Sống Lại

Họ Lâm, tên Tĩnh Dao, cũng là tể tướng Tây Hạ.

Tuổi vừa mới đôi mươi, thiếu niên đặc chí, còn thêm kinh tài tuyệt diệu, khí chất lỗi lạc, phong lưu vô câu (1), từ trên xuống dưới, trong ngoài thiên triều, không người nào năng xuất kỳ hữu (2), cho nên được vô số khuê nữ thiếu nữ khát khao, đề cập đến bản thân tiểu sử Lâm Tĩnh Dao toàn quốc phát hành vô số bản sao, trong một thời gian ngắn lượng tiêu thụ những cuốn sách tương tự cũng đứng đầu bảng.

Trên đây.

Chỉ là tuyên truyền.

Theo 《 Khuyhnh thế lục 》 bên trong ghi lại: Tĩnh Dao vốn là, thật khó mới có thể dùng từ thuật lại, mi mục như Giang Nam họa quyền, u thúy sâu xa, môi mỏng tựa như hoa đào thán tự, ôn nhuận hữu tình, nước da hơn hẳn tuyết trời đông giá rét, điểm chút son hồng, tựa như tiên giáng trần, mà lại hướng về thế gian, nhân trung long phượng, muốn tìm cũng không thấy.

Trên đây.

Hư cấu đơn thuần.

Lại có 《 Tuyệt thế lục 》 trong nói tới: thiếu niên anh tài Lâm Tĩnh Dao, hai tuổi có thể viết đề tự, ba tuổi có thể thành thơ, bốn tuổi làm văn, năm tuổi thảo luận quốc sự, văn thao vũ lược an nhàn nắm, trị quốc an bang phi nan sự. (phê bình, không tán thành chuyện.)

Trên đây.

Cũng là sự thật.

Phải nói tiếng đồn của dân gian so với sự thật cũng có chút chênh lệch, khó tránh khỏi việc thần hóa Lâm Tể tướng, nhưng mọi người đều biết, Lâm Tĩnh Dao là Tây Hạ đệ nhất, thiên tư thông tuệ, tư chất hơn người, là Thánh thượng ngự bút kính trọng ban cho "Tây Hạ đệ nhất trí nang" (3), triển khai trị quốc, hoàn thiện khoa khảo, đánh lui cường địch, toàn bộ khó khăn trong mắt hấn, chỉ cần thời gian một ly trà đã có thể nghĩ ra sách lược, thậm chí có người tuyên bố nói: dùng Tĩnh Dao có được thiên hạ.

Mà hết thầy này cũng phải bắt đầu nói đến từ khi hấn gặp chuyện bỏ mình. . . . .

Ngày đó, Lâm Tĩnh Dao vừa mới thảo ra bản dự thảo " Phát triển biên giới mậu dịch, giảm thiểu chênh lệch giàu nghèo, trấn an lưu dân" , đáng tiếc còn chưa cụ thể ban bố các biện pháp tương quan, ngay tại thời điểm vừa ra khỏi cửa cung chưa được vài bước liền trúng tên bỏ mình.

Không sai, Lâm Tể Tướng được khoác lác như một vị thần vĩ đại vốn cũng chỉ là thân thể phàm thai, vì vậy thiếu nữ trong thiên hạ đều bồi hết nước mắt, khóc đứt ruột.

Cho tới khi mọi người đem đoạn truyền kỳ này trở thành dĩ vãng.

. . . . .

Lại nói ngày đó trời trong nắng ấm, hoa đào rụng rả, vốn là một ngày thích hợp du ngoạn, leo núi, nhưng một đoàn mai táng trùng trùng điệp điệp dọc theo bên đường khóc lóc nức nở, đánh phá hư cảnh xuân vô hạn này.

Tám người nâng một quan tài lưu ly ngự tứ đi đằng trước, đến nơi nào, tiếng khóc thêm vang, người đưa tang nối tiếp nhau nhiều càng nhiều xuất hiện dọc theo đường.

"Nịnh thần phúc thọ kéo dài, vì sao lại cứ để Hiền thần phúc bạc mệnh đoản a, chao ôi, ông trời, ngài phải mở mắt ra đi." Ven đường đột nhiên có một vị đại bá xông lên nắm chặt nắp quan tài, khóc so với cha mẹ đã chết của hắn còn bi thống hơn.

Mà lúc này ——

"Thùng thùng, thùng thùng. . . . ." Trong quan tài đột nhiên truyền ra vài tiếng gõ đập.

Mọi người nín thở ngưng thần, xác nhận thanh âm kia vẫn còn tiếp tục, nhất thời ngừng tiếng khóc, trong nháy mắt yên lặng, không biết người nào hô một tiếng "Xác chết sống lại", ngay sau đó nhóm người này trước một khắc còn khóc lóc sụt sùi muốn sống muốn chết, một khắc sau chân như bôi dầu đều chạy toán loạn.

Chỉ có thể thương xót vị quan phụ mẫu "xác chết sống lại" trong quan tài bị người ta vứt bỏ chẳng thềm quan tâm.

Chiếc quan tài lưu ly bị bỏ lại ở một bên đường rất lâu, tiếng va chạm bên trong vẫn còn tiếp tục, nếu không phải trên sàn quan tài

đục mấy phần rỗng, sợ rằng Lâm Tể tướng này còn phải chết thêm lần nữa.

Không sai, trên thực tế thân thể này đích thực đã chết một lần.

Đợi đến khi thị vệ thở hổn hển hồi báo Thánh thượng, vị cửu ngũ chí tôn này nhàn nhã gác lại ly trà, đứng dậy nói: "Đi, tới xem nào nhiệt một chút."

Thời khắc không quên hưởng lạc, đây mới là bản chất tính tình Tây Hạ Hoàng đế Thủy Linh Ương, "Lâm ái khanh không hổ là sủng thần của trẫm, đã chết còn tặng kèm thêm biểu diễn văn nghệ, xác chết vùng dậy sao? Ha ha, thú vị, không biết bộ dạng nghiêm trang kia, cảnh tượng Lâm Tể Tướng cứng rắn nghiêm khắc kiềm chế bản thân lúc ấy nhảy loạn một phen sẽ như thế nào."

"Đúng là là hôn quân." Thị vệ đến thông báo thảm máng một tiếng, bước nhanh đuổi theo nam tử còn chưa kịp thay long bào.

Đang tiết xuân, một hồi gió mát phất qua, thổi rơi vô số cánh hoa, dào dạt miên man rơi trên người một huyền y nam tử, nam tử kia mi mục sáng ngời, tuấn mỹ vô song, tóc đen tản mát ôn nhu phủ trên vai, mang theo bên người tình cảm ấm áp khiến hoa đào ven đường cũng phải mờ nhạt đi rất nhiều.

Mà giờ khắc này, trong ánh mắt của hắn mọi cảm xúc lưu chuyển, cuối cùng vươn bàn tay trắng noãn, vừa dùng lực mở nắp quan tài ra, không nói hai lời đã ôm Lâm Tể Tướng đang thở hổn hển một phen vào trong ngực, cúi đầu nói: "Ta biết ngươi sẽ không chết, làm sao có thể bỏ ta, cứ như vậy mà đi chứ."

"Khụ khụ." Lâm Tĩnh Dao ho khan mấy tiếng, còn chưa thấy rõ người trước mắt, liền liếc thấy nơi khác đi tới một nam tử tuyệt điểm hoa mỹ, chỉ thấy khóe mắt hắt một điểm lệ chí đỏ thắm lung lay sinh động(4), trong đôi mắt hẹp dài mê người dẫn theo mấy phần đùa giỡn, môi mỏng như tô máu vẽ ra một đường cong xinh đẹp, mặc một thân áo choàng màu đỏ rực thêu Kim Long, xem ra vừa ung dung hoa quý, lại mị hoặc tuyệt luân, đúng là yêu dị. Trên tai trái đeo lên bốn chiếc bông tai Hồng Bảo Thạch phát ra ngân quang lóng lánh, mang theo loại khí chất của thanh niên bất lương.

Hoành Điểm? Quay phim?

Tròng mắt Lâm Tĩnh Dao đảo mấy vòng, gan dạ suy đoán tình trạng khả năng mình gặp phải, mình hôm nay phải đi đóng thế cho người ta, có phần diễn phải treo ngược bị thương, nữ minh tinh kia được nuông chiều từ bé có chứng sợ độ cao nghiêm trọng, cho nên mình mới xuất cảnh cổ trang, hoàn thành xong một loạt động tác đánh nhau yêu cầu cao, bản thân mình tuổi còn trẻ đã đạt đai đen Taewondo, thật sự rất thích thú với công việc mới được giao này.

Nhưng mà, sao còn chưa chụp ảnh chứ?

Tại sao mình lại bị người ta nâng tới nơi quỷ quái này.

"Lâm ái khanh, người đây là xác chết vùng dậy hay là hồi hồn?" Yêu nghiệt nam tử khẽ hé môi son, tràn đầy ý cười hời.

Lâm Tĩnh Dao chần chờ một hồi lâu, nói: "Ngài có làm hay không, ta đang đóng đích thị là Ma giáo thiếu nữ."

"Ma Giáo, thiếu nữ?" Nam tử mặc long bào nhướng nhướng mày.

"Vị đại ca này, ngài có thể buông ta ra không." Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy bị huyền y nam tử ghìm đến khó thở, sau khi bất mãn kháng nghị một câu, nhìn thấy chân dung nam tử kia thì lại một lần nữa thất thần.

Đây là cái tổ kịch nào chứ, cử ra nam diễn viên sao lại anh tuấn tiêu sái như vậy!

Phúc lợi, đây tuyệt đối là phúc lợi!

"Thập cửu thúc, tình cảm của người và Lâm Tể Tướng thật đúng là không phải thân thiết bình thường nha, hẳn là theo tới tống táng sao?" Thủy Linh Ương cười cười, lại dời tầm mắt hướng về phía Thủy Nguyệt Ngân đang vui sướng giống như mất lại tìm thấy.

Thập cửu vương gia đứng lên, khẽ khom người xem như là cúi người thi lễ, âm giọng trả lời: "Thần cùng Lâm đại nhân vốn là bạn thân, tình cảm thân thiết đó quá rõ ràng, vừa nghe được tin dữ hẳn trúng tên bỏ mình, đương nhiên sẽ đến đưa tiễn."

Thủy Linh Ương nhú mày, nói: "Đã không đưa hán siêu độ, ngược lại còn gọi hán trở lại sao? Hừ!"

Trong lời nói đó, tựa như đối với Lâm Tĩnh Dao có nhiều bất mãn.

Điều này cũng khó trách, Lâm Tĩnh Dao tính tình bảo thủ quả thật khiến tất cả triều thần nhúc nhích, hơn nữa tính khí bướng bỉnh lợi hại, thường xuyên bởi vì hoàng thượng không tiếp thu ý kiến của mình, mà lấy tình lấy lý tiêu diệt Thủy Linh Ương mấy ngày, cho đến khi hán gật đầu mới thôi.

Phải nói văn võ cả triều, người có thể trị được Thủy Linh Ương cũng chỉ có đại thần xác chết sống lại trước mắt này thôi.

Đang lúc thời điểm Lâm Tĩnh Dao có chút hốt hoảng, đột nhiên cúi đầu, thấy được bộ ngực của chính mình bằng phẳng như tường thành.

Tráo cup D của ta?

"Oa ——" thét lên một tiếng .

Cái gọi là xuyên qua, có lẽ chính là như vậy rồi.

Ngày thứ hai, theo lệ cũ vào triều, Lâm Tể Tướng mang vành mắt quàng thêm bị người ta đưa lên cổ kiệu, sau đó một mạch mang vào trong cung.

Ngực vẫn còn đó, chỉ là co lại, nhiều nhất cũng chỉ là cup B, hoặc vẫn còn không đạt tiêu chuẩn. Đáng thương nguyên chủ nhân của thân thể này vì để che giấu thân phận nữ nhân của mình, còn quấn lên băng vải dày đặc.

Về phần gương mặt, miễn cưỡng được cho là mi thanh mục tú, đóng vai nam nhân có phần chưa đủ khí thế, nhưng cũng có chút mùi vị anh khí.

Phóng thích bộ ngực không cao lắm của mình, Lâm Tĩnh Dao choàng lên nhiều trung y, chỉ ngóng trông tiền đồ có thể phát triển trong tương lai.

Cả triều văn võ nghiễm nhiên lấy nàng làm chuyện lạ, một nhóm người thừa dịp hoàng thượng còn chưa nhập điện, mồm năm miệng mười hỏi tới quá trình nàng xác chết sống lại, nữ nhân kia khóc không được, cười cũng không xong, nghĩ mình đã từng xem qua mấy tiểu thuyết xuyên không, nhưng cho tới bây giờ cũng đâu có nữ nhân xuyên qua vòng vèo làm chức Tể tướng đi.

Nếu vạch trần thân phận của mình, có bị định tội khi quân không?

Thấy quý, chẳng lẽ đời này ngay cả cơ hội yêu đương bình thường đều không có sao?

Rốt cuộc, tên Đế Vương đến chậm bước lên bảo điện, lười biếng nâng trán nói: "Chúng ái khanh có tấu chương tấu lên, không có bãi triều."

Lâm Tĩnh Dao há miệng, không nghĩ tới Đế Vương này tuổi còn trẻ, đúng là lười biếng như vậy, kia điển hình một bộ túng dục quá độ mà thiếu ngũ sắc mặt thật khó coi.

Chính đang đi tới ghế rồng, chợt thấy tả hữu đại thần đồng thời lui về sau một bước, Tể Tướng xui xẻo kia kỳ quái liếc mọi người một cái, đang muốn lui theo về phía sau, lại nghe Thủy Linh Ương không vui hỏi: "Lâm ái khanh hôm nay lại có đề nghị gì sao?"

Có cái lông ậy! Máy lão gian thần này thế mà lại hại mình.

Lâm Tĩnh Dao ngẩng đầu lên, nhếch miệng mà cười cười, nói: "Hoàng thượng, nếu như thần nói mình mắc tiểu, muốn mượn nhà vệ sinh dùng một chút, có thể không?"

Trong nháy mắt yên tĩnh.

Mồ hôi lạnh theo gương mặt chảy ròng ròng xuống.

Lâm Tĩnh Dao cúi đầu trầm mặc, thầm nghĩ Đế Vương yêu nghiệt này sẽ không xử mình một tội đại bất kính đi.

Không đến mức, tuyệt đối không đến mức đó, người có ba gấp, nếu nhịn không nổi chung quy chưa đến mức ở trên đại điện xì hơi

ra đi.

"Nếu như thế, bãi triều thôi." Thủy Linh Ương nói một câu, sau đó nhếch môi cười khế, đối với Lâm Tĩnh Dao vội vã chuồn đi nói: "Lâm ái khanh, nhà vệ sinh Nam rẽ trái, đừng tìm nhầm chỗ."

"Đúng, đúng, tạ Hoàng thượng chỉ điểm." Lâm Tĩnh Dao nói xong thật sự chạy thẳng tới nhà vệ sinh, có lẽ kích động quá mức, thật có chút cảm giác ớn lạnh không nổi.

Nhắc quần đi ra khỏi nhà vệ sinh thì lại thấy hai cung nữ sắc mặt dị thường, chỉ chỉ nhà vệ sinh sau lưng, nói: "Đây là nữ xí, Lâm đại nhân đi nhầm chỗ rồi?"

Lâm Tĩnh Dao nàng đương nhiên biết đây là nhà vệ sinh nữ, chỉ là. . . . .

"Ha ha, quá gấp, quá gấp." Nàng phụ họa, vội vàng lại đi tới cửa cung.

Nói đến thật cũng buồn bực, hoàng gia đại viện này, bốn bề cung vũ phi diêm (5), tả hữu đều một dạng, bản thân trong lúc đổi hướng, chính xác lạc đường!

Chỉ thấy cách đó không xa một nữ tử mỹ mạo như tiên tay cầm sa lưới, giữa muôn vàn hồng lục vui thú mà chạy trốn, cố gắng bắt một con bướm bướm, mà dáng người vui thích, rõ ràng giống như một bướm trắng, khiến người ta nhất thời không thể dời mắt.

"Chắc chắc, không hổ là hậu cung, quả thật là nơi cất giấu mỹ nhân tốt nhất." Lâm Tĩnh Dao cảm khái một câu, chợt nghe từ sau lưng truyền đến một tiếng chát vắn lạnh như băng: "Lâm Tĩnh Dao, đầu người không cần nữa phải không?"

(1): phong lưu vô câu: phong lưu không gò bó

(2): năng xuất kỳ hữu: ý không ai có năng lực như vậy

(3): Tây hạ đệ nhất trí nang: Tây Hạ người nhiều mưu trí nhất

(4): Lệ chí: Nốt ruồi đón lệ

(5): Cung vũ phi diêm: Mái hiên cong

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 2: Ái Khanh, Ngực Thật Rắn Chắc

Cứng ngắc mà quay người lại, Lâm Tĩnh Dao nhìn về phía tuyệt thế yêu nghiệt trước mặt. Chỉ thấy trên tai trái của hắn bốn viên bông tai lưu ly làm bằng bạc hiện ra lộng lẫy, khóe mắt một chấm lệ chí đỏ tươi dường như có thể nhỏ ra máu, cả người tản ra một loại hơi thở ám hắc không rõ ràng.

Chân khẽ run rẩy, Lâm Tĩnh Dao trả lời nói: "Hoàng thượng, không biết thần có tội gì ạ."

"Hậu cung trầm là cấm địa, nữ quyến hỗn loạn, Lâm đại nhân chẳng lẽ không hiểu quy củ ư, lại dám tư xông." Thủy Linh Ương nói giọng nhàn nhạt, nhưng trong lời nói lại dẫn theo một tia tức giận.

Đúng rồi, ta hiện giờ là nam nhân.

Lâm Tĩnh Dao không ngừng kêu khổ, vội vàng cung kính khom mình, nói: "Thần biết sai rồi, sẽ đi ngay, đi ngay." Nói xong, chân như bôi dầu vội vàng quẹo trái, lại nghe Đế Vương mặt lạnh kia trầm giọng nói: "Là bên phải!"

Lâm Tĩnh Dao vừa đi, nữ tử mỹ mạo bắt bướm thân nhiên tiến lên phía trước, giữa mi tâm có một chấm chu sa đỏ hồng, cùng với điểm lệ chí trên khóe mắt Thủy Linh Ương cực kỳ tương xứng.

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết cúi người thi lễ, đã thấy Thủy Linh Ương đột nhiên tiến lên ôm nàng vào trong lòng,

tham lam hít hà hương thơm ngát trên mái tóc nàng , nói: "Bảo bối, thơm quá, trẫm có thể một miếng ăn sạch nàng được không?"

Mộ Dung Tuyết nũng nịu mà nói một câu "Ghét" , sau đó liếc mắt nhìn phía nơi xa nhóm Tần phi đang quăng tới ánh mắt hoán hận, nhếch môi cười lạnh một phen, không chút kiêng nể ở trong ngực Thủy Linh Ương tiếp tục làm nũng.

Nàng, Mộ Dung Tuyết, cho dù không có một lão cha hùng mạnh hậu thuẫn, nhưng bằng sự sùng ái không hạn chế của Thủy Linh Ương dành cho mình, như thường vẫn có thể hô phong hoán vũ, vị trí hoàng hậu mà mọi người mơ ước kia, một ngày nào đó cũng sẽ là của nàng.

Chỉ là trước mắt, nàng cần phải nhẫn nại.

Lại nói Lâm đại tể tướng kia, vừa về tới phủ liền cầm lên bút lông chuẩn bị viết một phong thư từ chức, phải nói làm Tể tướng này có gì tốt, trừ bỏ là nhân viên công vụ, công việc tương đối vẻ vang, tiền công cố định có thể cầm, hơn nữa ở ngoài dưới một người trên vạn người, rốt cục còn cái gì tốt nữa.

Có điều nghĩ lại một chút, ngoại trừ ở ngoài tương đối nơm nớp lo sợ, hình như cũng không có gì không tốt.

Như vậy, nàng nét chữ như chó cào tạm dừng một phen, đợi đến khi nét mực phủ lên trên giấy Tuyên Thành khô lại, nàng gác lại bút lông, gọi tiểu nha hoàn, nói: "Người đi gọi Lưu Nhị thúc quản sổ sách tới cho ta."

"Lão gia, người tìm ta." Lưu Nhị thúc nhanh chóng đi tới, nhưng vừa nghe Lâm Tĩnh Dao hỏi tới sổ sách, sắc mặt lại có chút xấu hổ,

cúi người đi lên, nói: "Lão gia, ngài không phải đều đã đem bạc quyền góp cho dân chúng nghèo khổ sao, trong phủ cũng đâu có để lại, có thể miễn cưỡng duy trì kiếm sống đã là không tệ rồi."

Bi thay! Cảm tình lại còn là một thanh quan.

Ngay cả tiền tích góp còn không có, nếu mình từ quan, phải dựa vào cái gì mà sống qua ngày đây.

Lâm Tĩnh Dao ảo não đem đơn từ chức vò thành một nắm, sau đó ném trên đất, thầm nghĩ mình đường đường là Tể tướng một nước, làm sao có thể sống nghèo túng như vậy.

Đang lúc ẩm ức vô cùng, chợt thấy Lưu Nhị thúc xoay người sang chỗ khác, khom người với người đến thăm, nói: "Vương Gia, ngài đã tới."

Lâm Tĩnh Dao quay người lại, thấy người tới đúng là biến thái Vương Gia ngày đó đem mình trong quan tài ôm lấy không rời, vì vậy tức giận cười cười, đánh giọng quan nói: "Không biết Vương Gia đến, không từ xa tiếp đón rồi." Dứt lời, lại nằm bò trên án kỷ, lập kế hoạch cho con đường buôn bán tương lai.

Nụ cười của Thủy Nguyệt Ngân vẫn ôn hòa như cũ, giống như một hồ bích thủy không sóng không gió, ấm áp lòng người.

"Thế nào, gặp phải chuyện phiền lòng sao?" Hần đi lên trước, ngẩng ngửa bút lông, ôn nhu hỏi.

"Vương Gia, hai ta giao tình rất sâu phải không?" Lâm Tĩnh Dao đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt sáng quắc hỏi.

Dáng vẻ kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu bạch dương đi lạc tới hang sói vậy.

"Đó là đương nhiên." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, trong mắt tràn đầy nồng tình mật ý.

Một phen chà xát cánh tay mình, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy da gà bỗng nhiên nổi lên, thầm nghĩ mỹ Vương Gia này chẳng lẽ còn có tâm tư khác với mình sao, nhìn hắn cũng đâu giống một nam sắc đoạn tុ.

Trước hết bắt chấp trong này có ám muội mờ ảo gì, Lâm Tĩnh Dao đưa tay ra, nói: "Nếu như vậy, ta mượn bạc của ngươi, chắc Vương Gia sẽ không cự tuyệt đi."

"Đó là đương nhiên."

Vẫn lại là câu này, thế nhưng bên trong ôn thanh đó tựa hồ thăng lên một cao độ.

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao một lần nữa xoa xoa cánh tay mình, vẻ mặt đau khổ nói: "Vương Gia, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện không?"

. . . . .

Vạn lượng bạc nằm trong tay, Lâm Tĩnh Dao trước giờ không vắng họp lập tức xin nghỉ mấy ngày, sau đó tới khu vực phồn hoa nhất kinh thành mua một cửa hàng, cũng không vội vã trang hoàng mà chỉ phá dỡ phòng ốc, hơn nữa lại thảo ra một bản vẽ, sai người phỏng theo khuôn mẫu mà xây dựng lên một tòa lâu cao năm tầng kinh thế hãi tục, ngay lúc ấy mà nói tuyệt đối có một không hai, để móng nhà có thể ổn định, Lâm Tĩnh Dao đem kiến thức về kiến trúc

của bản thân dùng tới, sau đó lại theo thứ tự thiết kế ra các trang phục mỗi triều đại, từ Hạ Thương Tây Chu đến Nguyên Minh Thanh, từ nội liễm Hán phục đến lộ nhũ Đường trang, có thể nói là đủ loại, hết sức thú vị.

(nội liễm: kín đáo. Lộ nhũ: hở hang)

Không sai, ta muốn mở một lầu hộp đêm cao cấp!

Phải nói trong kinh thành cái gì có thể kiếm tiền nhanh nhất, ha ha, ta biết.

Tất cả an bài ổn thỏa, Lâm Tĩnh Dao một lần nữa mặc lên quan phục, đặt chân vào cửa cung, trong ngực vẫn còn giấu đơn từ chức ngôn từ khẩn thiết, ta muốn mở tiệm làm lão bản, tuyệt không kiêm chức làm giúp việc cho người ta.

Đi tới đại điện, Lâm Tĩnh Dao mấy ngày không đặt chân vào cửa cung chỉ cảm thấy không khí cổ quái lên rất nhiều, hỏi người đồng sự mới biết lưu dân bên phía Bắc biên cảnh đột nhiên càng ngày càng liều lĩnh, nhiều lần vượt biên tranh mua lương thực của cư dân Tây Hạ, thậm chí còn dùng mọi cách vũ nhục phụ nữ, phát sinh không ít chuyện phóng hỏa giết người. (Biên cảnh: biên giới)

Lâm Tĩnh Dao dừng một chút, biên giới tai họa ngằm từ xưa đều có, cũng là chuyện không có biện pháp, tự khuyên mình chớ lâm vào vũng nước đục này, khẩn trương từ chức cho xong, trở về an tâm mở kỹ viện làm tú bà.

Thế nhưng, mọi người một phen tranh luận, lại một lần nữa đưa mắt hướng về phía Lâm Tĩnh Dao không tập trung kia, chỉ thấy nàng ngáp một cái, hiển nhiên là không có nghe.

"Lâm ái khanh, lần trước người nêu ra bản dự thảo phát triển hai bên mậu dịch, không biết cụ thể định thực hành như thế nào đây?" Thủy Linh Ương đột nhiên mở miệng.

"Biên cảnh đều đã thành cái bộ dáng âm ỉ kia rồi, đề nghị này thật đúng là lời thôi lếch thếch." Lâm Tĩnh Dao nói thảm một câu, sau đó tiến lên một bước nói: "Hồi hoàng thượng, theo ý kiến thần, trước mắt biên cảnh hỗn loạn, nghĩ lại phát triển thương mậu quả thật khó như lên trời, vì thần cả gan, thu hồi đề nghị ngày trước, tiếp thu ý kiến của các đại nhân còn lại." Dứt lời, ưu nhã lui về phía sau, sau đó trở lại hàng ngũ.

Lại một hồi tĩnh mịch.

Lâm Tể Tướng cho tới bây giờ là một người cố chấp, tuyệt đối không có khả năng bác bỏ đề nghị của mình, chỉ cần nàng đề xuất ý kiến, cho dù nghe không đáng tin như thế nào, nàng cũng có thể xoay chuyển hiệu lực Càn khôn, chung quy có thể phát triển mọi thứ đi theo hướng dự kiến của mình.

Nàng chính là có bản lĩnh này.

Được gọi là "Tây Hạ đệ nhất trí nang" không phải không có đạo lý.

Nhưng hôm nay, nàng hiển nhiên lại vô tâm với chính sự, hết thấy xem như chỉ là mượn cớ.

"Nếu như vậy, chúng ái khanh nói lên một chút ý kiến của mình xem." Sắc mặt Thủy Linh Ương trái lại xử biến bất kinh, nhàn nhạt mở miệng.

(xử biến bất kinh: thấy biến không sợ hãi.)

"Hoàng thượng, không bằng phái binh tiến đến quét sạch đi, chỉ là du dân phía Bắc mà thôi, Tây Hạ chúng ta như thế nào còn không thắng được bọn chúng."

"Hừ, du dân? Một khi khai chiến e rằng sẽ chân đao chân thương liều mạng xông lên, phía Bắc kia mấy năm nay đột nhiên nhanh chóng quật khởi, nếu thực sự đánh nhau, tuyệt đối sẽ là một trận khổ chiến."

"Như vậy sợ rằng sẽ hao người tốn của, Tây Hạ mấy năm gần đây thật khó mới ổn định lại, dân chúng vừa mới lấy lại tinh thần, hiện giờ chính trị khôi phục nguyên khí, không thể nổi lên chiến tranh vào lúc này."

"Nhưng phía Bắc kia thật khinh người quá đáng, làm như Tây Hạ ta không có người sao, dám lỗ mãng như vậy."

"Ta thấy vẫn nên phái quân tiến đến đóng quân, cố gắng chớ gây xung đột, còn có thể ngăn chặn giặc cỏ từ bên ngoài."

"Đóng quân không cần bạc sao, nghĩ đến việc ngăn cản đám thổ phỉ kia, sợ là một vạn tám ngàn người còn không đủ ấy chứ, như vậy, lại một khoản thêm vào chi trả nữa."

"Bằng không huy động cư dân nơi đó rời đi đi."

"Hừ, dân chúng nơi đó không dưới vạn hộ, nếu muốn di dời, kia một công trình lớn như thế nào hử."

. . . . .

Dường như không nghe thấy, Lâm Tĩnh Dao hết lần này tới lần khác xoa xoa đơn từ chức trong tay, thầm nghĩ đợi lát nữa bãi triều

nên làm thế nào hướng Boss của mình từ chức cho thỏa đáng.

Mấy phen miệng lưỡi tranh chấp không xong, Thủy Linh Ương hiển nhiên có chút bực bội , vì vậy phát phát tay, nói: "Trước tan triều đi, Lâm Tĩnh Dao ở lại, theo trẫm đi tới thư phòng."

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao ôm tâm tình thấp thỏm tới ngự thư phòng, thâm nghĩ Hoàng thượng này sợ là muốn để mình bày mưu tính kế, Lâm Tể Tướng đáng thương này còn bị các lão bách tính khoác lác tựa như một vị tiên, mà mình đây chỉ biết khôn vặt không hơn không kém đâu có thể có ý kiến xây dựng gì.

Vì vậy vừa lúc rảo bước tiến lên, cuối cùng mất hồn, tiếp theo vấp ngã một cái, nếu không phải có Thủy Linh Ương đi đằng trước đột nhiên xoay người lại ôm lấy nàng, sợ rằng nàng thực sự đã được làm một cầu sức bần. (chó táp bần

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 3: Hoàng Thượng, Người Thật Mất Khí Tiết

Đế Vương trẻ tuổi tà mị cười đến run rẩy hết cả người, sau một hồi lâu, đột nhiên thu lại vẻ mặt, gương mặt âm kiêu nói: "Người thân là tướng của một nước, thế mà lại định lao vào buôn bán da thịt, đây là muốn lấy bộ mặt Tây Hạ ra đùa giỡn hay sao?" Nói xong, đột nhiên vỗ bàn một cái, rung lật một ly trà, cộng thêm tróc một khối nghiên mực.

Lâm Tĩnh Dao khóe miệng giật giật vài cái, tất nhiên không ngờ rằng Đế Vương này tính tình biến hóa nhanh như vậy, quả nhiên là hỉ nộ vô thường, trong lòng dự đoán người này phải thuộc chòm sao song nam.

Vội vàng quỳ rạp xuống đất, Lâm Tĩnh Dao run rẩy lấy ra đơn từ chúc, nhắm mắt đệ trình lên, cúi đầu nói: "Thần có một yêu cầu quá đáng, chỉ hi vọng hoàng thượng có thể khai ân."

Không sai, lão nương về sau không làm công ăn lương là được, ta cũng không làm mất mặt hoàng gia, xem người còn có luật nào ràng buộc nữa.

Còn không đợi Thủy Linh Ương cầm lấy đơn thư, đã nghe thấy một tiếng trấn an mềm mại truyền đến. "Được rồi, hoàng thượng phát câu gì vậy, coi chừng hại đến thân thể."

Người tới là Mộ Dung Tuyết, liếc nhìn Lâm Tể Tướng trên mặt đất một cái, nâng tay áo che miệng cười một tiếng, nói: "Tình cảm

Hoàng thượng cùng Lâm đại nhân lại bất hòa ư, hần nha, vốn là người tính tình bướng bỉnh, cũng không phải là một ngày hai ngày, Hoàng thượng ngài còn tức giận để làm gì chứ."

Tiếp theo là một tiếng cười duyên vô hạn phong tình, lại thiên hồi bách chuyển. Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy yếu mềm đến xương tủy, Thủy Linh Ương này tất nhiên không cần nhiều lời, hồn nhiên không cảm thấy e ngại lễ nghĩa bất tiện, ôm Mộ Dung Tuyết vào trong ngực, sau đó đặt lên đùi mình, mở miệng trườn tới trên cổ trơn mịn.

Hoàng thượng, người thật mất khí tiết.

Cánh tay Lâm Tĩnh Dao giờ đơn từ chức có chút tê mỏi kịch liệt, dứt khoát thu tay về, sau đó nhìn về phía Tuyết phi mềm mại đáng yêu động lòng người, nghĩ thầm thật là hồng nhan họa thủy a, mâu tử kia xinh đẹp mà quyến rũ, chiếc mũi kia tinh xảo mà xinh xắn, đôi môi kia ướt át mà đỏ hồng, cùng bộ ngực mãnh liệt phập phồng kia.

Cúi đầu nhìn thoáng qua sân bay của chính mình, Lâm Tĩnh Dao thở ra một hơi, nói: "Nếu hoàng thượng có việc bận, không bằng vì thần xin được cáo lui trước." Nói xong, lui về sau hai bước, xoay người muốn đi.

Quả thực, bản thân khẩn trương ra khỏi nơi này, để người ta còn thoát áo tháo dây.

"Đứng lại cho trẫm!" Thủy Linh Ương đột nhiên lên tiếng quát nàg, sau đó giọng điệu lạnh như băng nói: "Thân là mệnh thần triều đình, quan phụ mẫu của dân chúng, người cư nhiên có thái độ này, mũi tên kia thật đúng đã bắn hồng đầu óc người rồi, hiện giờ biên cảnh chiến loạn, người lại có thể ngồi yên không đếm xỉa đến."

Ta cũng muốn chen vào một chân a, ta cũng muốn hô khẩu hiệu: chúng ta phải có chung một thế giới, xin hãy bảo vệ hòa bình, chung tay giữ gìn quê hương chúng ta.

Vấn đề là, đám giặc cỏ thổ phỉ kia sẽ nghe ta lái nhải sao?

Nắm chặt đơn thư trong tay, Lâm Tĩnh Dao đang muốn lần nữa đề trình lên, lại nghe Thủy Linh Ương giọng điệu đăm đạc nói: "Ngày thường trăm niệm tình người vì dân vì quốc vất vả, không muốn truy cứu sai lầm không đáng có của người, nhưng liên quan đến quốc sự, tốt nhất người nên thông minh một chút cho trăm, mọi việc nên suy nghĩ kỹ, nếu muốn ỷ sủng mà kiêu, sẽ ——"

Ngay lập tức chén sứ thanh hoa bị Đế Vương yêu nghiệt này bóp vỡ.

Mộ Dung Tuyết run run một phen, không biết một câu "Ỡ sủng mà kiêu" này cũng có ý nhắc nhở mình.

Chỉ là Thủy Linh Ương ở trên cái eo thon nhỏ của nàng bóp nhẹ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Dọa đến nàng sao?" Giọng nói tuy êm ái, nhưng sắc mặt vẫn không có biểu cảm như cũ.

Tan xương nát thịt sao? Lâm Tĩnh Dao cắn cắn môi, vội vàng giấu kín đơn thư trong tay áo, xoay người lại nói: "Vi thần hiểu, vi thần đương nhiên vì Hoàng thượng không màng sống chết, vì Tây Hạ tới chết mới thôi." Nói xong, trở lại trên ghế bình tĩnh ngồi, liếm mép nói: "Hoàng thượng, vi thần lại có một chủ ý đánh đuổi bạo dân biên cảnh, không biết có nên nói hay không."

Thủy Linh Ương trong đôi mắt hẹp dài dẫn theo vài phần ý cười, nói: "Ái khanh cứ nói đừng ngại."

"Gậy ông đập lưng ông." Lâm Tĩnh Dao nói xong đắc ý nhíu mày, "Chúng ta không thể tổn kém đóng quân, nhưng có thể xuất binh, để cho quân lính hóa trang thành thổ phỉ, tiến thẳng lên Bắc, vượt qua biên giới, vào trong biên giới phía Bắc thực hành chính sách tam quang, sát quang, thiêu quang, thưởng quang, cứ như vậy, cũng không cần sợ quốc khố thiếu hụt, lại có thể khiến quân lính đóng quân ở biên cương hiệu quả. Đảng phỉ phía Bắc kia thấy chúng ta cường đạo hơn tàn bạo, tự nhiên cũng sẽ rút lui."

(Chính sách Tam quang: Ba sạch: Giết sạch, đốt sạch, cướp sạch.)

Thủy Linh Ương mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh Dao hồi lâu, sau một lúc, khẽ mở môi mọng, hỏi: "Người xác định muốn Tam quang sao?"

"Không thể sao? Trong chiến tranh không nói nhân tình ." Lâm Tĩnh Dao khẽ cười một chút, chống lại một đôi nhãn tình tràn đầy yêu khí kia.

Hậu thế đại khái không ai biết, đã từng, trong ngự thư phòng Tây hạ, giữa phút chốc ngắn ngủi đối mặt này, lác đác nói mấy câu thử dò xét, tạo nên một đời danh thần trong lịch sử Tây Hạ, tên tuổi Lâm Tĩnh Dao không xuất hiện trong truyện kỷ nữa, mà là sinh động trong sử sách lúc bấy giờ, Thủy Linh Ương thiên thu đế nghiệp cùng cả đời nàng chặt chẽ gắn kết với nhau.

Lâm Tể Tướng không chỉ có Văn nhắc bút an thiên hạ, mà Võ lại có thể lập tức định Càn khôn.

Hậu nhân đánh giá như vậy.

Khi đó Thủy Linh Ương cười đến khoa trương, cơ hồ là ngửa tới ngửa lui, hồi lâu sau lại một lần nữa hỏi: "Lâm Tể Tướng không phải nói đùa chứ, người luôn luôn khoan hậu nhân ái, cư nhiên lại giật dây trãm phát động bạo lực, đốt lửa giết người cướp của, trãm đúng là nghe làm rồi."

Lâm Tĩnh Dao cũng không bật cười, ngược lại gần từng chữ nói: "Người thành sự, tuyệt tình phụ nghĩa, hợp với Quân Vương."

"Người đây là xúi giục trãm làm một Bạo Quân sao?" Thủy Linh Ương neho mắt lại, chỉ còn lại bốn viên bông tai Hồng Bảo Thạch vẫn đang rạng rỡ phát sáng.

"Hoàng thượng tàn bạo đó là đối ngoại, ngài ổn định trong nước an bình, che chở con dân của ngài, ở một mức độ nào nói tới, ngài ngược lại chính là minh quân hiếm có."

"Hừ, đây không phải là chiến tranh, trãm không thể quyết định làm đổ máu, càng sẽ không thông qua tàn sát con dân nước khác để bảo vệ an nguy nước nhà, việc coi mạng người như cỏ rác trãm không làm được."

"Vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao mặt cũng giãn ra cười. Thủy Linh Ương cũng không ngu ngốc như nàng tưởng tượng, ngược lại còn nhân hậu và hiền minh hơn nhiều.

Có lẽ, cõi võ ngoài hấn hoang dã vô đạo ra, nam nhân này nói không chừng có khả năng trở thành Thiên cổ nhất đế.

Một khắc kia, Lâm Tĩnh Dao nặn ra mồ hôi lạnh, sợ lời thăm dò của mình thật sự bị Thủy Linh Ương tiếp nhận, nam nhân kia cảm

thấy kế này rất tốt, không để ý tới khuyên can của mình, thật cứ như vậy thi hành xuống.

Đơn thư từ chức trong tay bị nàng lạng lẽ xé thành mảnh nhỏ.

Thôi, trong cung có mỹ nam để nhìn, có bạc để lĩnh, cũng không phải là không thể nán lại thêm hai năm.

Mà cuối cùng, đề nghị của Lâm Tĩnh Dao là phái một đơn vị lực lượng quân sĩ qua đó, để bọn họ ở biên cảnh nghỉ ngơi lại sức, khai khẩn đất hoang, tốt nhất có thể tự cung tự cấp, trợ cấp chính phủ nhất định sẽ có, bổng lộc tuy ít, nhưng bảo đảm sau nhiệm kỳ ba năm, toàn bộ khi quay về sẽ được thăng ba bậc Phó tướng, được ưu tiên khảo bạt quan viên, chính thức vào triều làm quan.

Đây vốn là một cạm bẫy ngọt ngào, có thể vào được triều đình hay không vốn là do Thủy Linh Ương định đoạt, nhưng trên hình thức như vậy đủ rồi, cũng không khiến cho văn võ bá quan nghi ngờ.

Huống chi, nếu như trong số binh lính đóng ở biên quan kia thực sự có nhân tài, Thủy Linh Ương sẽ sớm phát hiện.

Hoàng băng dán ra ngoài, bởi vì không phải cưỡng chế trưng binh, lại ngọt ngào hấp dẫn, cho nên người báo danh quả thật chen chúc tranh nhau, thậm chí có mấy đại thần làm quan thanh liêm ngay cả ái tử của mình cũng kính dâng ra, chỉ vì sau này trong giới triều đình hẳn cũng không đến mức lưng đeo một cái danh cát nhắc người trong nhà.

Kể từ đó, chính phủ phái một đám lao công miễn phí đi đến biên cảnh, vừa khai khẩn đất hoang, vừa ngăn ngoại địch, chắc chắn ba

năm sau, người phía Bắc sẽ ngừng công kích, mà mảnh đất cần cỗi kia cũng có thể trở thành khu vực xuất khẩu lương thực dồi dào.

Mà Lâm Tĩnh Dao, không thể không gác lại việc thi công thanh lâu đang làm được một nửa, tuy cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không thể mạo hiểm bộc trực, tự đem đầu lên trát đao đi.

Một người cầm bản mẫu, đứng ở phía trước công trình hạm hực hồi lâu, chợt nghe truyền đến từ sau lưng mấy tiếng bước chân, sau đó là Thủy Nguyệt Ngân ôn nhu khuyên giải an ủi: "Thôi, nếu người thiếu tiền xài nói với Bồn vương là được, của ta chính là của người."

Của ta chính là của người.

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tiếp theo run một cái, thầm nghĩ nam nhân này không phải đang theo đuổi mình thì là gì a?

Một Vương Gia theo đuổi một Tể Tướng!

"Thôi, lại không đói chết ta, chỉ có điều khoản tiền này đều đã đổ vào đây, cứ gác lại như vậy có chút đáng tiếc, huống chi, bạc ta nợ người sợ là tạm thời chưa trả được rồi." Lâm Tĩnh Dao thở dài, đem ngân phiếu còn lại trong ngực nhét vào trong tay Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Nếu không vội dùng tiền thì cùng đợi đi, ta còn chưa được nhận bổng lộc tháng này, cố gắng đến kỳ sẽ hoàn được thôi."

"Hà tất phải xa lạ như vậy với ta." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, cầm xấp ngân phiếu kia lại nhét về trong tay Lâm Tĩnh Dao, ôn nhu nói: "Người từ trước đến nay chi tiêu tiết kiệm, nhìn cũng gây một vòng rồi, đừng quá làm khổ bản thân, bạc này người cứ lấy dùng đi, nếu lại nói muốn trả cho ta..., ta sẽ tức giận."

Đại ca, có thể đừng như tình tựa thủy, xuân phong dập dờn như vậy được không.

Lâm Tĩnh Dao nói thềm một câu đem ngân phiếu nhét lại trong cổ tay áo, vỗ vỗ vai Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Đi, vào trong phủ ta uống ly trà đi."

Hai người vừa mới đặt chân vào "Lâm phủ" nửa bước, chợt nghe thị vệ thông báo nói, Lưu công công truyền chỉ tới.

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân vội vàng đi vào tiếp chỉ, cũng không biết Hoàng thượng này có lời nhảm nào không thể ở trên triều nói, cần bí mật đến truyền chỉ.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, cảm động Lâm Tể Tướng vì nước có công, cần trọng, tư tư bất đãi, vì vậy Hoàng thượng khai ân, ngự thưởng một tấm bằng hiệu, thuận chúc Tể Tướng buôn bán thịnh vượng, tài nguyên như nước, khâm thử ——" Lưu công công háng giọng hô xong, hồ nghi nhìn về mặt đờ đẫn của Lâm Tể Tướng một cái, vừa giục nàng tiếp chỉ, vừa tò mò hỏi thăm: "Nghe nói Lâm Tể Tướng muốn khai trương một cửa hàng, không biết là kinh doanh buôn bán gì vậy?"

(tư tư bất đãi: cần cù siêng năng)

"Buôn bán da thịt." Lâm Tĩnh Dao tiếng như muỗi chậm rãi nói thềm một câu, sau đó nhìn về phía tấm biển cực đại đã được mang tới trong phủ, chỉ thấy trên mặt rồng bay phượng múa đề bốn chữ to —— Thiên Thượng Nhân Gian.

Nhìn một chút, đây không phải tên kỹ viện thì là vật gì.

Chỉ là ——

Lâm Tĩnh Dao cảm giác sâu sắc không sao giải thích được, Hoàng thượng này không phải đã nói không thể để cho đảng cùng chính phủ mất thể diện sao, làm sao có thể đồng ý cho mình khai trương kỹ viện đây.

Chẳng lẽ muốn khảo nghiệm phẩm hạnh của mình?

Mẹ nó. Phẩm hạnh là cái quái gì, bao nhiêu tiền một cân.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 4: Ngự Tứ Phẩm Bài

Mấy tháng sau, thi công hoàn thành. Phải kể đến đầu tiên trong kinh thành này, do số tiền lớn đổ vào "Thiên Thượng Nhân Gian" nên hấp tấp khai trương, hoa khôi đổi nghề mà đến vô số kẻ, cũng không phải bởi vì nơi này đãi ngộ tốt, mà bởi vì có Lâm Tế Tướng làm hậu thuẫn, tương lai e rằng sẽ không ai dám phá sân diễn của các nàng.

Hơn nữa, vừa nghĩ tới trẻ tuổi đầy hứa hẹn, siêu cấp kim cương Vương lão ngũ đến nay vẫn độc thân, một đám tiểu mỹ nhân vừa được tuyển chọn liền hưng phấn như đánh máu gà, hận không thể lập tức nhảy vào ôm ấp.

(kim cương vương lão ngũ: có đủ 5 tiêu chí, ý nói người đàn ông kiệt xuất, thỉnh hỏi Google caca để biết thêm thông tin chi tiết.)

(đánh máu gà: là một kiểu nói trên internet của Trung Quốc, ý chỉ hành vi điên cuồng, si mê ví dụ như mê âm nhạc, mê điện ảnh, truyện,...; cũng được dùng để hình dung người đặc biệt hưng phấn, có ý trêu chọc. Nguồn gốc của cách nói này là do sự lan tràn của một loại "liệu pháp bảo vệ sức khỏe" – tiêm máu gà vào người ==” quả thực là chưa tìm cái câu nào nó phù hợp nên phải để như vậy. Nguồn: <http://www.thuynghuyetvien.wordpress.com>)

Đã là thanh lâu đương nhiên sẽ chọn buổi tối để khai trương, khi đó trên tầng năm “Cao cấp” cao hiếm thấy giường lên đèn lồng màu

đỏ, khi đó một đám mỹ nữ cùng nhau vung khăn tay lên, khi đó mọi người đồng thời hô lên một tiếng "Đại gia, đi vào vui đùa một chút", khi đó Lâm Tĩnh Dao thừa nhận trong lòng mình có chút nhột nhạt, mụ tú bà, quả thật vừa là một nghề vừa thần thánh mà lợi hại.

Văn võ đại thần trước kia giả đứng đắn giờ phút này cũng không ra vẻ nữa, dù sao Lâm Tể tướng bảo thủ nhất đều đã làm cái việc buôn bán da thịt này, bọn họ hà tất phải giả bộ quân tử ru rú trong phủ không lộ diện, vừa lúc mượn cơ hội này tới đây nói tiếng chúc mừng, sau đó lôi kéo quan hệ đây đó một chút, nói không chừng xuất phát từ giao tình này, còn có thể miễn phí chơi đùa một chút.

Nhắc tới vạn tuế ra hoa chẳng có gì lạ, nhưng là muốn từ trên người Lâm đại tể tướng vắt cổ chày ra nước này rút xuống một cọng lông lại là si nhân thuyết mộng, chỉ thấy chúng đại thần hai tay dâng lên quà mừng nhưng một phần ưu đãi cũng không có, bạc vào đó cứ gọi là như nước chảy.

(si nhân thuyết mộng: mơ mộng hảo huyền.)

Nhắc tới con đường buôn bán thâm am của Lâm Tĩnh Dao, tại đây phần hoa giàu có trong kinh thành, tại đây trong biển người quan phú thành đông, cái gọi là đất tiền thật là tốt, hiện giờ cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu xa xỉ, giống như nữ nhân, người đặt ở "Vạn Hoa lâu" bên cạnh kia nàng trị giá một trăm lượng, nhưng trong "Thiên Thượng Nhân Gian" này, thiếu đi một ngàn lượng liền bị kêu là vũ nhục.

Cho dù như vậy, vẫn sẽ có khách nhân tới cửa, vì sao ư, bởi vì những kẻ có tiền sẽ chọn đất đắt tiền để nổi bật thân phận, nhất định sẽ lựa chọn hội quán xa hoa tiêu khiển, không cần tốt, nhưng phải đắt tiền.

Dựa vào đâu để đắt? Hiệu lực của phẩm bài chữ sao, cửa treo lên bốn chữ to đoành theo lối viết thảo chính là minh chứng tốt nhất.

Thanh lâu Hoàng thượng ngằm bằng lòng, trong thiên hạ chỉ có một, cho dù có vài thỏi vàng mà muốn tập kích vào nửa đêm, đánh đòi trụ, bắt thông gian, nhưng chỉ cần người đưa tấm biển này ra, những kẻ không có mắt ấy đều phải quỳ lạy.

Tranh thủ sang năm mở tiếp mấy gia bố trang, kéo vài kiện vải bố tới , kiên định nói đây Giang Nam thượng hạng kéo sợi , có lẽ Tây Hạ năm nay màu thịnh hành nhất định là màu trắng rồi. (gia bố trang: cửa hàng may quần áo, tơ lụa)

Kiểm tiền, chỉ đơn giản như vậy.

Lại nói Lâm Tĩnh Dao và Thủy Nguyệt Ngân đang mặt mày rạng rỡ chào hỏi khách nhân, đột nhiên liếc thấy cách đó không xa một bộ trường bào màu xanh nhạt lay động, sau đó một bóng đen đi ra, tuyệt thế yêu nghiệt phơi bày dưới ngọn đèn dầu mờ mờ, ánh sáng trong này ôn hòa quý mị lên rất nhiều, giống như cùng bóng đêm đi tới vô hạn. Chỉ có trên vành tai hấn mấy chiếc bông tai bằng bạc lại tản ra ánh sáng băng lãnh rực rỡ.

Chỉ là yêu nghiệt này giờ phút này xuất hiện ngược lại không phải muốn câu hồn nhiếp phách, mà là vô tâm liếm liếm đôi môi đỏ tươi của mình, nhìn bằng hiệu treo cao kia, tràn đầy ý cười hỏi: "Trẫm tặng người một phần đại lễ nặng như vậy, đêm nay có được giảm giá hay không?"

Từ xưa Hoàng đế đã cực kỳ háo sắc!

Lâm Tĩnh Dao khóe miệng giật giật vài cái, nhìn về phía sau Thủy Linh Ương, phát hiện thậm chí một thị vệ tùy hành cũng không có, thầm nghĩ nam nhân này đúng là không sợ chết, coi như là thái bình thịnh thế, thân là người lãnh đạo quốc gia, ra khỏi cửa cũng nên mang theo mấy người tùy thân hộ vệ chứ.

Rốt cuộc là quá tin vào đối nhân xử thế của chính mình, hay là quá tin vào thân thủ của mình đây.

"Ha ha, vi thần tham kiến ——" Lâm Tĩnh Dao vừa mới chuẩn bị hành lễ đã bị Thủy Linh Ương một phen kéo lại, sau đó nghe Yêu Nam này nói: "Chớ làm ầm, nếu như bị mấy lão hồ ly trong đám kia phát hiện tung tích trẫm, nhất định sẽ ồn ào dữ dội, đối với danh dự trẫm cũng không tốt."

Cảm tình người vẫn còn biết!

Vì vậy Lâm Tĩnh Dao coi như không có gì, cùng Thủy Nguyệt Ngân che che giấu giấu thỉnh Hoàng thượng vào phòng bao lầu bốn, phải nói vì sao không phải lầu năm, ừ, đó là phòng làm việc tư nhân bên ngoài cộng thêm chỗ dừng chân của Lâm Tể Tướng cùng thập cửu Vương gia.

Còn điều yêu nghiệt quân này lại không chịu dễ dàng làm nhục thân phận của mình, nhất định nói mình là cửu ngũ chí tôn, cho dù đi dạo kỹ viện cũng phải chọn tầng cao nhất, Lâm Tĩnh dao cười khan mấy tiếng, không thể nào làm trái, đành phải mời hấn vào phòng ngủ của mình, sau đó khom người hỏi: "Không biết Hoàng thượng cần phục vụ gì đây?"

"Toàn bộ ." Thủy Linh Ương cũng không khách khí, dừng một chút lại bổ sung: "Rượu ngon món ngon đừng chậm trễ, khẩn

trương trình lên, tối nay ctrấmó ý để bụng rỗng đến đây đây."

"Lão nương hoàng lương còn chưa ăn của mấy người đâu, sẽ phải lấy lại!" Lâm Tĩnh Dao cắn răng nói thầm một câu, sau đó ra cửa đi thu xếp.

Không lâu sau, một đám nữ nhân oanh oanh yến yến xông tới, bởi vì đều là tuyệt sắc khai thác ở các thanh lâu, cho nên cùng nữ nhân trong hậu cung của Hoàng thượng so sánh, cũng sẽ không thua kém chút nào.

Đều nói hương hoa đại bên ngoài, thật giống như chiếm lấy hết toàn giang sơn còn cất giữ được vô số nam nhân, giờ phút này vừa thấy có mỹ nhân mới tiến đến, lập tức trái ôm phải ấp, trên hai đùi an trí mỗi đùi một người, trên lưng còn treo lên một người, mấy người khác phụ trách ở bên cạnh gấp thức ăn.

Trên thực tế, hưng phấn tuyệt không phải chỉ một mình Hoàng thượng, mà cũng là mấy tiểu mỹ nhân xung quanh hầu hạ kia, cả đời phần lớn đều là cùng lão trung niên, đại thúc phát tướng triền miên, bất ngờ gặp phải một công tử trẻ tuổi vô cùng kinh diễm như vậy, trong lúc này nhất thời liền hô hấp cũng quên, thậm chí bởi vì Thủy Linh Ương hôn một cái trêu đùa liền ngất mất.

Quả nhiên là hôn mê.

Lâm Tĩnh Dao khóe miệng giật giật vài cái, sai người đem nữ tử thân thể không khỏe mang đi, sau đó cùng Thủy Nguyệt Ngân liếc mắt nhìn nhau, chuẩn bị khom người lui ra, Hoàng thượng này hoang dâm lợi hại, hai người cứ đứng lì ở đây như vậy chỉ sợ lại làm lỡ chuyện của hân.

Vừa mới chuẩn bị khép cửa, chợt nghe hôn quân kia lười biếng nói: "Lâm Tể Tướng đừng bước."

Lâm Tể Dao dừng lại, để cho Thủy Nguyệt Ngân lui ra ngoài trước, sau đó khom người tiến lên, hỏi: "Không biết ngài còn có việc gì phân phó ạ?"

"Không có gì, hi vọng Lâm lão bản có thể cùng ta uống hai chén." Thủy Linh Ương nói xong, chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện.

Nhắm mắt ngồi xuống, Lâm Tể Dao rượu chưa thấm một hớp, cũng là cả đêm phải nhìn nam nhân mất hết khí tiết kia cùng một nữ nhân biểu diễn móng tai cong ngực chơi đùa gần gũi rồi.

Song, nam nhân kia giới hạn cũng dừng lại ở hôn nhẹ mà thôi, hơn nữa chỉ từ trán xuống má lại đến cổ, nhưng duy chỉ không nguyện ở trên môi những nữ nhân kia hôn xuống một cái.

Không thể nghi ngờ, nam nhân này thật ra rất ưa sạch sẽ.

Đến khi Thủy Linh Ương mệt mỏi liền phân phát mọi người, chỉ thấy mấy hoa hoa lục lục sau khi rời khỏi, đã có một nữ tử đột nhiên quay lại, quỳ xuống đất nói: "Có thể để cho Lâm Tể Tướng khấn trương như vậy nhất định chỉ có hoàng thượng thôi, mới vừa có nhiều người ở đây như vậy, tiểu nữ không tiện hành lễ, mạo phạm thiên nhan rồi."

Thủy Linh Ương nhú mày cười cười, nói: "Được, đã xong lễ, người có thể lui xuống."

Nàng kia do dự một hồi lâu, cắn cắn môi, hỏi: "Tiểu nữ có thể giành được vinh hạnh đặc biệt, đêm nay lưu lại thị tẩm không?"

"Không cần, trẫm tối nay đã đặt bài tử, có người theo hầu rồi." Thủy Linh Ương nói xong, như có như không nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái.

"Làm sao được, Hoàng thượng chuẩn bị hồi cung sao? Trể thế này, vị nường nường được đặt bài tử sợ cũng đã nghỉ ngơi rồi." Lâm Tĩnh Dao hỏi.

"Ha ha." Thủy Linh Ương nhẹ cười một tiếng, gật đầu nói: "Quả thực, khuya lắm rồi, trẫm không trở về cung nữa."

Nữ tử vừa đến mời sủng kia vui vẻ , rồi lại nghe Thủy Linh Ương nói: "Cho nên, tối nay do Lâm Tể Tướng thị tẩm."

"Hả!"

"Hả!"

Nàng kia cùng Lâm Tĩnh Dao đồng thời hô nhỏ một tiếng, thầm nghĩ chẳng lẽ là nghe lầm.

"Quân muốn thần tử thần không thể không tử, thế nào, Lâm Tể Tướng, người thân là thần tử, chẳng lẽ định không tuân theo Hoàng mệnh sao?" Thủy Linh Ương nói xong đi tới trên giường rộng nằm xuống, sau đó vỗ vào đệm dày một cái, nói: "Ái khanh thật biết hưởng thụ nha."

"Hoàng, hoàng, Hoàng thượng, nếu như không có việc gì nữa, thần trước tiên đi xuống dưới trông nom việc buôn bán." Lâm Tĩnh Dao mắt nhìn sang hướng khác, vội vàng vung chân liền xông ra ngoài.

"Nếu như người dám đi, trăm ắt trị người tội danh kháng chỉ, hái được đầu người." Phía sau Thủy Linh Ương phong khinh vân đậm nói.

Dừng bước lại, Lâm Tĩnh Dao vỗ mặt đau khổ xoay người, nói: "Hoàng thượng, thần không phải GAY đâu, thần không chơi đoạn tụ đâu."

Thủy Linh Ương lười nhác cười cười, nói: "Nhưng trăm chính là tốt long dương, khẩn trương qua đây hầu hạ!"

Nữ tử đến mời sủng cả kinh nói không ra lời, vội vàng nhanh như mèo lui ra ngoài, vừa đi vừa nói thật sự là không được rồi, khai thác được tin tức hoàng gia thì không nói, lại là có liên quan đến giới tính hoàng thượng không bình thường, nếu nói chuyện này ra ngoài, ai dám tin chứ!

Mà Lâm Tĩnh Dao cứ như vậy giã lấy, tiến lên một bước cũng không được, lui về phía sau một bước cũng không xong, thầm nghĩ hẳn đúng là có quy tắc ngầm trong truyền thuyết sao, cư nhiên địa vị cao còn phải bổ sung thêm bồi ngũ!

(giã lấy: như giã chà, lên xuống lên xuống, không thoát được)

"Thế nào, thật muốn kháng chỉ?" Thủy Linh Ương cười đến càng chói mắt.

"Hoàng, Hoàng Mệnh, có chỗ theo, có chỗ không theo." Lâm Tĩnh Dao lấp bắp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống.

Thủy Linh Ương lật người, tự nhiên nói: "Miễn, trăm cũng không cưỡng cầu, chờ ngày nào đó người nghĩ thông suốt, muốn leo lên long sàng trăm, tùy thời hoan nghênh." (tùy thời: bất cứ lúc nào.)

"Nha. . . . ." Lâm Tĩnh Dao đáp ứng một tiếng, một phen lau hôi lạnh, nói: "Nếu như thế, thần lui xuống trước vậy."

"Ừ, đêm dài đằng đẵng quá mức cô đơn, người đi gọi thập cửu Vương gia tới đây." Thủy Linh Ương giao phó nói.

Rằm ——

Lâm Tĩnh Dao dưới chân lão đảo một cái, vát vả ổn định thân hình, cười khan một tiếng vội vàng chạy, thầm nghĩ đúng là gia môn bất hạnh, hiện giờ Thủy gia chỉ còn lại hai tên nam đinh như vậy, thế mà lại muốn làm đồng tính luyến ái.

Thời khắc diệt vong xem ra gần ngay trước mắt.

Đến sau nửa đêm, cực đoan thích ngủ Lâm Tĩnh Dao thật sự bức bách nhìn không được, liền nằm ở trên quầy ngủ như chết, trong mơ hồ chỉ cảm thấy có một đôi tay dịu dàng khoác lên hông mình, sau đó ôm ngang mình đi lên lầu.

(cực đoan thích ngủ: ý nói người cực kỳ ham ngủ)

Đợi đến khi tỉnh lại, Lâm Tĩnh Dao phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ của Thủy Nguyệt Ngân, có người cởi giày cho nàng, hơn nữa ở dưới người nàng đắp lên chiếc chăn thật dày.

Mà người đó, chính là mỹ nhân Vương Gia nằm ở bên giường ngủ gật kia.

Trong lòng không giải thích được mà ấm áp, Lâm Tĩnh Dao vội vàng ngồi dậy, liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài mờ mờ, ngáp một cái, đẩy đẩy Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Có phải nên chỉnh lý một chút rồi vào triều hay không?"

Thủy Nguyệt Ngân nâng lên đôi mắt ngái ngủ mông lung nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, lại có một loại mỹ cảm mơ màng, chỉ thấy hấn chần chừ một chút, nhìn nhìn cửa sổ, nói: "Ừ, sắc trời cũng không còn sớm, ta đi gọi Hoàng thượng thay quần áo."

Da đầu tê rần, Lâm Tĩnh Dao lúc này mới nhớ tới trong phòng sát vách còn có một tên Đế Vương biến thái, vì vậy nghi ngờ nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, hỏi: "Hấn không cần người hầu hạ cả đêm sao? Chẳng lẽ là làm xong liền cho người lui?"

Chần chừ một hồi lâu, Thủy Nguyệt Ngân nghiêng nghiêng đầu, hỏi: "Có ý gì?"

"Khụ khụ." Lâm Tĩnh Dao làm bộ ho khan vài tiếng, nói: "Không có việc gì, không có việc gì." Nói xong, còn có chút tò mò, vì thế lại truy vấn nói: "Hai người các người phương vị như thế nào a?" (phương vị: vị trí, thụ hay công~~~)

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 5: Hòa Thân

Trở lại trong cung, Lâm Tĩnh Dao nhìn hai bên đại thần không ngừng tiếng ngáp, cười nhẹ một tiếng, nhìn về phía người kia đang ngồi trên ghế rồng, tựa tiểu phi tiểu Thủy Linh Ương.

"Chúng ái khanh, tối hôm qua chơi đùa vui không?" Đế Vương này xưa nay chưa thấy mở miệng hỏi.

Một trận yên lặng, chúng đại thần sắc mặt cổ quái, nào dám nói tiếp.

Hồi lâu sau, Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Ôn noãn tư thâm dục (1), trầm đang suy nghĩ có lẽ ban bồng lộc quá nhiều, cho nên chúng ái khanh trong đầu đầy nữ sắc, bắt đầu vô tâm việc triều chính rồi."

Lâm Tĩnh Dao không biết hoàng thượng này đang chơi trò gì, chỉ thấy hần hẩn là cố ý tóm lấy mình làm mồi câu, nghĩ cách trắng trợn giảm bớt tiền lương của chúng triều thần mới đúng.

Nếu như vậy, mình chẳng phải là cũng bị liệt vào công địch, tất cả mọi người sẽ cho là mình cùng hoàng thượng hợp diễn một tuồng kịch, không ai sẽ cho rằng mình là thương nhân trong sạch đi.

Mọi người cũng là hoảng sợ đến lợi hại, vội vàng quỳ thành một đoàn, nói: "Thần biết lỗi, chúng thần một lòng vì quân vì dân, tuyệt đối không dám sơ suất việc triều chính."

Giảng co một hồi, Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Vậy tốt nhất, trăm không trở ngại cuộc sống riêng tư của các người, chỉ là phải phải ngăn chặn việc không nên quá phận tham luyến sắc đẹp, giống như bây giờ, trăm không hy vọng nhìn thấy dáng vẻ phờ phạc của các người!" Câu sau, giọng điệu đột nhiên chuyển lạnh.

"Đúng, đúng." Mọi người vội vàng từ tiểu Cầu lè lưỡi kéo dài hơi tàn biến thành sư tử hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, ưỡn ngực ngẩng đầu thêm hóp bụng, tràn đầy kính nể nhìn về phía Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, mừng mười tháng sau chính là ngày lên núi tế tổ, không biết liệu Hoàng thượng đã có an bài?" Thủy Nguyệt Ngân đột nhiên bước ra khỏi hàng, khép mi hỏi.

"Như cũ đi, không cần quá mức chú trọng bày vẽ." Thủy Linh Ương hồi đáp, nhếch môi cười cười, nói: "Nhan quốc phái sứ thần đến, nói là muốn cùng Tây Hạ ta kết thông gia, đối phương phái ra chỉ một vị công chúa, cũng chính là nữ nhi duy nhất của Thái Thượng Hoàng Nhan quốc, đương nhiên, cũng là Hoàng muội trăm, nói cách khác, đối phương rất coi trọng việc hòa thân lần này, Tây Hạ ta cũng nhất định phải phái ra một vị nam tử thân phận cao quý để xứng đôi mới được."

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, công chúa Nhan quốc này thế nào lại thành muội muội hoàng thượng Tây Hạ đây?

Chẳng lẽ, Nhan quốc này cùng Tây Hạ vốn chính là một gia đình?

Không đúng, Hoàng thất Nhan quốc họ Ngọc, Tây Hạ là Thủy.

Chẳng lẽ là Hoàng hậu trước đó hành vi không đứng đắn, cùng quốc vương Tây Hạ léng phéng sau đó lại thay đổi lao đến ôm ấp đế quân Nhan quốc sao?

Nếu đúng như vậy, vốn nên là quốc sỉ, Thủy Linh Ương này vì sao ý cười vẫn đầy mặt.

Thật con mẹ nó, cư nhiên còn có một đoạn lịch sử đáng khai thác như vậy sao?

Lâm Tĩnh Dao đang nói thầm, chợt nghe Lễ bộ thượng thư Vương Chiêu Nhung nói: "Hồi hoàng thượng, nếu như thế, Tây Hạ ta hiện giờ thân phận tôn quý để hôn phối chỉ có hai người Thập cửu Vương gia cùng Lâm Tể Tướng này, cũng vì đối phương là Hoàng Muội Thánh thượng, nếu so về bối phận, không nên gả cho Vương Gia mới phải, xem ra chuyện may mắn này chỉ có thể rơi xuống đến trên đầu Tể Tướng."

Hự! Lão nương sợ nhất chính là cái này.

Lâm Tĩnh Dao vẻ mặt đau khổ nhìn về phía tên Thượng Thư nhiều chuyện kia, sau đó lại đem tầm mắt chuyển về phía Thủy Linh Ương đang trầm tư, chép miệng, nói: "Xin thứ cho vi thần ——"

Lời còn chưa dứt, đã nghe Thủy Linh Ương nói: "Thôi, chuyện này bàn bạc kỹ hơn đi, để cho trầm suy nghĩ một chút."

Sau khi bãi triều, Thủy Linh Ương nhấn thần lưu chuyển vài cái, không biết đại ca Ngọc Linh Viễn làm cái trò gì, phụ hoàng sớm nói qua không muốn để đệ đệ muội muội đặt chân vào kinh thành nửa bước, tên hỗn đản này còn cưỡng ép đem Liên Nhi cho hắn, làm người tìm vị hôn phu thật đúng là một chuyện gà mẹ, trước mắt

Thập cửu thúc khẳng định là không được, chỉ còn lại Lâm Tể Tướng

---

"Hừ!" Thủy Linh Ương giấu cợt một tiếng, chung quy cũng không thể kéo hai nữ nhân thành một đôi đi.

Ra khỏi cửa cung, Lâm Tĩnh Dao phát phát tay phân phát nhóm kiêu phu, có chút cực kỳ tức giận đi đằng trước, thầm nghĩ đúng là cầu huyết, chuyện gì cũng gặp phải.

Sau lưng Thủy Nguyệt Ngân đuổi theo, ôn nhu an ủi: "Ta và hoàng thượng bí mật nói một chút là được, công chúa vốn là muội muội hoàng thượng, chắc hẳn có chết cũng không gả đến Tây Hạ rồi."

Lâm Tĩnh Dao ngăn ra, vội vàng hỏi: "Tây Hạ cùng Nhan quốc không phải là quan hệ mẫu quốc cùng chư hầu quốc chứ?"

"Dĩ nhiên không phải, tiên hoàng và Thái Thượng Hoàng Nhan quốc năm đó sóng vai trên sa trường, chiếm được Minh quốc, năm được Đại Lý cũng là lúc đem quốc thổ chia đều làm hai, ngày nay hai bên thực lực tương đương, cũng là hai đại quốc địa vị ngang nhau, đương nhiên, hai phe không có khả năng xảy ra xung đột." Thủy Nguyệt Ngân cười nói.

"Vì sao? Vậy công chúa đến hòa thân và hoàng thượng là như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao truy hỏi.

Thủy Nguyệt Ngân ngăn ra, hỏi: "Người làm sao vậy? Ở Tây Hạ, chuyện cũ này cũng không phải là bí mật, người không phải chưa từng nghe qua đấy chứ?"

"Ta ——" Lâm Tĩnh Dao dừng một chút, nói: "Người nói một chút đi, ta nghe đông một đằng tây một nẻo, không tính là rõ ràng."

Thủy Nguyệt Ngân ôn hòa cười cười, chậm rãi kể lại lịch sử.

Lại nói tiên hoàng Thủy Nguyệt Hàn cả đời chưa từng lập hậu, duy nhất chỉ yêu một nữ nhân tên là Lạc Nhan Tịch, nữ nhân kia vốn là Giang Nam Ngọc Tử Hi phu nhân, sau tại chiến loạn bị trọng thương, mất trí nhớ hai năm, Thủy Nguyệt Hàn liền len lén đem Lạc Nhan Tịch giấu trong hoàng cung Tây Hạ, về sau Ngọc Tử Hi quản lý hơn nửa giang sơn, đổi quốc hiệu là "Nhan", phải nói đó cũng là nam tử si tình, vẫn cứ tìm khắp đại giang nam bắc, nhưng cũng không phát hiện ra tung tích vợ, sau khi Lạc Nhan Tịch khôi phục trí nhớ trở lại bên người Ngọc Tử Hi, không ngờ khi đó đã mang thai cốt nhục của Thủy Nguyệt Hàn, cũng chính là đương kim Thánh thượng Thủy Linh Ương.

Thủy Nguyệt Hàn bởi vì hộ tống Lạc Nhan Tịch trở về Nhan quốc mà gặp mai phục, bị ám sát bỏ mình. Ngọc Tử Hi đại khái lòng có bất an, sau khi nắm trong tay Tây Hạ lại chậm chạp không chịu thôn tính, ngược lại nuôi dưỡng cốt nhục của Thủy Nguyệt Hàn thành người, năm ấy khi hấn mười sáu tuổi nâng đỡ hấn đăng cơ đại điển, trở thành vua Tây Hạ.

Mà hiện giờ Hoàng đế Nhan quốc Ngọc Linh Viễn, cũng có tin đồn nói hấn cũng không phải là con ruột của Ngọc Tử Hi, mà là vợ trước của nam tử kia cùng chú em của mình thông dâm sinh ra, về phần điển cố trong lúc ấy Thủy Nguyệt Ngân lại không rõ ràng, chẳng qua lời đồn nói Ngọc Tử Hi cảm thấy làm vua thực sự cực nhọc, cho nên đem giang sơn vất vả gây dựng một phần chia làm hai, cố ý đưa cho hai nhi tử không liên quan đến máu mủ tự xử lý, còn mình mang theo Lạc Nhan Tịch hòa thuận cùng hai cốt nhục

của mình Ngọc Linh Hoa, Ngọc Linh Liên đi qua y sơn bàng thủy (2), nhàn tản sung túc qua ngày.

Hôm nay, Ngọc Linh Viễn này không biết có phải ăn no rủng mỡ hay không, biết rõ Ngọc Tử Hi không hy vọng Ngọc Linh Liên đặt chân tới kinh thành, gặp phải thế tục trần ai, lại vẫn đem nàng tới hòa thân. (cụ thể xem thêm 《 giang sơn thuộc về người, người thuộc về ta 》 , ha ha, chưa xem qua nhất định phải xem một chút truyện trước kia, rất đáng khen , chuyện xưa hùng vĩ, tứ quốc chiến loạn, không ngại ta tiến hành quảng cáo đi, nếu rảnh liền xem thôi, cùng một cốt truyện phát triển không phải rất tương quan, chỉ có điều cây cao lương ta vẫn là hi vọng mọi người có thể nhìn một cái).

(Cây cao lương: ý nói người chứng kiến mọi việc.)

Lâm Tĩnh Dao sau khi nghe xong chặc chặc hai tiếng, nói:
"Không nghĩ tới Lạc Nhan Tịch có bản lĩnh như vậy, có thể khiến cho quốc vương hai nước đối với nàng nhớ mãi không quên."

"Chớ nói lung tung, Lạc Nhan Tịch cũng không phải là tên người có thể kêu, nàng về sau lại tuy làm hoàng hậu Nhan quốc, nhưng ở trên gia phả Hoàng thất Tây Hạ, nàng lại đảm đương làm Thái Hậu." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, khẽ cười cười.

Khi đó Lâm Tĩnh Dao không biết, từ khi nàng tới thế giới này, bánh xe vận mệnh lại một lần nữa chuyển động, Đông Nhan quốc, Tây Hạ quốc, Bắc Đột quốc đã định trước vì nàng mà trở nên rất không yên ả, chiến hỏa liệu nguyên (3), lại một lần nữa trở thành thủy triều không thể nghịch chuyển.

Mà nàng, Lâm Tĩnh Dao, không chỉ phải vật lộn trên quan trường, còn phải ác đấu trong hậu cung, thậm chí còn phải sát lục ở trên

chiến trường, phủ thêm quan phục, nàng là Tể Tướng, thay la quân, nàng là hoàng hậu, choàng lên chiến giáp, nàng là mãnh tướng.

Tên của nàng, nhất định sẽ không bình thường.

Ngày kế, Thủy Linh Ương lưu lại đơn độc Lâm Tĩnh Dao trong thư phòng, vừa lật xem tấu chương vừa nói: "Người nói, trẫm có nên ủy khuất Hoàng Muội, tiện nghi để người tới hòa thân hay không?"

Lại là vụ này!

Lâm Tĩnh Dao vội vàng quỳ xuống đất, nói: "Kính xin Hoàng thượng nghĩ lại, vi thần không xứng với công chúa, ta cảm thấy Vương Gia rất tốt, luận về phong độ cùng tài học, thần và ngài ấy quả thật không cùng một cao độ." Thời khắc máu chốt nghĩa khí không là cái gì, huynh đệ nhất định phải lấy ra bán đứng.

"Như vậy, người rất tự biết mình." Thủy Linh Ương nói xong, trầm tư một chút, nói: "Trẫm lại không quan tâm về vấn đề bồi phạt, chỉ là thập cửu Vương gia luôn luôn thanh tâm quả dục, đã ba mươi nhưng vẫn chưa từng đón dâu, trẫm không muốn quá mạnh mẽ ép hấn."

Hấn không đón dâu là bởi vì làm nam sủng của người đi!

Hơn nữa, người không miễn cưỡng hấn, dựa vào cái lông gì phải miễn cưỡng ta chứ.

Con người đảo đảo nửa ngày, Lâm Tĩnh Dao buộc lòng nhẫn nhục tiến lên một bước, nói: "Hoàng thượng, thực không dám giấu diếm, công chúa nếu gả cho thần, chỉ sợ thần sẽ làm lỡ nàng cả đời."

"Ồ?" Thủy Linh Ương nhú mày, hỏi: "Có gì nói ra lời ấy đây?"

"Thần, kỳ thật ——" Lâm Tĩnh Dao hít một hơi thật sâu, nói: "Thần không thể sinh hoạt vợ chồng, thần từ nhỏ đã có bệnh, thuộc về yếu sinh lý, bất lực ."

Nói xong, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Thủy Linh Ương nín cười nửa ngày, ra vẻ tiếc hận nói: "Không nghĩ tới ái khanh lại có loại mao bệnh này, aiz, tuổi người vẫn trẻ vậy mà không thể hưởng thụ niềm vui điên loạn đảo phượng, thật đáng tiếc, đáng tiếc."

"Dạ, vi thần vô năng, kính xin hoàng thượng thay người khác vậy." Lâm Tĩnh Dao vội vàng nói tiếp.

Thủy Linh Ương ung dung đi tới trước mặt Lâm Tĩnh Dao, sau đó đưa ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, hí mắt nói: "Cũng khó trách ái khanh nhìn anh khí không đủ, thì ra là có mao bệnh này sao?"

Đi chết đi! Hồn đản!

Lâm Tĩnh Dao sau trăm ngàn lần nguyên rửa, bộ mặt rưng rưng, nói: "Hoàng thượng, ngài cũng đừng giấu cột vi thần, thần thân hoạn bệnh bất trị đã rất đáng thương rồi, ngài hà tất phải bỏ đá xuống giếng."

"Đáng thương?" Thủy Linh Ương khóe miệng mang ý cười, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Nếu như thế, không bằng để trẫm tới hảo hảo yêu thương người, như thế nào? Tuy nhiên người phải ở phía dưới."

Hết sức biến thái!

Lâm Tĩnh Dao lau một giọt nước mắt, nhất thời lẩm lờ, lại há mồm hỏi một câu: "Hoàng thượng đã có đoạn tụ chi phích (4), không biết bình thường đều ở trên hay ở dưới?" Lời vừa ra khỏi miệng, lại một lần nữa nghĩ muốn cắn lưỡi tự sát. Đây coi như là bản năng phản ứng của hủ nữ sao?

Thủy Linh Ương ngược lại không trị nàng tội đại bất kính, mà là siết chặt cằm Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Người cảm thấy trẫm sẽ phải hạ mình xuống người khác sao?"

Đế Vương công!

Không đúng, ta tại sao cảm thấy hán càng giống như là quỷ súc công. (5)

Nghĩ vậy, Lâm Tĩnh Dao run một cái, cảm thấy tuần mỹ thập cửu Vương gia đáng thương rất nhiều, vì vậy bật thốt lên, "Hoàng thượng, đợi Vương Gia khá hơn một chút."

(1): Ôn noãn tư thâm dục: ăn no mặc ấm sinh thâm dục

(2): Y sơn bàng thủy: Kế núi gần sông, ngao du sơn thủy

(3): Chiến hỏa liệu nguyên: chiến tranh lửa cháy

(4): Đoạn tụ chi phích: Diễn cổ, ý nói đồng tính luyện ái

(5): Quỷ súc: chắc chắc... Đam mỹ, ý nói bạn thụ/công thuộc dạng cận bã, khoái SM)

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 6: Hoàng Thúc, Trầm Cực Kỳ Ôn Nhu

Đội ngũ đi lên núi tế tổ tuy nói là đã được giản lược rồi, nhưng Lâm Tĩnh Dao đứng ở trên núi nhìn xuống dưới, cảm thấy một dải đường núi ghập ghềnh kia đầy ắp người.

Trên đỉnh núi, một tòa cung vũ hoa lệ sừng sững, bốn phía pháp phối cờ màu, hoàn toàn không có một chút bài vị cung phụng người chết nào, cũng không biết Hoàng Lăng này quy mô cỡ nào.

Trong sân vườn bày đầy cống phẩm, hương đốt kích thước bằng đầu ngón tay cháy lập lòe, mấy hàng cao tầng chia làm hai bên, vừa gõ mõ vừa chờ hoàng thượng tiến đến.

Trên thực tế, Đế vương kia hiển nhiên không phải một người cực kỳ kính sợ tổ tiên, đến chậm đã không nói, thậm chí ngay cả đầu cũng không dập một cái, vớ lấy bó hương một phen cho có lòng, sau đó cắm vào trong lư hương, nói: "Bắt đầu nghi thức đi."

Vì vậy, mọi người bắt đầu tụng kinh, thay nhau tiến lên đốt giấy, dập đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc trang trọng.

Sau khi vào từ đường, Lâm Tĩnh Dao một phen so sánh với bức họa trên tường, chỉ thấy này tiên hoàng Thủy Nguyệt Hàn đã qua đời đúng là cùng Thủy Linh Ương kinh người hết nhau, đặc biệt là một chấm chu sa lệ chí kia, ngay cả vị trí đều giống nhau.

Thủy gia đại khái là thịnh sản yêu nghiệt. (thịnh sản: sinh ra nhiều)

Lâm Tĩnh Dao chắc một tiếng, chạy một vòng xung quanh sau đó đuổi kịp bước Thủy Linh Ương. Vừa mới chuẩn bị bước ra ngưỡng cửa, chợt thấy Thủy Nguyệt Ngân có chút thất thần, suýt nữa trượt chân khỏi bậc cửa, may mà Thủy Linh Ương đưa tay đỡ lấy một phen.

"Thần đáng chết." Thủy Nguyệt Ngân ngượng ngập nói một câu.

"Sao nào, người nào đó nói trẫm nên đối đãi người tốt một chút, cho nên, chẳng qua chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, thập cửu thúc không cần để ở trong lòng." Thủy Linh Ương nói xong, nhìn Lâm Tĩnh Dao vẻ mặt si ngốc một cái, khẽ mỉm cười.

Thủy Nguyệt Ngân không biết hoàng thượng trong hồ lô này muốn làm gì, sợ hãi nói: "Ngài là quân, ta là thần, hoàng thượng nói như vậy thật làm giảm thọ vi thần rồi."

"Làm sao có thể, trẫm luôn luôn ôn nhu, chỉ là gần đây biểu hiện có lẽ hơi hợt." Thủy Linh Ương nói xong, có chút mập mờ nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái.

Hoàng thượng này vốn tưởng rằng có thể kích thích không nhẹ đến Lâm Tĩnh Dao, ai ngờ nàng lại say mê đầy mặt, chỉ thiếu chút nữa nâng lên quai hàm lên một bên tinh tế mà bình phẩm màn trước mắt này.

Nữ nhân này tuyệt đối là có mao bệnh!

Khi đó Thủy Linh Ương đã định nghĩa nàng như vậy.

Sau khi trở lại trong cung, Thủy Linh Ương mở tiệc ở ngự hoa viên, đặc biệt mời Thủy Nguyệt Ngân cùng Lâm Tĩnh Dao tới ngồi chung, theo bên cạnh hầu hạ còn có Mộ Dung Tuyết.

Chỉ thấy này Mộ Dung Tuyết tựa như rất không chào đón Lâm Tĩnh Dao, vẫn gương mặt thanh tú kia, nửa ngày cũng không thấy quang lại.

Lâm Tĩnh Dao lẳng lặng uống trà, thỉnh thoảng lấy ánh mắt kỳ dị quét nhìn ba người kia một cái, thầm nghĩ Thủy Linh Ương này thật không hổ là Tây Hạ đệ nhất biến thái, nam nữ đều xơi, lại còn có thể bình tĩnh đem tình địch đặt chung một chỗ dùng trà như thế.

Chỉ là ——

Tuyết phi này vì sao ánh mắt âm độc không nhìn nơi khác, vẫn chòng chọc nhìn mình không yên nhĩ.

"Khụ khụ." Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, thật sự ảm nẫn không được, vì vậy hỏi Mộ Dung Tuyết: "Nương nương, không biết vì thần đã làm điều gì không phải, làm cho nương nương không vui như vậy?"

Chỉ thấy trong mâu tử xinh đẹp của Mộ Dung Tuyết xẹt qua một tia phẫn hận, nhưng ngại vì Thủy Linh Ương ở bên bắt tiện phát tác, chỉ cầm khăn che che miệng, bụng đầy sầu bi nói: "Nghe nói Lâm đại nhân mở một tòa thanh lâu, hoàng thượng đi tới một lần sau vẫn nhớ, hai ngày gần đây lại vẫn tới chỗ lâu của ngươi, theo Bồn cung xem ra, hoàng cung này dù rộng hơn nữa cũng không giữ được vị Bồ tát sống như Hoàng thượng rồi." Nói xong, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tầng nước mắt, u oán vô hạn.

Thủy Linh Ương thật sự sủng Tuyết này phi sủng đến vô pháp vô thiên, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, âm giọng nói: "Trẫm cả ngày xử lý quốc sự ít nhiều cũng phải mệt mỏi, ngẫu nhiên đi qua uống ly rượu ngon mà thôi, không phải là cùng nữ nhân bên ngoài tư hỗn, nàng đúng là nhỏ nhen lợi hại."

"Hoàng thượng cứ lừa gạt nô tỳ tốt lắm." Mộ Dung Tuyết cũng không để mình bị đẩy vòng vòng, nắm chặt lấy mặt Hoàng thượng cũng không chịu bỏ qua.

"Trẫm như thế nào có thập cửu thúc cùng Lâm ái khanh làm chứng, không tin nàng hỏi bọn họ một chút, trẫm đúng là có một lần sủng hạnh nữ nhân bên ngoài." Thủy Linh Ương dỗ lão bà, nhân tiện mang theo hai người thân cận làm chỗ dựa cũng kéo xuống nước.

Lâm Tĩnh Dao cười gượng hai tiếng, các nam nhân trong lúc nghĩa khí rủ anh em ra ngoài uống hoa tửu, gọi điện thoại nói với chị dâu nam nhân kia bên ngoài ở nhà mình ăn cơm, trở về trễ một chút.

(hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.)

Nói trắng ra là, cho nên phải kết giao với một hai bạn xấu, chính là vì thời khắc mấu chốt liên hợp lừa gạt nữ nhân.

Tự nhiên nhìn bề ngoài, ám chỉ cứ gật đầu nói "Đúng" về phía Thủy Nguyệt Ngân, Lâm Tĩnh Dao cũng phải làm đồng lõa, nói: "Hồi nường nường, hoàng thượng luôn luôn nghiêm khắc với bản thân, tuyệt đối sẽ không làm chuyện hồ thẹn thánh uy, hưởng chi, các cô nường trong lâu của vi thần chỉ là chút son tục phấn mà thôi, tư sắc thường thường, nào có vào được mắt Hoàng thượng đâu."

Nói như vậy, thần sắc Mộ Dung Tuyết mới xem như hòa hoãn một chút, nhưng vẫn há miệng nói: "Lần sau Hoàng thượng cũng mang nô tì đi qua nhìn một chút, xem ' Thiên Thượng Nhân Gian 'kia rốt cuộc là ở đâu ra ma lực, có thể khiến cho hoàng thượng nhớ nhung như vậy."

"Được rồi." Thủy Linh Ương đáp ứng một tiếng, cứng chiều nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Mộ Dung Tuyết, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Đế vương này, cũng thật có một mặt ôn nhu.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Lâm Tĩnh Dao vừa đi vừa hỏi Thủy Nguyệt Ngân bên cạnh, "Hoàng thượng có phải là siêu cấp sủng ái Tuyết phi hay không?"

"Đó là hiển nhiên, đừng nhìn hậu cung hoàng thượng giai lệ vô số, nhưng bởi vì những nữ nhân kia hơn phân nửa đều là nữ nhi hoặc là cháu gái của đại thần trong triều, cố tình mang quan hệ họ hàng vào , hoàng thượng vì để tránh cho hậu cung tranh giành liên lụy đến triều thần, cho nên rất ít cứng chiều họ, chỉ có Tuyết phi này, xuất thân thường thường, lại cử chỉ có độ, cho nên khiến cho Hoàng thượng rất vui lòng."

"Thì ra là như vậy." Lâm Tĩnh Dao cười cười, không biết Thủy Linh Ương giỏi tính kế như vậy là tốt hay xấu.

Mấy ngày sau, người được chọn hòa thân còn chưa định được, công chúa Ngọc Linh Liên trong truyền thuyết kia đã vào tới trong cung.

Nhóm triều thần vốn định long trọng nghênh đón một phen, ai ngờ Thủy Linh Ương cũng chỉ phái người qua loa đại khái đón nàng vào trong cung, tự mình lại ở trong thư phòng đùa giỡn Lâm Tĩnh Dao.

"Ái khanh, trước mặt người người chính là Tể tướng của trẫm, sau lưng người không ngại liền làm người bên gối của trẫm đi, nhìn người mặc dù tướng mạo không bì được thập cửu thúc, nhưng trẫm vẫn thích người kiểu nam nhân tiểu cốt này."

(tiểu cốt: xương bé... ách ách... thụ)

Lâm Tĩnh Dao lau một phen mồ hôi lạnh, không biết gần đây Hoàng thượng không phải đã uống nhầm thuốc gì, tựa hồ trừ bỏ việc đùa giỡn mình cũng không tìm được niềm vui nào khác, một lần hai lần không sao, nhiều lần liền có chút không nhẫn nại được, liền tức giận nói: "Hoàng thượng, thỉnh tự trọng!"

"Trẫm là vua của một nước, tự trọng cho ai nhìn." Thủy Linh Ương dày mặt nói một câu, sau đó đưa tay xoa nhẹ trên cổ mịn màng của Lâm Tĩnh Dao, khẽ liếm một chút môi trên, sau đó lập tức nghiêng đầu, đôi môi liền chuẩn bị hôn lên cổ nàng.

Ta tránh.

Lâm Tĩnh Dao vội vàng nghiêng người lánh qua, lại thấy tên vua yêu nghiệt này đúng là giữ chặt mình ở trên tường, hơn nữa uy hiếp nói: "Thành thật một chút cho trẫm, nếu không cẩn thận trẫm đập người hôn mê, dùng sức đấy."

Không phải chứ.

Lâm Tĩnh Dao khóc không ra nước mắt, mắt ngó thấy Thủy Linh Ương chuẩn bị hôn tới, rõ ràng nhất quyết, nhắm mắt lại, thầm nghĩ nhắm mắt làm ngơ, hừ muốn hôn thì hôn đi, hôn xong khăn trương thả người ta ra.

Chỉ là, nụ hôn kia chỉ cách mình mấy cm thì ngừng lại.

Lâm Tĩnh Dao mở mắt ra, phát hiện Thủy Linh Ương ý cười đầy mặt, thật giống như đang trêu đùa một con khỉ, sau khi nhìn thấy con khỉ biểu diễn, cảm giác đủ hài lòng.

Ngay tại lúc mới bắt đầu chính là đùa giỡn mình à?

Lâm Tĩnh Dao vận khí một cái, vừa mới chuẩn bị nổi giận gầm lên một tiếng, lại thấy cửa phòng mở rầm, sau đó nhảy vào một người mười bảy mười tám tuổi, chính là nữ tử khuynh thế vô song tuyệt sắc, vừa vào cửa liền giòn giã hô: "Nhị ca ——" chữ "Ca" phía sau kéo dài âm cuối, chỉ vì thấy được một màn kinh thế hãi tục trước mặt này.

Nuốt một ngụm nước miếng, người tới cười gượng hai tiếng, tiếp theo chớp chớp mắt, hỏi: "Có phải đã quấy rầy hai người hay không?"

Này! Đây là phản ứng người nên có sao?

Lâm Tĩnh Dao còn bị Thủy Linh Ương lấy tư thế cực kỳ ám muội giữ ở trên vách tường, vừa mới chuẩn bị giãy thoát đã lại thấy Mộ Dung Tuyết đuổi đến, vừa vào cửa vừa nói: "Tiểu Liên, muội đừng xông loạn Ngự Thư Phòn, nhị ca của muội không thích người khác tự mình ——" về sau nói đến, cũng bị một màn trước mắt kinh hãi đến, há miệng thờ dốc, đứng nguyên tại chỗ.

Hồi lâu sau, thấy Mộ Dung Tuyết hỏi: "Hoàng thượng, hai người đây là ——"

Lâm Tĩnh Dao vội vàng đẩy Thủy Linh Ương ra, sau đó như không có việc gì đi tới trước mặt Ngọc Linh Liên, hỏi: "Người chính là công chúa Nhan quốc sao, vi thần Lâm Tĩnh Dao, ra mắt công chúa."

Ngọc Linh Liên mắt phượng xinh đẹp lưu chuyển hai cái, sau đó che ở bên tai Lâm Tĩnh Dao nói: "Nhị ca rất mạnh mẽ khó hiểu, ngay cả nam nhân cũng không buông tha."

Đoàng đoàng ——

Lâm Tĩnh Dao một trận cảm thấy hàm mình muốn trật khớp, trên thực tế, kể từ khi tiểu công chúa này tới Tây Hạ, loại cảm giác khoa trương này mỗi thời mỗi khắc đều sẽ cảm nhận được.

Ngọc Linh Liên tiếp theo nhảy dựng lên trên lưng Thủy Linh Ương, ồm ồm nói: "Nhị ca đã nhiều năm không gặp ta, cũng không cảm thấy nhớ sao?"

Thủy Linh Ương nhoẻn miệng cười, đem nàng từ trên lưng kéo xuống, nói: "Tên quý này, vui ở bên cạnh phụ hoàng mẫu hậu nhiều năm như vậy cũng không biết tới đây nhìn nhị ca một cái, ừ, mặt của ta vừa gầy đi này, còn có nơi này ——" nói xong, mở vạt áo của mình, nói: "Nhìn xem, xương quai xanh nhô ra này, đúng là nhớ muội muốn chết."

"Thật ghê tởm, định tự mình đom đống kêu gọi bả vai trực tiếp trần truồng là được, cần gì phải đáp lại như vậy chứ." Ngọc Linh

Liên tức giận nói một câu, tiếp đó lại treo lên trên người Thủy Linh Ương.

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao lần thứ hai lập tức cảm nhận được cảm giác cầm trật khớp.

Cùng mẹ khác cha, huynh muội ở hai nơi riêng biệt, nguyên bản có thể thân mật khăng khít như vậy sao?

Hơn nữa Thủy Linh Ương luôn miệng kêu Ngọc Tử Hi là phụ hoàng, dưỡng phụ kia trong lòng hẳn sắm vai nhân vật nào đây?

Lạc Nhan Tịch trong lời đồn bắt giữ hai vị Đế Vương đến tột cùng là người phương nào đây? Có thể sinh hạ như vậy hai cực phẩm đời sau như vậy, tuyệt đối là nghịch thiên tồn tại!

"Nói đi, làm sao muội cùng đại ca làm rộn thế nào, phụ hoàng không phải là không hi vọng muội vào kinh sao? Muội lại đem cung thành Nhan quốc cùng Tây Hạ ngoạ chơi khắp lượt." Thủy Linh Ương nói xong, xách Ngọc Linh Liên trở lại trên mặt đất.

Nữ hài kia cong cong môi, nói: "Phụ hoàng đâu có quản ta, cả ngày cùng mẫu hậu cùng nhau lưu luyến sơn thủy, uống một ly rượu nhỏ, đánh xuống một quân cờ, thỉnh thoảng ngâm hai thủ khúc tiểu từ thương tâm quá mức, mẫu hậu còn chưa nghe đủ, lỗi tai ta đã mài đến chai rồi." Dừng một chút, lại nói: "Ta là lén chạy đến, đầu tiên là tới đế đô Nhan quốc, ở chỗ đại ca cạo xát một thời gian, tiếp đó lại lừa đại ca, nói phụ hoàng hi vọng ta có thể gả cho một nam nhân Tây Hạ, tới giúp hắn duy trì tình cảm của hai nước, đại ca liền đưa ta tới."

Thủy Linh Ương sắc mặt cứng đờ, nói: "Muội thật đúng là không đáng tin, đại ca là ai, sẽ cả tin chuyện hoang đường này của muội ư, ta nhìn hắn là cố ý muốn đem muội như củ khoai lang phồng tay chuyển đến trên tay của ta, chỉ sợ phụ hoàng bọn họ tìm được trong kinh, qua đó trị tội hắn thôi."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 7: Cường Công Nhược Thụ

Ngọc Linh Liên chung quy vẫn tiếp tục ở lại Tây Hạ, có nàng, trong cung này hiển nhiên náo nhiệt lên rất nhiều, theo nàng cung quy gò bó đều là chó má, chỉ thấy nàng cả ngày nhảy nhót lung tung, vui chơi giải trí, thật sự không coi mình như người ngoài.

Nhóm phi tần hậu cung tự nhiên cũng nhìn ra Hoàng thượng cưng chiều cùng dung túng nàng, vì thế tìm mọi cách tới nịnh bợ, ăn ngon trò tốt đều đưa tới một đồng, nhưng phát hiện nữ nhân kia căn bản đã không cảm kích, lại nhàn hạ cùng Mộ Dung Tuyết ở cùng nhau, hai người mở miệng một tiếng "Tiểu Tuyết tỷ tỷ", mở miệng một tiếng "Liên Nhi muội muội", đến là thân thiết.

Kể từ đó, nữ nhân trong cung càng thêm hận thấu xương Mộ Dung Tuyết.

Nhắc tới tiểu công chúa còn có một thú vui, đó là nằm vùng tại cửa "Triều Dương điện", chờ tan triều, vội vàng tóm lấy Lâm Tể Tướng hỏi đông hỏi tây, thanh âm rất nhỏ, hơn nữa lại còn lẩm la lẩm lét.

"Người và nhị ca lúc cùng nhau, cho tới bây giờ đều là hẩn ở phía trên hả?"

"Nói một chút coi, nhị ca thích ôn nhu hay là hung mãnh tấn công?"

"Lâm đại nhân, chẳng lẽ cho tới bây giờ người vẫn không có ý định sẽ phản công sao?"

. . . . .

Có lúc, Lâm Tĩnh Dao thật sự cực kỳ hoài nghi cô bé này cũng xuyên qua, nhưng cẩn thận nhìn một chút, nàng trừ bỏ có chút hủ bên ngoài, tựa hồ cũng không khác thường nhiều lắm.

Chỉ là, các nàng không chú ý tới, trong lúc vụng trộm bí mật nói chuyện với nhau vẫn bị người khác nghe một câu đi nửa câu, vì vậy, trong cung này từ từ liền có tin đồn Hoàng thượng thích nam sắc, hơn nữa càng truyền càng ngoan độc, thế cho nên về sau, đám tiểu thái giám vừa nghe Thủy Linh Ương truyền kiến mình, đã sợ tới mức hai chân run run, chỉ sợ Hoàng thượng này đói bụng ăn quàng, cứ như vậy tóm mình ăn sạch sành sanh.

Lại nói một ngày kia sau khi tan triều, Lâm Tĩnh Dao mới bước ra khỏi Triều Dương điện đã thấy Ngọc Linh Liên xa xa phát tay với mình, thầm nghĩ hủ nữ này cũng xem như có một quả tim cực kỳ hung mãnh, nhưng mình thật không gánh được tra tấn của nàng, vì vậy cúi đầu, giả vờ không thấy, bước vội về phía trước.

Ai ngờ, Ngọc Linh Liên kia cũng có công phu trong người, nhảy một cái chắn phía trước nàng, hơn nữa nắm chặt tay Lâm Tĩnh Dao, kéo nàng qua một bên, chỉ chỉ người phong độ lồi lạc, tuấn mỹ vô hạn Thủy Nguyệt Ngân, hỏi: "Đó là người nào vậy?"

"Thập cửu Vương gia." Lâm Tĩnh Dao thấy nàng hôm nay không phải tới chiêm chóc, vì vậy thần kinh mới hòa hoãn một chút.

"Giới thiệu cho ta biết đi." Ngọc Linh Liên chớp mắt phượng, có chút làm nũng nói.

"Người, vẫn là, không được ——" Lâm Tĩnh Dao nghĩ nghĩ, ghé bên tai Ngọc Linh Liên nói thầm: "Hắn mới thật sự là sủng thần của ca người, loại trên giường đó."

"Hả ——" rốt cuộc thì đến phiên Ngọc Linh Liên giật mình, sau một hồi lâu, tức giận xoay người sang chỗ khác, nói: "Ta tìm nhị ca lý luận, dựa vào cái gì nữ nhân tốt hắn chiếm, nam nhân tốt hắn còn không buông tha cho."

Mấy ngày sau, có triều thần trình lên tấu chương, nói nơi biên cảnh Nhan quốc và Tây Hạ, vùng Liêu Thủy cùng khu vực phía nam năm ngoái bởi vì gặp nạn hạn hán, năm nay dân chúng khổ không kể xiết, hiện giờ mất mùa triền miên, nếu Hoàng thượng không cấp phát, sợ là dân chúng không còn con đường sống.

Khu vực kia được coi là khu tam giác nan giải, bởi vì năm đó Nhan quốc cùng Tây Hạ quốc giới phân chia không rõ nguyên nhân, vùng kia có thể nói thuộc Nhan quốc, cũng có thể nói là của Tây Hạ, lâu ngày, hai bên vì kiêng dè, không phát ra hành động tranh đoạt lãnh thổ, cứ mặc kệ quản lý nơi đó, mặc cho nó tự cấp tự túc. Vốn không cần trưng thu thuế má, dân chúng nơi đó có thể nói là cực kỳ tiêu dao tự tại, thế nhưng một khi mất đi sự bảo hộ của chính phủ, sẽ giống như năm ngoái, tuy nạn hạn hán đã sớm nghe thấy, Nhan quốc và Tây Hạ lại mâu thuẫn không ra đại diện, không biết có nên ra mặt cứu giúp, dù sao người nào vừa ló đầu, tương đương với nói: Đào Viên Hương là địa bàn của ta.

Hôm nay, việc này lại bày ra ngay trước mặt, Thủy Linh Ương đã có chút đứng ngồi không yên.

Nguyên nhân rất đơn giản, nơi Ngọc Tử Hi và Lạc Nhan Tịch quy ẩn sơn điền chính là ở đó.

Ngọc Linh Liên tìm đến, Thủy Linh Ương mặt lạnh hỏi: "Nơi phụ hoàng ở đã mất mùa, muối vẫn còn có thể nhảy loạn xung quanh, tình hình bên đó rốt cuộc là như thế nào?"

Ngọc Linh Liên cúi thấp đầu, nói: "Phụ hoàng và mẫu hậu vẫn cư ngụ ở Thanh Hồ thuộc Đào Nguyên Hương, nơi đó thứ không thiếu nhất chính là nước, làm sao có thể gặp nạn hạn hán, chỉ có điều những nơi khác đúng là có chút nghiêm trọng. Hơn nữa, phụ hoàng cũng không hi vọng huynh và đại ca nhúng tay vào chuyện này, người nói lãnh thổ luôn là vấn đề mẫn cảm nhất, từ xưa đến nay chiến tranh cũng là vì lãnh thổ và nữ nhân, tránh cho huynh và đại ca không phạm vào điều tối kỵ."

"Hừ, Phụ hoàng đúng là vẫn ngồi yên." Thủy Linh Ương tức giận nói một câu, trải qua mấy phen suy tính quyết định cải trang đi đến đó khảo sát một phen, vừa vặn cũng có thể mượn cơ hội này gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu một chút.

Nhưng Ngọc Linh Liên sống chết không chịu đi cùng, thật vất vả mới trốn thoát, nói gì cũng không chịu ngoan ngoãn trở về.

Thủy Linh Ương không cưỡng được nàng, phải để nàng ở lại trong cung, chỉ mang theo Thủy Nguyệt Ngân, Lâm Tĩnh Dao cùng mấy tên thị vệ thay đổi thường phục, lặng lẽ tiến về phía Đào Nguyên Hương.

Lâm Tĩnh Dao vẫn lo tới việc buôn bán của "Thiên Thượng Nhân Gian", dọc đường đi có vẻ có chút không yên lòng, mấy lần nghĩ lấy cơ hội kinh lại bị Thủy Linh Ương ngăn cản, cho đến khi đi được rất

xa, mắt thấy hết hi vọng trở về, mới ngưng cầu nhau, từ lúc tinh thần mới bắt đầu sa sút càng về sau thấy đồ liền mua, thật có cảm giác như ra ngoài du lịch được điên cuồng mua sắm.

Cảm giác ưu việt làm nữ nhân cuối cùng cũng trở lại.

Lại nói nữ nhân này giờ phút này lại vừa ý với một viên huyền văn ngọc bội chế tác tinh xảo, vì vậy vén tay áo lên phi tới chặt chém, giá đưa ra hai trăm lượng bạc tới khi mua về giá quý dị xuống còn hai lượng, nhét vào trong tay Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Nè, vì khai trương thanh lâu phải mượn của người nhiều bạc như vậy, cái này làm tạ lễ đi, đừng khách khí, nhận đi."

"Phốc ——" Thủy Linh Ương cực kỳ nể tình cười lên, nói: "Thật là triều đình từ xưa đến nay đệ nhất một mình người, có thể keo kiệt đạt đến trình độ này, cũng xem như có một không hai rồi."

Lâm Tĩnh Dao trợn mắt nhìn hấn, lại nghe Thủy Nguyệt Ngân nói: "Không, ta rất thích, bởi vì là Tĩnh Dao tặng cho ta, với ta mà nói đều rất trân quý." Nói xong, thực sự treo lên ngang hông.

Lâm Tĩnh Dao há miệng, cuối cùng dứt khoát lựa chọn không nói một lời, ngẩng đầu lên làm bộ nhìn máy bay trên trời. Trong lòng thầm nói không ổn, thập cửu Vương gia này nhất định có tình ý với mình, có lẽ là bởi vì ở chung một chỗ với nhược thụ như mình, hấn có thể tìm lại cảm giác tự tin nam tính của mình đi.

Thủy Linh Ương chỉ mỉm cười nhìn về phía hai người, khoe miệng lộ ra một đường cong, thầm nghĩ thật là thú vị.

Ban đêm, sắc tâm của Hoàng thượng không thay đổi, bày đặt không ở được khách điểm, cố ý muốn qua đêm trong thanh lâu.

Trước khi vào cửa, ánh mắt hần hướng về phía hành lang tối đen, thoáng cười, đẳng cấp của thanh lâu này so với "Thiên Thượng Nhân Gian" còn kém xa.

Má mì xem ra so với Lâm Tĩnh Dao chuyên nghiệp hơn nhiều, vung khăn tay nhỏ thêu hoa lên, mở miệng kêu một tiếng 'Gia' thân thiết, khoe miệng mang theo nốt ruồi màu đen cực lớn càng thêm đem lại cảm giác, vội vàng kéo mấy người mời lên lầu hai, sau đó quán lên Thủy Linh Ương niềm nở hỏi cần phục vụ gì.

"Rượu ngon, thức ăn ngon, mỹ nữ." Thủy Linh Ương lời ít ý nhiều, sau đó liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân đứng một bên, khoát tay áo, nói: "Ngồi xuống dùng đồ ăn đi."

Hai người đáp một tiếng an vị ngồi xuống, bọn thị vệ còn lại vội vàng lui ra ngoài.

Không bao lâu, liền nghe bên trong truyền tới trận trận cười quyến rũ, xen lẫn mấy tiếng Lâm Tĩnh Dao kinh hô: "Đừng loạn sờ, này, bỏ tay của ngươi ra!"

Nhắc tới "Thiên Thượng Nhân Gian" trong đó nữ tử xuất thân đều là hoa khôi, lãnh diễm cao ngạo như thường, chỉ là Lâm Tĩnh Dao này lại vụn vụn không nghĩ tới kỹ viện bên ngoài chiêu mộ một đám Nga Lang đói khát như vậy, vừa vào phòng đã quán lên dung mạo xuất chúng của Thủy Linh Ương cùng Thủy Nguyệt Ngân, giờ trò không nói, còn vội vàng thoát áo tháo dây. (Nga Lang: sói đói)

Vốn cho là mình tư sắc thường thường hẳn sẽ không bị trêu nguyệt ghẹo hoa, ai ngờ vẫn có một tỷ tỷ nhiệt tình theo dõi mình, hơn nữa điên cuồng chăm mút, khắp nơi sờ loạn.

"Đều ra ngoài đi." Thủy Linh Ương liếc nhìn Lâm Tĩnh Dao y sam xộc xệch, lạnh giọng nói.

Mọi người cả kinh, trơ mắt nhìn hai vị công tử ca quốc sắc sinh hương trước mặt mà lại không ăn được, làm sao nguyên ý ngoan ngoãn rời đi, bứt rứt hồi lâu, thấy sắc mặt lạnh lẽo của Thủy Linh Ương, hai mắt ngậm băng, lúc này mới có chút lè mề, cẩn thận mỗi bước rút lui.

"Phù ——" đám sói vừa đi, ba người đồng thời thở một hơi.

"Ha ha, Hoàng thượng không phải rất yêu thích mỹ sắc sao, hôm nay mấy nữ nhân này tuy là không bằng ‘ Thiên Thượng Nhân Gian ’ hương diễm của ta, nhưng tư sắc cũng xuất chúng, ngài lại cam lòng để bọn họ đi." Lâm Tĩnh Dao vừa sửa sang lại vạt áo vừa nói.

"Hừ, cũng không biết là người nào phải tru lên như sói, rõ ràng là khách đến chơi gái lại giống như bị gái chơi vậy, trầm thật đúng hoài nghi người đến rốt cục vô năng như thế nào, cho dù là bất lực, cũng không đến mức sợ nữ nhân thành cái bộ dáng này đi."

(chắc chắc... ngôn từ trần trụi của tác giả..)

Một hồi yên lặng qua đi, Lâm Tĩnh Dao khẽ hừ một tiếng, gấp một miếng thức ăn, nói: "Nếu không có việc gì, vi thần ăn trước, sau đó lui xuống ngủ."

Thủy Linh Ương nhìn ra sắc mặt khác thường của Lâm Tĩnh Dao, vì vậy di chuyển cái mông ngồi xuống bên người nàng, một phen ôm chầm vào eo nhỏ của nàng, nói: "Tiền phòng rất đắt , đêm nay cùng trầm chen chúc một chút đi, hai chúng ta cùng nhau ngủ."

Tên khốn này rốt cục có yên được hay không!

Lúc Lâm Tĩnh Dao cơ hồ bạo phát, chợt nghe có người gõ cửa, sau đó là một tiếng nũng nịu uốn éo tức giận "Mấy gia, mụ mụ nói muốn ta tới đây phục vụ mấy gia uống rượu." Dứt lời, đẩy cửa vào.

Không tệ, xem ra má mì này đúng là phái ra bảo vật của trấn điểm rồi, nữ nhân này cuối cùng cũng có chút nổi bật, tuy rằng khung xương hơi lớn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại hoa dung nguyệt mạo, mỹ điểm tinh xảo.

Nhưng đợi nữ nhân kia đến gần, Lâm Tĩnh Dao ngay tức khắc đã thấy được hâu kết cực đại của hắn, trời ạ, móc mắt ta ra đi, tại hạ nữ giả nam trang đúng là bất đắc dĩ, người nam phần nữ trang là có ý đồ gì hả!

(hâu kết: cái cục to to trên cổ họng mấy bạn nam dậy thì rồi ấy ạ

"Không buông." Thủy Linh Ương lại càng dính chặt, một đôi nhãn tình hẹp dài ở trên người ngự nường lưu luyến vài vòng, nói với Lâm Tĩnh Dao: "Ta vẫn thích ngươi hơn."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 8: Mập Mờ Đây, Không Chơi Nổi

Thủy Linh Ương ôm Lâm Tĩnh Dao với tư thế tương đối mập mờ, có lẽ nên nói là làm cho nàng rạng chân ở trên người mình, lấy bộ phận nào đó như có như không của mình ma sát Lâm Tĩnh Dao mấy cái, đúng là cứng rắn.

Em gái người ấy!

(nguyên văn: Nhĩ muội a.. là một câu chữ nhưng mức độ tương đối nhẹ hơn nhĩ muội)

Sĩ khả sát bất khả nhục, gậy của người càng lúc càng cứng rồi kìa.

Lâm Tế Tướng ngay lập tức liền nổi giận, cũng mặc xác thân phận quân thần gì đó, một cái tát quát tới, Thủy Linh Ương vạn vạn không ngờ rằng nữ nhân này dám động thủ với mình, không kịp tránh mà chấp nhận lĩnh trọn.

Thủy Nguyệt Ngân sửng sốt không biết gì, ngại vì có người ngoài ở đây, không dám gọi thẳng "Hoàng thượng", vì vậy nhỏ giọng nói: "Tĩnh Dao, khẩn trương nhận lỗi, người điên rồi sao?"

"Ha ha." Thủy Linh Ương lại nở nụ cười, vuốt ve bên má yêu nghiệt sưng đỏ của mình, nói: "Tiểu Miêu cũng có thể cào người, thật là nguy hiểm." Nói xong, người ngửa về phía sau, thanh âm cũng lạnh đi một chút, nói: "Lấn khỏi người ta đi."

Lâm Tĩnh Dao vội vàng đào tẩu, thầm nghĩ đúng là gần vua như gần cọp, vừa rồi rút một sợi râu của hắn, cũng không biết khi trở về cung thẳng nhãi này có trả thù cá nhân không, ban tặng mình tội chết.

Ngụy nương kia từ khi vào cửa đến bây giờ vẫn chưa được diễn, mí mắt nhảy nhảy vài cái nhìn trước mắt cùng mình không chút nào liên quan, the thé giọng hỏi: "Mấy vị gia, có cần ta hầu hạ ——"

Thủy Linh Ương liếc nhìn ngụy nương một bên bị lạnh nhạt, vẩy vẩy tay, nói: "Người, đêm nay lưu lại, thị tẩm."

"Hả ——" Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân đồng thời há mồm.

"Hoàng, thiếu gia, hắn là ——" hai người đều nhìn ra "Nữ nhân" trang điểm không ổn kia chính là nam nhân giả trang , vì vậy lên tiếng khuyên can.

"Nam nhân sao?" Thủy Linh Ương vẫn cười, nói: "Ta vốn không phải thích nam nhân sao." Nói xong, vỗ vỗ đùi mình, ý muốn để cho ngụy nương kia chủ động ngồi lên.

Vì vậy, một màn kỳ tích xảy ra.

Chỉ thấy nam nhân kia nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng thật sự tiến lên mấy bước, chuẩn bị ngồi lên.

Nhưng là, Thủy Linh Ương lại đột nhiên cười cười, xê dịch vị trí sang một bên, để ngụy nương kia ngồi xuống, sau đó cầm đũa gấp chút thức ăn cho hắn, nói: "Đến, đây là ta tự tay gấp cho người, phải biết, người bình thường được trọng đãi như vậy, hơn phân nửa sẽ tổn thọ."

Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân liếc nhau một cái, đều nhìn ra đêm nay Thủy Linh Ương này thủ đoạn đã nổi lên rồi, chỉ là nam nhân này chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa, cũng không biết hắn đã có tính toán gì.

Ngụy nương kia mí mắt nháy vài cái, cười duyên một tiếng, nói: "VẬY cũng thật đúng là làm giảm thọ ta đấy." Nói xong, gấp một miếng mềng tây đặt trong miệng.

Thủy Linh Ương cười cười, nhìn Thủy Nguyệt Ngân cùng Lâm Tĩnh xa một cái, nói: "Hai người các người có thể đi ra ngoài, tối nay ta sẽ giữ lại hắn thị tẩm ." Nói xong, nắm lấy cằm ngụy nương, hỏi: "Sao vậy, tối nay mỹ nhân thật có thể cùng ta một đêm vu sơn chứ?"

Nam nhân kia mí mắt liên tiếp co giật, đại khái là cố nén cái gì, nhưng giọng nói vẫn nhõng nhẽo ưỡn ẹo, cầm khăn tay phất một cái lên gương mặt tuấn tú của Thủy Linh Ương, nói: "Ghét, ngài đã nói như vậy, ta đương nhiên muốn ở lại."

Da gà nhất thời nổi lên, Thủy Nguyệt Ngân cùng Lâm Tĩnh Dao đồng thời nôn khan, sau đó tông cửa chạy.

Nhưng vừa đi ra chưa được vài bước, chợt nghe bên trong truyền tới tiếng vỡ vụn "Răng rắc" ,tiếp theo là một tiếng мэng chói tai: "Thật dâm dục ghê tởm, người là nam nhân sao?"

Sau đó là Thủy Linh Ương lười biếng đáp lại: "Rốt cuộc là ai lưỡng tính, bắt nam bắt nữ gì đó."

Tiếp theo, hai người tựa hồ động thủ.

Thị vệ bên ngoài thấy thế vội vàng vọt vào, một đám cao thủ ra trận, thuận thực tóm lấy ngụy nương kia, sau đó bắt đưa đến nước

trước mặt Thủy Linh Ương, chờ xử lý.

"Nói đi, người nào phái người theo dõi đồng thời ám sát ta?"
Thủy Linh Ương vừa uống trà vừa nói, thần thái kia có vẻ không chút để ý, giống như người gặp nguy hiểm không phải là hấn.

Chẳng qua nói ra, phương thức ám sát tầm thường như vậy cũng thật không đủ để gây sợ đi.

"Người rút cuộc là ai?" Ngụy nương kia lại hỏi ngược lại .

Àm ——

Thật là nhân tài, giết người cũng không hỏi rõ thân phận đối phương sao?

Đôi nhãn tình dài mảnh của Thủy Linh Ương nheo hiện ra một đường cong nguy hiểm, môi mọng giật giật, hỏi: "Sai người tới là một nữ nhân họ Lạc phải không?"

"Ô? Hừ." Ngụy nương đáp lại một tiếng, sau đó hơi giã dựa một chút, nói: "Sớm biết người ghê tởm như vậy, quý mới có thể nhận cuộc làm ăn này ."

"Hừ? Mẹ ta cũng thật là, muốn chơi đùa cũng không cần thuê cái thứ không chuyên nghiệp này như người." Thủy Linh Ương nói xong ngáp một cái, nói: "Xéo đi, là người của nàng thì thôi."

"Thích khách" kia vừa nghe, vội vàng theo cửa sổ nhảy xuống, rút lui như một làn khói.

Lâm Tĩnh Dao dừng một chút, hỏi: "Hoàng thượng, đây là kẻ mà Thái hậu sai khiến sao?"

Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Quay về phải chuyển Liên Nhi đi, lại dám cùng mẫu hậu thông đồng xem ta náo nhiệt, hừ, không phải nàng mật báo, mẫu hậu làm sao sẽ bắt được hành tung của ta, còn phải một người lưỡng tính như vậy tới đây."

"Ha ha, ha ha." Lâm Tĩnh Dao cười khan mấy tiếng, càng thêm nổi lên tò mò đối với Lạc Nhan Tịch trong truyền thuyết này.

"Xem ra từ nay trở đi sợ là sẽ không dễ chịu lắm, đoạn đường này cũng nên cảnh giác một chút, mẫu hậu này thường xuyên không lộ bài, sợ là còn có thể tiếp tục ra chiêu độc hơn." Thủy Linh Ương nói xong, mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, nói: "Đạo lý vịt đến miệng chẳng lẽ không ăn, ái khanh, trầm sớm muộn gì cũng sẽ hạ gục ngươi."

Lâm Tĩnh Dao mặt không đổi tiến bước vị Bồ tát này đi, sau đó nhún vai một cái, nói với Thủy Nguyệt Ngân: "Hoàng thượng này cái gì cũng tốt, nhưng tùy miệng, chỉ cần mình thống khoái."

Chạng vạng ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao cả ngày bụng đói nhất thời tham ăn, nhét xuống ba cái bánh bao, hai miếng bánh nướng cùng nửa con vịt quay, vì vậy đến hơn nửa đêm đột nhiên "Hừ hừ" thức dậy, chỉ cảm thấy bụng căng lợi hại, sau khi trần trọc mấy vòng chọt ngồi dậy, sau đó chuẩn bị mở cửa ra ngoài tản bộ, có thể tiêu hóa chút nào hay chút ấy.

Nhưng vừa kéo cửa ra, đã nhìn thấy một bóng dáng thon dài đang đứng bên ngoài, trong lòng có chút hồi hộp, thấy người đến đúng là Thủy Nguyệt Ngân, lúc này mới thở ra một hơi, hỏi: "Vương Gia đã khuya sao chưa ngủ, đứng ở cửa nhà người ta làm Môn Thần sao?"

(môn thần: thần giữ cửa)

Nói xong, đột nhiên nhớ tới chính mình đầu tóc vẫn rối bù, mặc áo ngủ, lúc này lẫn qua lẫn lại sợ là sẽ bị lộ nguyên hình, vì vậy vội vàng giấu diếm vạt áo.

Nam tử nhu hòa cười một tiếng, làm như không thấy, nói: "Nghe thấy người hình như không được khỏe, Bồn vương tới đây xem một chút."

Lâm Tĩnh Dao mắt tự nhiên "Ừm" một tiếng, sau đó nghiêng nghiêng người, hỏi: "Muốn vào trong ngồi một lát không?"

Thủy Nguyệt Ngân ngần ra, nói: "Đêm đã khuya, có nhiều bất tiện."

Lâm Tĩnh Dao cũng tùy tiện mà đi tới bên bàn ngồi xuống, rót một chén nước sôi để nguội, nói: "Đều là nam nhân, có cái gì mà bất tiện."

Vì vậy, Thủy Nguyệt Ngân liền bước vào trong phòng, xoay người khép cửa lại.

Đại khái cảm thấy động tác này có chút đột ngột, cuối cùng lại mở cửa ra, hơn nữa lúng túng nói: "Hóng gió một chút đi."

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy cực kỳ buồn cười, nhưng sau một lúc lâu đột nhiên cảm thấy không đúng, vì vậy há miệng, hỏi: "Người này, hẳn là đã sớm biết ——" dứt lời, lại một phen giấu giấu vạt áo.

Thủy Nguyệt Ngân chỉ mỉm cười, nói: "Từ sau khi Tĩnh Dao bị đâm đã thay đổi rất nhiều, ngày trước giữa người và ta không có

nhiều khoảng cách như vậy, vì sao Bồn vương cảm thấy gần đây người cố tình trốn tránh ta đây?"

"Trước kia chúng ta rất cuộc ——"

"Ta đợi người nhiều năm như vậy, nhìn người hợp ý triều đình, không đành lòng để tài hoa của người lãng phí một cách vô ích, nhưng là, vì sao càng chờ người lại càng dần dần xa lánh ta?"

"Ta ——"

"Tĩnh Dao, người chung quy vẫn là nữ nhân, triều đình sẽ không phải là chốn dừng chân của người, đừng do dự nữa, đến bên cạnh ta đi, ta sẽ không trói buộc người, người vẫn có thể làm tể tướng phía sau màn, ta sẽ đem tất cả ý tưởng của người truyền tới cho Hoàng thượng nghe."

Đây chính là mấu chốt.

Hắn đã sớm biết mình là nữ nhân.

Vậy tên Hoàng đế biến thái kia thì sao? Chẳng lẽ cũng là cố ý xem mình náo nhiệt?

"Thừa dịp Hoàng thượng còn chưa phát hiện người khi quân, khi có thể hãy toàn thân mà lui, đừng do dự nữa."

Ngay sau đó, Thủy Nguyệt Ngân lại trả lời cho nghi vấn của mình.

Rất tốt, Hoàng thượng kia quả nhiên vẫn chỉ là một tên biến thái.

Nhưng Vương Gia tuần mỹ vô song trước mắt này nên an trí như thế nào đây? Đem đến làm bạn trai? Có vẻ như trước kia chính là

loại quan hệ ấy.

Trái phải nghĩ nghĩ, vẫn là không muốn bắt chước lời người khác, hưởng chi mình lại không thích hấn.

Chợt ợ lên một cái, phá đi yên lặng trong lúc này, Lâm Tĩnh Dao nhếch miệng cười cười, nói: "Hình như đúng là ta đã ăn quá no, ha ha."

Thủy Nguyệt Ngân sắc mặt buồn bã, đứng dậy nói: "Vậy người nghỉ cho khỏe đi, ta về phòng trước."

"Ừm, đi thông thả." Lâm Tĩnh Dao tiến phía sau hấn, lắc lắc đầu, khoác lên áo ngoài, sau đó đẩy cửa phòng ra, một thân một mình tản bộ khắp nơi trong hậu viện, đêm nay không trăng không gió, như là một đêm để giết người.

Nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được một tiếng hét thảm, tiếp theo cũng không thêm tiếng động nào.

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, vội vàng quay người lại, nghĩ định lên lầu xem xét một phen, chỉ sợ Hoàng thượng bộn hấn gặp phải mai phục, nhưng mới đi được mấy bước, lại phát hiện Thủy Linh Ương tóc rối bù, áo trên ngực nửa lộ mà thẳng bước ra ngoài, một thân áo choàng đỏ rực giống như lấy máu nhuộm thành, hết sức xinh đẹp tuyệt điểm.

Thở ra một hơi, Lâm Tĩnh Dao khom người thi lễ, sau đó nhìn thấy con cú như mình ngồi xuống trên ghế đá, tự mình cũng ngồi xuống cùng.

"Đã trễ thế này, vì sao Hoàng thượng vẫn chưa nghỉ ngơi vậy?" Lâm Tĩnh Dao không chút để ý hỏi, ngửa đầu nhìn về phía vành

trắng tàn giá lạnh mờ ảo kia.

"Trẫm mỗi đêm đều phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, thời gian để ngủ cũng ít đi." Thủy Linh Ương nói xong, nhếch môi cười cười, nhìn nữ nhân bên cạnh hỏi: " Vì sao người còn chậm chạp chưa ngủ đây?"

"Ăn nhiều, bụng căng." Lâm Tĩnh Dao trả lời, xoa nhẹ bụng mấy cái.

"Ồ? Có muốn trẫm xoa cho người không?" Thủy Linh Ương tính xấu không đổi, lại lên tiếng trêu đùa .

Lâm Tĩnh Dao sớm đã thành thói quen với tác phong tâm miệng không đồng nhất của hân, ưỡn bụng, nói: "Được, vậy thì làm phiền Hoàng thượng."

Ai ngờ, Thủy Linh Ương đúng là thật sự đưa tay ra, nhưng vừa chạm cái bụng căng tròn của nàng lại đột nhiên thu hồi, đưa tay giấu kín vết máu trên cổ tay vào trong tay áo, nói: "Tự xoa đi, được trẫm hầu hạ, người lại giảm phúc."

"Này cũng đúng." Lâm Tĩnh Dao đoán được cười cười, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn bụng của mình.

"Sau này ăn ít một chút, người không biết chuyện còn tưởng rằng quốc khố thiếu hụt, hân là để đường đường Tể Tướng một nước suýt nữa đói chết đấy." Thủy Linh Ương tức giận nói một câu sau đó đứng dậy, quay đầu lại cười cười với Lâm Tĩnh Dao, tuy chỉ vô tâm, nhưng lại phong lưu thanh nhã, yêu đã không kiềm chế được, có phần làm lòng người khiếp sợ.

"Ừhm." Lâm Tĩnh Dao đáp lại một tiếng, ánh mắt vội vàng chuyển đến nơi khác, chỉ cảm thấy vừa rồi mới nhìn đã kinh hồn, làm mình suýt nữa muốn rơi vào.

Thủy Linh Ương trở về phòng, phát hiện toàn bộ thi thể trên đất đã xử lý xong, sau đó đối với Thủy Nguyệt Ngân đang rửa tay nói: "Xem ra thực sự có người muốn ta chết đây."

"Hoàng thượng, lúc này hẳn là không phải trò đùa dai của Thái hậu an bài chứ?" Tuần mỹ Vương Gia vừa rửa sạch máu tươi trên tay, vừa nói.

"Làm sao có thể, người mẫu hậu an bài chỉ là một đám xiếc giở trò bại hoại, biết bọn họ không thể thương tổn được ta, nhưng hôm nay nhóm người này lại ra tay tàn nhẫn, cố ý lấy mạng ta đây." Thủy Linh Ương nói xong, trong mắt thoáng qua một tia băng lãnh sắc nhọn.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 9: Xuyên Không Gặp Thời

Đi tới Đào Nguyên Hương đã là mấy ngày sau.

Lâm Tĩnh Dao tung người xuống ngựa, thoạt nhìn nơi này non xanh nước biếc, quả thật là có chút cảm giác "Bồng lai tiên cảnh", chỉ tiếc trên dọc đường dân chúng ăn xin bần khổ lại làm hỏng phong cảnh vô hạn này, nhìn giống như địa ngục trần gian.

Vội vàng mở bọc hành trang, Lâm Tĩnh Dao đem mấy cái màn thầu còn lại chia cho mọi người, sau đó lại trợn mắt nhìn bọn thị vệ đi theo, bày giọng quan uy ra lệnh: "Đem cả đồ ăn của các người ra đây!"

Mấy tên bắt mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, nhưng cũng không dám vi phạm an bài của vị đại nhân này, đem thức ăn còn sót lại của mình tiếp tục chia, sau đó run lẩy bẩy bọc lại quần áo.

Thủy Linh Ương mỉm cười nhìn một màn trước mắt, chậm rãi nói: "Thật không hổ danh Lâm đại tể tướng yêu nước yêu dân, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, khó trách điển tích trong gian dân khoác lác người thành hình tượng như vậy."

"Nói quá." Lâm Tĩnh Dao cười khan mấy tiếng, sau đó dắt ngựa đi tới trấn trên, lại phát hiện nơi này một hơi phần vinh cũng không có, dân chúng vất vả không chịu nổi, ở trước cửa nhà bày ra một chút gạo còn sót lại, mong đổi được một chút bột bắp cho con.

Con người khi đối mặt với sinh tử tồn vong sẽ mất đi nhân tính, theo lý thuyết lúc này mọi người hẳn là nên giấu số lương thực ít ỏi này đi, dù sao con người một khi đói điên rồi, sẽ điên cuồng giành giật.

Thế nhưng cái lễ thường đó lại không xảy ra ở nơi này, mọi người tuy nghèo đói, khốn khổ thê lương, nhưng vẫn theo khuôn phép trao đổi như bình thường, thậm chí có người không còn chút lương thực nào đem đến, lại có người vô tư mức cho hẳn một muôi gạo không công.

Cánh mũi cay cay, Lâm Tĩnh Dao chợt phát hiện nơi này được tán tụng là "Thế ngoại đào nguyên" cũng không phải không có lý do.

Đều nói nông dân đáng yêu nhất, có lẽ là như vậy rồi.

"Chư vị, Ngọc tiên sinh lại tới trấn trên bố thí gạo kìa, mau đi lĩnh a." Đột nhiên có người hét to một tiếng, mọi người dừng lại, vội vàng cầm nôi chén muôi chậu chạy về một phía.

"Ha ha, bạc trên tay Phụ hoàng cũng thật dư dả." Thủy Linh Ương yếu ớt cười, sau đó tung người lên ngựa, theo mọi người đi đến nơi phát lương thực.

Xa xa, tầm mắt Lâm Tĩnh Dao bị hấp dẫn bởi một bộ bạch y, trên đời này chưa từng có nam tử nào có thể mặc màu trắng đẹp như vậy, tay áo bông bành, như tiên giáng trần, vốn chính là dùng để hình dung người trước mắt.

Chỉ thấy hần mắt phượng liễm diễm, môi mỏng mỉm cười, một thân quý khí khôn kể, lại bị khí chất ôn hòa mà điềm tĩnh hòa tan, khiến cho người ta như thoát ly thế tục, tinh khiết vô ngần.

Có lẽ hẳn là Bạc anh tháng tư, có lẽ là Thanh liên thất nguyệt, cũng có lẽ là Tuyết trắng đông nguyệt.

(Bạc anh: Hoa anh đào màu trắng.

Thanh liên: Sen xanh

Đông nguyệt: tháng 11)

Dịu dàng và nghiêm khắc cùng tồn tại, nam tử như vậy vì có gì lại rơi xuống phạm trần đây?

"Lâm ái khanh, làm sao nhìn gia phụ như vậy?" Bên người truyền đến một tiếng cười nhạo yêu nghiệt mà cao vút.

Cha người? Thái Thượng Hoàng Nhan quốc trong truyền thuyết? Ngọc Tử Hi! ?

Lâm Tĩnh Dao khoa trương cảm khái một tiếng, thầm nghĩ nam nhân này có điểm nào giống như đại thúc đã qua tuổi bốn mươi đây.

Hồng nhan họa thủy, quả nhiên là hồng nhan họa thủy.

Lâm Tĩnh Dao tự trả lời mình như vậy, nhưng hai mắt vẫn không nhin được lại tiếp tục nhìn Ngọc Tử Hi, nghĩ thầm thật đúng là tam sinh hữu hạnh, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng làm sao có thể tin trên đời này lại có một người dung tư tuần mỹ, khuynh quốc khuynh thành như vậy đây.

(Tam sinh hữu hạnh: có phúc ba đời)

Lại liếc nhìn yêu nghiệt Đế vương bên cạnh một cái, nàng chép miệng, thầm nghĩ cũng khó trách người Tây Hạ chưa từng hoài nghi xuất thân của hắn, đáng dấp tựa như yêu nghiệt, nếu so sánh với

bạch y mỹ đại thúc kia, căn bản như hai cực khác nhau, cho dù Ngọc gia nhiễm sắc thể biến dị, tiên nhân cũng không có khả năng sinh ra yêu nghiệt này.

Thủy Linh Ương bắt gặp ánh mắt Lâm Tĩnh Dao đang chòng chọc nhìn mình, vì vậy vuốt ve cằm, nói: "Ngày trước có một cách nói, Minh có mỹ Ngọc hạ có kiêu Nguyệt, chính là chỉ phụ hoàng Ngọc Tử Hi và cha đẻ Thủy Nguyệt Hàn của ta, nhưng sau này Minh lại bị đánh chiếm, lấy quốc hiệu là Nhan, cho nên cách nói này không còn tồn tại, nay lại có cách nói mới, ái khanh có muốn nghe một chút?"

"Không có hứng thú." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một câu, quý cũng biết nhất định có liên quan tới hắn, đây không phải là muốn tự kỷ thì là gì.

Thủy Linh Ương có chút mất hứng, sau ngáp một cái, tung người xuống ngựa, tiếp đó vòng qua mọi người, đi tới bên người Ngọc Tử Hi, thu hồi vẻ mặt tùy tiện lười biếng trước đây, cung kính cúi người thi lễ, thấp giọng hô: "Phụ hoàng."

Ánh mắt Ngọc Tử Hi không tốt nhìn hắn một cái, hỏi: "Con tới đây làm gì?"

"Thị sát dân tình." Thủy Linh Ương nghiêm túc trả lời.

"Hừ." Ngọc Tử Hi trên ngọc nhan dẫn theo một tia không vui, đối với Mạnh Trường Xuân và Mộ Dung Uyên đang vội vàng phân phát mễ lương nói: "Làm phiền hai vị rồi, ta trước mang Ương nhi trở về một chuyến."

Trên mặt đen đen của Mạnh Trường Xuân lộ ra một tầng mồ hôi mỏng, phát tay nói: "Ngài về trước đi, có ta và Mộ Dung ở đây là đủ rồi."

Mà kia Mộ Dung Uyên anh tuấn tiêu sái nhìn Thủy Linh Ương một cái, khẽ gật đầu, hỏi: "Tiểu Tuyết trong cung không làm phiền đến con chứ?"

"Làm sao có thể, nàng luôn luôn tri thư đạt lý, tính tình rất ôn thuận." Thủy Linh Ương nói xong cất bước đuổi theo Ngọc Tử Hi.

Mọi người đi tới vùng thanh hồ, chỉ cảm thấy phong cảnh càng thêm tú mỹ, Bích thủy thanh sơn, cúc đại bát ngàn, không khí hơi có chút ẩm ướt, mà lại hết sức hợp lòng người.

Trên hồ mấy chiếc thuyền đánh cá tịch liêu mà xa xăm, thật là một bức thủy mặc đẹp không kể xiết.

Bạch y nam tử bước chân nhẹ nhàng đi đằng trước, tóc mây như gấm theo gió nhẹ nhẹ nhàng phiêu tán như ảo mộng, đẹp như vậy, khiến lòng người đã quên mình ở nơi nào.

A ô, thật là xuyên không gặp thời mà! Nếu sớm đến từ hai mươi năm trước, nói không chừng sẽ là một cuộc diễm ngộ.

Mà sự thật chứng minh, trên đời này, tất cả ắt tự có số.

Chỉ thấy Ngọc Tử Hi đẩy cửa tiến vào một gian tiểu viện thanh u, trong viện mùi hoa bốn phía, cảnh đẹp di nhân.

Một chiếc cổ cầm Phục Hy đặt gọn trên bàn đá, trên ghế đá lẻ loi rơi đọng vài chiếc lá khô vàng, tự thành một hình ảnh cổ kính.

Trong phòng một nữ tử thanh tú ôn nhã đi ra, đôi mắt đẹp nhân nhật, nhìn rất có phong phạm của một tiểu thư khuê các.

Chỉ là, bề ngoài không nói lên được điều gì.

Chỉ thấy nàng kia trong tích tắc vừa thấy Thủy Linh Ương, bỗng nhào một cái mãnh liệt treo ở trên người hắn, động tác này thực sự cùng Ngọc Linh Liên giống nhau như đúc.

Cho nên, không cần nghĩ nhiều, liền có thể kết luận thân phận của nữ nhân này, khiến thiên hạ đại loạn trong truyền thuyết, rồi lại khiến thiên hạ quy nhất, khiến hai Đế Vương không thể dứt bỏ trong truyền thuyết, khó có thể thoát khỏi nữ nhân này —— Lạc Nhan Tịch.

"Bảo bối, mẹ rất nhớ con." Đây là câu nói đầu tiên Lạc Nhan Tịch mở miệng với Thủy Linh Ương.

Một khắc kia, trời nghiêng đất ngã, Lâm Tĩnh Dao cố gắng thuyết phục là mình nghe lầm.

Chỉ thấy Thủy Linh Ương có chút không kiên nhẫn mà kéo nữ nhân kia từ trên người xuống, nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi con như vậy, nghe thật ghê tởm."

"Con là cục cưng bé nhỏ của mẹ mà, đến đây, để ta nhìn kỹ một chút, thật là đẹp." Lạc Nhan Tịch nói xong nhú nhú mày, trầm giọng nói: "Mấy năm không thấy, con càng ngày càng yêu nghiệt giống cha con, coi này, lệ chí khổ bức, nhìn kia mấy viên bông tai, còn đây toàn thân áo bào đỏ thẫm."

Thủy Linh Ương ho khan một tiếng, Ngọc Tử Hi kia thánh lực như nào, may là Lạc Nhan Tịch cố ý nhỏ giọng, nhưng người ta hiển

nhiên vẫn nghe thấy rõ ràng, cứ như vậy nhắc tới tình nhân cũ, cũng khó trách phụ hoàng hiện ra một gương mặt thúi.

Lâm Tĩnh Dao hơi sửng sờ, nhìn về phía đôi phụ tử cửu biệt trùng phùng thao thao bất tuyệt nhiều lời nửa ngày, hồi lâu sau, thử thăm dò hỏi một câu: "Where is your hometown?"

Mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt lên trên người Lâm Tĩnh Dao, còn không đợi Lạc Nhan Tịch đáp lại, đã nghe Thủy Linh Ương hỏi: "Người vừa mới nói gì?"

Có lẽ, chỉ là, tự mình đa tâm thôi.

Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Không có việc gì, ta niệm kinh đây."

Vừa dứt lời, nghe Lạc Nhan Tịch nói tiếp: "Chi-na."

Trong nháy mắt yên lặng đi qua, chỉ thấy hai nữ nhân chột ôm lấy nhau, đầu tiên là ngây ngô cười, sau đó cười ha hả, tiếp theo là khóc lớn, quả thật giống như hai người điên.

"Hai người ——" Thủy Linh Ương nhú nhú mày, hết sức khó hiểu.

Mà Ngọc Tử Hi lại có chút không vui, một tay kéo Lạc Nhan Tịch vào trong ngực, lạnh giọng nói: "Cùng nam nhân lôi lôi kéo kéo, còn thể thống gì."

Lạc Nhan Tịch hưng phấn lau nước mắt một phen, hướng về phía Lâm Tĩnh Dao chớp chớp mắt, nói: "Phía trước có gồ ghề."

"Phốc ——" Lâm Tĩnh Dao phun xong, cẩn thận nhìn Thủy Linh Ương một cái, thấy hắn không để ý lời Lạc Nhan Tịch vừa nói, lúc này mới thở phào một hơi.

Lại nhìn bạch y mỹ nam cùng nữ quỷ tinh quái xuyên qua kia, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cảm thấy ông trời có lúc rất không công bằng, người ta vừa tới là có thể hô phong hoán vũ, khiến cho mỹ nam khắp thiên hạ đều vì nàng khuynh đảo, còn mình chỉ là một Tể tướng trào phúng đương triều, yêu đương cái gì, quả thật đều mây trôi trôi thôi.

Bữa ăn tối tương đối vui vẻ, Lạc Nhan Tịch vừa gấp thức ăn cho Lâm Tĩnh Dao vừa nói: "Nói một chút coi, làm sao ngươi lại đến đây?"

"Lúc bơi bị chuột rút, kết quả chết đuối, sau đó vừa mở mắt ra phát hiện mình đang nằm trong quan tài, phù, ta dám nói không có ai xuyên việt còn có tính nghệ thuật như ta." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, cũng hứng thú hỏi lại: "Còn người thì sao?"

"Ta so với người khổ bức hơn, đêm đó lái xe theo dõi chồng, vốn chỉ muốn đi bắt gian, ai ngờ đụng phải một cuộc giao dịch ma túy, sau đó bị thủ tiêu mà đến nơi này."

"Thân thể này bị người ta bắn chết, sau đó ta chẳng hiểu tại sao lại chiếm dụng."

"Còn thân thể này là chết bệnh, ta mượn tới dùng."

"Aizzz." Hai người cùng thở dài một hơi.

Sau khi trở về phòng nằm xuống, trong đầu Lâm Tĩnh Dao chỉ còn lại một câu cuối cùng Lạc Nhan Tịch nói.

"Không có tự nhiên xuyên qua mà không lý do, ta lúc trước đến thay đổi toàn bộ vận mệnh thiên hạ, cho nên ta có dự cảm, thế giới này sẽ bởi vì người lại một lần nữa rơi vào rung chuyển, dĩ nhiên, ta hi vọng chỉ là mình đa tâm."

Kỳ thật cuối cùng, Lạc Nhan Tịch còn nói một câu nữa: "Con ta rất tốt, người có thể cân nhắc một chút, so với lão tử của hấn năm đó thô bạo tàn nhẫn, hấn một hài tử rất thiện lương."

Lật người, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cười cười, thầm nghĩ thật tốt, ít nhất cũng không còn cảm thấy tịch mịch.

Thiên hạ vớ vẩn này rung chuyển vì nàng ra sao, cùng lắm thì giống như Lạc Nhan Tịch ẩn cư sơn thủy, không quan tâm thế sự là được.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 10: Hậu Cung Như Kỹ Viện

Tình hình ở Đào Nguyên Hương còn gay go hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Thủy Linh Ương, mặc dù có Ngọc Tử Hi tự bỏ tiền túi ra bên ngoài mua lương thực cứu tế, thế nhưng chút ít lâm râm mưa phùn đó làm sao có thể tưới đều vùng đất đai khô cằn này được, nếu như không có chính phủ trực tiếp cứu tế, tình hình này tất nhiên còn có thể gay go hơn nữa.

Thủy Linh Ương tỏ rõ ý muốn ra tay xử lý, nhưng lại bị thanh sắc nghiêm nghị của Ngọc Tử Hi đánh lùi ý nghĩ, còn nói: "Chớ làm chuyện vô dụng, đại ca con vẫn bắt động thanh sắc, nhưng đã sớm có ham muốn với mảnh đất này, nếu như con tùy tiện ra tay, nói không chừng lại phá vỡ vỏ bọc yên bình này."

"Phụ hoàng nói đùa chẳng, chỉ vì một mảnh đất khiến cho thủ túc tương tàn?" Thủy Linh Ương nói xong sắc mặt càng thay đổi, sau đó cười khan một tiếng, bản thân không phải chưa nghe nói qua năm đó cha để Thủy Nguyệt Hàn cùng dưỡng phụ Ngọc Tử Hi vì tranh giành ngôi vị hoàng đế đã giết hại bao nhiêu tay chân, chỉ là không nghĩ tới cư nhiên mình chưa suy nghĩ mà đã nói ra lời ngây thơ này.

Huống chi, đại ca Ngọc Linh Viễn cũng không phải là một người lương thiện.

Trầm mặc một hồi, Thủy Linh Ương nói: "Con ngấm lại, đại ca vẫn chưa có phản ứng gì, dân chúng nơi này chung quy không thể

bỏ mặc."

Ngọc Tử Hi thâm sâu nhìn đứa con nuôi này một lát, thấp giọng nói ra: "Con và Thủy Nguyệt Hàn cũng chỉ là bề ngoài giống nhau mà thôi, nơi này, hoàn toàn không phải cùng một người." Nói xong, chỉ về phía vị trí trái tim Thủy Linh Ương.

"Ha ha, xem ra danh tiếng của người ấy thật sự rất kém cỏi rồi, thôi, chuyện này chủ yếu chỉ muốn gặp phụ hoàng và mẫu hậu một chút mà thôi, thấy hai người hết thấy mạnh khỏe, nhi thần cũng yên tâm." Thủy Linh Ương nói xong, trừng mắt liếc Lâm Tĩnh Dao vẫn còn ở cùng Lạc Nhan Tịch tán dóc không dứt, trầm giọng nói: "Ái khanh, nên trở về cung thôi."

Lâm Tĩnh Dao lưu luyến buông lỏng tay đang siết Lạc Nhan Tịch ra, nói: "Có thời gian thì tới kinh thành chơi, ta mở một cửa tiệm, bao miễn phí tiền ăn tiền ở luôn."

Lạc Nhan Tịch hai mắt tỏa sáng, vội vàng hỏi tới: "Tiệm gì vậy?"

"Đi, đừng ở đó làm mất thể diện." Thủy Linh Ương không đợi Lâm Tĩnh Dao trả lời đã gọi nàng đi, Lạc Nhan Tịch mơ hồ nghe truyền đến một tiếng trả lời: "Là thanh lâu á ——"

Lúc sắp gần đến hoàng thành, mọi người lại một lần nữa gặp phải mai phục, người tới đều là một đám tử sĩ, mắt ửng như cầu, tàn nhẫn quyết tuyệt, ra tay nhanh mà ngoan độc, thẳng lấy tính mạng Thủy Linh Ương.

Chúng hộ vệ cùng Thủy Nguyệt Ngân thấy tình thế không tốt vội vàng bảo vệ bốn phía Thủy Linh Ương, lại quên trên lưng ngựa còn có một người không biết võ công, chỉ biết múa bút là Lâm Tể tướng.

Đợi đến khi Thủy Linh Ương và Thủy Nguyệt Ngân phản ứng kịp, phát hiện một nam nhân đã vung đại đao bổ về phía Lâm Tĩnh Dao gầy yếu này, vốn nghĩ lần này tiêu rồi, lại thấy nàng nhanh chóng nghiêng thân thể, tránh khỏi một cước trí mạng kia rồi vội vàng tung người xuống ngựa, trong miệng mắng gì đó, bước dưới chân rất vững chắc bay xuống, vừa thấy lại có người tiến lên, né tránh một cái cộng thêm xoay người, tiếp tục trở mình đá một cước thật mạnh khiến người nọ ngã trên đất.

"Hừ hừ, xem nhẹ ta ư, tại hạ đã từng luyện qua chút ít, làm kẻ đóng thế cho người ta không phải không có đạo lý, bản lĩnh đại diện lục đoạn chính là chứng cứ." Lâm Tĩnh Dao đắc chí, lại thấy mọi người đồng loạt giơ đao chém sang, trong lòng nói: không đúng a, mấy cảnh quay tuy đều là một đám tiến đến, nhưng đám người kia cũng chỉ bất an không dám xuất bài, cùng nhau tiến lên thế này sao mình có khả năng địch lại.

Mồ hôi lạnh thuận dòng mà xuống, Lâm Tĩnh Dao vừa nhớ lại mình xuyên qua đã rơi vào trong một lồng ngực ấm áp, xoay người lại vừa đúng thấy Thủy Nguyệt Ngân, nam tử kia điểm nhẹ mũi chân mang theo nàng lui về phía sau mấy bước, động tác uyển chuyển tuyệt đẹp, sau khi đặt nàng ở trên mặt đất, nói: "Ở đây, nơi này để bọn ta."

Trong nháy mắt đó, Lâm Tĩnh Dao không khỏi cảm khái, thì ra Vương Gia luôn ôn nhu như nước này cũng có thời điểm rất đàn ông a.

Sau khi biết cái gì gọi là khinh công, nàng cũng dứt khoát không trở thành anh hùng, ngoan ngoãn đứng một bên, nhìn đám đại nội cao thủ cùng nhóm tử sĩ mặt đen hỗn chiến.

Rốt cuộc tận mắt chứng kiến cao thủ so chiêu, không cần công cụ treo ngược mà có thể xoay tròn cùng phi thân hoa mỹ, nếu mai kia mình xuyên trở về, nói với người trong tổ kịch những điều này, sợ sẽ chẳng có ai tin tưởng đi.

Chính đang thất thần nhìn, Lâm Tĩnh Dao không chú ý tới có người theo dõi mình, đợi đến lúc phản ứng kịp, đã thấy một thanh đại đao chém tới, cách cổ mình mười centimet thì dừng lại, Lâm Tĩnh Dao bất chợt cảm thấy cổ áo bị căng ra, cuối cùng bị kéo lên lưng ngựa, rơi vào trong ngực Thủy Linh Ương.

"Phù ——" Lâm Tĩnh Dao thở ra một hơi, xoay người lại nói: "Cám ơn." Lời vừa ra khỏi miệng, biết mình thiếu một chút kính ý, vội vàng sửa: "Vi thần cám ơn hoàng thượng."

"Hừ, đồ vô dụng." Thủy Linh Ương cười nhạt một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn các tử sĩ thương vong vô số, nói: "Bắt sống một tên cho trẫm."

Ai ngờ đám người kia vừa thấy mình rơi vào thế hạ phong, đồng thời tự vẫn, hoàn toàn không để cho Thủy Linh Ương có cơ hội tra khảo.

"Huấn luyện không tồi." Thủy Linh Ương cười lạnh một tiếng, nói với Lâm Tĩnh Dao đang ở trong ngực: "Nắm chặt." Sau đó hai chân kẹp chặt bụng ngựa, quất một roi, một đường chạy thẳng tới hoàng thành.

Buộc lại tóc bị gió thổi tán, sợi tóc đen phát qua mặt Thủy Linh Ương, Lâm Tĩnh Dao vừa túm tóc vừa thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, xin dừng lại một chút, tóc vi thần tán loạn rồi, cho vi thần sửa sang một chút."

Thủy Linh Ương không thềm ghì lại dây cương, một đường phóng ngựa chạy như điên, ngoài miệng hơi chứa chút nụ cười, một bộ áo khoác màu lửa đỏ dưới ánh tịch dương độ lên một tầng nhàn nhạt sắc vàng kim.

Lâm Tĩnh Dao tức giận xoay người lại, cùng Thủy Linh Ương bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn nàng hơi nhú lông mày có chút vẻ anh khí cùng cương nghị chưa đủ, tóc bị gió nhẹ phất động, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú mà đùng đùng nổi giận, trong lòng Thủy Linh Ương có chút mềm mại.

Nhưng chỉ trong giây lát.

Vừa mới đặt chân vào cửa cung, đã thấy Mộ Dung Tuyết xa xa tiến đón, mở miệng liền hỏi: "Hoàng thượng, đã gặp cha mẹ thiếp sao, mọi người vẫn khỏe chứ?"

Thủy Linh Ương thuận thế ôm Mộ Dung Tuyết vào lòng, vừa đi vừa nói: "Đã gặp, bọn họ đang cùng với Trường Xuân cứu tế dân chúng."

Lâm Tĩnh Dao lúc này mới nhớ tới, nam tử cùng Ngọc Tử Hi phát lương thực kia đúng là họ Mộ Dung, hóa ra Mộ Dung Tuyết không phải không có hậu thuẫn, hơn nữa còn khá đặc biệt.

"Hoàng thượng cũng thật là, tự mình lén lút xuất cung, lại còn không mang theo nô tì, nô tì thật sự rất nhớ cha mẹ." Mộ Dung Tuyết cong cong môi, sau đó liếc mắt nhìn một đám hậu cung gia quyến phía sau, khóe miệng hiện ra nét cười, lại nhích gần trong ngực Thủy Linh Ương, ra vẻ mình được cưng chiều cỡ nào.

Nhóm phi tần tiến đến nghênh đón đương nhiên dừng bước, có chút phần hận cùng không cam lòng nhìn Mộ Dung Tuyết, sau đó hành lễ, cùng nhau hô một tiếng: "Nô tì cung nghênh hoàng thượng hồi cung."

"Điều bình thân." Thủy Linh Ương một tay ôm lấy eo nhỏ của Mộ Dung Tuyết, một tay tùy ý vẩy vẩy, sau đó bỏ mặc mọi người, đến "Hoa Ninh cung" chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân liếc nhau một cái, thấy nơi này không liên quan đến mình liền chuẩn bị trở về nhà, lúc đi nghe thấy một đám phi tần líu ríu nói: "Tuyết phi này thật đúng là quá đáng, vì sao hoàng thượng vừa trở về đã bị ả ta chiếm mất."

"Đúng vậy, nhìn ả đặc ý ỷ sủng mà kiêu, hừ, hôm nay hoàng thượng thích ả, sáng mai nói không chừng không muốn gặp ả, đến lúc đó ả không nơi nương tựa, xem khóc thối ở nơi nào!"

"Hừ, hoàng thượng gần đây không phải thích tới thanh lâu ư, ta nghĩ thú vị đối với Tuyết phi này cũng mau qua thôi, bọn tỳ muội, chúng ta hãy chờ xem kịch vui."

Lâm Tĩnh Dao thở một hơi, khiến cho hậu cung tựa như kỹ viện đã đành, một đám kỹ nữ cao cấp tranh đoạt một khách làng chơi, ha ha, không biết là đáng cười hay đáng buồn đây.

Lại nói tên biến thái này có gì tốt, để cho đám nữ nhân này khát vọng như vậy?

Mời Thủy Nguyệt Ngân tới "Thiên Thượng Nhân Gian" một lát, Lâm Tĩnh Dao vừa vào cửa đã vội vàng lật sổ sách, cũng không biết

mấy ngày mình không có ở đây buôn bán ra sao, thấy lãi ước chừng được khoảng mười vạn lượng, Lâm Tĩnh Dao trợn trắng mắt.

Nhìn lầm nhìn lầm, đây chỉ là con số trên trời.

Có nửa tháng ngắn ngủi, đã kiếm được mười vạn lượng, chẳng phải quá nhanh sao.

Lần nữa xác nhận lại con số, Lâm Tĩnh Dao rất không rụt rè phá lên cười, sau đó đem sổ sách nện trên người Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Ta đã trở thành người có tiền rồi, một vạn lượng mượn huynh trước kia lập tức xin trả lại, còn bổ sung thêm cho huynh ít lãi, ha ha, nếu thanh lâu này huynh tham gia góp cổ phần, về sau định kỳ ta sẽ chia hoa hồng cho huynh." Nói xong, mắt nàng nháy nháy hai cái, lại nói: "Không được, ta phải nhanh chóng mở mấy gia bố trang, đồ trang sức, quán trà, tiệm đồ sứ, sau đó đòi Hoàng thượng tặng thêm mấy tấm bằng hiệu, tập đoàn Lâm thị có hoàng thượng nâng đỡ tuyệt đối có thể kiếm bội tiền, ha ha."

Thủy Nguyệt Ngân chỉ mỉm cười, sau một hồi lâu vuốt vuốt đầu nàng, nói: "Gần đây muội thay đổi thật nhiều, trước kia muội sẽ không cận lợi như vậy, chỉ coi tiền bạc như cận bã, đáng vẻ vô dụng vô cầu, nhưng cũng tốt, giờ nhìn muội cuối cùng cũng giống người bình thường, có dục vọng, có đòi hỏi, cảm giác chân thực rất nhiều."

Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, rất bình tĩnh tránh khỏi động tác thân mật của Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Đi thôi, lên lầu uống vài chén, ăn mừng nào."

"Ừm, được." Thủy Nguyệt Ngân đáp ứng rồi lên lầu bốn.

Có thể do vài ngày trước lắc lư mệt nhọc quá mức, một người trầm tĩnh như Thủy Nguyệt Ngân cũng có chút mê rượu, nam nhân này ngày thường nhìn ôn nhu như mây trên trời, nhưng vừa dính hơi rượu cũng có chút khác biệt, đặc biệt không còn phải dưới thế áp trận của Thủy Linh Ương.

Chỉ thấy hắn vừa lót bụng mấy ly rượu, chặc chặc đầu lưỡi, nói: "Cho thêm mấy hũ rượu ngon."

Lâm Tĩnh Dao phân phó người xuống lấy rượu, rất hứng thú nhìn chằm chằm Thủy Nguyệt Ngân, thấy hắn có chút say, đại khái có thể rượu vào lời ra, liền hỏi: "Chúng ta quen biết đã bao lâu?"

"Năm năm, khi đó muội mới mười lăm, nhưng cũng là Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử Tây Hạ." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, khuôn mặt tự hào, giống như đang tự khen mình.

"Vậy sao? Huynh rất thích ta sao?"

"Đương nhiên, thích muội năm năm, đợi đến khi muội từ quan, gả đến vương phủ, ta từ hai mươi bốn tuổi chờ muội đến hai mươi chín tuổi, người ngoài đều nói thân thể ta có bệnh, nếu không làm sao có thể chậm chạp không chịu đón dâu, Lâm Tĩnh Dao, muội làm lỡ ta." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, đưa một tay che mặt, một tay khác cầm ly rượu cạn sạch một hơi.

Nhìn nhau chẳng nói gì.

Lâm Tĩnh Dao không biết có đúng mình làm lỡ hắn hay không, nếu như đổi thành chủ nhân thân thể này, nói không chừng sẽ rời khỏi triều đình, cùng hắn làm một đôi quyến lữ.

Nếu như thế, thì không thể tiếp tục liên lụy hắn rồi.

Lâm Tĩnh Dao vừa chuẩn bị lên tiếng khuyên bảo mấy câu, lại đột nhiên bị Thủy Nguyệt Ngân nắm lấy cổ tay, nam tử kia ngày thường ôn nhu như gió xuân nay mất đi ổn định, có chút tức giận kéo Lâm Tĩnh Dao và trong ngực, hai mắt mơ màng nói: "Ta tới cầu xin hoàng thượng tứ hôn, cầu xin hấn thứ tội khi quân cho muội, cầu xin hấn thành toàn cho chúng ta, muội là người nhiều mưu trí nhất quốc, là người hấn nể trọng nhất, hấn sẽ không làm khó muội, có lẽ còn vui vẻ cho phép muội tiếp tục nhúng tay vào triều chính, nói như vậy muội vừa có thể tiếp tục làm Tể tướng, còn ta, cũng không cần khổ cực che giấu tình cảm của mình nữa."

Lâm Tĩnh Dao đang lúc không biết đáp lại thế nào, đôi môi ôn nhuận đã phủ lên môi mình, va chạm dịu dàng mà cẩn thận khiến trong lòng Lâm Tĩnh Dao hoảng hốt, vội vàng đưa tay đẩy hấn ra, sau đó tông cửa chạy.

Chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới nữ nhân trong lòng nam nhân này cơ trí thông tuệ, có thể thao túng thiên hạ, nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Người hấn yêu không phải là mình, mà là người đã chết.

Tình cảm ấy, nàng làm sao có thể thản nhiên tiếp nhận.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 11: Mỹ Nam Mơ Hồ Trong Mơ

Đêm hôm đó, Lâm Tĩnh Dao nằm mộng, trong mộng có một người mặc áo bào màu xanh, tóc dài đen như mực đứng ở trên vách núi, có một loại cảm giác cô độc giống như tiên.

Hắn nhìn màn sương mù trước mắt, không quay đầu lại.

"Sự phụ." Lâm Tĩnh Dao gọi hắn một tiếng nghe thật tự nhiên, vì thấy nam tử kia như vẫn còn thất thần nên bước đến từng bước, ôm lấy hắn từ sau lưng, nói "Sự phụ, ta không muốn rời khỏi người."

Trong cái ôm đó không phải chỉ ẩn chứa tình cảm giữa thầy trò nữa, mà còn xen lẫn tình yêu ngây thơ.

Nam nhân vẫn không động đậy, giọng nói lạnh lùng trong trẻo, nhàn nhạt nói "Đi đi, đó là vận mệnh của người."

"Không, người không thể đuổi ta đi, cái gì là vận mệnh của ta chứ, hết thầy đều là các người áp đặt lên ta, các người sắp đặt cuộc sống của ta!" Lâm Tĩnh Dao tức giận nói, sau đó lùi lại hai bước, nở một nụ cười thật thấp, nói "Không nhận thấy đối xử với ta như vậy là rất tàn nhẫn sao, tại sao không quay đầu lại, cảm thấy không thể đối mặt với tình cảm của ta sao, đừng cười người chết, giả vờ là quân tử cái gì chứ, thật ra thì trong lòng người cũng có ta."

Nam nhân vẫn lặng yên như cũ, nhưng thoáng nhìn bóng dáng kia lại cô độc đi rất nhiều.

"Tại sao không quay đầu lại, sợ quay đầu lại sẽ không đành lòng để ta rời đi sao?" Lâm Tĩnh Dao liều mạng chất vấn hấn, muốn có một đáp án.

Thế nhưng giằng co như vậy một hồi lâu, lại chỉ đổi được một câu của nam nhân kia "Nếu như ta trở thành công xiềng ràng buộc người, vậy thì để ta biến mất đi, như vậy người có thể ung dung rời đi."

Nói xong, nam tử nhảy xuống vách đá sâu hút, màu xanh tuyệt thế biến mất trong màn sương mù mênh mông.

Lâm Tĩnh Dao nhào tới vách núi, gào lên tên tâm liệt phế "Sự phụ", nhưng cuối cùng cũng không thể bắt được bóng dáng cô đơn tịch liêu đó.

Trái tim dường như vỡ thành từng mảnh từng mảnh, cả thế giới cũng sụp đổ, đôi mắt Lâm Tĩnh Dao đắm lệ mông lung nỉ non mấy tiếng, sau đó xoay người ngồi dậy.

Lau mồ hôi lạnh đi, vốn chỉ là một giấc mơ, lại chân thật như vậy, giống như đã in sâu trong trí óc.

Rốt cục cũng không có cách thấy rõ khuôn mặt của nam tử áo xanh trong mộng.

"Sự phụ." Nàng thử gọi một tiếng, cảm thấy ẩn bên trong từ này hàm chứa vạn loại tơ tình, trong lòng không khỏi đau xót, giống như trí nhớ đã bị nén xuống đáy lòng đang muốn tràn ra.

Ngủ lại lần nữa, lại là khung cảnh mông lung trong mộng.

Trong giấc mộng, một nam tử mặc áo đen, môi hồng răng trắng, được một loại hào quang ấm áp say lòng người bao trùm, hấn ôm Lâm Tĩnh Dao vừa mới được vớt từ dưới nước lên vào ngực, nhìn nàng run lẩy bẩy mà vạn phần đau lòng, càng ôm nàng chặt hơn, dịu dàng nói "Quan trường hắc ám, nàng thắng tiến quá nhanh, kẻ thấy nàng không vừa mắt cũng không ít, sau này loại ám chiêu giống như vậy sợ rằng sẽ ùn ùn kéo đến, một cô gái như nàng sao có thể vọt lộn trong chốn quan trường bần thủ đây."

"Không, ta muốn ngồi lên vị trí cao nhất, ta muốn khiến cho tất cả những kẻ xem thường ta đều phải cúi đầu." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ treo nụ cười đơn thuần hướng tới những điều tốt đẹp, nàng hỏi nam nhân kia "Vương gia, bất luận là khi nào, ngài cũng sẽ đứng về phía ta, ngài sẽ bảo vệ ta chứ?"

Thủy Nguyệt Ngân tuân mỹ vô song cũng không lập tức đồng ý, mà nheo mắt lại hỏi "Nàng nữ giả nam trang liều mạng dấn thân vào triều đình là có mục đích gì?"

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cười, cười đến chảy nước mắt, nhìn thẳng vào mắt Thủy Nguyệt Ngân, hỏi "Ngài cho rằng ta có mục đích gì? Ngài đang nghi ngờ ta sao?"

"Đừng cười như vậy." Thủy Nguyệt Ngân lại ôm Lâm Tĩnh Dao chặt hơn một chút, thấp giọng nói "Nàng mới là một đứa nhỏ mười lăm tuổi, sao lại muốn chịu khổ cực như vậy."

"Ngài sẽ giúp ta chứ, ta muốn ngồi lên cái ghế tể tướng, đến lúc đó sẽ không có người nào dám trêu chọc ta." Lâm Tĩnh Dao khôi phục lại vẻ mặt ngây thơ của nàng, tràn đầy chờ mong hỏi.

"Được, cho dù nàng đang lợi dụng ta, ta cũng sẽ để nàng ngồi lên vị trí đó, nhưng phải đồng ý với ta, bất kể nàng có mục đích gì, cũng không được làm tổn thương hoàng thượng."

"Ta sẽ không." Lâm Tĩnh Dao đồng ý, ôn thuận dựa vào ngực Thuỷ Nguyệt Ngân.

Lại ngồi dậy một lần nữa, đã là một tầng mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao xoay chuyển một cái, xa xôi nói "Không phải là mơ, là trí nhớ, trí nhớ của Lâm Tĩnh Dao."

Nữ nhân kia đến tột cùng là muốn làm gì đây, lợi dụng Thuỷ Nguyệt Ngân leo lên chức vị cao, tiếp theo, nếu như nàng ấy không chết, tiếp theo sẽ làm gì?

Đột nhiên nhận thấy chủ nhân của cái thân thể này so với tưởng tượng của mình còn thần bí hơn rất nhiều, hôm nay nàng ấy chết, không biết những sứ mạng chưa hoàn thành kia có thể đổ lên người mình hay không.

Thuỷ Nguyệt Ngân.

Đột nhiên cảm thấy người nam nhân kia thật đáng thương.

Có lẽ, năm năm chung sống, Lâm Tĩnh Dao cũng có tình cảm đối với hắn, nếu không vì sao lúc tỉnh mộng lại cảm thấy trong lòng chua xót vậy chứ.

Một đêm này nhất định là không thể chợp mắt.

Ngày hôm sau, lúc Lâm Tĩnh Dao mang cặp mắt gấu trúc vào triều, len lén nhìn Thuỷ Nguyệt Ngân bên cạnh một cái, thấy hắn

cũng đang nhìn mình, vội vàng chuyển ánh mắt tới bên hông, chuyện trò đôi câu cùng mấy vị triều thần còn lại.

Hồi lâu sau, đế vương lễ mễ kia cuối cùng cũng xuất hiện, vừa ngáp vừa ngồi xuống, xoa nhẹ đôi mắt buồn ngủ mấy cái rồi nói "Tình hình thiên tai ở Đào Nguyên Hương chắc chư vị cũng đã nghe nói, hôm nay chúng ái khanh cứ nói ra ý nghĩ của mình, tìm quyết sách cho chuyện này thì tốt hơn."

"Hoàng thượng, một phần Tây Hạ kia không thuộc phạm vi quản lý của chúng ta, năm nay biên giới Tây Hạ xây đắp đê, diệt trừ nạn châu chấu, khơi thông kênh đào đã hao tổn ngàn vạn lượng, bây giờ không thể tiếp tục chi bạc dùng cho Đào Nguyên Hương."

"Đúng vậy, hoàng thượng, hôm nay Bắc Đột nhìn chăm chăm vào Tây Hạ ta, chiến tranh tùy thời có thể nổ ra, ngân lượng trong quốc khố cần lấy bất kỳ lúc nào, không thể tổn hao cho phương diện này."

"Vi thần có ý này, chuyện này chúng ta nhúng tay vào thì không phải, nếu Nhan Quốc đã không để ý đến, chúng ta tùy tiện chi bạc, giống như là đem Đào Nguyên Hương bỏ vào trong túi, như thế, sợ là không tốt đối với quan hệ ngoại giao với Nhan Quốc."

"Đúng vậy, Tây Hạ chưa từng thu thuế của Đào Nguyên Hương, nào có đạo lý chi bạc cho bọn họ chứ."

Trăm miệng một lời, giống như là đã thương lượng hoàn chỉnh trước vậy.

Thuỷ Linh Ương cười khẽ một tiếng, giơ tay vén lại mấy sợi tóc đen tán loạn của mình, thờ ơ hỏi "Theo ý của chư vị, trăm nên thấy chết mà không cứu sao?"

"Chúng thần biểu quyết cùng một ý, chuyện này không nên ra tay." Trăm miệng một lời, quả thật là đã thương lượng rất tốt.

Trong mắt Thuỷ Linh Ương chợt loé lên sầu lo, thầm nghĩ có lẽ bọn họ quyết định đúng, Ngọc Tử Hi cũng đã khuyên mình như thế, quả thật là không nên can thiệp vào sao?

Có vô số mạng người, không phải chết bởi chiến tranh mà là nạn đói, thật là đáng buồn.

Nắm đấm rất nhanh từ từ buông lỏng, Thuỷ Linh Ương nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao vẫn im lặng, lên tiếng hỏi "Gần đây Lâm ái khanh lạnh nhạt với mọi việc, chẳng lẽ vẫn chưa có lời muốn nói sao?"

Nhìn thẳng vào mắt Thuỷ Linh Ương, Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, bước ra khỏi hàng, nói "Vi thần cả gan kính xin hoàng thượng chi bạc cứu tế dân chúng."

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Lâm tể tướng vẫn hiểu rõ đạo lý sao lại nói ra đề nghị hoang đường như thế chứ.

Đương sự vẫn là vẻ mặt mỉm cười, bước lên từng bước nói "Hoàng thượng, vua của một nước là ở lòng nhân ái, hành động của ngài chính là thiện ý tạo phúc cho dân chúng, Nhan Quốc không thể làm được, hoàng thượng ngài làm được, dân chúng Đào Nguyên Hương sẽ cảm kích ngài, hoàng đế Nhan Quốc làm sao lại muốn chinh phạt ngài được, coi như là phát động chiến tranh thì hấn danh bất chính ngôn bất thuận, hấn làm sao ăn nói với thiên hạ chứ, người của Đào Nguyên Hương sẽ không đồng ý, người Tây Hạ

cũng sẽ không đồng ý, nếu chiến tranh xảy ra, hoàng thượng ngài coi như là thuận theo mệnh trời, thống nhất giang sơn chứ sao nữa?"

Quần thần lại xôn xao một lần nữa, công khai xúi giục chiến tranh như thế, Lâm tể tướng này chẳng lẽ là không muốn sống nữa sao.

Nói đến quan hệ giữa hoàng đế Nhan Quốc và hoàng đế Tây Hạ thế nào chẳng lẽ Lâm tể tướng không biết sao, đây không phải chỉ là chiến tranh, mà là huynh đệ tương tàn, vấn đề nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Thủy Linh Ương hí mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao, khẽ mỉm cười hỏi "Ái khanh có suy nghĩ sự việc quá đơn giản hay không?"

"Thần căn nhắc từng chữ, tuyệt không nói bậy, đây cũng chỉ là đề nghị mà thôi, cụ thể thế nào thì hoàng thượng tự mình quyết định, bất quá chỉ là vài vạn mạng người mà thôi, hoàng thượng không cần để vào mắt." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, có cảm giác rất hả giận, trước kia Thủy Linh Ương vẫn luôn trêu mình, lần này ép hấn tới đường cùng, xem hấn làm thế nào đây.

Tuy là như vậy, nhưng trong lòng nàng lại mơ hồ có chút khát vọng, mong hấn có thể giống như một nam nhân chân chính, không sợ khó khăn trước mắt, chỉ thuận theo lương tâm của mình, làm được một việc thiện.

Ngọc Tử Hi vốn không có lỗi, một người máu nhuộm sa trường, mất hết tính người có thể ở trên lưng ngựa gây dựng giang sơn, dĩ nhiên sẽ xử sự lý trí, mọi việc đều tính toán lâu dài, chẳng qua nàng bất quá chỉ là một cô gái thôi, mọi việc đều dễ dàng xử trí theo cảm tính, nước ngoài bị động đất người Trung Quốc còn quyên góp tiền

đấy thôi, hướng chi Đào Nguyên Hương có một nửa nằm trong Tây Hạ, thậm chí nói đến ý nghĩa sâu xa, nó vốn là một phần của Tây Hạ.

Hướng chi, lời vừa rồi của Lâm Tĩnh Dao phần nhiều là có ý dò xét, về chuyện quốc khổ, mình đã có tính toán khác rồi.

Thuỷ Linh Ương híp mắt nhìn Lâm tể tướng ánh mắt thần nhiên, trước đây, nữ nhân này hấn nhìn không thấu, hôm nay, nhìn giống như đã thẳng thắn hơn rất nhiều, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác không thể nắm bắt được.

Một lúc lâu sau, Thuỷ Linh Ương nói "Tám lòng của trăm, Lâm ái khanh không phải là không hiểu, ái khanh nói một chút xem, trong lòng trăm tính toán thế nào đây."

Lâm Tĩnh Dao cơ trí cười một tiếng, nói "Hoàng thượng, vi thần tin rằng ngài sẽ giúp nạn thiên tai, bởi vì ngài là một quân vương tài đức hiển minh, ngài là một hoàng đế tốt yêu dân như con."

Thuỷ Linh Ương nắm chặt tay vịn trên ghế rồng, hai mắt sáng như đuốc, cắn răng nói "Ái khanh đang ép trăm sao?"

"Làm gì có chứ." Lâm Tĩnh Dao sắc mặt bình tĩnh, chống lại ánh mắt của Thuỷ Linh Ương, nói "Ngài là vua của một nước, nên quyết định thế nào là do ngài định đoạt, vi thần chẳng qua chỉ đề nghị mà thôi."

Trăm mặc một hồi lâu, Thuỷ Linh Ương nhàn nhạt nói "Vậy liền sắp xếp người đi trước phát lương thực đi, có một số việc luôn phải có người làm mới được."

Lâm Tĩnh Dao cười nhẹ một tiếng, đúng vậy, nàng chờ đợi chính là câu trả lời như vậy, về phần chuyện kế tiếp, để nàng đến gánh vác đi.

"Xin hoàng thượng suy xét lại." Quần thần đồng loạt quỳ xuống, lại bắt đầu khuyên ngăn một phen.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 12: Ái Khanh Bận Rộn Nhiều Việc

Quần thần lấy cơ ngân lượng trong quốc khố không đủ để chi ra ngoài, chết sống khuyên Thuỷ Linh Ương huỷ bỏ ý định cứu tế cho Đào Nguyên Hương, cứ thao thao bất tuyệt một phen như thế.

Lâm Tĩnh Dao im lặng một lúc lâu lại bước ra khỏi hàng một lần nữa, nói "Chư vị đồng liêu nếu lo lắng chuyện ngân lượng, các vị không ngại thì để cho Lâm mỗ gánh vác đi, bất quá số bạc ta hiện có không đủ để cứu tế, cho nên cần mượn của hoàng thượng trăm vạn lượng bạc để dùng một chút." Vừa nói vừa nhìn Thuỷ Linh Ương, khẽ mỉm cười nói "Thần viết chứng từ, mỗi tháng trả lại mười vạn lượng bạc, trong vòng mười tháng nhất định sẽ trả đủ số ngân lượng đã mượn."

"Phải không? Xem ra cơ nghiệp của Lâm ái khanh rất kiếm ra tiền nha?" Thuỷ Linh Ương tự tiểu phi tiểu nói.

"Cũng không phải." Lâm Tĩnh Dao đòi nào lại để cho quần thần biết được chuyện của mình chứ, vì vậy nói "Vi thần muốn mở thêm mấy cửa hàng, tuy là không có kinh nghiệm, không hiểu cách buôn bán, nhưng nếu hoàng thượng đồng ý ngẫu nhiên đề mấy chữ, tin rằng mỗi tháng thu vài vạn lượng không phải là vấn đề, dĩ nhiên, vẫn còn cần chư vị đồng liêu ủng hộ nhiều hơn."

"Chuyện này không khó, nếu ái khanh nguyện ý ra sức vì trẫm, đề thêm mấy chữ cũng không sao." Thuỷ Linh Ương tiếp tục mỉm

cười.

"Hoàng thượng hiểu sai ý thần rồi." Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cười cười nói "Nếu thần đã mượn bạc của ngài để dùng, sau này sẽ trả lại, như vậy việc thiện này dĩ nhiên không thể lấy danh nghĩa của hoàng thượng, nếu muốn chi bạc cũng phải lấy danh nghĩa của vi thần."

Trong nháy mắt, mọi người đều đã hiểu rõ, vừa rồi chẳng qua là Lâm Tĩnh Dao đang thử dò xét dụng tâm của hoàng thượng mà thôi, đến cuối cùng lại lấy thực lực của bản thân để hoá giải mâu thuẫn có thể tồn tại giữa hai nước, chỉ cần không lấy danh nghĩa của Tây Hạ đi cứu nạn thiên tai mà là người trong dân gian tự mình làm việc thiện thì cho dù là ai cũng không thể nói có gì không phải.

Lâm tể tướng đúng là vẫn còn thực lực xoay chuyển càn khôn, Tây Hạ có được người này đúng là phúc của vạn dân.

Chẳng qua là, sợ rằng đám người vận chuyển lương thực vẫn là người của quan phủ, nếu như thế thì Tây Hạ vẫn như cũ không thoát khỏi được hiểm nghi là có ý định thôn tóm Đào Nguyên Hương.

Lâm Tĩnh Dao lại nói "Trong nhà chư vị đại nhân số gia đình không có một trăm thì cũng phải có năm mươi chứ, làm phiền mỗi người phái ra hai mươi người tới cho Lâm mỗ mượn dùng một chút, ta cũng sẽ phát tiền công, cũng coi như là tặng cho ta một nhân tình."

Vì vậy, chuyện này coi như đã quyết định xong.

Ngày đó, Lâm Tĩnh Dao cũng không biết bóng dáng của nàng đã in sâu trong mắt nam tử cao cao tại thượng kia, không phải bởi vì cơ trí của nàng, không phải bởi vì sự vô tư của nàng, mà là bởi vì sự dứt khoát và quyết đoán trong cách xử sự của nàng.

Nàng đã thay đổi từ lúc nào.

Không phải là dựa vào sự hiểu biết sâu rộng, khuyên bảo hết mình với mình, mà là dùng một phương thức khác, dùng một phương thức người không ngờ tới để ép người đi vào khuôn khổ, lúc trước cho dù nàng có lá gan lớn cũng không dám giả vờ như thế.

Bất quá, nàng như vậy thay vì nói là đáng hận thì nên nói là đáng yêu hơn mới phải.

Cũng trong lúc đó, Thuỷ Nguyệt Ngân nhìn vào ánh mắt của nàng, có một chút cảm xúc không rõ, hôm nay nàng lời nói rành mạch, khắc sâu vào lòng người.

Giữa hắn và nàng, dường như chẳng phải quá khó để đến gần nhau, nhưng dường như cũng thật xa cách.

Linh cảm nói với mình, nữ nhân này nếu cứ tiếp tục như thế, sợ rằng vĩnh viễn cũng sẽ không bước tới bên cạnh mình, nàng sẽ càng thêm diễm lệ thu hút mọi người, nhưng không phải là làm một nữ nhân mà là thần tử của Thuỷ Linh Ương.

Có chuyện giúp nạn thiên tai làm cớ, Thuỷ Linh Ương càng ngày càng thường xuyên triệu kiến Lâm Tĩnh Dao, có lúc sẽ uống chung trà nói chuyện phiếm, hoặc là ngồi chơi cờ.

Dĩ nhiên, mỗi lần trở về Lâm Tĩnh Dao đều bị giết đến manh giáp không còn, mà lúc này Thuỷ Linh Ương sẽ mặt lạnh nói "Người cố ý thả cho trăm sao, lúc trước người chưa từng thua."

Lâm Tĩnh Dao chỉ có thể trưng ra vẻ mặt đau khổ nói "Thật sự là thần không giỏi cờ vậy, chẳng qua là biết các quy tắc thôi."

Tuy là như vậy, nữ nhân này cũng là một người thông minh, đấu đá với Thuỷ Linh Ương hai ngày, kỳ nghệ dần tinh thông, có lẽ là do đại não của thân thể này rất phát triển, Lâm Tĩnh Dao phát hiện ra là mình học cái gì cũng rất nhanh, đã có thể điều khiển được bản thân, từ từ đấu lại, kết quả đến chiều ngày thứ ba, Thuỷ Linh Ương chợt cảm thấy mất hứng nói "Thôi, người là đang cố ý trêu trẫm, trong thiên hạ này có người nào có kỳ nghệ có thể đấu lại được với người chứ, thật là không thú vị."

"Làm gì có chứ, thần chỉ vừa mới tìm được hứng thú, đến, chơi một bàn nữa đi." Lâm Tĩnh Dao vội vàng thỉnh cầu nói.

"Không chơi, mấy ngày nay có một đầu bếp mới tới ngự thư phòng, nghe nói là nấu ăn rất ngon, đi thôi, trẫm bảo hán làm để nếm thử một chút, thuận tiện ban thưởng cho người mấy miếng, đến thư phòng của trẫm thưởng thức một chút."

Vừa nghe nói có ăn, Lâm Tĩnh Dao lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng đi theo.

Hai người vừa đi, Mộ Dung Tuyết thông thả ung dung bước ra, ánh mắt xoay chuyển, hỏi cung nữ đi cùng "Người không cảm thấy gần đây hoàng thượng quá thân mật với Lâm Tĩnh Dao sao?"

Cung nữ kia cười cười nói "Còn không phải sao, hoàng thượng từ lúc bãi triều đến lúc chạng vạng đều là Lâm đại nhân hầu bên cạnh."

"Đúng vậy, hoàng thượng vốn có đầy chính vụ phải xử lý, lại vẫn có thời gian rồi tiêu khiển cùng Lâm Tĩnh Dao như vậy, xem ra tối nay lại phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, thôi, hoàng thượng thích cùng hần thảo luận chính vụ thì cứ tùy ngài ấy đi, vẫn tốt hơn cứ vài ba ngày lại chạy ra ngoài cung, đi dạo thanh lâu." Mộ Dung Tuyết vừa nói đã thấy thần sắc của cung nữ kia có chút cổ quái, liền hỏi "Người có cái gì muốn nói thì cứ nói ra đi, đừng có mà ghen ở đây, nói cho bản cung nghe một chút."

Cung nữ kia cố nén một hồi lâu, nữ nhân đều có tính cách của gà mẹ, ghé vào tai Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng nói "Chủ tử, các nô tài trong cung đều nói hoàng thượng gần đây đoạn tụ chi phích, long dương rất tốt, Lâm đại nhân trước mắt là nam sủng của hoàng thượng." Nói xong, thấy sắc mặt Mộ Dung Tuyết chợt biến, vội vàng quỳ xuống đất nói "Nô tài đáng chết, đây đều là nô tài nghe được từ người khác, hoàng thượng độc sủng chủ tử, tất cả mọi người đều thấy, nhất định là những kẻ đó nói xấu hoàng thượng."

Mộ Dung Tuyết trầm ngâm chốc lát rồi khẽ mỉm cười nói "Cũng không sao, hoàng thượng thích trêu chọc người khác cũng không phải là ngày một ngày hai. Trước đây bản cung cũng nhìn thấy hoàng thượng ép Lâm đại nhân ở trên tường giả vờ muốn hôn đấy thôi, thân là vua của một nước đều thích gây khó khăn cho người khác."

Nói vậy để thuyết phục mình, Mộ Dung Tuyết cuối cùng cũng có chút yên lòng, vì vậy lấy cớ đi thăm hoàng thượng, bê mấy đĩa thức ăn đi về phía thư phòng.

Mà bước đi này của Mộ Dung Tuyết cũng khiến cho bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động, bởi vì sự tranh giành giữa hai nữ nhân, hẳn là khiến cho biên cương lại một lần nữa rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Dĩ nhiên, đây là chuyện về sau.

Lại nói về Mộ Dung Tuyết giờ phút này hai má lúm đồng tiền ẩn chứa mùa xuân, vui vẻ dịu dàng bước tới ngự thư phòng, ném cho công công giữ cửa một ánh mắt cảnh cáo, ý bảo nàng không muốn để lộ ra việc mình đến đây, rồi bước chân nhẹ nhàng bước vào ngưỡng cửa, nhanh như mèo đi tới trước bàn.

Bước chân cố làm ra vẻ nghịch ngợm nhìn thấy một màn trước mắt thì khựng lại, Thuỷ Linh Ương đề Lâm Tĩnh Dao xuống ghế rồng, sau đó liền hôn, người phía dưới liều mạng tránh né, lúc giả vờ muốn mắng to lên thì cái lưỡi tinh xảo của Thuỷ Linh Ương trượt vào khoang miệng Lâm Tĩnh Dao, cứ hôn như vậy một hồi lâu sau đó ngẩng đầu lên liếm môi, nói "Ái khanh ở trên triều đình đã vì trẫm phân ưu rất nhiều, sau đó lại còn phải hầu hạ tận tụy, thật vất vả, nhưng không sao, trẫm cho người thêm bổng lộc."

Lời nói thốt ra nhẹ nhàng như mây gió khiến cho sắc mặt Lâm Tĩnh Dao trở nên khó coi dị thường, tránh thoát được một cái lại bị Thuỷ Linh Ương kìm chặt tại chỗ một lần nữa, nam nhân kia càng ra sức cướp đoạt, cắn một cái rồi nói "Đây mới chỉ là màn mở đầu, ái khanh gấp gấp cái gì."

Mà ở ngoài kia, một cô gái dung mạo xinh đẹp kinh hãi đứng lặng ở cửa, sắc mặt xanh biếc, xanh rồi lại xanh, tiến thêm một bước thì không phải, lui một bước cũng không đúng.

Lâm Tĩnh Dao vội vàng đẩy mạnh Thuỷ Linh Ương ra, sau đó sửa sang lại quan phục rồi nói "Hoàng thượng, nếu không có chuyện cần vi thần xử lý, vi thần xin cáo lui trước." Dứt lời, chạy như bị đòi mạng.

Tình hình hôm nay không biết có được tính là bất gian tại giường hay không.

Chuyện này so với Đậu Nga còn oan hơn nha. (*Đậu Nga: Nỗi oan của nàng Đậu Nga" kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Từ nhỏ đã được bán vào nhà Thái lão bà làm con dâu, sau khi kết hôn thì phu quân qua đời, từ đó sống cùng phụng dưỡng mẹ chồng, Trong vùng có tên lưu manh Trương Lư Nhi muốn chiếm đoạt Đậu Nga bèn nghĩ cách vu oan Đậu Nga bỏ thuốc độc giết chết mẹ chồng để uy hiếp nàng, chẳng may giết nhầm cha hấn. Trương Lư Nhi vu cáo do Đậu Nga giết hại. Quan phủ dùng hình phạt lấy cung Thái lão bà, Đậu Nga vì bảo vệ mẹ chồng đành phải nhận tội và bị xử trảm. Trước khi bị hành hình tại pháp trường, giữa tiết hè tháng sáu nàng đã chỉ lên trời thề rằng: "Ngay khi máu đổ đầu rơi, xin cho có tuyết, hạn hán ba năm, nếu đúng có oan, lập tức linh nghiệm". Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.)

Trong ngự thư phòng, Mộ Dung Tuyết giận tái mặt, nhìn về phía nam nhân đang phê duyệt tấu chương như không có chuyện gì xảy ra, hỏi "Hoàng thượng, chẳng lẽ lời đồn trong cung đều là thật sao? Ngài yêu nam nhân?"

"Lại có cả loại tin đồn này nữa sao, tra ngọn nguồn lời đồn cho trẫm, đem bọn cầu nô tài kia lôi ra chém." Thuỷ Linh Ương vẫn là vẻ mặt nhàn nhạt không cảm xúc nói.

Siết chặt nắm đấm, Mộ Dung Tuyết lại nói "Hoàng thượng, ngài là vua của một nước, nên là tấm gương sáng, sao lại cùng triều thần của mình làm ra chuyện như vậy được."

Gác bút lông lên, Thuỷ Linh Ương cười khẽ một tiếng, nói "Cũng chỉ là trêu đùa mà thôi, gần đây trẫm thích xem bộ dáng kinh ngạc của nàng."

Đây là cái sở thích quái gở gì vậy?

Mộ Dung Tuyết nhẫn nhịn nói "Nô tỳ biết hoàng thượng thích đùa giỡn, thích thấy các đại thần xấu mặt, nhưng đùa giỡn như vậy dường như không phải, nếu người nhìn thấy một màn hôm nay là người khác, hoàng thượng phải che giấu thế nào đây."

"Che giấu?" Thuỷ Linh Ương nhíu mày hỏi "Ý ái phi là trẫm nói dối? Trẫm thích nam nhân?"

"Nô tỳ không dám." Mộ Dung Tuyết cắn môi, lại phồng má, cảm thấy đang vô cùng kìm chế.

"Hừ, trẫm cũng không ác tục như vậy, thích nam nhân, haha, thật đúng là tội nghiệp cho đám cầu nô tài nghĩ ra chuyện này." Thuỷ Linh Ương vừa nói vừa cười nhạt, cầm bút lông lên tiếp tục làm một hoàng đế tốt chuyên cần với chánh sự.

Mộ Dung Tuyết nghe câu nói sau cùng kia thì trong lòng cũng yên hơn, thầm nghĩ cuối cùng thì hoàng thượng cũng có chừng mực, có thể đùa giỡn như thế mình cũng có hơi an lòng.

Chẳng qua là, lúc ấy nàng không hiểu rằng mình đã hiểu sai câu nói kia của hoàng thượng rồi, không thích nam nhân là chuyện dĩ nhiên, ai bảo Lâm tể tướng kia vốn là nữ nhân chứ.

Sau một đêm điên loạn đảo phượng, Mộ Dung Tuyết chống đỡ thân thể đau nhức mệt mỏi của mình, liếc mắt nhìn nam tử bên gối kia, cặp mắt dài không trang điểm mà mê hoặc lòng người, đôi môi không thoa son mà hồng, da thịt không đánh phấn mà trắng như tuyết, một vết lệ chí màu đỏ tươi nơi khoé mắt, mang theo một loại quyến luyến, trong âm trầm mang theo nét tuấn mỹ, trong tuấn mỹ lại không thiếu sự cương nghị mà nam tử nên có, một nam nhân như thế, trong thiên hạ đúng là khó cầu được.

Có lúc đứng cùng hắn, nàng lại có chút cảm giác tự ti.

Dùng hết thủ đoạn để độc chiếm tâm của hoàng thượng như vậy, sao có thể để cho người khác nhúng tay vào chứ, huống chi còn là một người đàn ông.

Khẽ mỉm cười, vì để cắt đứt nỗi lo về sau, Mộ Dung Tuyết đang chuẩn bị một hành động, tạm thời dạy dỗ Lâm đại nhân kia một chút.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 13: Lâm Đại Nhân Bất Lực

Hôm sau, tan triều xong, Lâm Tĩnh Dao phát ống tay áo, thầm nghĩ rằng hoàng thượng không ép mình ở lại làm trò tiêu khiển cho hấn nữa, mừng rỡ tự tại trở về vội vàng thu xếp chuyện khai trương cửa hàng.

Nhưng mới vừa bước ra khỏi Triều Dương điện mấy bước thì chợt thấy một tiểu cung nữ cản đường mình, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy mí mắt nháy mấy cái, hỏi "Hoàng thượng tìm ta?"

Câu hỏi ra khỏi miệng, trong lòng đã nghĩ có lẽ một phong thư từ chức sẽ rất nhanh được đưa đến, kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, coi mình là nhân viên công vụ nên bắt nạt sao!

"Là Tuyệt phi nương nương tìm ngài." Tiểu cung nữ kia vừa nói vừa đi trước dẫn đường cho Lâm Tĩnh Dao.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đây có coi là bị đánh phủ đầu không?

Không có khí tiết dạy dỗ nam nhân nhà ngươi sao?

Bước theo cung nữ, Lâm Tĩnh Dao âm thầm suy đoán những màn đánh ghen kịch liệt đã thấy trên phim có thể xảy ra, đại khái là Mộ Dung Tuyệt sẽ cho mình hai bạt tai trước, chửi mình một câu "tiện nhân", sau đó chỉ vào mũi mình uy hiếp "Không muốn chết thì đừng hoàng một chút cho bản cung, nếu để cho ta thấy ngươi cùng

hoàng thượng câu tam đáp tứ, bản cung chặt chân người!" (*câu tam đáp tứ: đại khái là người này quyến rũ người kia đáp lại

Từ xưa hậu cung không thiếu được tranh đấu, hôm nay ngay cả người trên triều đình cũng bị kéo vào.

Cười khẽ một tiếng, Thuỷ Linh Ương lắc đầu, cũng lười truy cứu chuyện này.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 14: Muội Muội Của Hoàng Đế

"Lâm đại nhân, trông người như là đàn bà vậy, chỉ là giúp bản công chúa cầm ít đồ đạc, có cần phải dùng hết sức lực như vậy sao."

Trên đường cái, Ngọc Linh Liên quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao đang ủ rũ cúi đầu, cau mày nói.

"Sức lực của vi thần có hạn, để công chúa chê cười rồi." Lâm Tĩnh Dao trả lời một câu, sau đó nhìn Thủy Nguyệt Ngân cầu cứu, thầm nghĩ rằng Ngọc Linh Liên ra cung dạo phố, không sai bảo kẻ là người trong lòng như thập cửu vương gia, ngược lại lại bắt mình làm trâu ngựa.

Thủy Nguyệt Ngân khẽ mỉm cười, nhận lấy những túi lớn túi nhỏ linh tinh trong ngực Lâm Tĩnh Dao, nói "Đã bảo đừng mua nhiều quá, đưa ta cầm cho."

Ngọc Linh Liên nhú mày một cái, nghĩ thầm thập cửu vương gia này cũng coi như là có chút giống hoàng huynh, liếc mắt đưa tình với Lâm tể tướng, giấu giếm tình cảm, nam nhân này không tiết tháo, cường công nhược thụ đều không bỏ qua.

Thật đáng tiếc, nam tử phong độ như thế lại là một kẻ cong.
(editor: ý chị ấy là anh này là nam cong? =)))

Bởi vì Ngọc Linh Liên có gen di truyền tốt từ Ngọc Tử Hi, cho nên cũng coi như là một tuyệt sắc mỹ nhân, đôi mắt khắp hậu cung của Thuỷ Linh Ương cũng không có một người có thể so sánh được với nàng, mà giờ khắc này tiểu công chúa hại nước hại dân kia lại đang đi ra ngoài dạo phố, trừ kẻ ngốc ra, nam nhân hai bên đường đều nhìn không chớp mắt, dường như quên rằng mình đang ở chỗ nào.

Ba người cứ đi, chợt thấy phía trước có một tên thiếu gia quần áo lụa là huênh hoang bước đến, quạt lương bồ trong tay phả ra gió mát như ở cuối thu.

Tên công tử nào đặc kia đột nhiên cản đường đi của Ngọc Linh Liên, nói to "Vị tiểu thư này, xin dừng bước."

Mấy năm trước Ngọc Linh Liên còn sống ở trong cung, sau đó mấy năm lại theo Ngọc Tử Hi đến ở Đào Nguyên Hương người dân chất phác, đại khái là không biết cái gì gọi là đùa giỡn, thành thật dừng lại, nhướn mi hỏi "Có chuyện gì sao?"

"Ta chính là con của Lại bộ thương thư, Triệu Vô Lượng, không biết có thể mời tiểu thư vui lòng đến tệt xá uống ly trà hay không." Tên công tử kia nói.

Quả nhiên là kiểu bắt chuyện trong truyền thuyết.

Thuỷ Nguyệt Ngân thấy tình thế như vậy liền chuẩn bị tiến lên giải cứu, nhưng bị Lâm Tĩnh Dao kéo lại, thấy nữ nhân kia trừng mắt nhìn, nói "Đừng qua đó, chờ xem kịch vui đi!"

Vì vậy, Thuỷ Nguyệt Ngân cười cười dừng bước, Ngọc Linh Liên liếc Triệu Vô Lượng kia một cái, sau đó cứ thế sải bước đi về phía trước, vừa đi vừa nói "Ta không thèm uống trà cùng loại như ngươi."

"Phụt----" Lâm Tĩnh Dao bật cười, sau đó thấy Triệu Vô Lượng kia đột nhiên bước lên kéo tay Ngọc Linh Liên nói "Cô nương, đại gia ta mời người uống trà là đã cho người mặt mũi, cũng không nên tự làm xấu mặt mình."

Tay Ngọc Linh Liên rất nhanh bắt được cổ tay của tên công tử ngu ngốc kia, sau đó dùng chút lực bẻ cho tay hắn bị trật khớp.

Tên công tử kia kêu rên một tiếng, sau đó nói với mấy tên gia đình phía sau "Con nhãi này một mình cậy mạnh, khó đối phó, bắt nó lại cho ta!"

"Ai dám động vào ta!" Ngọc Linh Liên lạnh giọng nói một câu, mắt phượng híp lại, cho chút phong phạm hoàng gia.

Tên thiếu gia mập kia gắt "Động vào người thì sao, có can đảm cậy mạnh với bản thiếu gia, người thật lớn mật."

"Láo xược!" Ngọc Linh Liên tiến tới gần Triệu Vô Lượng mấy bước, chống nạnh nói "Biết ta là ai không, dám nói với ta như vậy, người có mấy cái đầu để dọn nhà?"

"Hắc hắc, lời nói của người thật là khiến đại gia ta bị dọa đến giật mình." Triệu Vô Lượng xoa tay, khoé miệng nở nụ cười bỉ ổi.

"Đại ca ta là hoàng đế Đông Nhan, nhị ca ta là hoàng đế Tây Hạ, ta là lưỡng quốc công chúa, nếu người không sợ chết, hôm nay thử động vào ta một chút, cái mũ ô sa trên đầu cha người chắc là không cần nữa phải không, ta cũng muốn nhị ca ta tịch thu cả nhà người."

"Haha, rất có ý tứ." Triệu Vô Lượng cười một tiếng, phát tay ý bảo mọi người tiến lên.

Thương cảm cho Ngọc Linh Liên chỉ biết khoa chân múa tay mà thôi, không ra oai được nữa liền muốn bỏ chạy, bị một đám gia đình liều mạng đuổi theo.

"Thuỷ Nguyệt Ngân, cứu ta!" Ngọc Linh Liên vừa chạy vừa la, lại chậm chạp không thấy sau lưng có người đuổi theo.

"Người ôm đồ đạc đi, ta đi giải quyết bọn họ." Thuỷ Nguyệt Ngân ôn hoà nói, đem đồ trong ngực nhét vào tay Lâm Tĩnh Dao, sau đó nhảy lên nóc nhà, liếc mắt nhìn đám người đang đuổi theo, một thân áo đen nhẹ nhàng đáp xuống, vô cùng đẹp mắt.

Chỉ chốc lát sau, Ngọc Linh Liên đã được Thuỷ Nguyệt Ngân ôm về, dính vào ngực hần giống như con cừu nhỏ bị thương.

"Sao, bị thương à?" Lâm Tĩnh Dao vội vàng tiến lên đón, lên tiếng hỏi.

Ngọc Linh Liên ôm chặt tay áo của Thuỷ Nguyệt Ngân, vẻ mặt hoảng sợ nói "Thật đáng sợ, thì ra trong kinh thành có nhiều người xấu như vậy."

Khoé miệng Lâm Tĩnh Dao liền co quắp, không phải một khắc trước nữ nhân này hung dữ lắm sao, sao lại mượn cơ hội ra vẻ yếu đuối, tùy ý châm mút trên người Thuỷ Nguyệt Ngân như vậy.

Thuỷ Nguyệt Ngân bắt đắc dĩ đành phải an ủi mấy câu, sau đó thuê một chiếc xe ngựa, chuẩn bị đưa Ngọc Linh Liên hồi cung, ai ngờ nữ nhân kia lại đột nhiên thoát khỏi ngực hần, hỏi Lâm Tĩnh Dao "Bản công chúa nghe nói người mở một kỹ viện, hai châu bảo hành, ba bố trang, bốn tiền trang, năm gồm sứ điểm, sáu hiệu cầm đồ, một trăm tám mươi hai nhà tắm công cộng, thật sao?" (*châu

bảo hành: cửa hàng châu báu; *bổ trang: tiệm vải; *tiền trang: ngân hàng tư nhân; *gốm sứ điểm: hàng bán đồ gốm sứ.)

Xem ra thẳng nhóc Thuỷ Linh Ương lại lên điều tra mình!

Lâm Tĩnh Dao gật đầu một cái, nói :Qủa thật có vài cửa hàng, chỉ là kiếm chút bạc thôi."

"Đừng khách khí, người có thể mượn của nhị ca ta trăm vạn lượng bạc, xem ra tiền lời không ít, đi tới châu bảo hành xem một chút đi, thuận tiện chọn chút đồ trang sức, Lâm đại nhân sẽ không tiếc của chứ."

"A...." Lâm Tĩnh Dao đồng ý một tiếng, đột nhiên có chút đau lòng, vì vậy giữ lại chút tâm tư, dẫn Ngọc Linh Liên tới cửa hàng có tiền vốn tương đối thấp một chút, đến châu bảo hành kia, lại thấy công chúa thật đúng là rất không khách khí, gom một đồng lớn ngọc thạch và kim ngân châu báu điêu khắc tinh mỹ, chất lượng tốt, giá cao, sau đó bỏ lại một câu "Đa tạ Lâm đại nhân." rồi ôm toàn bộ đi mất, một bao trang sức lớn vác lên vai, nàng cũng không cần ai cầm giúp.

Về mặt nhân nhó, Lâm Tĩnh Dao đau lòng nhìn gói đồ màu đỏ thẫm kia, thầm nghĩ thật là không thể chọc vào con cháu hoàng thất.

Vốn cho rằng lần này nàng ấy thắng lợi trở về thì sẽ thoả mãn, ai ngờ sau khi nha đầu kia hồi cung liền trút tất cả ra trên bàn, nói với Mộ Dung Tuyết "Tiểu Tuyết tỷ tỷ, nhìn một chút đi, có thích không, đồ chơi ở chỗ Lâm đại nhân có rất nhiều nha, nếu tỷ thích, lần sau chúng ta cùng xuất cung, xem qua mấy bổ trang của hần một chút, nếu thấy gì đẹp thì chúng ta lấy vài món may y phục."

Mí mắt giật giật, Lâm Tĩnh Dao thầm nghĩ hay là mình mau chóng đóng cửa hàng đi, chờ gió bão đi qua rồi khai trương lại, người của hoàng gia tất cả đều vô lại, coi mình là người làm từ thiện sao, cái gì cũng có thể tùy tiện quyên góp.

Thuỷ Linh Ương nhìn vẻ mặt uỷ khuất của Lâm Tĩnh Dao, khẽ cười cười, cầm lên một cái vòng ngọc trong suốt, quan sát một hồi rồi nói "Lâm ái khanh, hình như đồ tốt thật sự ngươi còn chưa lấy ra, vòng ngọc này tuy chất lượng rất tốt lại không có chút tỳ vết, nhưng lại không phải ngọc thạch thượng hạng, hoa văn điêu khắc chưa tinh xảo."

Con mẹ nó chứ.

Lâm Tĩnh Dao nhẫn nhịn, không vui nói "Vi thần cũng không phải là thương nhân lớn, tiền đâu mà mua ngọc thạch tốt nhất chứ."

"Phải không, trầm nghe nói đồ ngọc trong Mỹ Ngọc Lương Duyên của ngươi không thua kém Kim Ngọc Mãn Đường, xem ra những thứ đồ này đều lấy từ châu bảo hành cấp bậc thấp rồi." Thuỷ Linh Ương vừa nói vừa đặt vòng ngọc trở về trong đám bảo bối kia.

Mật thám đáng chết!

Lâm Tĩnh Dao cắn răng nói "Không biết là hoàng thượng phó thác cho mật thám nào đến điều tra vi thần, dù sao thì bất quá thần chỉ là một thương nhân nhỏ thôi, không có nhiều tiền để mua châu báu tốt nhất, chắc là tin tình báo mà hoàng thượng nghe sai rồi."

Ngọc Linh Liên bĩu môi nói "Lâm đại nhân giỏi lắm, dám giấu giếm bản công chúa, có đồ tốt liền lấy ra chia sẻ một chút, cần gì phải tức giận như vậy."

"Người bảo nhị ca người trả bạc cho ta thì toàn bộ ta đều đưa cho người." Lâm Tĩnh Dao nói một câu, liếc mắt một cái như có như không với Thuỷ Linh Ương.

"Haha, có một số chuyện Lâm ái khanh hào phóng vô cùng, một số chuyện lại keo kiệt đến chết, Liên Nhi, muội gây khó khăn cho nàng rồi." Thuỷ Linh Ương nói một câu, sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Tuyết, lấy một cái vòng ngọc thanh thủy đeo vào cho nàng ta, nói "Dù sao cũng là lấy không, không cần phí phạm, mang vào đi."

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết u ám nhìn Lâm Tĩnh Dao, thần tử đáng chết này dám nói chuyện âm dương quái khí với hoàng thượng như vậy, hoàng thượng cũng không trách tội nàng ta, thật đáng hận.

Vì vậy, vì để huỷ diệt địa vị của Lâm Tĩnh Dao trong lòng hoàng thượng, Mộ Dung Tuyết thà rằng mạo hiểm bị trách tội, hãm hại nàng ta một lần nữa.

Dự cảm nói với mình, tình cảm hoàng thượng dành cho nàng ta đã càng ngày càng không bình thường, lúc trước nhắc tới nàng ta đều luôn là hận đến cắn răng nghiền lợi, mà nay mỗi lần nhắc tới nàng ta lại luôn là mặt mày hớn hở.

Nàng nhất định phải nhanh chóng thay hoàng thượng sớm bóp chết loại tình yêu này.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 15: Bánh Ngọt Có Độc

Trong ngự thiện phòng hương thơm ngào ngạt, Bích Nhi đi quanh một vòng, hít sâu một hơi, hỏi ngự trù phụ trách món điểm tâm ngọt "Triệu sư phụ, bánh hoa quế của chủ tử nhà ta đã làm xong chưa?"

Triệu Trường Hâm thấy người vừa tới là nha hoàn bên cạnh Tuyết phi, vội vàng bưng một đĩa bánh vàng óng ánh ra, nói "Đã có rồi, vốn là chuẩn bị bảo đồ đệ của ta mang qua, thế nhưng phải làm phiền người rồi."

Bích Nhi khoát tay nói "Dù sao ta cũng đang rảnh rồi, cũng không ngại đi một chuyến." Nói xong, nhón lấy một miếng bánh hoa quế bỏ vào miệng, nhai nhai vài cái rồi nói "Đúng là rất ngon, chẳng trách chủ tử luôn nhớ kỹ."

Triệu Trường Hâm cười cười nói "Nếu người thích ăn, lần sau ta làm riêng cho người một phần."

"Đa tạ." Bích Nhi cười cười, sau đó chỉ mấy đĩa điểm tâm vừa mới làm xong đang đặt trên bàn, hỏi "Mấy thứ đó là ai ăn vậy?"

"Đây là hoàng thượng phân phó." Triệu Trường Hâm vừa nói, chỉ vào một đĩa bánh đậu đỏ, nói "Nha, nghe nói Lâm tể tướng thích nhất bánh đậu đỏ này, hoàng thượng cố ý an bài làm cho ngài ấy ăn."

Bích Nhi khẽ cười cười, nói "Khó trách, hoá ra là làm cho Lâm tể tướng ăn, ta đã nói rồi, hoàng thượng luôn luôn không thích đồ ngọt, sao có thể gọi nhiều như vậy chứ."

"Phải, giống như đĩa bánh bạc hà đó, còn có đĩa măng tre thái lát kia mới đúng là thứ hoàng thượng thích ăn." Triệu Trường Hâm nói.

"Là vậy sao." Bích Nhi nói, lại nhìn đĩa bánh đậu đỏ kia một lúc, nếu Lâm tể tướng thích hương vị này, mình cho hắn thêm chút hương liệu cũng tốt lắm, vì vậy thừa lúc mọi người không chú ý, vẩy chút bột phấn lên trên, hoà lẫn vào vỏ ngoài của bánh nên không thể nhìn ra.

Sau khi xong chuyện, Bích Nhi bưng đĩa bánh hoa quế kia ra khỏi ngự thiện phòng, không khách khí vừa đi vừa ăn, chờ đến lúc trở lại tẩm cung thì chỉ còn lại một ít, sau đó bước đến trước mặt Mộ Dung Tuyết nói "Chủ tử, nô tỳ đã làm xong."

Mộ Dung Tuyết cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve con mèo trắng như tuyết trong ngực, nói "Đợi ta mời hoàng thượng tới đây, người dẫn Phi Nhi đến ngự thư phòng, ha ha, Lâm Tĩnh Dao kia là tay nhỏ chân nhỏ, một nữ nhân phổng chừng hắn cũng không hàng phục được đâu, Phi Nhi nhỏ yếu non nớt, là người thích hợp nhất với hắn."

Bích Nhi đáp vâng một tiếng, sau đó chạy đi lừa Phi Nhi.

Cũng trong lúc đó, Ngọc Linh Liên đang ở ngự hoa viên đá cầu thấy không vui, liếc mắt nhìn Thuỷ Nguyệt Ngân chỉ lo uống trà không để ý tới mình, bĩu môi nói "Vương gia, phiền người đi gọi Lâm tể tướng đến đây, có hắn còn có thể cho ta tìm thấy chút vui vẻ."

Thủy Nguyệt Ngân đặt ly trà xuống, nhìn nữ nhân kia một cái, sau đó đứng dậy đi về ngự thư phòng, công chúa này thật khó phục vụ, hoàng thượng lại vô cùng dung túng nàng, lại còn đẩy mình vào hồ lửa, ngày ngày làm trò tiêu khiển cho nàng thì không nói, còn phải chịu chút bình phẩm không thú vị.

Lúc đi tới ngự thư phòng, thấy Thủy Linh Ương đang vội vàng bước ra, vừa đi vừa hỏi Bích Nhi "Đang yên đang lành sao có thể đau bụng chứ, Tuyết Nhi đã ăn cái gì?"

"Vừa rồi chủ tử chỉ ăn một đĩa bánh hoa quế mà thôi, cũng không biết có phải là trong bánh có vấn đề hay không." Bích Nhi vừa nói vừa nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, khoé mắt híp lại, cảm thấy đột nhiên xuất hiện nam nhân này sợ là sẽ hỏng việc.

Mộ Dung Tuyết đau bụng đến lợi hại, lúc Thủy Linh Ương đến sắc mặt nàng trắng bệch, trên trán mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống.

"Đây là thế nào? Một đĩa bánh hoa quế có thể thành thế này sao." Thủy Linh Ương bước đến bên giường, ôm Mộ Dung Tuyết vào lòng, lau mồ hôi cho nàng, hỏi "Nàng có sao không? Rất khó chịu sao?"

"Hoàng thượng, nô tỳ chỉ thấy rất đau bụng." Mộ Dung Tuyết vừa nói vừa nhìn Bích Nhi một cái, phát hiện thần sắc của nàng khác thường, thầm nghĩ sẽ không xảy ra cái gì bất ngờ chứ.

"Bích nha đầu, truyền thái y chưa?" Thủy Linh Ương xoay người lại nhìn tiểu nha đầu kia một cái, hỏi.

"Hồi bẩm hoàng thượng, Tiểu Đặng Tử đã đi, sẽ nhanh về thôi."

"Ừ, gọi ngự trù phụ trách làm món điểm tâm kia đến cho trẫm, cầu nô tài, chẳng lẽ dùng chân để làm bánh sao!" Thuỷ Linh Ương phân phó, thấy Mộ Dung Tuyết làm bộ muốn nôn, vội vàng ôm chặt nàng trong ngực, nói "Trẫm thấy hấn cũng không có lá gan đó."

Mộ Dung Tuyết không hài lòng cười một tiếng, nói "Hoàng thượng thật là, nô tỳ vốn đang khó chịu, ngài còn nói những lời kích thích nô tỳ như thế." Vừa dứt lời, sắc mặt nàng chợt chuyển, nằm ở bên giường mà nôn ra.

Thuỷ Linh Ương vội vàng vỗ lưng cho nàng, trên cổ tay nổi gân xanh, tức giận nói "Ngự trù kia đúng là muốn chết, đến tột cùng là đã bỏ thêm cái gì vào."

Một lát sau, thái y và ngự trù cùng lúc chạy tới, ngự trù kia bị oan nên hoảng sợ, vừa dập đầu vừa nói "Hoàng thượng, nô tài làm bánh hoa quế đều dùng nguyên liệu thượng hạng, hơn nữa trong cũng này có đồ gì mà không tốt a, về phần vệ sinh, nô tài đã rửa tay kỹ, nồi chén thìa chậu càng sạch hơn, nô tài thật không biết tại sao nương nương đau bụng nôn mửa,"

Thuỷ Linh Ương mắt lạnh nhìn hấn, đợi đến khi thái y bắt mạch cho Mộ Dung Tuyết xong, vội vàng hỏi "Sao, Tuyết phi không sao chứ"

Cựu thần kia vội vàng quỳ xống dập đầu trên đất, nói "Chúc mừng hoàng thượng, nương nương có hỉ, nôn mửa đó là phản ứng nôn oẹ bình thường, về phần đau bụng cũng không phải chuyện gì lớn, nghỉ ngơi nhiều một chút là ổn."

Ngự trù kia nghe vậy liền ngã ngối trên mặt đất, lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ a di đà Phật, thật may là không liên quan đến mình.

Mà Thuỷ Linh Ương thì vẻ mặt mừng rỡ, hỏi lại "Đúng không? Là mang thai máu mủ của trẫm."

"Vâng, không sai." Thái y vừa nói vừa đứng dậy.

Mộ Dung Tuyết ánh mắt hoảng hốt, mình đau bụng chỉ là diễn trò mà thôi, không nghĩ tới lại mang long thai, lần này vị trí hoàng hậu hoàng thượng hẳn là giao cho mình rồi, trong lúc nhất thời vừa mừng vừa sợ, nằm trong lòng Thuỷ Linh Ương khóc sục sùi.

Thuỷ Linh Ương ôm nàng càng chặt, nói "Ái phi mang long thai, thật tốt qua, xem ra Tây Hạ ta có thái tử rồi."

Mộ Dung Tuyết giật mình một cái, thường nói mẫu bằng tử quý, nếu con trai mình được lập làm thái tử, nàng sao không thể quản lý toàn bộ hậu cung chứ. (*mẫu bằng tử quý: mẹ nhờ vào con.)

Tuy là nghĩ như vậy, Mộ Dung Tuyết vẫn đỏ bừng mặt nói "Cũng không chắc là hoàng tử không chừng là một công chúa đó."

"Trẫm nói là hoàng tử thì nhất định là hoàng tử." Thuỷ Linh Ương bá đạo nói, bảo mọi người lui xuống, sau đó ôm lấy Mộ Dung Tuyết nằm một lát, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Lại nói đến Lâm Tĩnh Dao, vừa thấy hoàng thượng đi thì dứt khoát không câu nệ, giống như ban ơn cho Thuỷ Nguyệt Ngân mấy miếng bánh đậu đỏ, sau đó kéo tay áo nuốt hết chỗ bánh còn lại vào bụng, còn liếm liếm môi một chút, sau đó đưa tay cầm long tu tô tiếp tục bỏ vào miệng.

Thuỷ Nguyệt Ngân cười bất đắc dĩ, nói "Ăn từ từ, coi chừng nghẹn."

Lâm Tĩnh Dao mơ hồ ừ một tiếng, sau đó lại nhìn tiểu nha đầu bên cạnh một cái, nói "Phi Nhi, người trở về hầu hạ chủ tử đi, tự ta ăn xong sẽ về phủ, chỗ này không cần người hầu hạ."

Phi Nhi kia cũng cảm thấy khó hiểu, Bích Nhi bắt ép mình tới đây hầu hạ Lâm tể tướng uống trà, nhưng chỗ này đâu có cần người hầu hạ, âm Tĩnh Dao ăn ăn uống uống rất tự nhiên.

Hơi dừng lại, Phi Nhi liền khép cửa đi ra ngoài.

Lâm Tĩnh Dao ăn no xong, uống vài ngụm nước trà, sau đó vỗ bụng nói "Hoàng thượng hiểu rõ lòng ta, bánh đậu đỏ này thật ngon, ngọt mà không ngán, đúng là cực phẩm."

Thủy Nguyệt Ngân tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng vén tóc nàng, nói "Đi ra ngoài một chút mới tốt cho tiêu hoá, nếu không sẽ trướng bụng."

Lâm Tĩnh Dao nghiêng đầu, tránh khỏi sự đụng chạm mập mờ của hân, vươn vai nói "Cũng tốt, hiện tại là cuối thu mát mẻ, không hoạt động một chút, đến lúc trời lạnh thì càng không muốn nhúc nhích." Nói xong, đứng dậy.

Bước chưa được hai bước, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cảm thấy khó chịu, phảng phất giống như trong cơ thể có một ngọn lửa nổi lên, không lâu sau cả hai tai cũng đỏ lên, miệng khô lưỡi khô, vì vậy vội vàng rót một ly trà uống vào bụng, lại phát hiện triệu chứng không chút giảm bớt, vì vậy kéo cổ áo, ngượng ngùng cười hai tiếng, nói "Cuối mùa thu mà vẫn còn đỏ mặt thân mồ hôi." Nói xong toàn thân càng thêm nóng ran khó chịu.

Một khắc trước Thuỷ Nguyệt Ngân còn thấy khó hiểu, một khắc sau đột nhiên cảm thấy thân thể mình cũng có vấn đề, bụng một trận nóng ran, phía dưới cũng có phản ứng.

Bánh đậu đỏ bị hạ độc.

Thuỷ Nguyệt Ngân hiểu biết sâu rộng phản ứng kịp, ánh mắt xoay chuyển, nói với Lâm Tĩnh Dao "Đừng loạn động, ta mang chậu nước lạnh tới cho ngươi." Nói xong đẩy cửa đi ra ngoài, vì mình chỉ ăn vài miếng, thân thể cũng không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nữ nhân tham ăn kia không biết có thể chống đỡ bao lâu?

Là hoàng thượng hạ độc sao? Hắn muốn xuống tay với Tĩnh Dao?

Thuỷ Nguyệt Ngân không dám tin, cũng không dám lộ ra quá mức, bảo một tiểu thái giám đi múc một chậu nước giếng, vội vàng rửa mặt, sau đi lại bưng một chậu về ngự thư phòng.

Lúc đẩy cửa đi vào, thấy Lâm Tĩnh Dao vừa kéo cổ áo vừa lầm bầm nói gì, vội vàng tiến lên đỡ nàng, nói "Nào, rửa mặt trước đi, thanh tĩnh một chút."

Không ngờ, nữ nhân kia đột ngột ôm chầm hắn, mũi nhăn như tó, thở dốc mấy cái, sau đó đôi môi mềm mại phủ lên môi mỏng lạnh băng của Thuỷ Nguyệt Ngân, tiếp theo bàn tay dao động trên ngực hắn, hơi thở càng rối loạn, đã không biết rõ mình đang làm gì.

Dục vọng phía dưới của hắn bởi vì sự trêu đùa của Lâm Tĩnh Dao lại phản ứng lần nữa, mũi thuốc cực mạnh kia bắt đầu xâm chiếm lý trí của Thuỷ Nguyệt Ngân.

Hắn cố gắng lắc đầu, bám vào bả vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Tĩnh Dao, đây là hoàng cung, nếu ta với người làm ra chuyện tăng tịu sẽ bị chém đầu."

Lâm Tĩnh Dao làm gì còn nghe được lời khuyên của hắn, vòng tay qua cổ hắn liền chui vào ngực hắn, hay tay bắt đầu không an phận xé rách quần áo của Thuỷ Nguyệt Ngân, nức nở nói "Làm sao bây giờ, ta giống như muốn chết."

"Đừng như vậy." Thuỷ Nguyệt Ngân thở hổn hển nói, dưới nụ hôn nóng bỏng của Lâm Tĩnh Dao, một lần nữa lý trí dần trôi xa, còn sót lại chỉ là dục vọng nguyên thủy nhất.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 16: Nữ Tể Tướng Thật Nhộn Nhạo

Phi Nhi sau khi bị đuổi về, Bích Nhi không vui hỏi "Không phải là bảo người hầu hạ Lâm đại nhân uống trà sao, sao người lại trở lại?"

Phi Nhi nhìn người trước mắt có phẩm hàm cao hơn mình, là một cung nữ có chút vênh váo, bĩu môi nói "Lâm đại nhân nói không cần ta hầu hạ, tự hắn ăn uống còn thanh nhàn hơn."

"Vậy không được, người mau quay lại, chủ tử phân phó muốn người hầu hạ Lâm đại nhân thật tốt, xem bộ dáng chậm chạp của người kia, mau quay lại, nếu không chủ tử trách tội xong ta cũng không giúp người được." Bích Nhi thúc giục.

Phi Nhi bất đắc dĩ, chỉ đành phải quay lại ngự thư phòng, chẳng qua là vừa đi được vài bước, ánh mắt xoay chuyển, thầm nghĩ dù sao cũng là trong lúc rảnh rỗi, dứt khoát phải đi dạo xung quanh một chút mới được, đến lúc quay về ngự thư phòng, đẩy cửa ra, thấy Lâm Tĩnh Dao quần áo xộc xệch, thập cửu vương gia đang đè nàng trên long ỷ mà tham lam hôn.

Phản rồi!

Phi Nhi lui ra sau hai bước, vội vàng chạy đến Hoa Ninh cung, chỉ cảm thấy trong lòng nơm nớp lo sợ, lúc trước mình cũng từng nghe bọn nô tài ở dưới đồn đại nói Lâm Tĩnh Dao là một kẻ bất lực, không thể làm được việc đó, không nghĩ tới có thể bất lực tới mức này, hẳn

là muốn nằm dưới vương gia, huhu, thì ra hai người đàn ông này cũng có thể.

Đẩy cửa cung ra, Thuỷ Linh Ương còn đang ôm Mộ Dung Tuyết tình cảm, Phi Nhi cũng không sợ mạo phạm, bước lên nói "Hoàng thượng, không xong, ngài mau đi ngự thư phòng xem một chút, vương gia ngài ấy, ngài ấy, cùng, Lâm, Lâm tể tướng..."

"Có gì nói rõ ra." Thuỷ Linh Ương hơi mất hứng, ánh mắt hẹp dài quét mắt nhìn Phi Nhi một cái rồi nói.

Phi Nhi chỉ cảm thấy trên mặt mình nóng đến phát hoảng, trong lúc nhất thời thẹn thùng không dám nói, nhăn nhó một hồi lâu sau "Lâm đại nhân và vương gia đang thân thiết."

"Phốc----" Mọi người học máu tập thể.

Vẫn là Thuỷ Linh Ương phản ứng kịp, mang theo mấy phần tiểu ý hỏi "Người mộng du sao, hai người bọn họ thân thiết trong thư phòng của trẫm, đây chẳng phải là trò cười lớn nhá thiên hạ."

"Thật mà, nô tỳ tận mắt nhìn thấy, vương gia đề lên người Lâm tể tướng, hai người rất ân ái." Phi Nhi trong lúc nhất thời cũng quên sợ hãi, bật thốt lên.

Thuỷ Linh Ương ngẩn ra, đột nhiên đứng dậy, bước nhanh về ngự thư phòng, thầm nghĩ thập cửu thúc cũng không phải người phóng đảng lỗ mãng, Lâm Tĩnh Dao càng không phải là một người tùy tiện sẵn sàng, coi như là hai người củi khô bén lửa, cũng không thể hành động dưới mắt mình được.

Phi Nhi kia cho dù có mười lá gan cũng không dám đem chuyện như vậy nói đùa, trừ phi----

Hai người bị trúng kế!

Mộ Dung Tuyết thấy Thuỷ Linh Ương hấp tấp đi, vội vàng gọi Bích Nhi hỏi "Làm sao lại như vậy, không phải ta bảo người an bài Phi Nhi cho hấn sao, sao Lâm Tĩnh Dao lại làm cùng vương gia chứ?"

Bích Nhi cắn môi nói "Có lẽ Lâm đại nhân thật sự quá bất lực, thân thể chỉ có thể tiếp nhận nam nhân." Lời như vậy mà nói ra miệng, Bích Nhi hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Phi Nhi sau khi nghe xong thì vẻ mặt khó hiểu, lại thấy Mộ Dung Tuyết chột ngồi dậy, cũng đi ngự thư phòng.

Một màn kinh thế hãi tục như vậy, là người thì sẽ cảm thấy hứng thú, vì vậy tất cả mọi người ở Hoa Ninh cũng đều theo chân chủ tử, ào ào đến ngự thư phòng.

Thuỷ Linh Ương chạy đến đầu tiên, một bước vọt vào, kéo Thuỷ Nguyệt Ngân ra khỏi người Lâm Tĩnh Dao xong, liếc mắt nhìn thần sắc mê ly kia, nữ nhân thở hơi gấp, vội vàng kéo cái váy xộc xệch của nàng lên, thấy mọi thứ vẫn hoàn hảo.

May mắn là hai người vẫn chưa làm chuyện gì vượt rào, nếu không hôm nay Thuỷ Linh Ương cũng không bảo toàn cho bọn họ được.

Dám ngồi vào long ỷ của mình, tội danh này nếu đưa ra ánh sáng thì phải chém đầu bọn họ.

Thừa dịp đám người kia còn chưa chạy tới, Thuỷ Linh Ương cầm ly trà hất cho Thuỷ Nguyệt Ngân một cái, sau đó bế Lâm Tĩnh Dao ra khỏi long ỷ, đang muốn đi ra ngoài lại thấy đôi môi đỏ mọng của

nàng hé mở, thổi chút nhiệt khí lên mặt mình, sau đó nhướn người hôn lên cổ mình.

Thuỷ Nguyệt Ngân ở đằng sau hiển nhiên là đã thanh tỉnh một chút, liếc mắt nhìn bộ mặt tức giận của Thuỷ Linh Ương và cô gái trong ngực hấn, ánh mắt xoay chuyển, lại thấy Thuỷ Linh Ương đột nhiên ra tay đánh ngất Lâm Tĩnh Dao, sau đó nói "Người mau rời khỏi đây."

Thuỷ Nguyệt Ngân biết mình gây hoạ, có chút không yên lòng nhìn Lâm Tĩnh Dao vài lần, lại nghe Thuỷ Linh Ương giận không kiềm được nói "Còn không mau cút đi!"

Trong lúc nhất thời, Thuỷ Nguyệt Ngân sáng tỏ, hoàng thượng năm lần bảy lượt trêu đùa Lâm Tĩnh Dao cũng bởi vì tình cảm.

Ngây ngốc ra khỏi cung, Thuỷ Nguyệt Ngân cảm thấy mình cách Lâm Tĩnh Dao càng ngày càng xa.

Có lẽ, toà Hoàng Thành kia sẽ vĩnh viễn vây khốn nàng, bất kể là làm thần tử hay gia quyến hậu cung, nàng, sẽ không phải của hấn.

Lúc đám người Mộ Dung Tuyết chạy tới ngự thư phòng chỉ thấy Thuỷ Nguyệt Ngân đã không còn ở đây, Thuỷ Linh Ương ôm Lâm Tĩnh Dao hôn mê trong ngực đi ra, không nói tiếng nào đi đến Tây Noãn các.

Lâm tể tướng trong ngực hấn giống như cơn mưa dịu dàng, hoàn toàn không có một chút quan uy như ngày thường, tóc đen tán loạn lay động trong gió thu.

Bước chân Mộ Dung Tuyết hơi lảo đảo, cười khổ một cái rồi nói "Sao ta không sớm nghĩ tới, thân thể Lâm tể tướng không phải là

bất lực, mà là nàng nguyên bản chính là nữ nhân."

Lâm Tĩnh Dao khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ở một nơi xa lạ, màn che hoàng kim, chăn thêu mềm mại mà tinh xảo, giường khắc hoa, còn có---- -----

Tuyệt thế mỹ nhân đứng trước giường!

Làm từ thiện sao, có muốn vừa mở mắt ra chính là cảnh tượng như vậy không.

Lâm Tĩnh Dao ngây ngô cười một tiếng, cho rằng mình đang nằm mơ, lúc nhìn rõ mặt nam nhân kia, hần là Thuỷ Linh Ương!

Trong nháy mắt ngồi dậy, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy đầu đau nhức, xoa xoa trán, vừa mới chuẩn bị xống giường hành lễ lại bị Thuỷ Linh Ương đưa tay ngăn cản, nam nhân kia nói "Nằm chút nữa đi, trời cũng không còn sớm, nếu không thì ngủ lại trong cung đi."

Lâm Tĩnh Dao sợ run một lát, cố gắng bắt đại não hoạt động nhớ lại chuyện xảy ra lúc sáng, sắc mặt căng thẳng, nhìn về phía Thuỷ Linh Ương.

"Chuyện người và thập cửu thúc trùng độc trầm sẽ điều tra kỹ, chỉ là có chút chuyện có thể liên quan đến vấn đề hậu cung, trầm không thể giải quyết ngoài sáng, người hiểu không?" Thuỷ Linh Ương nhàn nhạt nói.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao hiểu rõ, gật đầu một cái, nhìn màn đêm bên ngoài, vốn muốn lập tức về phủ, nhưng đầu còn đau nhức, vì vậy nặng nề nằm xuống, thầm nghĩ dứt khoát liền vô lỗi một đêm đi, có thể ở trong hoàng cung cũng coi là một loại trải nghiệm.

Về chuyện mình nữ giả nam trang, Thuỷ Linh Ương kia nói vậy hẳn là đã sớm biết, nếu không cũng sẽ không bình tĩnh giống như hiện tại.

Thuỷ Linh Ương cũng không lấy Lâm Tĩnh Dao làm trò tiêu khiển như thường ngày, chỉ nhìn nữ nhân nằm trên giường kia thật lâu, nhẹ nhàng thở dài rồi bước ra khỏi Tây Noãn các.

Một đêm kia, hắc pháp lệ không đến chỗ Tuyết phi qua đêm, mà là ở Đông Noãn các.

Ngày hôm sau, Tuyết phi đỏ mắt tìm tới hỏi "Hoàng thượng, nô tỳ đã làm cái gì khiến hoàng thượng không vui sao, vì sao ngài phải ở một mình ở Đông Noãn các này chứ?"

Thuỷ Linh Ương súc miệng nói "Mấy ngày nay trầm hơi mệt mỏi mà thôi không muốn lật thẻ bài, còn nàng, đã có thai thì cứ an tâm dưỡng thai đi, những ngày này trầm cũng không ở cạnh nàng nữa."

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, hỏi "Hoàng thượng vì nguyên nhân này nên mới không đến Hoa Ninh cung của nô tỳ sao?"

"Ừ, trầm sợ nhất thời không giữ được chừng mực mà làm nàng và hài tử bị thương." Thuỷ Linh Ương nói ra lời này tuy có chút ý trêu đùa, nhưng giọng nói không lạnh cũng không nóng.

Mộ Dung Tuyết cắn môi, sau đó lui ra ngoài, mới vừa đi ra vài bước lại thấy Lâm Tĩnh Dao tóc tai rối tung đi ra từ Tây Noãn các, vừa đi vừa sửa sang lại váy, nhìn liền biết hôm qua nàng ngủ lại trong cung.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy có chút dự cảm xấu nổi lên trong óc, nheo mắt lại, sau đó bước nhanh về Hoa Ninh cung, vừa ngồi xuống

liền gọi Bích Nhi tới, nói "Người gọi Nguyễn Tiểu Lục đến, bản cung muốn an bài chút chuyện cho hần."

Bích Nhi chuyển mắt, Nguyễn Tiểu Lục này không giống thị vệ trong cung, làm việc chưa bao giờ xuất trận dưới cờ hiệu của hoàng thượng, mà là hoạt động ngầm, hơn phân nửa là thay hoàng gia xử lý những chuyện không thể trực tiếp xử lý hoặc những chuyện khác.

Đội ngũ đó gồm có bảy nam tử, Nguyễn Tiểu Lục chỉ là một người trong số đó, nhưng là tâm phúc của Mộ Dung Tuyết.

Nam nhân mặt lạnh kia vừa xuất hiện, Mộ Dung Tuyết lập tức nói "Tiểu Lục, bản cung luôn đối đãi với người không tệ, cho nên giao cho người một chuyện tình hơi khó giải quyết, tội này không nhỏ, nếu bị bắt được, chính là chết."

Nguyễn Tiểu Lục không chớp mắt nói "Nương nương có gì sai bảo cứ nói, thuộc hạ nhất định làm theo."

Mộ Dung Tuyết hài lòng cười cười "Người đi giết Lâm tể tướng, tuy nói là nhất quốc chi tương, nhưng nếu chết thì cũng coi như chuyện đã rồi, lúc trước không phải cũng có người ám sát nàng sao, ai ngờ nàng lại sống dậy, không thể làm gì khác hơn là cho nàng chết lại một lần." (*nhất quốc chi tương: tể tướng của một nước.)

Đến tận khi ánh tà dương tắt đi, sự nhần nại chờ đợi của Nguyễn Tiểu Lục sắp mất hết, rốt cục cũng thấy Lâm tể tướng chậm chậm xuất hiện trong tầm mắt, mà bên người nàng còn có một phụ nhân mặt rỗ, trên đầu cài một đoá hoa hồng, khoé miệng có một nốt ruồi đen, vừa đi vừa nói chuyện "Tướng gia, ngài có thể suy xét kỹ nha, nhị tiểu thư nhà Lưu đại nhân cũng thật là xinh đẹp, tuy nói với địa vị trong phủ của nàng thì có hơi vênh cao, nhưng cũng không tồi nhó

thân phận của ngài, lại nói vị nhị tiểu thư kia đọc đủ thi thư lại còn thông tình đạt lý, rất thích hợp làm hiền thê lương mẫu."

Lâm Tĩnh Dao có chút không kiên nhẫn, khoát tay nói "Chỗ Lưu đại nhân sáng mai ta sẽ qua đó giải thích với hắn, người cũng đừng tốn công thuyết phục, Lâm mỗ tự thấy còn trẻ, không muốn nhanh chóng đem mình táng trong nấm mộ hôn nhân, người như ta thành hôn hơn phân nửa là bị thê tử quản nghiêm, được, không bằng sống thêm hai năm nữa."

Bà mai kia thấy vô vọng đành phải buông tha, liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao, thất thểu rời khỏi phủ

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 17: Phong Vân Hậu Cung

Đám người Nguyễn Tiểu Lục thấy Lâm Tĩnh Dao đến gần, đang muốn tiến lên lấy mạng nàng, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một nữ nhân, lần này cũng không phải là bà mai của nhà ai, mà là một người tuyệt điểm vô cùng, một cô gái hoạt sắc sinh hương, không tô son trát phấn lại lệ chất thiên thành, mày như liễu, hai má lúm đồng tiền hoài xuân, quả nhiên chính là mỹ nhân hiếm có.

Lần này, dù là Lâm Tĩnh Dao cũng không ngoại lệ nhìn đến ngây dại, thầm nghĩ rằng so với những cô nương trong thanh lâu thì cô gái này cấp bậc cao hơn nhiều lắm.

Mỹ nhân kia thi lễ với Lâm Tĩnh Dao một cái, rút khăn tay ra che miệng, cố làm vẻ thẹn thùng một hồi, từ trong ngực lấy ra một phong thư, mang theo hương thơm ngát, đưa cho Lâm Tĩnh Dao, nói "Lâm đại nhân, tiểu nữ ngưỡng mộ đại nhân đã lâu, nếu như đại nhân không ngại ta trèo cao, hy vọng có thể dành nửa khắc để xem thư của tiểu nữ."

Thư tình nha!

Lâm Tĩnh Dao trong lòng rung động, thầm nghĩ mình sống hơn nửa đời người, cuối cùng cũng thu được thư tình, lúc này cũng không có quan tâm đến mùi hương kia, gạt đầu nói "Nói hay lắm, ta về phủ sẽ lập tức cân nhắc."

Vừa dứt lời, chợt thấy nàng hô lên một tiếng "Đại nhân cẩn thận", sau đó đưa tay kéo mình ra, vài sợi tóc bên thái dương bị lưỡi kiếm sau lưng cắt đứt.

Lâm Tĩnh Dao xoa xoa thái dương, chưa hoàn hồn xoay người lại nhìn, thấy ba nam tử che mặt ánh mắt hung sát, giơ tay ra hiệu gọi người tới, thầm nghĩ thật là ngàn xuyên vạn xuyên, cứ nhiên tìm được một cỗ thân thể thiếu chém. (xuyên ở đây tức là xuyên không í à, còn cái vụ "thiếu chém" đại khái là cái thân thể này ít bị chém nên gọi thế =)))

Vốn muốn kéo cô nương kia ra, ai ngờ cô gái kia xoay cổ tay một cái, lấy ra một thanh chuỷ thuỷ hàn quang lấp lánh tiến lên đón ba gã nam tử, động tác nhẹ nhàng tuyệt mỹ giống như hồ điệp, tuy không sắc bén nhưng cũng vô hình đã thương người.

Chỉ trong chốc lát, ba gã nam tử nhất tề ngã xuống đất, không dám tin nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp kia.

"Hảo thân thủ!" Lâm Tĩnh Dao tán thưởng từ tận đáy lòng.

Nàng thần nhiên thi lễ một cái, nói "Tiểu nữ lúc trước ở trên núi có bái sư học nghệ một thời gian, bất quá chỉ là khoa tay múa chân mà thôi, đại nhân chê cười rồi."

"Nào có nào có, cô nương quá khiêm tốn rồi." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, ngồi xổm xuống tháo khăn che mặt của Nguyễn Tiểu Lục ra, tiếp theo cười một tiếng thâm trầm, hỏi "Ai phái các người tới?"

"Hừ, muốn chém muốn giết thì tùy, đừng hy vọng hỏi ra được chủ tử phía sau màn." Nguyễn Tiểu Lục nói xong liền nhận được một quyền nóng hừng hực trên mặt, Lâm Tĩnh Dao xoa xoa quả đấm, nói

thầm một câu "Đau quá" sau đó lại đánh thêm một quyền, nói "Tiểu tử, lão gia ta có biện pháp khiến ngươi khai!"

Ba gã thích khách bị hộ vệ giữ cửa lôi vào trong phủ sau đó đóng chặt cửa, cục hình bắt đầu.

Cô gái xinh đẹp kia đứng ở ngoài cửa, nghe từng tiếng gào thét bên trong, có chút không đành lòng run run sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Lâm Tĩnh Dao bắt chéo hai chân ngồi uống nước trà, liếc mắt nhìn nam nhân đã bị đánh thành đầu heo kia "hừ" một tiếng, cũng không vội vàng hỏi tội hắn, mà ung dung mở thư, thấy chữ viết bên trên rất là xinh đẹp, mặt lộ vẻ tán thưởng.

"Lâm tướng gia, tiểu nữ họ Phụng, tên Ngữ Linh, nguyên quán ở Thịnh Viễn, gia phụ gia mẫu đã qua đời năm ngoái, một mình đến đất đế đô, vốn muốn nương nhờ thúc phụ, lại nghe nói cả nhà bọn họ đi Nhan quốc làm ăn, ngược lại rơi vào tình cảnh không chỗ để đi, trước mắt ở tạm trong một căn nhà hoang, coi như là sống qua ngày, tiểu nữ tự biết mình xuất thân thấp kém, không xứng với thân phận của Lâm tướng gia, chẳng qua là đã ngưỡng mộ lâu, tâm niệm có thể làm nha hoàn trong phủ cũng tốt, trước mắt có thể ở gần đại nhân, cũng coi là giảm bớt nỗi khổ tương tư, nếu đại nhân yêu mến, ngày mai tiểu nữ sẽ tới phủ, hy vọng đại nhân có thể hạ mình gặp mặt. Ngữ Linh thư."

Xoa xoa cằm, Lâm Tĩnh Dao hỏi một nha hoàn bên cạnh "Dáng dấp của bản lão gia có coi là anh tuấn không?"

"Dĩ nhiên ạ, lão gia ngài là nhân trung long phụng, tướng mạo chính là nhất đẳng." Tiểu nha hoàn dẽ miệng trả lời.

"Lớn lên đẹp trai chẳng lẽ cũng là lỗi." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, sau đó gấp thư lại, nhìn ba tên đầu heo một cái rồi nói "Khai đi, đừng cậy mạnh."

"Có bản lĩnh thì giết ta đi." Nguyễn Tiểu Lục đôi mắt như ưng hung hăng nhìn chăm chăm Lâm Tĩnh Dao, trầm giọng nói.

Lâm Tĩnh Dao lắc đầu một cái, ra vẻ tiếc hận "Nếu là bản lão gia có được thuộc hạ trung thành với chủ như ngươi thì thật là tốt, thôi, mấy người các ngươi rút ngay."

Ba người ngẩn ra, nâng mắt không dám tin nhìn Lâm Tĩnh Dao.

"Sao, còn muốn ăn chực cơm tối ở chỗ ta là không được!" Lâm Tĩnh Dao nhú mày, tức giận nói.

Ba người nhìn nhau, vội vàng bỏ dậy, khập khểnh chạy mất.

"Trà này uống rất ngon, Tuyết phi nương nương không hổ là độc sủng của hoàng thượng, có đủ loại đồ nha." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, sau đó nhẹ nhàng cười cười.

Muốn ta chết? Haha, ta lại càng muốn cố gắng sống tốt hơn!

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao hạ triều xong, rất tự giác đi đến ngự thiện phòng một chuyến, ăn vài món điểm tâm, sau đó ung dung đi dạo ngự hoa viên, phải nói là gần đây mình thường xuyên ăn chực trong cung, hôm nay lại có cảm giác được làm chủ tử rồi.

Mấy tiểu nha hoàn đổ mặt tranh nhau châm trà cho nàng, Lâm đại tướng gia rất hài lòng, nhất thời hứng thú, nói đùa mấy câu với tiểu nha hoàn, lại nghe tiếng cười nhẹ truyền tới, xoay người lại nhìn thì ra là Dung phi.

"Lâm đại nhân đi lại trong cung nhiều, thật đúng là đã không coi mình là người ngoài." Dung phi vừa nói, động tác thanh tao nhã nhặn đi tới, sau đó một miếng đệm được trải xuống ghế đá, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Một đôi mắt đẹp nhìn Lâm Tĩnh Dao, nói "Bản cung cũng chỉ nói đùa thôi, Lâm đại nhân tuổi trẻ khí thịnh, trong cung lại nhiều giai lệ như vậy, dĩ nhiên có thể làm ngài động tâm."

Lâm Tĩnh Dao lộ ra khuôn mặt đỏ bừng nói "Vi thần chẳng qua là nói đùa với mấy muội muội, nương nương cũng đừng coi thường nhân phẩm của vi thần."

Dung phi che miệng cười cười, nói "Trước kia nghe đồn người rất cứng nhắc không thú vị, hôm nay lại thấy người cũng là người nhu hoà."

"Nương nương chê cười." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa len lén quan sát nữ nhân trước mặt mấy lần, Lý Dung cháu gái của Binh bộ thượng thư Lý Vân Khai, mặc dù xinh đẹp không bì được với Mộ Dung Tuyết, nhưng cũng được coi là vẻ đẹp thanh lệ, máu chót là cầm kỳ thư hoa thi từ ca phú mọi thứ đều giỏi, còn tự nghĩ ra một bài hát vô cùng nổi tiếng, đến nay vẫn là khúc được các nhạc sĩ tán thưởng nhất.

Tài năng như vậy, thế mà hết lần này đến lần khác vẫn không lọt được vào mắt Thủy Linh Ương.

Cho nên lúc Lâm Tĩnh Dao nhìn lại, thấy nam nhân này căn bản là tục không chịu được, bị hấn đùa giỡn là một vết thương đã hoá sẹo, thậm chí cảm thấy rẻ mạt.

Mộ Dung Tuyết một thân nhận ngàn vạn sủng ái đã là chuyện thực không thay đổi được, cũng thật tiếc cho cô gái tài mạo song toàn trước mắt này. Bất quá Lý Dung cũng là một người đăm mạc, các phi tần khác còn cố gắng trang điểm, vô tình hay cố ý chạy đến trước mặt Thuỷ Linh Ương mà trưng diện, nhận được chút chú ý của hần. Mà vị nương nương trước mặt này hiển nhiên không có chút hăng hái với chuyện này, điển hình của dạng hoàng thượng muốn ngủ thì ta ngủ, không muốn ngủ thì cứ đi, lão nương yêu thích thanh nhàn, đừng nói là không chạy đến trước mặt Thuỷ Linh Ương mà làm màu, thậm chí là tỏ vẻ trước mặt hần cũng cảm thấy lãng phí thời gian, cũng là một đoá kỳ hoa.

Ở nơi phi tần vì tranh đoạt sủng ái mà minh tiện ám tiện này, có thể có một cô gái cao ngạo như vậy, Lâm Tĩnh Dao đối với nàng có một phần kính ý.

"Nghe nói ở ngoài cung Lâm đại nhân kinh doanh rất nhiều cửa hàng, nhưng cũng không hề thấy Lâm đại nhân bận rộn lo buôn bán, ngược lại lại ở trong cung giết thời gian." Lý Dung nhấp một ngụm trà, tùy ý nói.

"Ừ, có thập cửu vương gia giúp vi thần xử lý, cũng coi như yên tâm."

"Ngược lại làm khó vương gia, Lâm đại nhân mở cửa hàng, ngài ấy lại phải làm chưởng quỹ."

"Ừ, huynh đệ tốt chính là đối xử với nhau như thế." Lâm Tĩnh Dao cười khan, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Mộ Dung Tuyết, trong mắt thoáng qua một tia sáng, khẽ cười cười.

Mộ Dung Tuyết bước tới, lạnh lùng nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái nói "Vương gia dĩ nhiên nguyện ý giúp ai đó trông nom sổ sách, ai bảo người ta thủ đoạn cao minh chứ. Trong cung đồn đãi, nói Lâm đại nhân bất lực, đành phải ở dưới thân nam nhân."

Dung phi sắc mặt thay đổi, ho khan một tiếng, lại thấy Lâm Tĩnh Dao vẫn ung dung tự tại tại ngồi uống trà như cũ, hồi lâu sau đặt ly trà xuống, nói "Từ xưa hậu cung nhiều thị phi, không nghĩ tới lại có kẻ nhiều chuyện đặt điều thị phi sau lưng thần, haha, thú vị."

Mộ Dung Tuyết sắc mặt khế biến, sau đó ngồi xuống một bên, nhìn Dung phi nói "Sao, tỷ tỷ luôn thích ở trong tầm cung, ít khi lộ diện, hôm nay lại ra ngoài cùng đi uống trà với Lâm đại nhân."

"Lâm đại nhân học vấn uyên thâm, tài khuynh thiên hạ, lại là người hài hước, muội muội cũng biết bản cung thích chữ nghĩa từ nhỏ, làm chút văn chương, hôm nay cảm thấy gặp được tri kỷ, cùng Lâm đại nhân tâm sự rất thoải mái."

Những lời này nói trắng ra chính là-----hai chúng ta tài tử giai nhân, ý hợp tâm đầu, người là cái bình hoa ngọc ngà, ngay cả học đòi văn vẻ cũng không xứng, đừng nháo loạn ở đây.

Lâm Tĩnh Dao không hiểu tại sao Dung phi này vốn không tranh đoạt sủng ái, vừa rồi lại lên tiếng đả tội Tuyết phi, hơn nữa còn cố ý thiên vị mình.

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết dĩ nhiên có hơi khó coi, bất quá ả lập tức lầy lại vẻ kiêu ngạo vốn có, vừa vuốt ve bụng vừa nói "Ta quên mất tỷ tỷ được khen là Tây Hạ đệ nhất tài nữ, Lâm đại nhân vừa hay lại là Tây Hạ đệ nhất tài tử, hôm nay khó được hai người các người

đều ở đây, không ngại thay bản cung suy nghĩ một chút xem hoàng tử trong bụng ta nên lấy tên gì thì hay."

An tĩnh một chốc, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên bỏ lơ vấn đề Mộ Dung Tuyết vừa nói mà nhìn về phía Lý Dung ân cần bảo "Dung phi nương nương, vi thần vừa mới khai trương một nhà sách, bên trong đều là truyện ký, thần thoại truyền thuyết đều do vi thần tự mình biên soạn, có Hồng Lâu Mộng, Tây Du Ký, Tam Quốc Diễn Nghĩa, Thủy Hử, Tây Sương Ký, đúng rồi, còn có Nghìn Lẻ Một Đêm, thần thoại Andersen, nội dung tương đối thú vị, nếu nương nương không chê, ngày kia vi thần đưa ngài tới đó, hy vọng những chuyện xưa đó có thể vừa mắt ngài."

Dung phi ngẩn ra, chỉ thấy Tuyết phi bị bỏ rơi ở một bên sắc mặt dị thường khó coi, nhưng cũng không thèm nhìn nàng ta, vô cùng mong đợi trả lời "Phải không? Bản cung muốn xin phép hoàng thượng một chút."

Đang nói, chợt thấy Thủy Linh Ương đi về phía bên này, sắc trời hơi lạnh, hấn lại không thèm để ý chút nào, bên ngoài một mảnh da thịt vô cùng chói mắt, bông tai hoa mai lấp lánh rực rỡ.

Hấn mỉm cười đi về phía trước, hỏi "Mấy vị đang nói chuyện gì vậy?"

Ba người đồng thời thi lễ, Lý Dung trả lời "Hồi bẩm hoàng thượng, Lâm đại nhân vừa nói mình mới mở một nhà sách, nô tì đang nghĩ có thể xuất cung xem một chút hay không."

"Ý nàng là Nhan Như Ngọc sao, haha, Lâm Tĩnh Dao vừa đòi trăm một tấm bằng hiệu, đúng lúc trăm cũng muốn đi ra ngoài xem một chút, quyết định vậy đi, hôm nay ra ngoài đi dạo chút đi."

"Nhan Như Ngọc?" Tuyết phi nhíu mày, có chút không hiểu.

Lý Dung nhẹ nhàng cười cười nói "Thường nói thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung tự hữu hoàng kim ốc, ý của Lâm đại nhân hẳn là như vậy."

Lâm Tĩnh Dao vỗ tay cười to nói "Dung phi nương nương thật hiểu ta, thật là tri âm khó gặp, rất tốt, rảnh rồi ta lại mở một Hoàng Kim Ốc, ha ha, nhưng phải phiền nương nương đề cho ta một tấm bằng hiệu."

"Nói hay lắm."

Mộ Dung Tuyết nhìn ba người đi phía trước căn căn môi, thầm nghĩ các nàng đang cố ý hạ nhục mình sao, thật đáng chết.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 18: Cầm Thú, Buông Vi Thần Ra!

Sau khi ra khỏi cung, Lâm Tĩnh Dao hiển nhiên trở thành chủ nhân, mời Dung phi đến Bát Bảo lâu của mình dùng bữa, lại dẫn nàng đến Kim Ngọc Mãn Đường lựa chọn vài món trang sức, tiếp đến lại đi Bút Mặc Sinh Hương chọn một bộ y phục hảo hạng, lại dẫn nàng đến mấy cửa hàng lân cận dạo một chút, cuối cùng mới dừng bước ở trước cửa Nhan Như Ngọc.

Thuỷ Linh Ương mỉm cười đi theo sau hai người các nàng, nói với Mộ Dung Tuyết bên cạnh "Cứ tiếp tục như vậy, Lâm Tĩnh Dao rất nhanh sẽ phú khả địch quốc."

Mộ Dung Tuyết cười lạnh một tiếng "Còn không phải là bởi vì hoàng thượng thiên vị sủng thần của mình sao, Lâm đại nhân mở cửa hàng nào mà không có một phần sức lực của hoàng thượng đây."

"Nàng cho rằng trăm thừa hơi ngày ngày viết bằng hiệu cho hấn sao, hôm nay hấn đã có mấy trăm cửa hàng, một số đã lan đến tận Nhan quốc, nói cho đúng thì chính là nhờ thực lực của hấn."

Thuỷ Linh Ương vừa nói, cất bước đi vào Nhan Như Ngọc, nhìn một hàng giá sách chỉnh tề kia, thấp giọng tán thưởng một câu, sau đó tiện tay cầm lên một quyển Liêu Trai Chí Dị, lật xem vài cái, thấy bên trong không có dùng từ lạ, nhưng cũng coi như là tác phẩm hấp

dẫn, sau đó cười cười, để lại trên giá, lại đến khắp mọi chỗ tùy tiện lật giở vài cái khác.

Trong phòng đọc sách một bên bày mấy cái bàn lớn, bàn xếp thành hình vuông, bên cạnh có ghế ngồi, Thuỷ Linh Ương bước đến, thấy có mấy thư sinh bộ dáng ngay ngắn ngồi ở trước bàn cẩn thận học, vì vậy cười cười, nói với Lâm Tĩnh Dao "Còn bày biện cả bàn cho người đọc, cũng thật chu đáo, người không sợ những người này xem xong không trả tiền sao."

"Một quyển sách hay rất đáng trân quý, sau khi bọn họ xem xong sẽ hiểu đạo lý này, hướng chi, dân chúng thật là khổ cực, không có thừa bạc mà mua sắm, như vậy có thể đọc sách miễn phí cũng rất tốt." Lâm Tĩnh Dao nói, lấy xuống một quyển binh pháp Tôn Tử và một quyển Ba mươi sáu kế, cười cười nói "Làm khó ta năm đó xem qua hai quyển sách này sau đó còn có thể nhớ kỹ, hoàng thượng có thể xem một chút, có lẽ rất có ích cho ngài."

Thuỷ Linh Ương nhìn cô gái trước mặt một lúc, thiện lương và đại nghĩa của nàng không phải ai cũng hiểu được, nhưng trong lòng hẳn đã khắc sâu rồi.

Dung phi là một người coi sách như mạng, cầm lên một quyển Hồng Lô Mộng là không thể rời mắt được, một mình an tĩnh ngồi ở trong góc cẩn thận đọc, mà Mộ Dung Tuyết lại bị Andersen thần thoại hấp dẫn, đại khái là chuyện xưa trong đó đã đã động đến nàng.

Thật ra thì Lâm Tĩnh Dao làm gì có trí nhớ tốt như vậy, tất cả chuyện xưa cũng chỉ nhớ đại khái thôi, phần còn lại phát huy trí tưởng tượng của mình mà chấp vá thêm, phần lớn cổ nhân đều lạc hậu, trí tưởng tượng rất hạn hẹp, mình tùy tiện thêm thắt một chút

cũng coi là vượt mức rồi, cũng không sợ không có hiệu quả hấp dẫn độc giả.

Thuỷ Linh Ương đi lướt qua mấy giá sách, ôm trong ngực mấy quyển sách mà mình thấy hứng thú, tiếp theo cũng tìm một góc, Lâm Tĩnh Dao khom người đi theo sau hần, đụng phải lưng Thuỷ Linh Ương, gãi gãi đầu nói "Hoàng thượng, hay là vi thần đề cử vài quyển sách cho ngài đi, ngài tìm kiếm không có mục đích như vậy, thấy thích cũng không hẳn là hợp với ngài."

Thuỷ Linh Ương xoay người lại, đem một chồng sách nhét vào ngực Lâm Tĩnh Dao, sau đó không thấy nàng đề nghị, tiếp tục hăng hái đi dạo xung quanh.

Chỗ này Lâm Tĩnh Dao dựa theo thư viện ở hiện đại mà dựng lên, có thể nói là nơi tuyệt đối an tĩnh, giờ phút này, hai người một trước một sau, an tĩnh thong thả bước đi, dường như là cách xa với thế giới bên ngoài.

Lâm Tĩnh Dao chẳng qua là vô tâm, tầm mắt rơi vào bóng lưng tuyệt mỹ của Thuỷ Linh Ương, sau đó là mái tóc đen nhánh mềm mại của hần, hơi lộ ra chút da thịt trắng như tuyết, nghĩ thầm tại sao trời cao có thể sủng ái một người tới mức như vậy, cho hần quyền lợi tối thượng, lại cho hần một bộ mặt hại ước hại dân, thậm chí ngay cả một bóng lưng cũng có thể tuyệt diệu như thế.

Áo bào màu đỏ hơi rung động, nam nhân trước mặt dường như cảm nhận được ánh mắt sau lưng, đột nhiên xoay người lại, sau đó đối mặt với ánh mắt đang tránh né của Lâm Tĩnh Dao, ung dung bước đến gần nàng, giọt lệ chí đỏ thấm bên khoé mắt có chút yêu mị. Hần một tay chống vào giá sách, một tay ôm lấy bả vai Lâm Tĩnh

Dao, cúi người nhỏ giọng nói "Ái khanh, vừa rồi người nhìn lên trẫm sao?"

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hiểu ra nam nhân mỹ lệ thường rất muốn bị đánh.

"Có lúc trẫm cũng rất khổ não, bình thường quá mức tuần mỹ cũng là sai sao." Thuỷ Linh Ương vừa nói, nheo mắt lại, nhếch miệng, cười cực kỳ giống một con hồ ly.

Lâm Tĩnh Dao rốt cuộc hiểu rõ, nam nhân mỹ lệ ngoại trừ muốn bị đánh còn rất đê tiện.

Thuỷ Linh Ương rốt cuộc vẫn phải buông tay ra, Lâm Tĩnh Dao cho rằng nam nhân này coi như cũng thức thời, sau lưng đột nhiên đau xót, hẳn là bị hấn ép vào giá sách, cũng may đây là giá sách gỗ mình tốn tiền chế tạo, lúc này mới không phát ra tiếng động khả nghi.

"Làm, làm, làm gì?" Lâm Tĩnh Dao nhìn khuôn mặt yêu mị gần trong gang tấc, có chút sợ, đầu lưỡi cũng có chút lú lại.

Thuỷ Linh Ương nheo đôi mắt hẹp dài, mỉm cười nói "Ái khanh, gần đây trẫm vẫn muốn làm thử một chuyện, người đoán xem là chuyện gì?"

"Không, không, không có hứng thú."

"Vậy không được, vì chuyện này có liên quan tới người." Thuỷ Linh Ương cố ra vẻ buồn rầu nói, cúi đầu hôn lên môi Lâm Tĩnh Dao.

Bờ môi rất mềm mại, mang theo mùi hương nhàn nhạt, vô cùng hấp dẫn.

Trong nháy mắt đầu Lâm Tĩnh Dao trống rỗng, đầu lưỡi linh hoạt của đối phương đã quán lấy đầu lưỡi vụng về của mình, sau đó hôn càng mãnh liệt.

Nàng chìm trong trầm luân, nhìn khuôn mặt yêu mị trước mắt, giọt lệ chí điên đảo chúng sinh, thân thể cũng quên phản kháng.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Thuỷ Linh Ương xoa gò má Lâm Tĩnh Dao, một tay khác lấy sách mà nàng ôm trong ngực ra, sau đó tiện tay để ở một bên, bỏ đi đồng chương ngại vật kia, hấn càng hôn tùy ý hơn, đưa tay vòng qua eo của nàng, khiến cho nàng dính sát lên người mình, sau đó cách lớp quần áo mà cảm thụ nhịp tim và nhiệt độ của nhau.

Đột nhiên, nụ hôn của Thuỷ Linh Ương dời xuống dưới, dao động trên cổ nàng, trong ngực không còn là nhất quốc chi tương tự cho là đúng đó nữa, mà là một nữ nhân ngoan ngoãn ôn thuận tuân theo, mặc cho hấn liếm láp, hôn, sau đó---- -----ăn vào trong bụng?
(*nhất quốc chi tương: tể tướng một nước.)

Cửa ra vào có mấy vị tiểu thư và thư sinh, sau lại có mấy vị lão hủ và thư đồng, cuối cùng, mọi người nhất tề nhìn về một màn kinh hãi thể tục bên này, há to miệng sợ đến mức không nói nên lời.

"Thối đời bạc bẽo a."

"Sao lại như vậy chứ!"

"Ôi, công tử anh tuấn nha."

"Mau nhìn xem, chính là đoạn tụ nha!"

Lâm Tĩnh Dao từ trong trạng thái đi vào cõi thần tiên phục hồi tinh thần lại, đưa tay đẩy Thuỷ Linh Ương mấy cái, lại thấy hắn làm bộ như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục hôn mình.

Thanh danh một đời bị huỷ trong chốc lát nha!

"Buông vi thần ra!" Lâm Tĩnh Dao tức giận đẩy hắn ra, lại thấy nam nhân yêu nghiệt kia liếm liếm đôi môi đỏ tươi, hài lòng vui vẻ nói "Ái khanh, lần sau ở trên giường sẽ làm được việc cuối cùng."

Sau lưng chợt lạnh, Lâm Tĩnh Dao vội vàng xoay người, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lý Dung, nhỏ giọng nói "Nương nương, thật ra vi thần còn có một trà lâu, mỗi ngày đều có diễn kịch, chúng ta đi xem một chút không?"

Lý Dung ừ một tiếng, đứng lên đi theo, lại phát hiện Mộ Dung Tuyết đang lau nước mắt, vì vậy tiến đến hỏi "Muội muội sao đang yên lành lại rơi lệ vậy?"

Mộ Dung Tuyết chỉ vào tiêu đề Nàng tiên cá, nói "Hoàng tử này thật đáng khinh thường, rõ ràng người cứu hắn là công chúa thuỷ cung, lại hết lần này tới lần khác nhận nhầm người, cùng ác nữ như vậy thành hôn, làm hại công chúa vô duyên cơ hoá thành bọt biển, mất mạng."

Không nghĩ tới nàng cũng là một người đa sầu đa cảm.

Lâm Tĩnh Dao cười cười, dẫn mọi người ra khỏi nhà sách, sau đó đi về trà lâu.

Dọc đường đi người bán hàng rong phô trương rao hàng, có người biết Lâm Tĩnh Dao liền cao giọng hô "Lâm đại nhân, ném thử chút bánh bao vừa mới ra lò đi, hôm nay nhân bánh rất nhiều."

"Đại nhân, lấy một cái bánh nướng đi, hôm nay rất giòn."

"Lâm tướng gia, quả sung vừa hái xuống đây, ném thử một chút đi?"

Lâm Tĩnh Dao vừa đi vừa nhận đủ loại ngũ cốc hoa màu trái cây rau dưa mà mọi người đưa tới, đối với người giàu có như nàng mấy thứ này mặc dù không giá trị gì nhưng cũng rất vui vẻ nhận lấy, đây là một phần yêu mến và kính ý, mặc dù phần vinh dự này là hưởng xái từ Lâm Tĩnh Dao trước nhưng nàng cũng sẽ cố gắng duy trì.

Thuỷ Linh Ương vẫn cười nhạt nhìn nàng, cùng nữ nhân này đã lâu, lại càng phát hiện nàng đặc biệt có sức quyến rũ, nhìn như thô tâm kỳ thực là tỉ mỉ, nhìn như vô tâm kỳ thực khắp nơi đều có lòng.

Một kỳ nữ như vậy, nếu mình có thể độc chiếm thì thật là tốt.

Thuỷ Linh Ương không biết mình bị cuốn hút từ lúc nào, bất quá cảm giác như vậy thật ra cũng không tệ, chưa từng có người nào có thể khiến hấn đề tâm như vậy.

"Chỉ lo ham món lợi nhỏ, không cảm thấy mệt sao?" Thuỷ Linh Ương đến bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, nhận lấy đồ trong ngực nàng, sủng nịnh hỏi.

Lâm Tĩnh Dao cũng không để ý tới việc hấn đột nhiên dịu dàng, liếc hấn một cái nói "Ta chỉ muốn khiến bản thân thoát nhìn thân thiết hiền hoà hơn một chút mà thôi, cũng không có ý ham muốn

mấy món lợi nhỏ này, bất quá thật là khó được thiên tử tôn quý khuân đồ giúp vi thần, chính là thụ sủng nhược kinh."

"Người hiểu là tốt rồi." Thuỷ Linh Ương có vẻ tâm tình rất tốt, ôm đồng đồ ngồn ngang đi về Lâm phủ.

Sau lưng, Mộ Dung Tuyết cười lạnh một tiếng, nói với Lý Dung "Tỷ tỷ thấy chưa, ta đã nói Lâm Tĩnh Dao này rất có thủ đoạn, không riêng gì vương gia nguyện ý nghe nàng sai bảo, ngay cả hoàng thượng cũng cam nguyện chịu khổ giúp hấn."

Ai ngờ, Lý Dung cũng lộ vẻ mỉm cười nhìn bóng dáng Lâm Tĩnh Dao, nhàn nhạt nói "Có gì kỳ quái đâu, Lâm đại nhân một lòng vì chúa, cẩn trọng, hoàng thượng tuy là thiên tử tôn quý, nhưng thỉnh thoảng san sẻ gánh nặng với thần tử một chút cũng ra dáng một minh quân."

Mộ Dung Tuyết hồ nghi nhìn Lý Dung một cái, che miệng cười khẽ một tiếng, hỏi "Sao, nhìn tỷ tỷ một lòng thiên vị Lâm đại nhân, chẳng lẽ là coi trọng tiểu bạch kiểm đó rồi sao?"

Dung phi mặt liền biến sắc, còn chưa nói tiếp lại nghe Mộ Dung Tuyết nói "Đáng tiếc, đáng tiếc, chỉ sợ một mảnh nhu tình của tỷ tỷ đã trao nhầm người rồi." Nói xong, cong môi cười lạnh.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 19: Hoàng Thúc Thành Thân Với Hoàng Muội?!

Cho đến hoàng hôn, Lâm Tĩnh Dao đưa mắt nhìn mấy vị tổ tông kia hồi cung xong, bận rộn không ngừng trở về phủ, phải nói mình hôm qua vừa nhận được thư của Liễu Tình, tối nay còn có một vị giai nhân ước hẹn chờ mình đây.

Quả nhiên, chỉ lát sau, Phượng Ngũ Linh như khoác ánh tà dương bước tới, ánh mắt thẹn thùng, yếu điệu không biết nhìn về phía nơi nào, thần thái này đã sớm không giống như ngày hôm qua chế phục Nguyễn Tiểu Lục, bẽn lẽn và dút khoát.

Đợi đến gần, nàng cúi người thi lễ, hơi đỏ mặt nói "Lâm đại nhân bằng lòng gặp tiểu nữ, tiểu nữ rất cảm kích."

Lâm Tĩnh Dao cười cười, mời nàng vào trong phòng, vừa đi vừa hỏi "Cô nương quá lời rồi, rõ ràng là người cứu Lâm mỗi một mạng, đến phủ làm nô tỳ có chút làm khó cho Lâm mỗi, cô nương nếu không có nơi để đi, sau này có thể ở lại trong phủ, cũng coi như là cho Lâm mỗi một cơ hội báo ân."

"Lâm phủ không duyên cớ có thêm một bộ chén đĩa, Ngũ Linh sao có thể ăn không ngồi rồi chứ." Phượng Ngũ Linh vừa nói, tròn mắt lưu chuyển, hỏi "Hôm qua thấy Lâm đại nhân gặp nạn, có phải là trong phủ thiếu người bảo vệ không?"

Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, cố làm bộ thanh cao nói "Ta luôn luôn giản dị, tuy nói sự nghiệp rất lớn, nhưng bạc kiếm được

đều đưa đi tiếp tế cho nạn dân và triều đình cả, tiền còn lại cũng không nhiều lắm, cho nên chưa từng thuê người bảo vệ."

Phượng Ngũ Linh vừa nghe xong vội vàng nói "Nếu đại nhân không chê, tiểu nữ nguyện ý bảo vệ đại nhân chu toàn, tuy nói học nghệ chưa tinh, nhưng đối phó với những kẻ bình thường kia cũng đủ."

Chính là muốn những lời này của người.

Lâm Tĩnh Dao cười trộm, nhìn Phượng Ngũ Linh nói "Như thế cũng tốt, cô nương thân thủ bất phạm, bên cạnh Lâm mỗ còn thiếu một người tài ba như người vậy."

Phượng Ngũ Linh nghe mà mặt mày vui vẻ, càng không ngừng chà xát khăn tay để bớt khấn trương.

Lâm Tĩnh Dao nhìn thấy, đột nhiên cảm giác có hơi đau đầu, cũng không biết làm thế có tính là đùa bỡn tình cảm của thiếu nữ không.

Sau đó, Phượng Ngũ Linh giống như là dính vào Lâm Tĩnh Dao, vào triều cũng theo hộ tống, hạ triều thì đón nàng về phủ, vì vậy triều thần bắt đầu nghị luận, có người thậm chí còn chế nhạo nói "Lâm đại nhân, cuối cùng bên cạnh người cũng thấy có nữ nhân rồi, nói vậy chúng ta rất nhanh sẽ được uống rượu mừng của người."

Lâm Tĩnh Dao cười khan vài tiếng, viện cớ qua loa "Ngũ Linh là muội muội của ta." rồi về.

Ai ngờ, lâu ngày chuyện này truyền đến tai Thủy Linh Ương, chỉ thấy sau khi đế quân yêu nghiệt kia uống trà cùng Lâm Tĩnh Dao xong, chợt cười dài nói "Lâm ái khanh thật là vô cùng phong lưu,

nghe nói hiện tại trong phủ có một vị mỹ nhân, cùng người cầm sắt cùng mình, rất ân ái."

Lâm Tĩnh Dao cũng không giận, chỉ chú ý ăn bánh đậu đỏ, mơ hồ trả lời "Cũng tạm, vi thần tuổi trẻ khí thịnh, dĩ nhiên cũng muốn nữ nhân."

Thuỷ Linh Ương chỉ cười nhạt, nhặt một phiến lá rụng trên đất, đưa tay sờ từng đường gân lá, hỏi "Nếu mạch chủ ở giữa là trẫm, ái khanh cho rằng các mạch nhánh hai bên là người thế nào?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn phiến lá trong tay Thuỷ Linh Ương, nói "Hẳn là triều thần và nữ nhân của ngài."

Thuỷ Linh Ương nhú mày "Quan hệ của trẫm cùng triều thần và gia quyến hậu cung là cây khô và lá rụng, bọn họ nhìn thì là một lòng với trẫm, nhưng sau này một khi thay đổi, bọn họ cũng sẽ thoát khỏi trẫm, nếu một ngày kia sang sơn này không thuộc về trẫm nữa, người còn có thể cùng trẫm huyết mạch tương liên cũng không nhiều, không giống phiến lá rụng này, mạch luôn dính liền, cùng nhau rơi xuống đất, ái khanh, người có nguyện trở thành mạch trên lá này không? Vĩnh viễn cũng sẽ đi theo trẫm giống như vậy?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn Thuỷ Linh Ương cười sâu xa, khoé miệng co quắp, nói "Dĩ nhiên, đều nói trung thần không thờ hai chủ, dù hoàng thượng rơi đài, vi thần cũng sẽ theo ngài cùng nhau mở ra nghiệp lớn phục quốc."

"Vậy thì tốt, lời ái khanh nói hôm nay trẫm sẽ nhớ." Ánh mắt Thuỷ Linh Ương sáng quắc nhìn Lâm Tĩnh Dao, đột nhiên đưa tay ôm nàng vào ngực, nói "Con người người tính cách quá tùy ý, trẫm căn bản không đoán ra được ý nghĩ của người, người nói câu nào thật

câu nào giả, trăm bây giờ không biết. Đều nói được là do ta may mắn, mất là do mệnh của ta, Lâm Tĩnh Dao, trăm không tin những thứ đó, cho dù là trời lại trăm cũng sẽ không để người rời đi, trăm muốn người làm hoàng hậu!"

Một mảnh lá rụng.

Đầu mùa đông hàn khí thấm vào cơ thể, Lâm Tĩnh Dao sợ run người nói "Lạnh quá."

Những lời này, cũng không biết là nói về khí hậu hay nói về Thuỷ Linh Ương.

Thuỷ Linh Ương cũng không nghe ra Lâm Tĩnh Dao ý tại ngôn ngoại, chỉ ôm chặt nàng thêm một chút, nói "Trời giá rét, không lâu nữa sẽ có tuyết rơi."

Đêm đó, Thiên Thượng Nhân Gian vẫn kín chỗ ngồi như cũ.

Thuỷ Nguyệt Ngân gần đây coi rượu như mạng, biết rõ tửu lượng của mình kém nhưng vẫn uống say, sau đó thì hứng thú nổi lên, ngâm phong hoa tuyết nguyệt, tụng mai lan cúc trúc, thỉnh thoảng làm vài bài thơ tình đầy chua xót, thì thắm với Lâm Tĩnh Dao một lần lại một lần.

Trong lòng hấn đau khổ, điều này Lâm Tĩnh Dao biết, chẳng qua là nàng không cho hấn được tương lai, cho nên dứt khoát cắt đứt tất cả hy vọng của hấn, nghe hấn đọc thơ, mình cũng diễn vai người phạm tục, hoặc là nói "Thật khó nghe", hoặc là nói "Tai ta mọc rễ rồi đây", hoặc dứt khoát nói "Ta sưu tập lại rồi in thành sách bán lấy tiền đi."

Tối nay, Thuỷ Nguyệt Ngân phá lệ không uống say, chẳng qua là tâm sự nặng nề ngồi ăn đậu phộng, hồi lâu sau thì gác đĩa, nói "Tĩnh Dao, bản vương đã giúp nàng ngồi lên vị trí tể tướng, cũng giúp nàng kinh doanh phát đạt, đại khái là bản vương đã không còn giúp nàng được cái gì nữa."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, khó hiểu nhìn về phía Thuỷ Nguyệt Ngân, nói "Nói cái gì vậy, ta còn muốn người giúp ta trông nom sổ sách đây."

"Nàng cũng không thiếu người quản sự, cần gì cứ phải lôi kéo bản vương mãi không buông chứ."

"Lời này của người là có ý gì?"

"Tĩnh Dao, bản vương đợi nàng quá lâu rồi, tâm của nàng vĩnh viễn cũng không trao cho ta, thôi, không nên cưỡng cầu, bản vương buông tay rồi, nàng cũng nên giải thoát cho ta đi."

"Giải thoát sao... Đúng vậy, cũng tốt." Lâm Tĩnh Dao cười cười, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi tịch mịch.

Trầm mặc một lúc, Thuỷ Nguyệt Ngân cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, nói "Ngày mai ta sẽ đi cầu hoàng thượng tứ hôn, ta sẽ cưới Ngọc Linh Liên, trong phủ lạnh lùng lâu như vậy, cũng nên có bộ dáng của một ngôi nhà rồi."

"Ừ, Liên công chúa tuy hơi ngang bướng, nhưng cũng ngây thơ hồn nhiên, lại nghiêng nước nghiêng thành, cực kỳ xứng đôi với vương gia." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Phải không, vậy thì tốt, bản vương còn sợ làm uỷ khuất người ta." Thuỷ Nguyệt Ngân vừa nói, cười khỏ một cái.

Nàng không hề có chút đau lòng sao.

Kết thúc, nên kết thúc thôi...

Một tháng sau hôn lễ sẽ được cử hành.

Hơn phân nửa đại thần trong triều lấy có Ngọc Linh Liên là hoàng muội của Thuỷ Linh Ương, mà Thuỷ Nguyệt Ngân lại là hoàng thúc của Thuỷ Linh Ương, cố ý ngăn cản, nhưng Ngọc Linh Liên kia rất vui vẻ, mọi người can thiệp cũng thật không hợp lẽ, cho nên cứ như vậy mà vội vàng định hôn sự.

Ngọc Tử Hi và Lạc Nhan Tịch tuy là nói chấp nhận hôn sự này nhưng hiển nhiên không có ý vào kinh thành đưa hồi môn, cũng là Ngọc Linh Viễn ở Đông Nhan nghe tin tức này xong liền phái người đưa tới lăng la tơ lụa, châu báu trang sức vô số, xem ra đối với tiểu muội này rất yêu thương.

Trong cung, giăng đèn kết hoa, loa kêu trống gọi, đội ngũ đưa dâu người người mặc hồng y, vô cùng náo nhiệt.

Ngọc Linh Liên được Mộ Dung Tuyết đỡ xuống từ kiệu hoa, lúc nắm lấy tay Thuỷ Nguyệt Ngân, gương mặt dưới khăn voan hơi ửng đỏ, chung quy cũng có chút mị thái của tiểu nữ nhi.

"Cố gắng đối xử tử tế với Liên Nhi, tuy ngươi là hoàng thúc của trẫm, nhưng nếu khiến Liên Nhi thương tâm, trẫm cũng trị tội ngươi." Thuỷ Linh Ương đứng bên cạnh cáo một câu.

Thuỷ Nguyệt Ngân khẽ vuốt cằm, liếc mắt nhìn người mặc một thân áo đỏ tím, phụ trách chủ trì hôn lễ - Lâm Tĩnh Dao, nói "Vi thần nhớ kỹ, nhất định sẽ yêu thương Liên Nhi."

Nói xong, Thuỷ Nguyệt Ngân phi thân lên ngựa, trước ngực là đoá hoa đỏ thắm xinh đẹp chói mắt.

Lâm Tĩnh Dao cũng nhảy lên ngựa, đang muốn đi cùng đội ngũ đưa dâu cùng đến vương phủ lại chợt thấy Thuỷ Linh Ương cũng nhảy theo lên ngựa, đưa tay quàng qua eo mình, nói "Thập cửu thúc 30 tuổi mới cưới vương phi, thế nào trăm cũng phải đi theo xem, uống ly rượu mừng."

Lâm Tĩnh Dao không được tự nhiên cựa quậy thân thể "Trong cung còn nhiều ngựa tốt, hoàng thượng cần gì phải cưới chung một ngựa với vi thần?"

"Nhìn người ta đón dâu có chút ghen tị mà thôi." Thuỷ Linh Ương nói.

"Hoàng thượng thật biết nói đùa, ngài cưới không biết bao nhiêu nữ nhân vào cung rồi, nhìn người ta lấy vợ còn ghen tị sao?"

"Không giống, các nàng đều chỉ là hạng phi tần, trong dân gian thì chính là thiếp, không coi là cưới hỏi đàng hoàng, cho nên không náo nhiệt được như vậy." Thuỷ Linh Ương vừa nói vừa kéo cương ngựa, cùng đội ngũ đưa dâu ra khỏi cung.

Đi khỏi cửa thành không lâu, Phượng Ngũ Linh cưỡi ngựa chạy đến đón, còn chưa lên tiếng liền nghe tiếng Thuỷ Linh Ương cười khế, cúi người hỏi "Lâm ái khanh, nói vậy vị cô nương này sẽ là phu quân của người?"

"Hoàng, hoàng thượng?" Phượng Ngũ Linh ngẩn ra, đang muốn xuống ngựa hành lễ lại bị Lâm Tĩnh Dao đưa tay kéo, sau đó nghe nàng nói "Nhiều người nhiều miệng, không cần làm đại lễ."

Thủy Linh Ương nhướn mày nói "Ái khanh là đau lòng nữ nhân của mình sao."

"Hừ!" Lâm Tĩnh Dao hừ một tiếng, đá vào bụng ngựa, phóng nhanh tới trước.

Một cặp tân nhân bước lên phía trước, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên phát hiện lời kịch mà mình chuẩn bị trước hôn lễ mất đi tác dụng, phải nói nhất bái cao đường, nhưng Thủy Nguyệt Ngân làm gì có cao đường đây. Nhất thời khó xử.

Thủy Linh Ương bày ra một vẻ mặt xem kịch vui, mắt thấy trán Lâm Tĩnh Dao đỏ mồ hôi, nhếch môi cười cười nói "Người ta đang sốt ruột chờ kia, người mau bắt đầu đi."

Đáng chết! Có câu đánh là phải đánh kẻ cầm đầu, lúc đó Thủy Linh Ương hỏi triều thần ai muốn chủ trì hôn lễ, đám cổ hủ đó không ai tình nguyện bước ra, mình sợ làm mất mặt vương gia liền không chút băn khoăn đứng ra.

Im lặng hồi lâu, nàng thẳng lưng, hắng giọng một cái, mở miệng hỏi Thủy Nguyệt Ngân "Vương gia, ngài nguyện ý để nữ nhân này trở thành vợ ngài, cùng nàng ký kết hôn ước không? Vô luận bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc mọi... lý do khác, cũng yêu nàng, chăm sóc nàng, tôn trọng nàng, bao dung nàng, vĩnh viễn chung thủy với nàng cho đến chết."

Không khí một mảnh quỷ dị, Lâm Tĩnh Dao lau một tầng mồ hôi mỏng, không biết lời thề kiểu hôn lễ phương Tây này có phải là quá mốt hay không, lại chợt nghe Thủy Nguyệt Ngân trả lời "Ta nguyện ý."

Trong nháy mắt lòng tin tăng lên, Lâm Tĩnh Dao hỏi Ngọc Linh Liên "Công chúa, ngài có nguyện ý để nam tử này trở thành trợ thủ của mình, cùng hấn ký kết hôn ước không? Vô luận bệnh tật hay khoẻ mạnh, hoặc mọi... lý do khác, cũng thương hấn, chăm sóc hấn, tôn trọng hấn, bao dung hấn, vĩnh viễn chung thuỷ với hấn cho đến chết."

"Ta nguyện ý." Ngọc Linh Liên trả lời dứt khoát.

Thật ra thì Lâm Tĩnh Dao còn muốn yêu cầu hai vị ở tại chỗ hôn nhau, chỉ là như vậy đối với cổ nhân mà nói là sự thách thức rất lớn, vì vậy nhẫn nhịn, hô to một tiếng "Đưa vào động phòng---- ----"

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 20: Mị Thuật

Tối, Lâm Tĩnh Dao có hơi say, nhìn người kia thân khoác hồng y, Thuỷ Nguyệt Ngân đang cùng khách khứa trò chuyện vui vẻ cười khổ một cái, đại khái, qua tối nay, nàng sẽ thấy không thể yên tâm thoải mái hưởng thụ sủng ái của hắn.

Sau khi đi tới thế giới này, hắn là người duy nhất khiến mình bỏ đi cảnh giác, nam nhân mà mình nguyện ý lệ thuộc.

Về phần Thuỷ Linh Ương, haha, tên hoa tâm đại củ cải có cả một đồng nữ nhân, nàng mới không thèm đâu.

Thôi.

Ngửa đầu uống cạn ly rượu, dạ dày Lâm Tĩnh Dao cuộn lên, vội vàng tránh khỏi tầm mắt của mọi người, ngồi chồm hổn trên mặt đất mà nôn.

Dạ dày cũng không thoải mái chút gì, ban đêm gió lạnh thấm vào tận xương, Lâm Tĩnh Dao run run, gương mặt thống khổ nhăn nhó.

"Oẹ-----" lại nôn, Lâm Tĩnh Dao lau miệng, liêu xiêu đứng dậy, trong lòng giống như bị lấy mất cái gì, cảm thấy mất mát.

Có lẽ là rất say, nàng không hiểu sao lại rẽ vào một ngã ba, ẩn ẩn trong toà lâu, một đôi nam nữ đang ôm nhau, nụ hôn nóng bỏng, tay của người đàn ông đặt ở trên đôi ngực mềm mại tròn trịa của cô gái

mà dao động, cuối cùng xé váy của cô gái ra, nhẹ nhàng xoa ngực cô ấy.

Dưới chân hơi lão đảo, Lâm Tĩnh Dao giẫm vào một nhánh cây làm phát ra tiếng động, khiến đôi nam nữ đang hôn nhau nóng bỏng ngừng lại, quay đầu nhìn.

"Thật xin lỗi, haha, ta lạc đường, quấy rầy hai vị rồi, đừng khách khí, tiếp tục đi." Lâm Tĩnh Dao mơ hồ nói, lão đảo đi về.

Thủy Linh Ương.

Haha, giang sơn này đều là của ngươi, mỗi một tấc đất, mỗi một hạt cát, thậm chí là mỗi một nữ nhân, chỉ cần ngươi thích, tất cả đều thuộc về ngươi.

Nhưng vì cái gì mà nữ nhân gọi là Phượng Ngũ Linh kia rõ ràng nói rằng ái mộ mình, nhưng quay người lại là nữ nhân nằm trong cái ôm của một nhất quốc chi quân.

Haha, hết thảy đều là giả dối, đế vương nói muốn cho mình làm hoàng hậu, nữ nhân từng viết thư tình cho mình, lời trong miệng họ nói vốn rẻ mạt như thế.

Hắn không hề đuổi theo.

Lâm Tĩnh Dao không biết mình đang mong đợi gì, chẳng qua là chợt nhặt một hòn đá trên mặt đất, sau đó mắng một câu "khốn khiếp", mượn say rượu mà ném về phía bóng dáng của Thủy Linh Ương, đáng tiếc nam nhân kia né kịp, không làm thương tổn đến hắn chút nào.

"Vô lễ!" Mơ hồ truyền đến một tiếng trách cứ uy nghiêm.

Đợi đến khi bóng dáng Lâm Tĩnh Dao biến mất trong tầm mắt, Thuỷ Linh Ương nhếch môi cười cười, nâng cằm Phượng Ngũ Linh hỏi "Nói cho trẫm biết, ngươi muốn làm gì?"

Trong đêm tối, giọt lệ chí nơi khoé mắt hấn mang theo một tia quỷ mị và tà khí, trong đôi mắt hẹp dài thoát nhìn thì vui vẻ kia kết hàn băng lạnh lẽo, bông tai hình hoa mai loé sáng, khiến cho bóng đêm nguy hiểm hơn.

"Hoàng thượng nói cái gì?" Phượng Ngũ Linh trừng mắt nhìn, ra vẻ vô tội.

"Cố ý tiếp xúc Lâm Tĩnh Dao, thông qua nàng ấy để tới gần trẫm, sau đó dẫn dụ trẫm bằng mọi cách hơn nữa còn ôm ấp yêu đương, mục đích của ngươi là gì?" Thuỷ Linh Ương thưởng thức sợi tóc đen nhánh của Phượng Ngũ Linh, nhìn như vô tâm hỏi.

"Trong lòng hoàng thượng không phải rất rõ ràng sao, thảo dân muốn giành một phong hào, muốn bay vào hoàng thành, làm phượng hoàng trên cành cao." Phượng Ngũ Linh vừa nói vừa khẽ mỉm cười với Thuỷ Linh Ương, nhón chân khẽ hôn lên môi hấn.

Không hề cự tuyệt, Thuỷ Linh Ương dính sát trên người nàng liều mạng mút hương vị ngọt ngào trong cái miệng dính hương nhỏ nhắn của cô gái, hồi lâu sau, ánh mắt hấn biến đổi, buông lỏng tay, lau khoé môi, nói "Nữ nhân, ngươi thật là quyến rũ!"

"Haha, hoàng thượng, nếu ngài là chính nhân quân tử, cho dù là quyến rũ cũng không làm gì được ngài, nói cho cùng là chính ngài không đủ định lực thôi." Phượng Ngũ Linh vừa nói, đưa tay ôm lấy cổ Thuỷ Linh Ương, nhìn vào mắt hấn nói "Hoàng thượng, thật ra thì

ngoài mị thuật ta còn có thuật thôi miên, nào, cưới ta làm hoàng hậu của người đi."

"Được."

Lâm Tĩnh Dao được đưa về phủ, lúc ấy đã say không biết gì, cũng không biết vì cái gì mà mình khổ sở đến ruột gan đứt từng khúc, mượn rượu giải sầu, chỉ cảm thấy trong lòng thật buồn phiền, định tạm thời làm mình tê dại một chút.

Nửa đêm, gió lạnh lùa vào phòng từ cửa sổ, màn che giật giật mấy cái, Lâm Tĩnh Dao run lên, chui vào trong chăn, sau đó run lẩy bẩy.

"Thuỷ Linh Ương, người là kẻ bại hoại!" Trong mơ màng nàng mắng nhỏ một tiếng, cảm thấy thế giới này đột nhiên lạnh đi rất nhiều.

Ngày hôm sau, chuyện Thuỷ Linh Ương chuẩn bị cưới Phượng Ngữ Linh truyền ra từ trong cung, ngày thành hôn là mừng sáu tháng sau, thời gian rất gần, đủ để hiểu lần này Thuỷ Linh Ương gấp gáp cỡ nào.

Vừa mới nhận được tin, Lâm Tĩnh Dao cắn răng mắng một câu, thầm nghĩ từ xưa đế vương đa tình, nhưng sao vừa thấy mỹ nhân liền muốn thu vào hậu cung chứ.

Đang chần chờ lại nghe Thuỷ Nguyệt Ngân nói "Không phải cưới nàng ta làm phi, mà là hoàng hậu!"

"Hoàng hậu?" Lâm Tĩnh Dao cả kinh, không dám tin nhìn Thuỷ Nguyệt Ngân, hỏi "Sao người không đi hưởng tuần trăng mật, trở lại đây làm gì?"

Thủy Nguyệt Ngân không nghĩ rằng nàng đột nhiên lại đổi chủ đề, gượng cười một tiếng, nói "Lãng phí thời gian, đem tuổi thanh xuân tiêu hao vào chuyện gió trăng có gì tốt." Dứt lời, vội vàng né tránh ánh mắt.

"Haha, thật là kinh nghiệm." Lâm Tĩnh Dao trêu một câu, thấy Thủy Linh Ương vừa ngáp vừa đi lên điện, nắm tay chột chặt hơn. Người đàn ông này, muốn đem hậu vị hứa hẹn cho mình giao cho người khác.

Tuy nói mình không có hứng thú trở thành thành viên trong hộp đêm cao cấp, nhưng trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào.

Thật là thà rằng tin tưởng trên đời có quỷ cũng không thể tin miệng lưỡi của nam nhân!

Ra khỏi hoàng cung, Thủy Nguyệt Ngân ghé vào bên tai Lâm Tĩnh Dao nhẹ giọng nói "Người không cảm thấy hoàng thượng có chút kỳ quái sao? Con người hán nhìn thì như hoang dã vô đạo, thật ra trong lòng so với bất cứ ai đều thanh minh thấu triệt, sao có thể tùy tiện cưới một nữ nhân không rõ lai lịch làm hoàng hậu chứ."

"Ừ, đúng vậy." Lâm Tĩnh Dao thấp giọng nói.

"Nữ nhân kia ta cũng đã gặp, cũng không coi là đẹp nhất thiên hạ, hoàng thượng không có lý gì lại mê luyến nàng ta đến vậy."

"Hừ, thật đúng là thành thật, chẳng lẽ vương gia nhìn nữ nhân đều nhìn vào tướng mạo sao, có phải sau này nếu lập trắc phi cũng sẽ căn cứ theo tiêu chuẩn này mà phân ra ba bảy loại?" Lâm Tĩnh Dao tức giận nói.

"Nam nhân thích mỹ nhân là chuyện thường tình, nếu Phượng Ngũ Linh kia thật có dáng vẻ khuynh thành thì cũng được, nhưng nàng ta chỉ có vẻ thủy mị thôi, đôi mắt khắp hậu cung, nhiều nhất cũng chỉ hơn vài người, bàn về xinh đẹp không hơn được Tuyết phi, bàn về tài trí cũng không hơn Dung phi."

"Ừ, vậy thì sao? Người ta chính là vương bát nhìn đậu xanh, mắt đối mắt." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, nhận ra mình lỡ lời, nhìn chung quanh một vòng, xác định không ai chú ý tới mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng cũng vạn phần không thoải mái.

Vô luận ra sao, hôn sự này cũng đã định, bởi vì Phượng Ngũ Linh đang ở tạm trong Lâm phủ cho nên đội ngũ rước dâu trong cung sẽ đến phủ của Lâm Tĩnh Dao rước người, mình còn phải trang hoàng đại diện, không thể bôi nhọ phong thái hoàng gia.

Phượng Ngũ Linh đối đãi với Lâm Tĩnh Dao vẫn khách khí như cũ, chẳng qua là không còn mang vẻ xấu hổ thẹn thùng nữa, thấy Lâm Tĩnh Dao cũng không hoà nhã với mình, dứt khoát biết điều tránh sang một bên, thỉnh thoảng ra ngoài xem trong phủ đã trang trí thế nào.

Đêm đó, Lâm Tĩnh Dao đang chìm trong giấc ngủ, chợt nghe thấy tiếng động, có người quỳ xuống, hơn nữa còn gọi mình một tiếng "Công chúa."

"Người mới là công chúa..." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, xoay người, tiếp tục giấc mơ.

"Công chúa, là ta, Trương Khiên." Người tới nhỏ giọng nói.

"Vậy người đi sứ Tây Vực đi, nhân dân Đại Đường ta sẽ nhớ người." Lâm Tĩnh Dao hư hư thực thực nói.

"Công chúa, thuộc hạ có chuyện cần phải nói, làm trễ nải thời gian của người, xin người hạ mình thức dậy đi." Nam nhân vẫn nói lảm nhảm.

Lâm Tĩnh Dao quay người sang, nhìn bóng đen kia, xoa xoa mắt, giật mình ngồi dậy, hô to "Bây đâu, trong phủ có thích khách!"

Nam nhân vội vàng đứng dậy bịt miệng Lâm Tĩnh Dao, nói "Công chúa, chớ lộ ra, là ta."

Ai biết mẹ người là ai chứ!

Mất thấy nguy hiểm kề bên, Lâm Tĩnh Dao không dám lộ ra nữa, cẩn thận hỏi "Người muốn làm gì?"

"Công chúa, nghe nói mừng sáu tháng sau Thuỷ Linh Ương cưới hoàng hậu, có thật không?" Bóng đen hỏi.

"Ừ, phải."

"Công chúa lấy cơ thân thể không khoẻ, không tham gia hôn lễ, hai ngày trước thuộc hạ đã gặp Phụng Ngữ Linh kia, cảm thấy hơi quen, giống như đã gặp qua ở đâu, chỉ sợ là mật thám địch quốc phái tới, vạn nhất ở tiệc cưới sẽ động thủ, sợ là động tác không nhỏ."

Lâm Tĩnh Dao ánh mắt biến đổi, đang muốn hỏi tiếp lại nghe bóng đen kia nói "Nếu có người động thủ diệt trừ các trung thần là tốt nhất, nhân tiện cũng diệt luôn cả Thuỷ Linh Ương, haha, lúc đó

chúng ta thừa dịp hỗn loạn mà khởi binh, cũng coi như là chớp cơ hội."

Đừng có tính toán trên đầu ta như vậy, ta không phải ở dưới đất đâu!

Mồ hôi lạnh theo gáy Lâm Tĩnh Dao chảy xuống. Nàng phỏng đoán thân phận thật của mình, nhưng không ngờ tới thân phận mình lại là như thế.

Công chúa sao? Hoàng đế Nhan quốc Ngọc Linh Viễn mới hai mấy tuổi, cho dù có công chúa cũng chỉ mới mấy tuổi thôi, như vậy mình chỉ có thể là Bắc Đột công chúa.

Ổn định hơi thở, Lâm Tĩnh Dao muốn moi được chút tin tức, ung dung hỏi "Thân thể phụ hoàng gần đây thế nào?"

Trong nháy mắt yên lặng, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thầm nghĩ sẽ không cầu huyết vậy chứ, mở miệng liền lọt hố, mình là công chúa, hỏi tới thân thể của Bắc Đột hoàng đế hẳn cũng không kỳ quái.

Ai ngờ, nam tử kia hồ nghi nhìn Lâm Tĩnh Dao mấy lần, lẳng lặng nói "Tiên hoàng qua đời nhiều năm như vậy, công chúa đang nói chuyện cười sao?"

Mẹ nó, lại còn là trưởng công chúa sao? Chẳng lẽ là tỷ tỷ hoặc muội muội của đương kim thành thượng?

Hơi trầm tư một chút, Lâm Tĩnh Dao lại hỏi "Nói nhầm rồi, ta muốn hỏi thân thể hoàng thượng thế nào?"

Lại một trận tĩnh mịch, Lâm Tĩnh Dao lau mồ hôi lạnh bên gò má, nhìn nam tử kia, không biết mình lại nói gì sợ hãi.

Nam tử kia trả lời "Tiên hoàng băng hà, Đại Lý mất, không biết hoàng thượng trong miệng công chúa là chỉ ai?"

Đại Lý?!

Đại Lý bị Ngọc Tử Hi và Thuỷ Nguyệt Hàn hợp lực tiêu diệt trong truyền thuyết!?

Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao xoay chuyển, theo mình biết, ban đầu bốn nước thế chân vạc, hướng bắc có Minh quốc, phía nam có Đại Lý, ở giữa là Tây Hạ và Giang Nam Ngọc gia, Minh quốc và Đại Lý vốn muốn liên thủ đánh gọng kìm tiêu diệt Tây Hạ và Ngọc gia, ai ngờ Ngọc Tử Hi và Thuỷ Nguyệt Hàn đều là nhân vật cấp bậc chiến thần, nắm đại cục trong tay, tiêu diệt toàn bộ hai nước nam bắc.

Tiên hoàng trong miệng nam nhân này nói sợ là chỉ Đoạn Thư Huyền tham dự tranh đấu năm đó, nam nhân kia chết trong chiến loạn, tàn dư của hắn lại được giữ lại, sau đó cho nam tử áo xanh biến thái kia huấn luyện, chế tạo mình thành một trí giả thần thoại, sau đó xâm nhập Tây Hạ, ý đồ chia rẽ tính cảm với Nhan quốc, rồi chờ-----trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi?!

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Lâm Tĩnh Dao mà thôi, chẳng qua là chuyện đã qua lâu như vậy, dư đảng của Đại Lý vẫn còn dã tâm này sao?

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 21: Đóng Cửa Thả Chó

Mấy ngày sau, một đội thị vệ rước dâu đi xuyên qua đám người, vây quanh cỗ kiệu tám người khiêng, dọc theo đường đi, tiếng trống vang trời, náo nhiệt dị thường và sang trọng.

"Hoàng hậu nương nương!" Tiếng hô đồng thanh truyền đến.

Phượng Ngữ Linh nhắc khăn voan lên liếc mắt nhìn ra ngoài, sau đó nhẹ giọng cười một tiếng, lại buông khăn voan xuống.

Lâm Tĩnh Dao phụ trách đưa hôn, cưỡi ngựa đi đằng trước, xoay người lại nhìn cỗ kiệu một cái, lắc đầu, cảm giác tất cả xảy ra quá mức đột ngột.

Vị trí hoàng hậu để trống, Tuyết phi vốn có hy vọng được ngồi lên, cư nhiên bị đại bại một cách khó hiểu bởi một nữ nhân mới gặp hoàng thượng lần đầu.

Vương gia vừa mới đón dâu, hoàng thượng lại gấp rút lập hậu, chuyện này huyền náo ồn ào, dân chúng đều mơ hồ, trong đó cũng bao gồm Lâm Tĩnh Dao.

Đại khái hậu cung sắp có náo nhiệt đây.

Sau khi xuống kiệu, trong cung rầy rà lễ nghi không ít, sau khi được mọi người đỡ kết thúc lễ nghi, Phượng Ngữ Linh được Thủy Linh Ương dắt tay, bước nhanh về phía trước.

Mộ Dung Tuyết đứng một bên sắc mặt tái xanh, tay nắm chặt đã nổi gân xanh, nháy mắt ra dấu với Bích Nhi bên cạnh, sau đó tiểu nha đầu kia lập tức hiểu ý, lúc bụng rượu đi tới trước Phụng Ngũ Linh, dưới chân hơi lảo đảo, rượu bị đổ hết lên người nữ nhân kia, cố ý hại Phụng Ngũ Linh không xuống đài được.

"Nô tỳ đáng chết, xin nương nương trách phạt!" Bích Nhi vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, trong mắt lại có chút hả hê.

Mộ Dung Tuyết bước lên, rút khăn tay ra giúp Phụng Ngũ Linh lau áo, xoay người tức giận nói với Bích Nhi "Nhìn người xem, sao lại bất cẩn như thế, hôm nay là ngày vui của hoàng hậu, người lại tay chân vụng về như vậy, đừng ở chỗ này làm chướng mắt nữa, không mau cút đi!"

Vừa dứt lời, chợt nghe Thuỷ Linh Ương lạnh giọng nói "Bây đâu!"

"Có nô tài!" Một đám tiểu thái giám vội chạy tới.

"Lôi tiện tỳ này xuống chém!"

"A?" Mọi người nhất tề nhìn về phía lãnh diện đế quân.

"Nghe không hiểu sao? Trẫm nói mang nữ nhân này xuống chém!" Thuỷ Linh Ương lặp lại một lần nữa, sau đó nhìn Mộ Dung Tuyết bên cạnh một cái, khoé miệng vẽ ra một nụ cười cảnh cáo.

Một động tác cố ý vụng về nhỏ nhoi như thế ai cũng không nhìn ra đầu mối, hướng chỉ là Thuỷ Linh Ương.

Chẳng qua là vị đế vương này mặc dù tính tình hơi cổ quái nhưng cũng không phải người tàn ngược thô bạo, hôm nay là ngày

vui của cả nước, theo lý thì không nên thấy huyết quang, tại sao hần lại đột nhiên nói vậy.

Lâm Tĩnh Dao nhíu mày một cái, lại nhìn về phía Phượng Ngữ Linh, cảm thấy Thuỷ Linh Ương để ý đến nàng ta hơi quá, giống như là bị câu hồn vậy.

"Hoàng thượng, nô tỳ cầu xin hoàng thượng khai ân, Bích Nhi ngu dốt, là nô tỳ dạy bảo không tốt, cầu xin ngài bỏ qua cho Bích Nhi, trách phạt nô tỳ thôi." Mộ Dung Tuyết thấy không ổn, cũng không cố làm cao, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin giúp Bích Nhi.

"Chủ tử, sao ngài lại----" Bích Nhi cảm động, vội vàng dập đầu theo, nói "Hoàng thượng tha mạng, là nô tỳ không có mắt, kính xin ngài đừng trách nương nương."

"Hừ, Tuyết Nhi, đây chính là cầu vật do người dạy dỗ sao, mang cầu nô tài này xuống!" Thuỷ Linh Ương nói, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Phượng Ngữ Linh, ý bảo nàng ta an tâm.

Mộ Dung Tuyết khoa trương nhìn Thuỷ Linh Ương, vốn tưởng rằng hoàng thượng này chẳng qua là nhất thời mê luyện hoa đại bên ngoài, cảm giác mới mẻ qua đi là tốt rồi, sao có thể nghĩ đến hần cư nhiên sẽ để ý nữ nhân này như thế, thậm chí không tiếc làm ra chuyện tàn bạo để cảnh cáo mình, tuyệt không chút lưu luyến với tình cảm cũ sao?

Quá trào phúng rồi!

Mộ Dung Tuyết chần chờ một chút, lại nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, cái nữ nhân hèn hạ bản thủ này, bản thân chiếm đoạt tâm của

hoàng thượng thì không nói, hôm nay lại nuôi hẳn một con hồ ly tới cùng mê hoặc hoàng thượng.

"Thần cả gan, kính xin hoàng thượng bỏ qua cho Bích Nhi, hôm nay là ngày đại hỉ, hoàng thượng vốn nên đại xá thiên hạ, trong cung dính huyết quang e rằng là điềm xấu." Lâm Tĩnh Dao cũng bước ra thay Bích Nhi cầu xin.

Tuy nói trong lòng đem chủ tớ nhà bọn họ nguyên rửa một vạn lần, nhưng trước mắt nàng thà rằng bỏ qua ân oán cá nhân khi trước, cứu người quan trọng hơn.

"Hoàng thượng, Lâm đại nhân nói đúng, chẳng qua là dính chút nước mà thôi, không có gì đáng ngại, ngài bỏ qua cho nha đầu này đi." Nữ nhân dưới khăn voan nói.

Lời của Phượng Ngũ Linh giống như một loại ân xá, sắc mặt Thuỷ Linh Ương liền hoà hoãn lại, sai người thả Bích Nhi ra, sau đó xoay người lạnh giọng nói với Mộ Dung Tuyết "Trẫm biết ngươi khôn vặt, nhưng khuyên ngươi tốt nhất nên thông minh một chút!"

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, nước mắt từ từ ứa lên, nhưng cố chịu đựng không rơi xuống.

Đám phi tần còn lại vốn muốn xem nàng náo nhiệt, nhưng giờ phút này nhìn thế nào cũng không hả hê, thấy hoàng thượng hành động cổ quái thì đều có cảm giác tối tăm bất an.

Một cuộc rượu mừng.

Lâm Tĩnh Dao rót đầy ly rượu, vỗ bàn đứng dậy. Phải nói là ở trên triều đình này, người có quyền lên tiếng nhất là mình và Thuỷ Nguyệt Ngân, hôm nay Thuỷ Linh Ương kia gấp bách muốn chết, đã

vui mừng chạy đi động phòng rồi, thế nào thì mình cũng phải khuấy lên chút không khí náo nhiệt của hiện trường, điều này cũng xem là một bổn phận của sủng thần "Nào, chư vị đồng liêu, chúng ta uống một chén, chúc hoàng thượng và hoàng hậu hỉ kết liên duyên, cảm sát cùng minh."

"Được!" Mọi người đáp một tiếng, một hơi uống sạch ly rượu.

Mới uống vài chén vào bụng thôi, vậy mà mấy vị tướng quân ngày thường uống thả cửa cũng nằm gục trên bàn, kể cả các văn võ bá quan còn lại cũng đồng loạt say.

Lâm Tĩnh Dao nhìn mọi người, đối mặt với ánh mắt của Thuỷ Nguyệt Ngân, ầm một tiếng cũng ngã xuống.

Ở trong đám triều thần say xỉn, có mấy người thân hình giật giật, hẳn là đứng dậy, rút ra chuỷ thủ chói lọi bên hông, khua tay múa chân trên cổ một vị đại thần bên cạnh, đang muốn chém xuống, lại thấy vị đại thần đang say khướt kia đột nhiên xoay cổ tay chộp lấy thành chuỷ thủ, chào hỏi một tiếng "Bắt mấy mật thám này lại!"

Tốt lắm! Có thu hoạch!

Mọi người giả chết nhất tề đứng dậy, bỏ về phía bên gian tế, trong điện nháy mắt lâm vào cảnh hỗn loạn.

Lâm Tĩnh Dao đứng một chỗ, hoạt động cái miệng "Bắt sống.. Nha, Lưu đại nhân, tuổi tác ngài đã cao, đừng ham nháo loạn, cẩn thật trật eo."

"Hạ quan nguyện vì hoàng thượng không màng sống chết, bắt hết loạn đảng." Lão đầu vừa nói, cầm một con dao gọt hoa quả xông lên hỗn chiến. @@

"Tuỳ người vậy, đi, vương gia, đến Kỳ Vân cung một hút, yêu nữ kia cũng lọt lưới." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa đứng dậy, mới vừa đi mấy bước liền nghe Thuỷ Nguyệt Ngân hỏi "Sao người biết được trong cung có mật thám? Sao lại biết được thân phận của Phượng Ngũ Linh kia?"

"Ta là người thế nào, là kẻ thông minh nhất Tây Hạ, sớm chiều chung sống với nàng, dù sao cũng phải thấy được chút mờ ám." Lâm Tĩnh Dao nói, không để ý ánh mắt dò xét sau lưng, ánh mắt hơi âm u, mình trở thành kẻ phản đồ bán Đại Lý để bảo toàn Tây Hạ, đám dư nghiệt của Đại Lý kia nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Kế tiếp làm thế nào đây?

Cửa Kỳ Vân cung, mấy thị vệ tay cầm đao, bước lui từng bước một ra khỏi đại điện, vừa đi vừa nói "Hoàng thượng, Lâm đại nhân nói nữ nhân này là gian tế của địch quốc, ngài phải bảo trọng long thể, cẩn thận bị nàng đả thương."

Thuỷ Linh Ương ôm Phượng Ngũ Linh trong ngực từng bước ép sát, lạnh giọng nói "Các người không muốn sống nữa sao, dám can đảm vu khống hoàng hậu của trẫm như thế."

Phượng Ngũ Linh ở trong ngực Thuỷ Linh Ương cười như hoa, một thân hồng bào còn chưa thay ra làm nàng tăng thêm mấy phần phong tình, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy ban đầu mình đánh giá nàng là ôn nhu hiền thực, quả thật là mất bị mù!

"Lâm đại nhân, làm sao bây giờ?" Mấy thị vệ mắt thấy Thuỷ Linh Ương một lòng che chở Phượng Ngũ Linh, đưa mắt cầu cứu Lâm Tĩnh Dao.

"Mấy người các người cũng không muốn mạo hiểm xung đột cùng hoàng thượng chứ?" Phụng Ngữ Linh cười duyên, thuận tiện thị uy làm nũng trong ngực Thuỷ Linh Ương.

"Toàn bộ người của người đã lột lột, người cho rằng mình có thể chạy thoát sao, bắt nàng cho ta!" Lâm Tĩnh Dao trả lời dứt khoát.

"Vô lễ! Lâm Tĩnh Dao, người muốn tạo phản!" Đôi mắt hẹp dài của Thuỷ Linh Ương ẩn chứa tức giận, đôi môi đỏ sẫm nhếch lên, có cảm giác như mưa gió sắp nổi lên.

"Bắt yêu nữ kia." Lâm Tĩnh Dao quét mắt nhìn mọi người đang lui bước, lạnh giọng nói.

"Hoàng mệnh khó cãi, chúng ta sẽ bị chém đầu." Bọn họ rút lui.

"Tất cả trách nhiệm ta chịu, hoàng thượng đang bị che mắt, trúng yêu thuật của ả, nếu để mặc như vậy, toàn bộ các người sẽ bị chém đầu!" Lâm Tĩnh Dao nói, xoay người nhìn Thuỷ Nguyệt Ngân "Vương gia, người lên trước!"

Những lời này có mùi đống cửa thả chó, Thuỷ Nguyệt Ngân nhẹ giọng ho khan, một tay giấu sau lưng, cầm hai cái phi tiêu, huyền y chột loé, hai cái phi tiêu loé ánh sáng lạnh hướng về Phụng Ngữ Linh, lại bị nữ nhân kia nhẹ nhàng né được, sau đó nàng đột nhiên xuất thủ, khống chế cổ Thuỷ Linh Ương "Vương gia, nếu ngài muốn phế đế để tự lập vua thì cứ thử động thủ cho ta xem một chút."

Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao căng thẳng, thẳng tắp nhìn Thuỷ Linh Ương "Hoàng thượng, bắt ả!"

Phụng Ngữ Linh thấp giọng cười mấy tiếng, nói "Người cho rằng ai cũng có thể tùy tiện ra lệnh cho hoàng thượng sao, haha."

Vừa nói vừa đưa tay xoa tuyệt thế yêu nhan của Thuỷ Linh Ương, êm ái ôn hoà như đang vuốt ve một đứa trẻ.

"Hoàng thượng, ngài không phải con ruột của Ngọc Tử Hi, đúng không?" Lâm Tĩnh Dao đột nhiên chuyển đề tài, khó hiểu hỏi.

Ánh mắt Thuỷ Linh Ương khẽ biến, lại nghe Lâm Tĩnh Dao nói "Lạc Nhan Tịch mang thai cốt nhục của Thuỷ Nguyệt Hàn, khiến cho Ngọc Tử Hi vô duyên có đội nón xanh, người thật ra là tạp chủng trong mắt Ngọc Tử Hi?"

"Lâm, Lâm đại nhân..." Bọn thị vệ nhìn Thuỷ Linh Ương đen mặt lập tức khiếp đảm, không hiểu sao Lâm tể tướng ngày thường ung dung tài trí lại đột nhiên ăn gan hùm mật gấu, dám khiêu chiến quyền uy như thế. Nói ra lời nói đại nghịch bất đạo đến bậc này, đủ khiến nàng bị lăng trì mười mấy lần.

Chẳng qua, Lâm Tĩnh Dao kia bộ dáng không hề tự biết phận, tiếp tục nói "Còn có, Ngọc Tử Hi và Lạc Nhan Tịch căn bản không yêu người, nếu không vì bảo vệ giang sơn này, thức khuya dậy sớm thật khổ thì vì sao hẳn phải ném cho người và Ngọc Linh Viễn xử lý chứ, cũng không nguyện ý mang người đi ngư ca hát vãn, sống những ngày ung dung tự tại đây." Lâm Tĩnh Dao càng nói sắc mặt Thuỷ Linh Ương càng khó coi, cong môi cười một tiếng "Cuối cùng, ở trong lòng vi thần, căn bản ngài không là gì cả, bình thường không có chí tiến thủ, hoang dâm vô đạo, miệng rất tiện, lòng dạ rất xấu, đơn giản là vô cùng ghê tởm!"

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 22: Vô Ý Thành Kẻ Mang Tội Giết Người

Một khắc kia, quanh thân Thuỷ Linh Ương tản mát ra hàn khí lạnh đến tận xương tuỷ, khiến mọi người ở đây đều run lên.

Lâm tể tướng điên rồi! Nhất định sẽ bị chặt đầu!

Bọn thị vệ nuốt một ngụm nước miếng, quan sát Thuỷ Linh Ương, sau đó nhất tề nhìn về phía Lâm đại nhân đang chờ bị định tội, như nói "Đại nhân, ngài tự cầu phúc đi".

"Lâm Tĩnh Dao!" Thuỷ Linh Ương nheo mắt, đưa tay đẩy lưỡi dao sắc bén mà Phượng Ngữ Linh đang gác trên cổ mình ra, từng bước từng bước đi tới trước mặt Lâm Tĩnh Dao, nâng cằm nàng lên "Không sợ chết thì lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa!"

Phượng Ngữ Linh ngẩn ra, chưa kịp đuổi theo đã bị mấy thị vệ nhân cơ hội vọt lên chế phục nàng.

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, chỉ sợ còn chưa kích thích đủ Thuỷ Linh Ương, hỏi "Hoàng thượng nói chỉ một câu thôi sao? Tạt chủng hay là hoang dân?"

"Lâm Tĩnh Dao, người nói đều không phải sự thật." Giọng nói Thuỷ Linh Ương đột nhiên có chút cấp bách, ngón tay nắm cằm Lâm Tĩnh Dao cũng dùng lực mạnh hơn.

"A---- ----" Lâm Tĩnh Dao hít sâu một hơi, trong lòng hơi khiếp nhược nhưng vẫn nhắm mắt nói "Nực cười, thật ra thì trong lòng người cũng hiểu rất rõ, đời này người nào sẽ nguyện ý bên cạnh một người dư thừa như người chứ, buông ta ra!"

"Coi như người không yêu trầm cũng không thể nói ra lời như vậy." Thuỷ Linh Ương buông lỏng tay, xoay người liếc nhìn Phượng Ngũ Linh bị trói, nói "Trước giam lại, bất kể nghiêm hình bức cung thế nào cũng phải khiến nàng ta thú nhận người nào sai nàng ta tới."

"Hoàng, hoàng thượng." Mọi người chần chờ một chút, không dám tin hỏi "Ngài cảm thấy tốt hơn chút nào không?"

"Trầm không sao." Thuỷ Linh Ương khoát tay áo, nhìn Lâm Tĩnh Dao nói "Hơi thiếu hụt chút kích thích thôi, hiện tại thấy tốt hơn nhiều, thanh tỉnh, thanh tỉnh..."

Thuỷ Nguyệt Ngân nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, bức bách hoàng thượng như thế, kích thích hoàng thượng, cõi đời này sợ không có người thứ hai.

Nguy cơ mất nước bởi vì được Lâm tể tướng dự kiến trước mà bị thay đổi, thậm chí ngay cả mật thám trong cung cũng bị lôi ra. Chẳng qua là, mọi người không hiểu vì sao Lâm Tĩnh Dao vốn nên nhận được phong thưởng lại bị hoàng thượng ghét bỏ.

Chẳng qua là sau ngày đó, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên biến mất, người trong phủ nói rằng nàng thu thập đơn giản rồi đi theo hướng đông, luôn miệng nói muốn đi Nhan quốc ngắm cảnh biển, về phần có mạng để trở lại hay không thì nên xem tạo hoá của mình.

Thủy Linh Ương phái ra gần một nửa binh lực xung quanh để tìm nàng, thậm chí cho người ra roi thúc ngựa báo cho Ngọc Linh Viễn, để hấn chú ý giúp một chút.

Động tác của hoàng thượng lớn như thế, dân gian bắt đầu nghị luận, mọi người rối rít suy đoán xem Lâm Tĩnh Dao này phạm vào tội gì, các bản truyền thuyết cũng được phát tán đầy.

Có người nói nàng đùa giỡn sủng phi của hoàng thượng cho nên bị đuổi giết.

Có người nói hoàng thượng quá mức Long Dương, quấy rầy nàng quá đáng cho nên khiến Lâm tể tướng không chịu được nữa, tình nguyện rời đi.

Có có một truyền thuyết tương đối đáng tin, nói là nàng được hoàng đế Nhan quốc tốn nhiều vàng bạc thu mua, chuẩn bị đến Nhan quốc làm mưu sĩ.

Trong đám người nói chuyện, một kẻ đầu đầy bụi đất ăn bánh nướng xong, quay sang nói với mấy tên ăn xin đang lăm nhảm bên cạnh "Lâm tể tướng đúng là chạy nạn, chỉ là không có nhện nhạo giống như các người tưởng tượng thôi.

"Làm sao người biết được?" Mấy người giành lấy bánh nướng từ tay Lâm Tĩnh Dao, hỏi.

"Bởi vì ta chính là vị tể tướng vất vả kia." Lâm Tĩnh Dao nói, tay lau lung tung trên người, thầm nghĩ mình thật xui xẻo, lộ phí đi đường bị người ta cướp cũng thôi đi, ngay cả con dấu tùy thân của cửa hàng Lâm thị mình mang theo cũng bị mất, thật sự phải lưu lạc đầu đường.

"Hắc hắc, tin đồn nói rằng Lâm tể tướng rất anh tuấn, làm sao mà giống như người chứ." Mấy tên ăn xin cười to, sau đó rút vào trong góc tường, cảm thấy trời lạnh như vậy thì càng ngày càng cực khổ rồi.

Lâm Tĩnh Dao ánh chừng số bạc vụn còn trong tay, sau đó thu dọn đồ ăn rồi lại lên đường lần nữa, thăm nghĩ buổi tối nên tìm nhà nào để tá túc thôi, nếu ở khách điểm, ít bạc như vậy sợ là không cầm cự được bao lâu.

Cũng không biết là lần này mình đi, sản nghiệp của mình có bị tịch thu hay không.

Ai, đáng tiếc đáng tiếc.

Tuỳ tiện mua một bộ y phục để thay ở chợ, Lâm Tĩnh Dao mặc bên trong thật nhiều áo bông, sau đó xoa tóc, tuỳ tiện thắt hai bím tóc thả xuống bên vai, một đường đi thẳng tới bờ sông, nhìn hình ảnh phản chiếu dưới dòng nước, cười cười nói "Quả nhiên rất giống thôn nữ. Không sao, Lâm tể tướng hẳn là nam nhân, ta là nữ nhân." Dứt lời, nàng vốc một ngụm nước sông lạnh như băng vào miệng uống, sau đó đi về phía thôn lân cận.

Tuỳ tiện gõ cửa một nhà, Lâm Tĩnh Dao được một vị lão thái mời vào trong, lão nhân kia vẻ mặt hiền hậu, quan sát Lâm Tĩnh Dao mấy vòng, sau đó gọi con trai Đại Lang của mình bưng thức ăn ra.

"Cô nương, cô một thân một mình vậy là đang chuẩn bị đi đâu?" Lão thái thái đưa cho Lâm Tĩnh Dao một bộ chén đĩa, tuỳ tiện hỏi.

"Đi Nhan quốc." Lâm Tĩnh Dao đáp, nhìn Đại Lang kia tay chân to lớn, thăm nghĩ tên này cao lớn thô kệch xấu xí vô cùng, nếu lùn

thêm một chút có thể gọi là Vũ Đại Lang rồi.

"Một cô nương như cô đi Nhan quốc làm gì, đường xá xa xôi, cũng không sợ gặp bất trắc sao." Lão thái thái nói, múc một muống cháo cho Lâm Tĩnh Dao.

Ăn cháo xong, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy thân thể ấm hơn một chút, cười cười nói "Ở đó có họ hàng, rất nhiều năm rồi không đến nên bây giờ đi thăm một chút."

"Sao, chẳng lẽ ở đây không có thân nhân sao?"

"Ừ."

"Ai, nhìn người khuôn mặt nhỏ nhắn đáng vẻ cũng coi là như hoa như ngọc, một mình đi đường sợ là sẽ gặp kẻ xấu đó."

"Haha." Lâm Tĩnh Dao trong lòng vô cùng thoải mái, ngoài miệng lại khiêm tốn nói "Không sao, ta cũng có chút công phu quyền cước, người bình thường không làm gì được ta."

Lão thái kia không tin, lắc đầu nói "Cô gái dù có năng lực thế nào đi nữa cũng không chế phục được đại nam tử, cô nương một thân một mình cũng thật đáng thương, cô thấy Đại Lang nhà ta thế nào?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn lão thái thái kim quang loé lên trong mắt, khoé miệng co quắp nói "Tạm được."

"Vậy thì đúng rồi, nam nhân vẻ ngoài đẹp mắt cũng không dùng được, nhìn Đại Lang nhà ta cao to vạm vỡ, vừa nhìn là biết người có sức lực, người một mình lẻ loi hiu quạnh đi Đông Nhan không bằng suy tính thành gia lập nghiệp ở đây, cũng có người chăm sóc."

"Haha, haha..." Lâm Tĩnh Dao cười khan, lại nhìn Đại Lang một cái, thầm nghĩ đêm mù mắt ta đi, nam nhân kinh hãi thế tục như thế nếu làm tướng công của mình không phải là ngày ngày đều gặp ác mộng sao.

"Cô nương có suy tính một chút không?" Lão thái mặt tràn đầy chờ mong.

"Thôi, không thích hợp, ta còn phải đi Nhan quốc tìm thân thích nương tựa chứ, hôn nhân đại sự không thể quyết định qua loa đâu." Lâm Tĩnh Dao nói, ngửa cổ uống nước, sau đó lau miệng nói "Ta có thể ngủ dưới đất, hôm nay đi đường nhiều, hơi mệt mỏi, đi nằm trước, sẽ gửi tiền đa tạ hai vị sau."

"Cô nương coi chừng bị lạnh, người ngủ trên giường đi, để Đại Lang ngủ dưới đất." Lão thái thái nói.

Lâm Tĩnh Dao từ chối một phen, cuối cùng cũng cởi giày nhảy lên giường, thầm nghĩ may mắn gặp được một nhà người tốt, vì thế một lát đã ngủ.

Ai ngờ, thật là lòng người khó dò.

Lúc nửa đêm, Lâm Tĩnh Dao mơ màng cảm thấy có một bàn tay to lớn đặt lên trên người mình, tiếp đó bàn tay to không thành thật mà sờ soạng.

"Này, con trai, con ngủ với nữ nhân này, nếu ta có thể gao nấu thành cơm, nàng không nơi nương tựa, hẳn là không có chỗ kêu oan, không phải là con có thể cưới vợ rồi sao, nữ nhân này dưng không tới cửa, không nhận cũng không phải đạo." Lão thái nói thầm.

"Dạ, mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi nhanh đi, chỗ này giao cho con là được rồi." Đại Lang không kiên nhẫn nói một câu, đang muốn sờ ngực Lâm Tĩnh Dao, lại thấy nữ nhân đang ngủ kia đột nhiên xuất thủ, một quyền đánh trúng lỗ mũi Đại Lang, nhất thời khiến hắn máu chảy ròng ròng.

"Ai nha!" Đại Lang buồn bực kêu lên, đang muốn dùng sức mạnh lại thấy Lâm Tĩnh Dao vừa rồi chẳng qua là ngủ mơ mà thôi, lúc này lại chép chép miệng, xoay người, tiếp tục ngủ.

"Con trai, con không sao chứ." Lão thái đứng trong bóng tối hỏi.

"Dạ, sao mẹ còn chưa đi, mẹ mau đi ngủ đi." Đại Lang nói thầm một câu, lau máu mũi, sau đó lại sờ soạng trên người Lâm Tĩnh Dao.

"Phốc-----" một cái chân từ trong chăn đá tới, nhanh mà chuẩn đá trúng nơi trí mạng của Đại Lang, chỉ nghe hắn rên một tiếng, tiếp đó kêu thảm thiết.

Cho đến lúc này, Lâm Tĩnh Dao mới dụi dụi mắt, làm như vừa mới tỉnh lại, liếc nhìn Đại Lang đang nằm trên mặt đất và lão thái đang đỡ hắn, hỏi "Nửa đêm canh ba còn chưa nghỉ ngơi sao?"

"Ngươi, ngươi cố ý?" Lão thái thái căm tức nhìn Lâm Tĩnh Dao.

"Cố ý cái gì?" Lâm Tĩnh Dao ngáp một cái, tiếp tục giả ngu.

"Đại Lang, con có sao không?" Lão thái thái đỡ hán tử dậy, ân cần hỏi han.

"Mẹ, dứt khoát trói nàng lại đi." Đại Lang âm trầm nói.

Ngày hôm sau, lúc mặt trời đã lên cao Lâm Tĩnh Dao mới bò ra từ trong chăn, vươn vai, nói thầm "Thật không muốn rời giường nha." Nói xong, liếc mắt nhìn Đại Lang bị trói gô trên mặt đất, khẽ mỉm cười nói "Ta đây không gọi là lấy oán báo ân, mà là thay trời hành đạo, ăn của người một chén cơm rách, nhân tiện làm vợ của người, ta khinh!"

Lâm Tĩnh Dao nói xong, lại đi đến phòng lão thái thái, vốn biết lão nhân gân cốt không tốt, chẳng qua là trói tay của bà, chân gác lên giường thôi, nhưng để lâu khẳng định là không được cho nên muốn cởi trói giúp bà trước. Ai ngờ lúc vừa vào trong phòng lại phát hiện lão thái thái kia ngã trên mặt đất, hẳn là đã chết lâu rồi.

Trời đất xoay chuyển. Lâm Tĩnh Dao chưa từng nghĩ tới có một ngày mình thành kẻ mang tội giết người.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 23: Tiểu Thiếp Cũng Là Một Loại Nghề Nghiệp

Ôm thi thể lạnh như băng đặt lên giường, Lâm Tĩnh Dao vừa xoa vừa bóp, phát hiện thi thể kia có thể là chết lúc sáng sớm.

"Không phải ta cố ý, ta cũng không muốn hại chết người." Lâm Tĩnh Dao vừa nói xong, chợt nghe Đại Lang gọi to "Mẹ, mẹ có khoẻ không?"

Hồi lâu sau không thấy có người trả lời mình, Đại Lang lại kêu một tiếng "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Bây giờ làm sao đây? Chạy án sao? Hay là đi tự thú?

Tự thú mẹ người ấy, cổ tay cổ chân lão thái này tất cả đều là vết dây trói, điều này nói lên rõ ràng là cố ý mưu sát, ngay cả cơ hội giải thích mình cũng không có đâu.

Nếu không thì chạy ngay bây giờ đi?

Đạo nghĩa này nói không được đâu! Dù nói thế nào thì mình cũng gián tiếp giết người, không thoát khỏi trách nhiệm được.

Tim đập thành thịch, Lâm Tĩnh Dao vừa thong thả bước, vừa xoa xoa tay, nghe Đại Lang hét to một tiếng, tâm phiền ý loạn muốn chết, môi suýt nữa cắn đến ra máu.

Rất nhanh, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, chắc là Đại Lang gào khóc thảm thiết khiến hàng xóm chú ý.

Lâm Tĩnh Dao bước tới bên cạnh Đại Lang, lấy tất nhét vào miệng hắn.

Như thế, đợi đến khi các bạn hàng xóm xông vào tội danh cố ý mưu sát của Lâm Tĩnh Dao được thành lập.

Sau khi bị các vị hương thân đưa đến huyện nha, Lâm Tĩnh Dao mới hiểu được cái gì gọi là khổ nạn.

"Phạm nhân lớn mật, còn không mau kể chi tiết trình tự giết người!" Một tiếng đập bàn vang lên, huyện lệnh gầy gò như khỉ vể mặt gian xảo uy nghiêm ra lệnh.

Đại Lang bị trói ở một bên gào khóc lên, vừa khóc vừa gọi "Mẹ, mẹ của ta---- ----- ---"

Lâm Tĩnh Dao liếc mắt nhìn nguyên cáo một cái, nói "Người này đem qua muốn cướp đoạt trong sạch của dân nữ, nếu không phải là dân nữ đã từng tập một chút công phu quyền cước thì đã sớm bị hắn làm nhục rồi, vốn muốn gây ông đập lưng ông, xử phạt ác nhân, ai ngờ lão thái kia lại không nghĩ ngơi tốt mà ngã xuống đất, dân nữ cũng không có ý giết người, mong đại nhân minh xét."

"Hừ, người trói người ta lại, còn nói người ta không nghỉ ngơi tốt, điều dân nhà ngươi lại còn muốn vu ngược lại, bây giờ, mang nàng xuống đánh năm mươi đại bản cho bản quan, xem nàng còn cãi cứng được không." Huyện lệnh kia nói.

Lâm Tĩnh Dao thấy tình thế không tốt, vội vàng nhin đau nhéo mấy cái lên chân mình để gây vết bầm, sau đó kêu khóc nói "Đại

nhân, oan cho dân nữ, rõ ràng là Đại Lang làm bậy với ta trước, dân nữ thật sự chỉ muốn giáo huấn hấn một chút mà thôi, cũng không muốn gây ra án mạng." Nói xong liền vén ống quần lên, làm lộ ra mấy khối máu bầm chói mắt mà mình vừa gây ra, nói "Đại nhân, ngài nhìn xem, đây đều là do tên háo sắc Đại Lang làm."

Mấy vết sưng đỏ thê thảm kia cũng không ảnh hưởng đến bắp chân mỹ cảm, ngược lại khiến cho làn da trắng nõn tinh tế tăng thêm hấp dẫn.

Huyện lệnh kia nuốt nước miếng, lại nhìn Đại Lang một cái, hỏi "Người ta có chứng cứ có thể chứng minh bị người giày xéo, người có gì để nói không?"

"Không phải đâu, đại nhân, rõ ràng là nàng đánh ta." Đại Lang vừa nói xong, trong lòng đột nhiên hồi hộp, quả nhiên nghe huyện lệnh kia hỏi "Người bị thương ở chỗ nào, cho bản quan nhìn một chút."

"Ta, lỗ mũi của ta, còn, còn có..." Đại Lang đáp ứng.

"Nói mau! Lời nói úp mở, chẳng lẽ người thật sự có ý đồ với vị cô nương này." Kinh đường mộc lại đập xuống lần nữa.

Đại Lang chần chừ một chút, quay đầu lại liếc mắt nhìn các vị hương thân tụ tập ngoài đại đường, khuôn mặt đỏ lên, nói "Sinh mệnh của thảo dân bị nàng đá bị thương."

Bên ngoài truyền đến một trận cười to.

"Hừ, vừa lỗ mũi vừa sinh mệnh, nói không có bằng chứng thì vô ích." Huyện lệnh nói xong, đảo mắt một cái, nói "Bây đầu, giam hai

người này lại trước, bản quan cần cho người đi điều tra, hôm sau sẽ xử lý!"

Vì vậy, lần đầu tiên Lâm Tĩnh Dao lâm lạc tới mức phải ngồi tù.

"Thật đúng là thời vận không tốt, sinh mệnh nhiều gian truân." Lâm tể tướng cảm khái một câu, sau đó nằm xuống đóng cở khô, đột nhiên nhảy dựng lên, bịt mũi khoát tay, nhìn vật không rõ nằm trong góc kia, quay sang nói với cai ngục "Chỗ này hình như có người từng bài tiết, ta muốn đổi sang phòng giam khác."

"Hừ, người nghĩ là đang ở khách điểm sao, còn muốn chọn lựa à!" Cai ngục tức giận nói một câu, sau đó chỉ đóng cở, nói "Này, lấy cở phủ lên tạm đi, nhắm mắt làm ngơ!"

Người được lắm!

Lâm Tĩnh Dao hai tay nắm song sắt, đang muốn khóc rống lên thì thấy lão huyện lệnh Sáu Bì Hâu kia đi tới, nói với cai ngục "Người ta là cô nương, người nên chiếu cố một chút, lao ngục này rất lạnh, cho nàng thêm chút cở tranh, tránh làm tổn hại thân thể."

Nhìn người không thể nhìn bên ngoài, đây là một người tốt chân chính mà!

Lâm Tĩnh Dao nhất thời cảm động, lại thấy huyện lệnh kia bước tới, cầm bàn tay nhỏ bé của mình, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, nói "Da thịt nõn nà, không giống như người thường phải làm việc nặng, có phải là gia cảnh khó khăn nên mới lưu lạc tới chỗ này?"

"Dạ, phải." Lâm Tĩnh Dao trả lời, muốn rút tay mình về, lại phát hiện huyện lệnh kia nắm rất chặt, hẳn là không tránh thoát được rồi.

"Một cô nương như cô một mình lên đường, khó tránh khỏi đụng phải vô lại, giống như hôm nay, cô rõ ràng không giết người, nhưng người ta nhất định bảo là cô làm, cô cũng không làm gì được." Huyện lệnh kia tiếp tục chấm dứt.

Động tác của Lâm Tĩnh Dao hơi chậm lại, trong nháy mắt lệ nóng dâng trào, gật đầu nói "Đúng vậy, đại nhân anh minh, người kia đúng là không phải ta giết."

Hắn tiếp tục vuốt ve bàn tay nhỏ bé mềm mại, lại nói "Nhưng bản quan cũng không thể đảm bảo rằng người kia không phải là do cô cố ý mưu hại, lão thái thái kia tuổi tác đã cao, xương cốt yếu ớt, cô trói bà ấy cả một đêm, đúng là có hiềm nghi ngược đãi."

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên rút tay về, nhìn thẳng vào đôi mắt hí kia, hỏi "Đại nhân có ý gì?"

Hắn chấp tay cười khế một tiếng, mũi chân đá đồng cỏ trên đất một cái, thâm trầm nói "Bản quan có thể lập tức xử cô vô tội phóng thích, cũng có thể xử cô có tội chém đầu, chính là ý này."

Lâm Tĩnh Dao nhú mày một cái, nói "Đại nhân có gì cứ nói thẳng là được, trên người dân nữ không có bạc, cũng không thể lấy ra hiếu kính ngài, muốn ta hối lộ sợ là không thực hiện được."

Hắn nhìn Lâm Tĩnh Dao mặc dù có chút bần thiêu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thanh tú động lòng người, cười một tiếng thật thấp, nói "Tiểu thiếp trước của bản quan vì khó sinh mà chết, phu nhân cũng đã gả cho ta nhiều năm, ngay cả một đứa con cũng không sinh, hôm nay ta vẫn muốn cưới vợ bé, thấy cô bình thường coi như là đoan trang, nhận cô làm thiếp, thế nào?"

Lâm Tĩnh Dao lui về sau hai bước, thầm nghĩ từ khi nào mình trở thành như thế đây? Bản thân cũng đã từng soi gương vô số lần, không nhớ rõ mình có dung mạo hại nước hại dân từ lúc nào nha.

Chẳng qua là----

Nàng xoay người lại liếc mắt nhìn hắn, gật đầu nói "Dân nữ dĩ nhiên vui mừng, so với lao khổ bôn ba, có thể gả cho đại nhân làm thiếp cũng coi như là phúc phận." Nói xong, da gà toàn thân rơi đầy đất.

"Nào có, bản quan lập tức trở về chuẩn bị cho nàng một gian phòng, muộn một chút sẽ tới đón nàng, chúng ta, một lát nữa sẽ có một đêm Vu Sơn, chúng ta nhanh chóng làm đại nghiệp sinh con." Bộ mặt hắn cười đến muốn bị đánh.

"Ai da, ngài còn mạnh khỏe ư." Lâm Tĩnh Dao chịu đựng ghê tởm oán trách một câu, sau đó không được tự nhiên túm lấy váy, nói "Nhưng thầy tướng số từng nói với ta, ta phạm phải song sát, trước hai mươi hai tuổi không thể cùng người khác, nếu không người nào đụng vào ta sẽ bị khắc chết."

Sắc mặt hắn buồn bã, hỏi lại "Bây giờ nàng bao nhiêu?"

"Hai mươi."

"Còn hai năm?" Con khỉ còm này hiển nhiên là hơi thiếu nhẫn nại.

"Ai, nếu ngài thích người ta chắc cũng không quan tâm đến việc phải chờ hai năm đâu, người ta cũng không hi vọng vì ham sung sướng nhất thời mà hại đại nhân nha." Lâm Tĩnh Dao cố gắng diễn hình tượng quyền rũ.

Cổ nhân rất mê tín, tên kia nhin đau trầm ngâm một phen, nói "Hừ, nóng lòng ăn không hết đậu hũ, bản quan sẽ chờ nàng đến hai mươi hai tuổi."

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao lại trở thành tiểu thiếp của huyện lệnh huyện Tây Lương.

Thay cái áo bông dày cộm nặng nề ra, mặc vào quần áo lụa mỏng tinh xảo, khoác lên áo lông dài màu trắng, trên đầu chải một búi tóc tinh xảo, cổ đeo sợi dây chuyền trân châu to đến muốn mù mắt, trên cổ tay trái là một chiếc vòng thủy ngọc, trên cổ tay phải là một cái vòng vàng thật lớn, Lâm Tĩnh Dao đứng trước gương, cảm giác mình rất có phong phạm làm di nương của người ta nha.

"Ai, thật là được sung ái nha, xem ra lão gia rất thích người." Ngoài cửa truyền đến tiếng nói hâm mộ ghen tỵ oán của oán phụ, người bước tới chính là chính thê phu nhân của Sáu Bì Hài, bởi vì bề ngoài mập mập tính tình lại hung ác, cho nên Lâm Tĩnh Dao rất khách khí tặng cho bà ta danh hiệu "cọp mẹ".

"Như nhau thôi, lão gia bắt quá là ham thích cảm giác mới mẻ thôi, chờ qua mới mẻ, hần cũng sẽ không tốn hao công sức trên người ta nữa." Lâm Tĩnh Dao nói, gỡ chiếc vòng tay xuống, thầm nghĩ thứ đồ chơi này nếu cầm đi bán lấy tiền cũng đủ để mình đi vòng vo một đường đến Đông Nhan, hắc hắc, làm tiểu thiếp quả thật cũng là một loại nghề nghiệp.

Cọp mẹ kia thấy nàng sờ dây chuyền sờ vòng tay, cho rằng nàng cố ý thị uy với mình, hừ lạnh một tiếng nói "Biết người là kẻ trong thôn tới, đồ nhà quê, kiến thức hạn hẹp, chưa từng thấy vàng, nhìn bộ dáng ngu xuẩn của người kia."

"Ta từ trong thôn tới thì sao, đoá hoa thôn quê dân dã nha." Lâm Tĩnh Dao nói, trong lòng hơi buồn, thầm nghĩ Kim Ngọc Mãn Đường và Mỹ Ngọc Lương Duyên của mình hôm nay không biết có bị đóng cửa hay không.

"Hừ, cô nãi nãi ta không ngại nói cho người biết, ở trong phủ này, trừ lão gia ra thì ta lớn nhất, người muốn một bước lên mây còn chưa đủ đạo hạnh đâu, dám mạnh miệng với ta, người muốn chết!" Cọp mẹ chống nạnh hét lên.

Trong tầm mắt xuất hiện bóng áo bào màu xanh, Lâm Tĩnh Dao hai tay hung hăng vỗ một cái, sau đó bưng mặt, giọng nói ai oán "Phu nhân, ta biết ngài thấy ta không vừa mắt, nhưng dù gì ta cũng là người của lão gia, sao ngài lại đối với ta như vậy."

Cọp mẹ kia còn chưa rõ tình huống gì đang xảy ra, lại thấy Lâm Tĩnh Dao nói vậy, khó hiểu nói "Tiện nhân, người khoe khoang ở đây cho ai nhìn thế."

Đang nói, Sáu Bì Hầu bước tới, một mạch túm tay cọp mẹ, hầm hầm nói "Ai cho người động thủ với người của ta, trong phủ này người lớn nhất phải không, hừ, nếu vị trí phu nhân này người làm đủ rồi, lão gia ta cũng không ngại đưa Dao Nhi lên phù chánh." (*phù chánh: thiếp lên làm thê.)

"Lão gia!?"

"Còn không mau cắt đi!"

"Ta----"

"Cút!"

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 24: Hoàng Hậu Thiên Tuế

Ở trong phủ hưởng thụ mấy ngày, Lâm Tĩnh Dao thu thập mấy thứ đồ trang sức xong, đúng lý hợp tình đi đến cửa phủ, nói với tên lính canh cửa "Ta đi ra ngoài một chút, ở trong phủ buồn đến phát hoảng."

Tên lính kia vừa thấy là tân sủng của lão gia tới, vội vàng nói "Nhị phu nhân, chuyện này hình như không được đâu, ban đầu lão gia không có định tội ngài, nói lão là ngài vượt ngục, nếu ngài cứ như vậy mà đi ra ngoài, bị người khác nhìn thấy, lão gia không có cách nào giải vây rồi."

Lâm Tĩnh Dao nhú mày, nói "Vậy ta thay một thân nam trang, dán thêm hai chòm râu nữa, như thế sẽ không thể bị người ta phát hiện, hơn nữa, ta cũng không thể cả đời này đều ở trong phủ."

Đang oán trách, chợt thấy Sáu Bì Hâu đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Tháng sau lão gia ta đi Cô Nhạn thành một chuyến, lúc đó ngồi trong xe ngựa, tránh được tai mắt của mọi người, có thể hảo hảo du lãm một phen."

Nhìn mấy tên lính cao lớn thô kệch, khó đối phó, Lâm Tĩnh Dao đành gật đầu.

Cọp mẹ ở phía bên kia nghe thấy, vội vàng đi tới, hỏi "Lão gia, ta cũng đi theo được không?"

Sấu Bì Hàu liếc bà ta một cái, tức giận hừ một tiếng, coi như là ngầm cho phép.

Dù như vậy, nữ nhân kia vẫn rất vui vẻ, khiến Lâm Tĩnh Dao trong lòng hơi bất an, nói thế nào đi nữa người ta cũng là chính thất, nửa đường lại nhảy ra một tiểu tam phá hoại tình cảm của người ta, thật là nên nhanh chóng thoát thân cho thoả đáng. (*tiểu tam: kẻ thứ ba)

Ngày đó, Lâm Tĩnh Dao khoác cái áo khoác dày cộm nặng nề núp ở trong xe ngựa run lẩy bẩy, vừa đi vừa nói "Lão gia thật là hăng hái, chọn cái ngày rét chết người này để ra ngoài du ngoạn."

Sấu Bì Hàu vội vàng đưa tay ôm Lâm Tĩnh Dao vào trong ngực, cười híp mắt nói "Đến đây, lão gia ta ôm sẽ không lạnh nữa, lần này ta phải đi Cô Nhạn tháp thắp hương bái Phật, không phải nàng nói là có vị thầy tướng số nói nàng có mệnh song sát, không thể nam nữ viên phòng sao, ta nghe nói ở đó có vị đại sư coi bói rất linh, nếu đúng như lời nàng nói, ta tốn chút bạc phá giải sát khí cũng tốt."

Lâm Tĩnh Dao vỗ vỗ bàn tay hần, sau đó quay mặt sang một bên, cười mỉa mấy tiếng, thầm nghĩ đại sư cái gì chứ, hơn phân nửa cũng chỉ là bọn giang hồ bịp bợm mà thôi.

Lắc lư xóc nảy một ngày, mọi người đã tới Cô Nhạn thành, xa xa, nhìn thấy một toà bảo tháp cao chín tầng đứng nghiêm trong sương mù, cũng có chút tiên khí, cảm giác không rõ lắm.

Bên cạnh là một hồ nước tự nhiên, bởi vì gió lạnh nổi lên, làn hơi ẩm bao phủ trên mặt hồ chạm vào mặt khiến người ta đau.

Bên kia tiếng rao hàng không ngừng vang lên, bánh bao mới ra lò toả ra hơi nóng mỏng manh, xen lẫn mùi cháo thơm, sự mời gọi kia khiến Lâm Tĩnh Dao nuốt nước miếng.

Ngồi trong một quán cơm, tiểu nhị bưng lên cháo ngọc mễ nóng hổi, nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, đột nhiên cả kinh "Ai nha, sao vị phu nhân này giống người trên bức hoạ dán ở bố cáo vậy nhỉ."

Lâm Tĩnh Dao im lặng ăn cháo, lại nghe Sáu Bì Hài hỏi "Bố cáo gì?"

"Khách quan chẳng lẽ ngài không nghe nói sao, tể tướng đương triều Lâm Tĩnh Dao không biết vì sao bỏ qua con đường làm quan, một thân một mình rời khỏi kinh thành, người của hoàng thượng dán bố cáo khắp nơi, đang tìm hẩn đấy, ta thấy vị phu nhân này vô cùng giống Lâm tể tướng kia."

"Hắc, vậy thì thật trùng hợp, nói vậy Lâm tể tướng kia đáng đáp cũng đủ thanh tú, lại giống như một cô gái." Sáu Bì Hài nói, cầm một cái bánh bao, thúc giục Lâm Tĩnh Dao, bảo nàng nhanh ăn no, bọn họ lên đường cho tốt.

Trên đường đi qua một cửa hàng được đặt tên là Lâm Thị Trà Hành, Lâm Tĩnh Dao ngẩng đầu nhìn biển hiệu phía trên, tiếp theo cười khở một cái, thầm nghĩ trà hành này còn có thể tiếp tục mở cửa, cũng không biết là Thuỷ Nguyệt Ngân ở phía sau giúp mình buôn bán hay là Thuỷ Linh Ương cố ý lấy gia sản của mình để lấp đầy quốc khố.

Đang xuất thần, đột nhiên nhìn thấy bố cáo trên vách tường ghi "Tìm người", trên đó vẽ Lâm tể tướng vô cùng nhộn nhạo, vẽ mặt thô tục, nhưng cũng có phần giống mình, ở dưới có một hàng chữ,

ghi chú: phạm là người có thể tìm được Lâm Tĩnh Dao, hoàng thượng lập tức thưởng một vạn lượng bạc.

"Cô nãi nãi ta trị giá như vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao thầm nói một câu, tiếp tục cười một tiếng, trong lòng hẳn là có chút mong chờ, nếu như Thủy Linh Ương tìm nàng không phải vì nàng là người đã mưu tước trí nhất Tây Hạ, không phải vì lo lắng nàng đầu quân cho Nhan quốc, mà vì hẳn không thể rời khỏi mình, vậy thì thật tốt.

Nếu như hẳn có thể nghiêm túc nói một câu "ta yêu nàng" với mình, mà không phải là cười đùa tức giận mắng, tư thái trêu ghẹo đùa giỡn mình, có lẽ, nàng thật sự có thể tin tưởng câu nói tình cảm mà hẳn nói.

Chỉ là, một nam nhân không đáng tin cậy như vậy, nàng sao có thể hy vọng xa vời hẳn đưa ra chân tình đây.

Sau khi đi tới Cô Nhạn tháp, Lâm Tĩnh Dao nhìn đại sư vừa giả danh vừa lừa bịp đang bận rộn ở trong kia đưa tay muốn lấy tiền dầu vừng, khẽ cười cười, thầm nghĩ khắp người hẳn đều dính hơi tiền, linh ở chỗ nào chứ.

Vì vậy, đợi đến khi nàng xếp hàng đi tới trước mặt lão hoà thượng kia, mặt lộ vẻ phiền não nói "Mau lên, xem tướng hay xem cốt, xem mọi chuyện nhanh một chút."

Sáu Bì Hài thấy Lâm Tĩnh Dao chẳng khách khí gì như thế, vội vàng nói "Đại sư, chuyết kinh tính cách phóng khoáng, ngài đừng so đo với nàng, ngài nhìn giúp một chút, mệnh của nàng có phạm phải gì đó không." (*chuyết kinh: vợ tôi)

Lão hoà thượng kia kỳ quái nhìn Sáu Bì Hầu một cái, chỉ chỉ Lâm Tĩnh Dao, không dám tin hỏi "Nàng là phu nhân của người?"

"Đúng vậy."

Hoà thượng chần chờ một chút, ôn hoà nói với Lâm Tĩnh Dao "Thí chủ, ngài đến gần một chút, để lão nạp xem kỹ mặt của ngài."

Lâm Tĩnh Dao không có nhiều kiên nhẫn, nhưng thấy hoà thượng kia lông mày râu tóc đều bạc trắng, tuổi tác đã cao, thăm nghĩ coi như là làm việc thiện, cùng hắn đùa giỡn một chút, vì vậy ngồi xổm xuống, nói "Đại sư nhìn rõ rồi chứ."

Hoà thượng kia nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, ngừng một lát, đột nhiên quỳ xuống, dập đầu nói "Hoàng hậu nương nương giá lâm, thất kính thất kính."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, tiếp theo liền cười, nói "Mấy ngày trước hoàng hậu bị phế, trước mắt hoàng thượng còn chưa sắc phong hoàng hậu lần nữa mà, đại sư ngài đùa vậy không vui đâu."

Hoà thượng kia thân thể cứng đờ, nặng nề nhìn Lâm Tĩnh Dao, híp mắt một cái, lại vuốt vuốt chòm râu dài của mình, nói "Sau lưng thí chủ có thanh loan đi theo, đỉnh đầu hào quang vạn trượng, có tư chất của mẫu nghi thiên hạ, chẳng qua là sát khí trên người đích xác có hơi nặng, sợ là ngày sau sẽ bị cuốn vào trong huyết chiến, hết thầy nhân quả tuần hoàn, nếu sát khí quá nặng, ắt gặp báo ứng."

"Đời ta chưa từng có lòng hại người, đại sư, ngài xem không chính xác." Lâm Tĩnh Dao vẫn mỉm cười, cảm thấy lão hoà thượng này nói chuyện giật gân quá mức.

"Tây phong vô tâm điều bách thụ, nại hà lạc diệp vô đa thì. Thí chủ, đợi ngày đó đến, bất kể là dòng nước thế tục lan đến, bị giá trị sinh tồn của bản thân thao túng cũng chớ giết hại tính mạng." Hoà thượng quay lại nói.

Lâm Tĩnh Dao thở một hơi, đang muốn rời đi, lại nghe hoà thượng kia nói một câu "Thí chủ chậm đã, bản tăng nhìn ngài gương mặt khác thường, không ngại thì chúng ta đoán chữ đi."

Vẫn chưa xong.

Lâm Tĩnh Dao nặng nề ngồi xuống, cầm bút lông lên, suy tư một lát liền viết một chữ "Lâm", sau đó giao cho hoà thượng, nói "Đại sư xem một chút đi."

Hoà thượng kia chỉ nhìn một cái, chỉ vào nét chữ viết nghiêng viết lệch kia nói "Mộc giả, cũng là rường cột, mệnh thí chủ chiếm song mộc, đại khái là trong quan trường một bước lên mây, là tâm phúc của hoàng thượng, chẳng qua lâm không phải sâm, thí chủ coi như tột bậc tài hoa, cũng không cần quá chấp nhất với công danh lợi lộc, làm quan không phải là con đường tốt nhất cho thí chủ, hướng chi, ở trong quan trường ngài không hiểu tận gốc rễ, hảo hữu chí giao tri tâm tri diện, cuối cùng cũng không chịu được ngài."

Trên mặt Lâm Tĩnh Dao xuất hiện một tia kinh ngạc, tuy đối với lời nói của hoà thượng này không tin hết, nhưng có phần nghiêm túc một chút, hỏi tới "Còn gì nữa không? Đời này của ta sẽ chết không thể nghi ngờ? Người muốn lấy mạng ta hiện tại quá nhiều."

"Trong mệnh thí chủ sẽ có một cuộc kiếp nạn, đích xác là đe dọa đến tính mạng, có lẽ ngài từ nơi nào tới sẽ trở lại nơi đó, nhưng thế giới này, sợ là sẽ vì vậy mà phải ngăn cách với ngài."

"Ý của người là ta sẽ được trở về?" Lâm Tĩnh Dao nhảy lên, vừa thấy người chung quanh đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, vội vàng ho khan một tiếng, cẩn thận hỏi "Đại sư, ta còn cơ hội trở lại thế giới của ta sao?"

"Bần tăng đạo hạnh có hạn, nhìn không thấu số mệnh của thí chủ, hết thấy đều tùy duyên thôi, chớ nên lo được lo mất, nơi nào mới là chốn trở về cuối cùng của ngài, trong sâu xa đã sớm định sẵn, thí chủ chỉ cần để ý buông tâm cho thoả đáng."

Đôi môi Lâm Tĩnh Dao run run hai cái, khó nén cảm giác mừng như điên trong lòng, lại nghe lão hoà thượng kia nói "Thí chủ đời này, trừ hoàng thượng, vẫn còn có hai người tin được, chúng ta hãy nhìn chữ "Lâm" này, hai người đều là rường cột nước nhà, chẳng qua là người này song một cách nhau khá xa, hai người này nhất định sẽ không cùng ở Tây Hạ, nói vậy hai người bọn hắn không phải là trọng thần thì chính là hoàng thân quốc thích, trừ người đó ra, thí chủ không thể tin được bất luận kẻ nào."

Lâm Tĩnh Dao sửng sốt một chút, nặng nề nhìn về phía chữ "Lâm" xiêu xiêu vẹo vẹo, bởi vì không quen cầm bút lông, cho nên hai chữ "một" thật sự có chút khoảng cách.

Một ở Tây Hạ, một ở nước khác sao?

Nàng trầm ngâm một chút, thầm nghĩ nam nhân chân chính tin được ở Tây Hạ không thể nghi ngờ chính là Thuỷ Nguyệt Ngân, hơn nữa còn là hoàng thân quốc thích, cũng phù hợp tiêu chuẩn, chẳng qua kẻ còn lại là ai?

Sau khi bước ra khỏi miếu, Lâm Tĩnh Dao có vẻ hơi không yên lòng, Sáu Bì Hài nhìn, hắc hắc cười hai tiếng, nói "Lão hoà thượng

kia thật là gạt người, cái gì mà hoàng hậu, thật buồn cười."

Cộc mẹ nghe, thở hắt hển một tiếng, cười nói tiếp "Giang hồ thuật sĩ, giả danh lừa bịp, một nữ nhân, làm sao có thể là trọng thần trong triều chứ."

"Thôi, ta đến tửu lâu gần đây dùng nhờ nhà vệ sinh, các người đi trước, ta đuổi theo sau." Lâm Tĩnh Dao nói một câu, đi vào một tửu lâu gần đó, cản lại một khách nhân, nói "Ta cho người hai mươi lượng bạc, đem quần áo trên người người cởi ra cho ta."

Nam tử kia sửng sốt, liếc mắt nhìn bạc trong tay Lâm Tĩnh Dao, đáp một tiếng, cởi trường bào mao nhung của mình ra cho nàng, sau đó thấy nàng buộc tóc lên, khoác trường bào của mình lên, liền ung dung bước đi, rất có phong độ của một vị công tử tài tuấn.

Đợi đến khi nữ nhân kia ra khỏi tửu lâu, nàng mới len lén nhìn một chút, sau đó co giò chạy thẳng một đường như điên.

Bảo đảm là mình đã thoát khỏi Sáu Bì Hài, Lâm Tĩnh Dao phát hiện mình đang dừng lại trước một rừng đào, chỉ tiếc là chạc cây khô héo kia nửa phần mỹ cảm cũng không có, sâu trong đó còn có một nữ nhân đang treo một dải lụa trắng trên cây, chuẩn bị thắt cổ tự tử.

"Không được!" Lâm Tĩnh Dao kinh hô một tiếng, vội vàng chạy tới chỗ nữ nhân kia, ôm lấy chân nàng, nói "Cô nương đang yên lành sao lại muốn tìm chết chứ, đừng manh động, mau xuống!"

"Buông ta ra, đồ sàm sỡ!" Nữ nhân kia nũng nịu một tiếng, một cước đá vào mặt Lâm Tĩnh Dao.

"A ô---- ----" Lâm Tĩnh Dao bùm mặt nói "Ta đang cứu người mà!"

"Tuỳ tuỳ tiện tiện ôm cô nương người ta, rõ ràng chính là sàm sỡ!" Nàng ta nói, ôm gốc cây sùt sùi đứng lên.

"Có gì từ từ nói, cô nương gặp phải chuyện gì khó xử sao?" Lâm Tĩnh Dao xoa xoa mặt bị sưng, nhe răng hỏi.

"Cha ta ép ta ba ngày sau ném tú cầu chọn rể, ông biết rõ trong lòng ta đã sớm có ý trung nhân, lại vẫn bức bách ta như vậy, ta không sống được." Nàng ta nói xong lại khóc lớn lên.

"Ác như vậy sao, hấn làm gì ép người?"

"Ta năm nay hai mươi ba, đã qua thời điểm đẹp nhất của cô gái, lúc trước kẻ tới cầu hôn đều bị ta khóc khóc nháo nháo phải thôi, bây giờ ta đã không còn nhỏ, cha ta thấy cũng không còn ai tới cửa nữa, trong lòng có chút nóng vội, cho nên muốn ném tú cầu chọn rể, nói là nguyện ý đem một trăm lượng bạc làm đồ cưới."

"Hấn cứ dứt khoát gả người cho ý trung nhân của người không phải là được rồi sao."

"Lưu công tử nhà nghèo, cha ta không vừa mắt, huống chi, trong lòng cha ta vẫn hận hấn, cảm thấy hấn làm lỡ mất thanh xuân của ta."

"Vậy thì bỏ trốn."

"Lưu công tử cũng đồng ý, nhưng làm vậy không được đâu, nếu ta làm ra chuyện tình bôi nhọ đến bậc này, cha ta mẹ ta làm sao nhìn người chứ."

"Cho nên muốn chết?"

"Ừ, nếu Lưu công tử biết ta đã chết, sẽ không sinh lòng nhớ thương, hẳn có thể tìm một cô nương tốt để thành thân."

"Cô nãi nãi của ta, nếu không ta thay người ném tú cầu được không?"

"Thật sao? Quá tốt."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 25: Trúng Giải Nhất!

Lâm Tĩnh Dao đứng ở cửa đại viện nhìn mấy lần, thầm nghĩ vị tiểu thư tìm chết kia xuất thân từ nhà giàu, bất quá cũng không phải thế gia quan lại, cũng không có hộ vệ gì, mình cũng dễ dàng tùy thời chạy trốn.

Trước mắt, vẫn không thể lộ ra, muốn đảm bảo để đôi uyên ương số khổ kia chạy thật xa mới có thể ngả bài với Lưu viên ngoại, hơn nữa nói cho hắn biết khuê nữ nhà người bị bắt cóc, không muốn đại vương của chúng ta giết con tin, mau cầm bạc đi chuộc.

Đến lúc đó tùy tiện lừa gạt một số tiền để biểu thị một chút là được, như vậy, coi như là giúp Lưu gia tránh khỏi gièm pha nữ nhi bỏ trốn cùng nam nhân, mình cũng vơ vét một chút, giúp người làm niềm vui.

Hắng giọng một cái, Lâm Tĩnh Dao bước tới, kéo mũ xuống nói "Bản tiểu thư đã về."

"Tiểu thư?" Gia đình giữ cửa nhìn nàng một cái, thấy y phục của nàng giống như lúc ban ngày xuất môn, chẳng qua là đang yên lành sao lại đội mũ, hơn nữa ngay cả giọng nói cũng thay đổi.

"Lạnh, tị âm hơi nặng." Lâm Tĩnh Dao nhanh miệng giải thích một câu.

"Mặt của ngài?"

"Dị ứng phấn hoa, không cần lo, nghỉ ngơi hai ngày là tốt." Lâm Tĩnh Dao nói xong rồi bước vào ngưỡng cửa, vừa đi được mấy bước đã thấy một quý phụ bước tới, nhìn Lâm Tĩnh Dao vài lượt, hỏi "Ban ngày có đội mũ sao?" Nói xong, đưa tay đoạt lấy mũ của nàng, lại thấy trên mặt nàng còn một cái khăn che mặt, lộ ra đôi mắt xung quanh có những chấm đỏ, có chút đáng sợ.

Quý phụ hô nhỏ một tiếng, hỏi "Mặt người thế này là sao?"

"Dị ứng phấn hoa." Lâm Tĩnh Dao giải thích, đưa tay che mặt, chỉ sợ mấy chấm đỏ dán trên mặt sẽ rớt xuống.

"Ngày này chỗ nào còn có hoa chứ." Quý phụ làu bàu, nhìn Lâm Tĩnh Dao thêm mấy lần, nói "Mặt mũi người thế này làm sao tham gia ném tú cầu đây, nếu bị nam nhân nhìn thấy, chắc chắn bị doạ mà chạy mất."

"Không có gì đáng ngại, hai ngày nữa sẽ hết." Lâm Tĩnh Dao nói, đối với vị không có thân tình gì kia, hẳn là mẹ ghẻ của nữ nhân kia, cười cười nói "Nương, cái này có thể bị lây đấy."

Quý phụ kia vừa nghe, vội vàng lui về sau mấy bước, nói với nha hoàn bên cạnh "Mau đưa tiểu thư về phòng, tìm đại phu đến xem một chút."

Nha hoàn kia nhăn nhó một hồi, không tình nguyện đưa Lâm Tĩnh Dao về phòng, sau đó vội vàng chạy đi rửa mặt rửa tay, sợ mình bị gieo hoạ.

Lâm Tĩnh Dao thở dài, đóng cửa phòng lại, sau đó gỡ hết các dấu vết trên mặt mình, nhìn bên ngoài đã nhá nhem tối, xoay người nằm lên giường.

Lời hoà thượng kia nói lúc ban ngày vẫn còn quanh quẩn trong đầu, hắn nói mình cho mệnh làm hoàng hậu, hắn nói mình sẽ vương phải nợ máu, hắn nói mình sẽ trở về thế giới cũ...

Hai ngày sau, Lưu viên ngoại tới gõ cửa phòng Lâm Tĩnh Dao, hỏi "Nữ nhi à, mặt của con đã khỏi chưa, các hương thân đang chờ con kìa, ngày mai có làm lễ nữa gì không?"

"Không có gì đáng ngại, đã tốt lắm rồi." Lâm Tĩnh Dao mơ hồ đáp ứng, chỉ cảm thấy mình sắp buồn bực đến mức meo, hai ngày nay trừ việc bị cưỡng ép bắt buộc phải ra ngoài, nàng đều vui ở trong phòng không chịu gặp ai.

"Vậy thì tốt, chỉ cần đừng quá rõ ràng, ngày mai con đứng trên thành lâu, ai có thể thấy rõ vết đỏ trên mặt con chứ." Lưu viên ngoại nói.

"Đáng thương cho người đang hại con về tương lai đây." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một câu, thầm nghĩ không được, lúc đi ít nhất phải lấy của người năm mươi lượng bạc.

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao thay một thân y phục màu xanh nhạt, khoác tấm áo lông chim, cả người nhìn ung dung thanh lệ, trước kia ở trong đội kịch có kinh nghiệm làm thể thân, cho nên làm một cái kiểu tóc cổ đại cũng không khó, thuần thực chuẩn bị xong, nàng lại thoa phấn, kẻ mi, nhìn mình ăn mặc cũng coi như là đẹp mắt. Giải quyết tất cả xong, nàng đeo một tấm lụa che mặt mỏng, sau đó lấy tay áo che mặt ngồi lên xe ngựa, đi về phía thành lâu, thầm nghĩ mình thật vất vả mới có một chuyến du lịch xuyên thời không, cái gì cũng phải thử nghiệm một lần mới không tính là lỗ vốn.

Ném tú cầu sao, cũng giống như mua vé số vậy, nếu may mắn trúng thưởng, đập trúng một kẻ có tiền, nếu được giải nhì, chính là quan to quý nhân, nếu được giải nhất, nói không chừng có thể đập trúng đương kim thánh thượng. Ha ha.

Dĩ nhiên, cũng không chừng sẽ trúng giải bét.....

Sau khi xuống xe ngựa, Lâm Tĩnh Dao lấy tay áo che đi tầm mắt mọi người, loay hoay trèo lên tường thành, đứng ở trên cao quét mắt nhìn mọi người một cái, thật đúng là nữ nhân ba mươi là bã đậu, Lưu tiểu thư này bất quá chỉ hai mươi ba tuổi, sao dám nam nhân tới tham gia náo nhiệt lại chất lượng như vậy chứ.

Đại thúc bán rau cải, tên ăn mày què chân, tên bánh nướng mặt rỗ!

Còn có vị đại ca kia, ta móc cứt mũi cũng có thể móc được chẳng phải là mất hồn sao?

Tú cầu trong tay đột nhiên trở nên nặng nề, khoé miệng Lâm Tĩnh Dao co quắp, xoay người hung tợn nhìn Lưu viên ngoại đang thông thả uống trà, cắn răng nói "Thật là không có nhân tính!"

Không được, phải lừa của hần một trăm lượng bạc.

Lưu viên ngoại cũng không nghe lọt vào tai, khoát tay với gia đình bên cạnh một cái, ý bảo bọn họ trước tiên cố động không khí một chút, còn mình thì đi tới tường thành bên cạnh, ho khan một tiếng, háng giọng nói "Lưu mỗ cảm tạ các vị hương thân hôm nay đã tới trước, hôm nay tiểu nữ ném tú cầu chọn rể là chuyện các đại gia hần đã sớm nghe thấy, chẳng qua ta đã nói trước, tuổi hơn ba mươi không có tư cách tham gia, thể nhược bệnh tàn không có tư cách

tham gia, đã có gia thất không có tư cách tham gia, cho nên người không phù hợp yêu cầu hy vọng có thể lui về sau, không làm trở ngại hôn nhân đại sự của tiểu nữ."

Lâm Tĩnh Dao nghe nói vậy thì khẽ mỉm cười, thầm nghĩ cuối cùng người còn có chút lương tâm, vậy ta lấy của người năm mươi lượng bạc thôi.

Dưới thành lâu mọi người hoan hô một tiếng, sau đó có người ồn ào nói "Nếu công khai chọn rể, tiểu thư cũng không thể cứ giấu mặt chứ, mang theo khăn che mặt là có chuyện gì xảy ra sao, có dám dùng chân diện mục gặp người không!"

Lâm Tĩnh Dao bình tĩnh bỏ tay áo đang che mặt xuống, sau đó gỡ khăn che mặt ra, xoay người cười cười nói với Lưu viên ngoại "Cha, ta có thể bắt đầu chưa?"

Lưu viên ngoại ngốc lạng tại chỗ, há miệng, cũng không nói được câu nào.

"Xinh đẹp a, Lưu tiểu thư, mau lên!" Người ở dưới đài cùng nhau hét lên.

Lâm Tĩnh Dao xoay người lại, một tay cầm tú cầu, sau đó để ra sau lưng, giơ lên, tú cầu kia liền rơi vào đám người.

Lâm Tĩnh Dao đưa lưng về phía đám đông, trong lòng nói thầm: không cần gấp, quảng cáo xong ta lập tức trở về!

Rất nhanh, trong đám người nổi lên một trận xôn xao, sau đó có người kích động nói "Công tử anh tuấn a!"

Ai? Có hy vọng! Chẳng lẽ đập trúng một mỹ nhân?

Lâm Tĩnh Dao vội vàng xoay người lại nhìn, xuyên quan tầng tầng lớp lớp đầu người, đưa mắt nhìn đến nam nhân đỡ được tú cầu kia, mà hắn cũng đang xuyên qua đám người mà nhìn lại, thời điểm bốn mắt nhìn nhau, hắn đang mỉm cười, mà nàng suýt nữa khóc lên!

Giết ta đi, giờ khắc này Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hiểu ra cái gì gọi là trong sâu xa đã định sẵn!

Chỉ thấy yêu nghiệt kia một tay nắm nghía tú cầu, lệ chí nơi khoé mắt mị hoặc, hoa tai bạc mờ mờ toả sáng, suýt nữa chọc mù mắt Lâm Tĩnh Dao.

Một thân áo bào màu lửa đỏ kia giống như dấy lên ngọn lửa, trong oanh liệt mang theo chút khuynh hướng huỷ diệt vạn vật, đúng như trên mặt yêu nghiệt kia giờ phút này biến hoá âm tình bất định.

"Ta muốn đi vệ sinh." Lâm Tĩnh Dao nói một câu, nhanh chân muốn chạy, lại thấy hồng y yêu nam kia mũi chân nhẹ điểm, không khách khí chút nào đạp lên bả vai các vị khán giả trước mặt, sau đó một đường lướt qua, nhảy lên thành lầu, một tay kéo Lâm Tĩnh Dao vào trong ngực, nói "Phu nhân, không phải là tối nay vì phu có thể cùng nàng viên phòng rồi chứ?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn vẻ vui mừng cùng tức giận hỗn tạp trong mắt hắn, nuốt một ngụm nước miếng, thay đổi giọng nói "Công tử thật là, nói thế nào đi nữa ta và ngươi cũng là lần đầu gặp mặt, coi như là ngài lấy được tú cầu của ta, cũng không tiện lôi kéo như thế."

"Phải không?" Thuỷ Linh Ương nhướn mi nói "Không ngại tối nay chúng ta hảo hảo tìm hiểu lẫn nhau chứ, nương tử, nàng nói xem đúng không?" Nói xong, thổi hơi nóng bên tai nàng.

Khoé miêng Lâm Tĩnh Dao co quắp, nhìn Lưu viên ngoại đang đứng chờ tại chỗ, nói "Nè, chính là nam nhân này cướp tiểu thư nhà người đi, còn chuẩn bị uy hiếp người dùng năm mươi lượng bạc làm tiền chuộc, mau bắt hắn lại!"

"Ái khanh, người đi ra ngoài một chuyến, lá gan càng lớn thêm đấy." Thuỷ Linh Ương nói, ôm Lâm Tĩnh Dao vào lòng, sau đó nhìn lướt qua mọi người, dừng lại một chút, cầm bàn tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao nói "Đi, hồi cung!"

"A? Uy!" Lâm Tĩnh Dao bị hắn kéo một đường tới giữa đám thị vệ, sau đó bị Thuỷ Linh Ương túm lên lưng ngựa, vội vã chạy đi.

"Vì sao không nói lời nào mà đi?" Thuỷ Linh Ương hai tay ôm Lâm Tĩnh Dao, có chút tức giận hỏi.

"Ngày đó nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, hoàng thượng sẽ ghi hận với vi thần." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, trong lòng hơi đau.

"Bất quá lời của nàng rất có tác dụng, khi đó trẫm thanh tĩnh rất nhiều." Thuỷ Linh Ương nói, vén sợi tóc trên vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Huống chi, trẫm biết những lời đó của nàng không phải xuất phát từ chân tâm."

"Hoàng thượng uy vũ." Lâm Tĩnh Dao vội vàng chuyển đề tài, hỏi "Mấy người...mật thám kia sau đó thế nào?"

"Toàn bộ căn lười tự vẫn, trẫm ép hỏi không ra nửa câu." Thuỷ Linh Ương có chút ảo não nói, lại cọ trên cổ Lâm Tĩnh Dao một cái, hỏi "Nói cho trẫm biết, rốt cuộc nàng vì chuyện gì mà lo lắng."

Trầm mặc trong nháy mắt, Lâm Tĩnh Dao trả lời "Ta, hình như là công chúa Đại Lý, hình như là..."

"Phải không?" Thuỷ Linh Ương híp mắt cười cười.

"Nghiêm túc một chút, ta không đùa với người."

"Nga."

"Nói nghiêm túc chút, ta cũng là mật thám nằm vùng bên cạnh người, lợi dụng tình cảm của vương gia, trăm phương ngàn kế lấy được sự tín nhiệm của người, mục đích chính là vì huỷ diệt vương triều của người."

"Nhưng nàng không muốn vậy, nếu không, ngày đó đã không cứu trẫm."

"Ta.... .."

"Lâm Tĩnh Dao, nàng yêu trẫm."

"Ta không có." Lâm Tĩnh Dao vội vàng phủ nhận.

"Vậy cũng không sao, trẫm cho nàng thời gian, từ từ yêu trẫm đi." Thuỷ Linh Ương nói, lại ôm nàng chặt hơn, nhẹ giọng nói "Tĩnh Dao, nàng nói trẫm miệng rất tiện, lòng dạ rất xấu, đơn giản là vô cùng ghê tởm, cho nên trẫm đại khái cũng không tin tưởng lời nói của nàng quá nhiều, chẳng qua là, ta thật thích nàng."

Thân thể Lâm Tĩnh Dao run rẩy nhè nhẹ, lại nghe Thuỷ Linh Ương dịu dàng nói "Ta yêu nàng, cuối cùng nàng sẽ rõ."

Ta yêu nàng, ta yêu nàng.... ..

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 26: Nam Sủng Của Hoàng Thượng

Lâm Tĩnh Dao lại vào cung ở một lần nữa, vốn ý của Thuỷ Linh Ương là muốn để tránh dư đảng của Đại Lý quấy rầy nàng, chẳng qua là trong cung ngoài cung đều phong ngôn phong ngữ truyền ra, hoàng hượng thích nam sắc, tin đồn chuyện Lâm tể tướng bắt lực càng nói càng nháo, mấy người biết chuyện này cũng nói năng thận trọng, lạnh nhạt, mặc cho đám cầu tử không e dè mà loan tin.

Ngày đó, Thuỷ Linh Ương khoác cái áo ngủ trường nhung quý giá của hần, tóc ướn ủ rũ nhanh chóng đi vào Tây Noãn Các, sau đó khép cửa phòng lại, nói với Lâm Tĩnh Dao đang nằm trên giường đọc sách "Ái khanh, trầm đã suy nghĩ rồi, nếu muốn bồi dưỡng tình cảm, không ngại bắt đầu từ thị tẩm trước đi."

Lâm Tĩnh Dao nhìn yêu nam vừa mới tắm xong một cái, bĩu môi nói "Xem ra lời đồn nhảm bên ngoài không ảnh hưởng tới hoàng thượng chút nào."

"Dù sao đám cầu nô tài kia cũng chỉ biết thêm dầu thêm mỡ thôi, ta không ngại cho bọn chúng dựng nên chút đề tài đâu." Thuỷ Linh Ương nói, đưa chân vào chăn đánh giá Lâm Tĩnh Dao đang nằm trong góc, sau đó kéo chăn nằm xuống, thoả mãn chép miệng "Có ái khanh làm ấm chăn cho trầm, rất tốt."

Lâm Tĩnh Dao há miệng, nhảy dựng lên hỏi "Hoàng thượng, ngài sẽ không chuẩn bị ngủ ở chỗ của ta thật chứ?"

"Có gì không thể?" Thuỷ Linh Ương nheo mắt, sắc mặt cười như hồ ly.

"Vậy vi thần đến Đông Noãn Các ngủ." Lâm Tĩnh Dao nói, vội vàng chạy đến mép giường chuẩn bị mang giày, lại bị Thuỷ Linh Ương kéo vào trong ngực, hơn nữa còn nghe hắn nói "Trời giá rét, trầm ôm nàng ngủ cũng ấm áp."

"Không ổn đâu, hoàng thượng."

"Hừ, quân muốn thần chết thần không thể không chết, huống chi chẳng qua là ủ ấm thôi, trầm lại không muốn lấy mạng nàng."

"Nhưng trình tiết của một cô gái quan trọng hơn cả mạng a, từ xưa tới nay cũng chưa từng có chuyện đế vương cưỡng ép nữ nhân."

"Vậy trầm cần phải làm thiên cổ nhất đế." Thuỷ Linh Ương nói, kéo chặn đắp kín cho Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng thầm nói "Trầm sẽ không khiến người khác khó chịu, ôm một lát thôi."

Lâm Tĩnh Dao ngưng giấy giữa, chẳng qua là bị yêu nghiệt kia ôm vào trong ngực thì làm sao có thể ngủ được, hồi lâu sau chợt kéo chăn lên, hét "Nếu như chỉ ôm một lát, có thể kính xin hoàng thượng đừng vùi mặt vào người ta hay không!"

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao trưng ra vành mắt quầng thâm vào triều, Thuỷ Nguyệt Ngân nhìn nàng, không nói gì thờ dài một cái, lại thấy Lễ bộ thượng thư Vương Chiêu Nhung tiến lên nói "Lâm đại nhân, có câu là lao dật kết hợp, ngài ban ngày xử lý công văn, buổi tối còn phải thị tẩm, đúng là có khổ cực." (*lao dật kết hợp: đại loại là có lúc vất vả có lúc thanh nhàn.)

"Đúng vậy, chú ý sức khỏe là quan trọng, nếu ngài không tiện nói ra với hoàng thượng, chúng ta có thể nói bóng nói gió để cảnh tỉnh hoàng thượng." Hình bộ Cung Đạc tiếp lời.

"Đa tạ chư vị đại nhân, hoàng thượng một ngày bận trăm công nghìn việc, vi thần cùng ngài thức đêm xử lý chính sự cũng là việc phải làm." Lâm Tĩnh Dao thần nhiên ngăn mấy vị lão thần tiếp tục nói nhảm, sau đó liếc mắt nhìn Thuỷ Linh Ương đang chậm rãi khoan thai đi tới, lại nghe Lễ bộ Triệu Thành Thuy nói thảm "Nhưng thật ra là sợ hoàng thượng mệt đến chết rồi a."

Đám triều thần đằng sau nhin đến nội thương, nén cười đến đỏ bừng mặt, hồi lâu sau, Thuỷ Linh Ương lười biếng hỏi "Chúng ái khanh thần sắc kỳ quái, phát hiện ra mỗ vàng sao?"

"Chúng thần không dám, tuyệt không có chuyện này."

"Hừ, vậy có việc gì vui vậy, nói cho trẫm nghe một chút."

"Chúng thần thấy hoàng thượng long thể khiếm an, biết hoàng thượng lo cho triều chánh, bận nhiều việc. Quốc sự vô cùng vất vả, chúng thần chỉ hi vọng hoàng thượng cố gắng bảo trọng ngự thể, chúng thần nguyện ý vì hoàng thượng phân ưu!" Khẩu hiệu rất có trình tự, hiển nhiên là có luyện tập!

Lâm Tĩnh Dao cảm giác mặt mình co quắp, tàn số da mặt co quắp cao như thế, nhất định sẽ nhanh lão hoá. Bọn khốn kiếp kia ngày thường khúm núm, không nghĩ tới thỉnh thoảng cũng phun ra một chiêu ác như vậy!

Đang suy nghĩ lời nói ác độc để hung hăng phun ra cho bày lão gian thần này nghe một bữa lại nghe Thuỷ Linh Ương lười biếng nói

"Trẫm từ trước đến nay thích tự lực cánh sinh, bất cứ chuyện gì cũng không thích mượn tay người khác, chúng ái khanh thật có ý tốt, trẫm tâm lĩnh."

Độ dày da mặt không đo được!

Lâm Tĩnh Dao âm thầm mắng một câu, thầm nghĩ gần đây trong triều vô sự, sao lại nuôi được một đám nhiều chuyện như vậy chứ, đang nhàm chán, chợt thấy Thuỷ Nguyệt Ngân bước ra khỏi hàng, nói "Hoàng thượng, chuyện Bắc Đột quấy nhiễu biên cảnh của ta tuy là tạm thời đã được hoá giải, nhưng theo thám tử hồi báo, bọn họ đang cổ động đóng quân, chuẩn bị phát động chiến loạn với Tây Hạ, nghe nói bên Nhan quốc cũng không chịu nổi sách nhiễu, thần nghĩ, có nên cùng Nhan quốc thương lượng một chút chuyện liên quân Bắc thượng hay không, tiên phát chế nhân." (*tiên phát chế nhân: ra tay trước để khống chế người khác.)

Mọi người xôn xao.

Tây Hạ khó có được yên bình mười mấy năm, dân chúng nghỉ ngơi dưỡng sức, ai cũng không muốn lại cuốn vào cuộc khổ chiến lâu dài lần nữa, hướng chi mở mang bờ cõi, lưu danh thiên cổ là điều mỗi đế vương theo đuổi, cũng không phải là chuyện của những thần tử như bọn họ, trong lòng cũng chỉ mong đợi được yên bình lãnh lương bổng hàng tháng, chờ lâu năm thì từ quan hồi hương, an dưỡng tuổi già.

Thuỷ Linh Ương nhìn mọi người thì thầm với nhau cũng không tỏ thái độ, nhếch môi khẽ cười, hỏi Lâm Tĩnh Dao "Ái khanh có ý kiến gì không?"

"Đổi bị động thành chủ động, trận này nhất định đánh!"

"Sao?"

"Muốn đánh trận này thì tận lực dời chiến trường sang nước khác đi, như vậy mới có thể tránh khỏi tai hoạ cho dân chúng Tây Hạ ta. Huống chi, Bắc Đột hơn phân nửa đều là dân di cư, triển khai trận chiến trên thảo nguyên, cũng có thể tránh thương vong cho dân chúng đối phương." Lâm Tĩnh Dao nói xong thở dài một hơi, cảm thấy mình lấy thân phận công chúa Đại Lý nói ra những lời như vậy, dường như có chút xúi giục quan hệ hiềm nghi giữa các quốc gia.

Mọi người vừa một phen thì thắm, thấy Vương Chiêu Nhung bước lên nói "Hoàng thượng, chuyện này không thể, nếu chúng ta chủ động khơi mào rắc rối, chiến tranh nhất định sẽ không kết thúc, hai mươi mấy năm trước đã trải qua tứ quốc chi loạn cựu thần, quốc thổ mệnh mông lại lần nữa rơi vào nguy cơ diệt vong, dân chúng lầm than, tiếng kêu than dậy khắp trời đất."

"Vương thượng thư nói đúng, hôm nay Bắc Đột ngày càng lớn mạnh, nam nhi bọn họ lại dũng mãnh thiện chiến, bàn về thực lực, so ra cũng không yếu hơn Tây Hạ." Lưu Ngạn phụ hoạ theo.

Lâm Tĩnh Dao biết rõ không nên ra mặt, nhưng vẫn không nhịn được nói một câu "Quá ngây thơ rồi, nếu như đối phương có lòng khai chiến, mà phe ta không có tâm ứng đối, chẳng lẽ lúc đối mặt với quân địch đành cắt nhường quốc thổ, nộp bạc trắng giá cao để giành lấy yên bình nhất thời sao, như vậy chỉ làm cho thanh thế của bọn họ lớn mạnh, càng là món mồi ngon cho bọn họ."

"Chúng ta có thể phòng thủ và chống đỡ mà."

"Hừ, bị động chỉ biết chịu đòn, nhuệ khí phe ta yếu đi, đối phương sẽ tiến lên, đây là chuyện rõ ràng!"

... .

Thuỷ Linh Ương mỉm cười, ánh mắt lạnh đi rất nhiều, hơi cau mày nhìn một đám đại thần ham an ổn và hưởng lạc trước điện kia, nhẹ nhàng gõ vào tay vịn một cái, nói "Trẫm cũng hy vọng quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, chẳng qua là quốc gia gặp nạn, mọi người còn muốn sống cuộc sống tốt đỉnh xa hoa kia, có phải là quá phận hay không."

"Chúng thần không có tâm tư này!" Chúng đại thần vội vàng quỳ xuống đất dập đầu.

"Hừ, chuyện này trẫm sẽ phái người đi Nhan quốc để thương nghị cụ thể, các người lui xuống trước đi." Thuỷ Linh Ương nói xong, nhìn Lâm Tĩnh Dao vừa rời vì gây gỗ mà mặt đỏ tới mang tai, liếc mắt ý bảo nàng ở lại một chút.

Chờ mọi người đều giải tán, trên cung điện chỉ còn lại hai người quân thần.

Thuỷ Linh Ương thông thả bước xuống khỏi bảo điện, vương miện trên đầu phát sáng đủ màu, hấn dừng lại trước mặt Lâm Tĩnh Dao, nheo mắt lại hỏi "Nếu quả thật xảy ra chiến tranh, ái khanh nguyện ý lấy ra bao nhiêu gia sản để cứu giúp đây?"

"Ta không có tiền!" Lâm Tĩnh Dao trả lời dứt khoát.

"Theo trẫm biết, tiền trang của nàng có chín ngàn bảy trăm sáu mươi vạn lượng, các chi nhánh lớn của tiền trang cũng có hai ngàn một trăm vạn lượng, cho bên ngoài mượn có sáu trăm sáu mươi bốn vạn lượng, trong đó ở Nhan quốc còn mở mấy thương hành, bởi vì sinh lợi không bằng Tây Hạ, trẫm coi như không tính vào."

"... .."

"Ái khanh, ta thấy nàng sắp phú khả địch quốc rồi đó." Thuỷ Linh Ương cười đến gian trá.

"Đó là do vi thần cực khổ kiếm được, là tài sản tư hữu của vi thần." Lâm Tĩnh Dao nói, đột nhiên bị Thuỷ Linh Ương kéo vào trong lòng, sau đó nghe nam nhân kia tiếp tục nói "Trẫm đột nhiên phát hiện có nàng là cái kim khoá di động này cũng rất tốt, hơn nữa chỉ cần nàng là hoàng hậu của trẫm, số tiền kia chính là tài sản của trẫm, đúng không?"

"Ta, ta....."

"Yên tâm, trẫm lập nàng làm hậu không phải là vì ham bạc của nàng, mà là bởi vì thực thích nàng." Thuỷ Linh Ương nói, bộ dáng trên đùa đùa đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng ma sát trên mặt Lâm Tĩnh Dao.

Bên ngoài cửa điện, tất cả mọi chuyện đều rơi vào trong mắt Mộ Dung Tuyết đang một bụng căm tức và Lý Dung sắc mặt kinh ngạc.

"Tỷ tỷ cũng thấy rồi, Lâm tể tướng không chỉ là nữ phần nam trang trà trộn vào triều đình, còn muốn dụ dỗ hoàng thượng làm hoàng hậu." Mộ Dung Tuyết cười khế một cái, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình một chút, tràn đầy tiếc nuối nói "Thật đáng tiếc, ta cho rằng chỉ cần sinh ra thái tử là có thể chấp chương phượng ấn, xem ra, vị trí hoàng hậu hoàng thượng đã sớm có ý trung nhân."

Ánh mắt Lý Dung kịch liệt biến đổi, cuối cùng chỉ thờ dài một cái, sau đó nâng váy xoay người rời đi.

Mộ Dung Tuyết không cam nguyện liếc mắt nhìn đôi nam nữ đang liếc mắt đưa tình với nhau ở đằng kia một cái, móng tay thon dài đâm sâu vào trong thịt, hai mắt ôm hận "Bản cung cả đời trông mong vào hậu vị, tại sao có thể dễ tiện nghi cho ả hồ ly nhà người chứ! Cho dù là ta chết, cũng sẽ không để người được như ý."

Mấy ngày sau, một nam tử râu quai nón, hình dáng dung tục bước chậm trên đường, sau lưng một nam tử mặc hồng y phong hoa tuyết đại, diễm sắc vô cùng, hai người đi vừa châu đầu ghé tai, vừa nói vừa cười.

Thiếu nữ ven đường không ngừng ném khăn tay cho hồng y nam tử, mà nam tử râu quai nón kia phụ trách cất toàn bộ khăn tay cho hắn xong, đến lúc kiểm lại số lượng, đây đúng là một trong những phương pháp thánh thượng dùng để tính toán sức quyến rũ của chính mình.

Đột nhiên, một tên nam nhân vẻ mặt thô tục xông ra, ngăn cản đường đi của hai người, giơ cái túi của mình lên, lấy ra mấy quyển sách ố vàng, nói "Hai vị công tử, có muốn xem ba mươi sáu chiêu thức trăn quý của Độc gia ta một chút không?"

"Ba mươi sáu chiêu thức?" Trầm mặc trôi qua, Lâm Tĩnh Dao nhướn mày.

Người bán hàng rong kia đột nhiên chạy đến bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng nói "Chuyện phòng the!"

"A?" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, thầm nghĩ đây chính là hoàng thư cổ đại nha, thế nào cũng phải học hỏi một chút, vì vậy nói "Đưa xem nào."

Người bán hàng rong kia thấy có hy vọng, vội vàng đưa sách ra, cổ động nói "Đây chính là vẽ thủ công thuần nha, từ tay hoạ sĩ giỏi nhất kinh thành, ngài xem, sắc thái này rất diễm lệ, cho dù là chỗ đó cũng vẽ cực kỳ rõ ràng!"

"Trong kinh thành cũng có hoạ sĩ theo đuổi cái trò này a." Lâm Tĩnh Dao cảm khái một câu, lại thấy Thuỷ Linh Ương bước tới, đoạt lấy cuốn sách trong tay nàng, nói "Nếu Dao Nhi muốn, tối nay ta với nàng liền theo các tư thế trong sách thử một lần."

Người bán hàng rong kia nghe xong sắc mặt chợt biến, nhưng dầu gì cũng đã từng lăn lộn nhân gian, có dạng người nào chưa từng gặp qua, vì vậy rất nhanh liền ổn định tinh thần, lấy ra một quyển sách cũ nát hơn từ trong ngực, đưa cho Thuỷ Linh Ương nói "Thì ra là hai vị đoạn tụ chi phích, trách ta ánh mắt vụng về, nào, xem quyển này đi."

Thuỷ Linh Ương nhận lấy sách, tiện tay lật vài trang, khoé miệng khẽ nhếch, lẩm bẩm nói "Lại có thể như vậy sao... Vị hoạ sĩ kia cũng không dễ dàng gì, nhất định là từng đích thân trải nghiệm."

"Đồ chơi gì vậy, cho ta xem một chút." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa giành lấy sách, tiếp theo lập tức phun máu lên trang sách, đây là tập tranh đam mỹ xưa nhất nha!

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 27: Nam Nhân Tranh Phương Khoe Sắc

Cuối cùng Lâm Tĩnh Dao giảm giá mua bản "Song long ba mươi sáu chiêu" kia xuống, sau đó nhét vào trong ngực, thầm nghĩ nếu bán lại cho Ngọc Linh Liên có lẽ có thể bán được giá.

"Thì ra là ái khanh không thích đi đường thủy." Thuỷ Linh Ương ở sau lưng đột nhiên nói.

"Sao?" Lâm Tĩnh Dao xoay người nhìn về đám người huênh hoang bên kia, sau đó liếc hẩn một cái, nói "Đúng vậy, thần thích đi đường bộ, am hiểu nhất chính là bạo nhân hoa cúc."

"Rất khó hiểu, giải thích thế nào?"

"Hoàng thượng thử suy nghĩ một chút, nếu không ngại thì chuẩn bị một quả dưa chuột."

Thuỷ Linh Ương nghe vậy, suy nghĩ một chút, cho Lâm Tĩnh Dao một quyền thật mạnh, nói "Thật to gan, ngay cả trẫm cũng dám trêu chọc, chẳng lẽ ngươi bị người ta coi là nam nhân thành quen rồi, sao có thể không để ý mặt mũi như vậy!"

Lâm Tĩnh Dao xoa đầu, bất mãn hỏi "Hoàng thượng vì sao phải theo vi thần xuất cung?"

"Hừ, trẫm làm sao có thể nói cho nàng biết là vì trẫm lo lắng cho an nguy của nàng chứ."

"À, vậy ta coi như chưa nghe thấy gì." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa cười cười, trong lòng có chút ảm áp.

Ngáp một cái, sau đó uể oải vươn vai, tầm mắt Lâm Tĩnh Dao đột nhiên bị bóng dáng như tuyết trắng ở phía trước hấp dẫn, động tác cũng chậm lại.

Chỉ cảm thấy mặt trời hôm nay đột nhiên ấm hơn rất nhiều, thậm chí có hơi chói mắt. Cách đó không xa, một nam tử áo trắng giục ngựa chạy tới, tuấn mỹ giống như thiên thần, mắt phượng hàm xuân, dịu dàng giống như hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng, áo khoác lông chồn bay bay trong gió lạnh, phảng phất giống như mùa xuân ảm áp trong tuyết lạnh.

Biển rộng xanh thẳm, không trung bao la, hải âu vui mừng hát, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy trái tim đang đập liên hồi của mình từ từ bình tĩnh lại.

Là mỹ nam nha!

Đang xuất thần, chợt nghe Thủy Linh Ương ở sau lưng cười lạnh nói "Theo gió mà đến, đúng là phong cách yêu thích của đại ca!"

"A?" Lâm Tĩnh Dao quay lại, nhìn khuôn mặt yêu mị cười như không cười kia, hỏi "Đây là đại ca của người?"

"Hừ, không phải hần thì là ai, nhìn dáng vẻ tao nhã của hần kia, áo trắng quần trắng, giày trắng tất trắng, hần vẫn cho là mình rất có phong phạm của phụ hoàng."

"Phong phạm của Ngọc tiền bối khiến người ta thật ái mộ nha!" Lâm Tĩnh Dao cảm thán một câu, sau đó nhìn nam tử thần khí thật chói mắt kia, nhẹ giọng nói "Hơn nữa, thật anh tuấn nha."

Đợi đến lúc bạch y nam tử vừa nhận được khăn tay, vừa khó khăn xuyên qua đám người đi tới trước mặt Thuỷ Linh Ương, nhưng Thuỷ Linh Ương kia vẻ mặt không hề tươi cười chào đón, chỉ xoay người hỏi Lâm Tĩnh Dao "Hai người chúng ta ai nhận được nhiều khăn tay hơn?"

Àm! Huynh đệ nhiều năm không gặp, người này còn vội vàng tranh phương khoe sắc sao!

Lâm Tĩnh Dao hít một ngụm khí, quay ra khom người với nam nhân đột nhiên xuất hiện trên đất Tây Hạ kia, coi như là thi lễ, sau đó thấy Ngọc Linh Viễn ôn hoà cười cười, nói với Thuỷ Linh Ương "Nhị đệ, đại ca ta tuy tiện tới đây, người sẽ không thấy phiền chứ."

"Đại ca tới đây hẳn không phải là để du sơn ngoạn thuỷ chứ? Phong cảnh Tây Hạ ta sao có thể so với Giang Nam của người." Thuỷ Linh Ương nói xong, có chút không vui túm cổ Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng nói "Nàng nhìn đủ chưa!"

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười nói "Vậy, bàn về phong cảnh, Tây Hạ người thật đúng là không hơn Đông Nhan ta, lần này ta tới là muốn cùng người bàn luận chuyện xuất binh."

"Haha, động tác của đại ca còn nhanh hơn cả ta, sứ thần ta phải đi Nhan quốc vẫn chưa tới, người đã đi trước một bước tự mình tới." Thuỷ Linh Ương nói xong, liếc mắt nhìn sau lưng Ngọc Linh Viễn, xác định không hề có thị vệ đi theo, khẽ nhíu mày nói "Thật đúng danh xưng võ lâm cao thủ, một mình xuất cung sao."

"Chẳng lẽ không phải là thanh thế càng lớn càng khiến người ta chú ý sao." Ngọc Linh Viễn nói xong, rất ung dung châm chọc lại "Nhị đệ đúng là yêu dân, rêu rao khắp nơi như vậy."

"Haha, Tây Hạ ta từ trước đến nay an bình, ta là một hoàng đế đáng kính yêu dân như con, cho nên còn lo lắng cái gì chứ." Thuỷ Linh Ương đang bốc phét, chợt thấy mọi người đột nhiên chạy tán loạn, mấy tên nam nhân trong tay cầm đại đao vọt ra, hô to "Giết tên cầu hoàng đế này!"

Biết rõ lúc này không nên, nhưng Lâm Tĩnh Dao nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Thuỷ Linh Ương vẫn vô tâm vô phách mà cười ra tiếng, sau đó thấy Thuỷ Linh Ương thanh minh "Thỉnh thoảng cũng sẽ có người muốn phá hỏng danh tiếng của trẫm, giống như mấy tên không có mắt này!" Nói xong, kéo Lâm Tĩnh Dao vẫn còn đang xem kịch, cầm lên một con dao thái ở trên một gian hàng, tương đối mất phong độ bỏ về phía đám người kia.

Là dao thái đó, đại ca! Dao này chuôi có đủ dài không hả?

Lâm Tĩnh Dao đang khổ não, chợt thấy Ngọc Linh Viễn rút bội kiếm bên hông ra, hàn quang loé lên, hấn nhẹ nhàng lấy đi tính mạng mấy người, sau đó nói với Thuỷ Linh Ương "Hoàng đế tốt yêu dân như con, hôm nay sát hại vài con dân của ngươi, đừng đau lòng nhé."

"Không sao, trẫm sẽ nhớ, hôm khác tìm người đòi lại cũng được." Thuỷ Linh Ương nói xong, ôm Lâm Tĩnh Dao phóng lên bức tường cao, khẽ mỉm cười nói với Ngọc Linh Viễn vẫn còn đang chém giết "Đại ca, ngươi nhanh chóng xử lý xong chuyện rồi mau vào cung đi, ta sẽ mở rộng cửa thành nghênh đón ngươi."

Thân hình Ngọc Linh Viễn run lên, ánh mắt không tốt nhìn Thuỷ Linh Ương, sau đó hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ thật là huynh đệ tốt, sợ rằng thiên hạ không loạn sao, rêu rao nói toạc ra thân phận của mình như vậy, xem ra là lo mình còn chưa đủ phiến toái đây.

"Hoàng đế Nhan quốc?" Đám thích khách hơi ngần ra, sau đó lại vung đao bổ về phía Ngọc Linh Viễn.

Không sai, đám người kia là dư đảng của Đại Lý.

Lâm Tĩnh Dao nhú mày một cái, thầm nghĩ thật may là mình cải trang tốt, nếu không sợ cũng gặp phải tai ương.

Sau khi trở về hoàng thành, Thuỷ Linh Ương vỗ vỗ vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Đám người đó hình như là người của nàng, cư nhiên lại trùng hợp như thế, ngay thời điểm trầm xuất cung liền hành thích sao?"

Lâm Tĩnh Dao hơi giật mình, nhìn thẳng Thuỷ Linh Ương, hỏi "Ý hoàng thượng là vi thần an bài thích khách?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Haha, nói là tín nhiệm bất quá cũng chỉ như thế thôi." Lâm Tĩnh Dao cười cười, trong lòng không khỏi kìm nén.

"Tĩnh Dao, đợi đến lúc nàng nhận ra nàng rất để ý đến cái nhìn của trầm với nàng, điều đó nói rõ nàng đã yêu trầm." Về mặt Thuỷ Linh Ương rất muốn ăn đòn nói một câu, không thềm để ý đến một đám thị vệ đứng hai bên cửa thành, hung hăng hôn lên đôi môi Lâm Tĩnh Dao, một lúc lâu sau, mới hài lòng buông lỏng tay ra, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Tĩnh Dao, giống như uy hiếp nói "Ánh mắt hôm nay nàng nhìn đại ca, trầm rất không thích."

"Hả?"

"Sau này không cho phép dùng loại ánh mắt đó nhìn chòng chọc người khác, biết không? Nàng, chỉ cần nhìn trầm là được rồi." Thuỷ

Linh Ương nói xong, bỏ đi trước.

Không lâu sau, Ngọc Linh Viễn giục ngựa đến hoàng thành, so với sắc mặt âm áp một khắc trước rõ ràng đã tối tăm rất nhiều, Thủy Linh Ương cũng không giống như lời hứa giống trống khua chiêng đón hấn vào thành, chỉ sai người mở cửa thành để hấn đi vào mà thôi.

Mộ Dung Tuyết và hấn vốn là người quen cũ, nhận được tin lập tức tới trước "tiếp giá", luôn miệng gọi Ngọc Linh Viễn là "Ngọc đại ca".

Cha Mộ Dung Tuyết là Mộ Dung Uyên, cùng với Ngọc Tử Hi là thế giao, hoàng đế hai nước cùng với Mộ Dung Tuyết dĩ nhiên là lưỡng tiểu vô sai. (*lưỡng tiểu vô sai: hai đứa trẻ lúc nhỏ chơi với nhau hồn nhiên.)

Lâm Tĩnh Dao gỡ bỏ râu ria, thay triều phục, lấy thân phận trụ cột một nước tới tẩy trần cho Ngọc Linh Viễn, một phen đóng kịch như thế, cũng khiến Ngọc Linh Viễn không nhận ra.

"Đây hấn là Lâm tể tướng danh vang thiên hạ, ngưỡng mộ đã lâu." Ngọc Linh Viễn phong độ nói một câu, sau đó vung tay áo, sau đó ngồi trong gió rét.

Lâm Tĩnh Dao thấy hấn thay một thân trang phục, nhớ đến bạch y lúc trước đã dính máu, giờ phút này tay áo viền vàng, nhìn cao quý hơn một chút, tóc đen rủ xuống trên vai, có một cảm giác tách biệt với thế gian, thanh thoát như tiên.

Lâm Tĩnh Dao nghĩ đến cũng muốn mị nhãn như tơ ném cho hấn một cái khăn tay, nhưng giờ phút này chỉ có thể hắng giọng một cái,

thi lễ, nói "Hoàng thượng, quá khen."

Uy uy, người ta thỉnh thoảng cũng muốn có chút tư thái của nữ nhi có được không, nhất định phải biểu hiện đàn ông như vậy sao, phong độ như vậy sao?

Thủy Linh Ương khẽ mỉm cười, chào Mộ Dung Tuyết và Lâm Tĩnh Dao cùng ngồi, lại sai người đến vương phủ báo cho Thủy Nguyệt Ngân và Ngọc Linh Liên đến, không lâu lắm, đã thấy Linh Liên công chúa đã làm vợ người ta mà vẫn tinh nghịch như cũ, hô to "Đại ca, ta nhớ ngươi muốn chết", một đường chạy tới, sau đó đánh trên người Ngọc Linh Viễn đang uống trà.

Vị đại ca này cũng ôn hoà, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Ngọc Linh Liên, nói "Xem muội đi, đã làm vương phi của người ta, vẫn không yên tĩnh được."

Ngọc Linh Liên cọt cọt lên cổ Ngọc Linh Viễn, cười khanh khách mấy tiếng, nói "Ngươi là đại ca của ta, ở trước mặt ngươi còn cần mấy thứ quy củ kia làm gì."

Ngọc Linh Viễn cương chiều nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó nhìn Thủy Nguyệt Ngân đang đi đến, nói "Vương gia, mấy năm không gặp, muội muội của trẫm có hơi không nghe lời quản giáo, nếu có chỗ nào không đúng, ngươi cứ nên dạy dỗ nàng."

Thủy Nguyệt Ngân cười một tiếng, nói "Hoàng thượng quá lời, chẳng qua tính tình Liên Nhi hơi trẻ con một chút mà thôi, nhưng là người thẳng thắn thiện lương, ta thích nàng còn không kịp đây."

Ngọc Linh Liên lại đánh lên người Thủy Linh Ương, nói "Nhị ca, huynh xem xem, sao đại ca lại nói giúp người khác chứ."

"Đừng lo, nếu muội đã làm dâu Tây Hạ ta, dĩ nhiên nhị ca sẽ bảo vệ muội, nếu thập cửu thúc đối với muội không tốt, ta cũng chém đầu hắn." Thuỷ Linh Ương nói.

"Hừ, huynh dám!" Ngọc Linh Liên nói xong, đặt mông ngồi xuống ghế đá, sau đó nhảy dựng lên nói "Nhị ca, huynh cố ý đả yển ở ngự hoa viên, hôm nay là mừng mấy rồi, rét chết người."

"Đừng không biết lớn nhỏ, ngồi xuống!" Ngọc Linh Viễn đột nhiên bày ra sắc mặt của huynh trưởng, khiển trách một câu.

"Hừ, nhị ca, giúp ta!" Ngọc Linh Liên lập tức đóng cửa thả chó.

Mọi người cười cười, Lâm Tĩnh Dao lẳng lặng uống vài ngụm trà, nếu không phải do mình thêm thưởng vẻ đẹp của Ngọc Linh Viễn nên nhìn hắn thêm mấy lần, làm sao biết được ánh mắt hắn luôn lưu luyến trên người Mộ Dung Tuyết chứ. Mà Mộ Dung Tuyết dường như cũng cảm nhận được ánh mắt gắt gao kia, luôn vô tình hoặc cố ý né tránh ánh mắt đó.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 28: Theo Đuổi Tâm Tư Của Mình

"Tiểu Tuyết, muội có thai phải không?" Một lúc lâu sau, Ngọc Linh Viễn đột nhiên hỏi.

"Ừ." Mộ Dung Tuyết gật đầu một cái, nặn ra một nụ cười, lại không nhìn ra có bao nhiêu phần vui sướng xuất phát từ nội tâm.

"Thật tốt, mắt thấy nhị đệ cũng sắp làm cha, nói vậy sau này có thể trưởng thành hơn một chút." Ngọc Linh Viễn nói, uống một ngụm trà, trong mắt có cái gì chợt loé lên.

Nét mặt kỳ lạ của hai người không thoát khỏi mắt Thuỷ Linh Ương, hắn chỉ tỉnh bơ uống trà, nhân tiện cười cười, nói "Nghe nói đại ca đã có bốn vị hoàng tử và hai vị công chúa, ngược lại ta còn không theo kịp người, ha ha."

"Người là hoàng thúc mà chưa bao giờ đến Nhan quốc của ta thăm chất nhi của mình một chút, lại muốn kẻ làm đại ca ta chạy tới Tây Hạ gặp mặt người." Ngọc Linh Viễn nói xong, thấy sắc mặt Thuỷ Linh Ương có chút khác thường, hơi ngừng một chút, hỏi "Chẳng lẽ thật sự cả đời này người cũng không đặt chân lên Nhan quốc ta một bước nào nữa sao?"

"Mười mấy năm sinh sống ở Nhan quốc, hôm nay hoàng cung chỉ còn một mình người, ta quay về cũng chỉ tăng thêm thương cảm, hôm nay ta là hoàng đế Tây Hạ, thăm viếng Nhan quốc đã có sứ thần lo, đó không phải là chức trách của ta." Thuỷ Linh Ương nói

xong, nhẹ nhàng vuốt ve ly trà, thở dài một cái, nói "Mặc dù, ta tư niệm mưa bụi mệnh mông ở Giang Nam như vậy, bất quá cảnh sắc kia sẽ không bao giờ... là của ta nữa."

Đúng vậy, từ một khắc Ngọc Tử Hi bức mình làm đế vương Tây Hạ kia, hấn liền vạch ra ranh giới rõ ràng với Nhan quốc, từ đó đối với mảnh đất này nửa điểm tình nghĩa cũng không có.

Cuộc sống của hấn từ nhỏ trải qua ở Nhan quốc, hôm nay đã thành giang sơn của người khác.

Ngọc Tử Hi, con người khiến hấn vừa yêu vừa hận đó, bỏ lại hấn, dẫn theo cốt nhục thân sinh của mình đến Đào Nguyên Hương, từ đó về sau sống ngày tháng nhàn nhã an nhàn.

Nghĩ vậy, Thuỷ Linh Ương cũng đồng tình với Ngọc Linh Viễn hơn, vợ trước của Ngọc Tử Hi cùng thân đệ đệ của mình thông gian rồi sinh con, cho dù hấn từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nhưng trong lòng tự ti và bất an lại lộ rõ.

Cho nên, không phải chỉ có mình bị vứt bỏ.

Lâm Tĩnh Dao nhìn mọi người một cái, đại ca Ngọc Linh Viễn, nhị ca Thuỷ Linh Ương, tiểu muội Ngọc Linh Liên, đệ muội Mộ Dung Tuyết, muội phu Thuỷ Nguyệt Ngân, đột nhiên phát hiện mình là người ngoài, sự phát hiện đột ngột này khiến nàng có cảm giác mình không nên ngồi đây nữa, hết lần này tới lần khác người ta toàn nói việc nhà, vì vậy, người một câu ta một câu cứ thế nói, Lâm Tĩnh Dao một câu cũng không chen vào được, dứt khoát lấy cớ đau bụng, xin cáo lui trước.

Thủy Linh Ương hiển nhiên đối với những chuyện cũ năm xưa cũng không muốn nhớ lại nhiều nữa, vì vậy lấy có còn có tấu chương cần phê duyệt, cũng rút lui.

Lại nói đến Lâm Tĩnh Dao vừa về Tây Noãn Các, liền buồn chán lật xem "Song long ba mươi sáu chiêu", một hồi lại thấy chán, tiện tay ném đi, nhưng lại rơi vào tay Thủy Linh Ương đang đẩy cửa bước vào.

"Ái khanh quả thật là phong nhã mê người." Thủy Linh Ương nhìn cuốn sách một cái, cười nhạo một tiếng, bước tới hỏi "Sao, học được mấy động tác rồi?"

Lâm Tĩnh Dao cào tóc, chuyển đề tài, hỏi "Hoàng thượng, tại sao các tập tranh quan hệ bất chính đều phải đặt tên là xuân cung đồ chứ? Chẳng lẽ là tham khảo cuộc sống thường ngày của hoàng thượng rồi vẽ ra sao?"

"Nàng nghĩ nhiều quá."

"Cũng phải, long thể của hoàng thượng sao có thể tùy tiện cho người ta nhìn chứ."

"Nếu ái khanh muốn nhìn, trăm cũng không phải không thể để nàng xem cho đủ." Thủy Linh Ương nói xong, giả vờ muốn cời thất lưng ra.

"Thần không có hứng thú." Lâm Tĩnh Dao vội vàng cắt ngang điệu bộ của hắn, lại cầm cuốn sách kia lên, nói "Vi thần cũng coi như là xem tranh vô số, đầu có vấn đề mới có thể mua thứ sách chất lượng như vậy, trình độ quá thấp."

Thủy Linh Ương chủ động bỏ qua những phần nghe không hiểu, tiến đến hỏi "Trình độ quá thấp sao, vậy có muốn cùng trầm thử độ khó cao hơn một chút."

Đau lòng.

Lâm Tĩnh Dao chán nản nói, ngoài miệng cũng không khách khí trả lời "Nữ nhân của hoàng thượng không có một ngàn cũng có tám trăm, người muốn cùng ngài thử độ tác mới cũng xếp thành một hàng."

Thủy Linh Ương cũng không nói cười, đi tới mép giường Lâm Tĩnh Dao, nhẹ nhàng ôm nàng nói "Chờ bình định được bọn man di Bắc Đột, nàng lập tức khôi phục thân phận nữ nhi, làm hoàng hậu của trầm đi."

"Vậy ta có thể trở thành kẻ bị mọi người nhắm vào, cuộc chiến của ta rất nhanh sẽ vang dội." Lâm Tĩnh Dao nói xong cười khổ một cái.

"Bằng bản lĩnh của nàng, có thể bị thua thiệt được sao."

"Ta chỉ không thích tranh đấu cùng một đám nữ nhân vì một nam nhân lạm tình, ta cảm thấy không đáng giá." Lâm Tĩnh Dao nói xong không dám nhìn mặt Thủy Linh Ương. Đúng vậy, nếu như cuối cùng có một ngày mình phải trở lại thế giới của mình, vậy thì không nên tạo thành quá nhiều ràng buộc với thế giới này, tránh cho lúc rời đi, sẽ cảm thấy ruột gan đứt từng khúc.

Nam nhân trước mặt bất quá là một xác ướp sống mà thôi, một cỗ nhân.

Trong nháy mắt yên lặng, Thuỷ Linh Ương lại ôm Lâm Tĩnh Dao chặt hơn, nói "Hai phụ hoàng của ta đời này đều chung tình với một người, ta thừa kế huyết mạch của một người, lại được người còn lại nuôi lớn, bên trong cũng không phải một kẻ lạm tình, đời này của trăm chiêu hạnh không quá ba nữ nhân, nhưng chân chính chạm vào chỉ có một mình Mộ Dung Tuyết mà thôi, nếu phải nói lý do, thì bởi vì ta đích xác đã từng rất thích nàng ấy, nhưng là, những năm nay, nàng ấy lại được sủng ái mà sinh kiêu ngạo, chèn ép người khác, các chiêu của nàng ấy trăm đều nhìn thấy, đã mất đi sự ngây thơ của nàng ấy, tình cảm của ta đối với nàng ấy cũng từ từ phai nhạt."

"Vậy tại sao người còn sắc phong nhiều phi tần như vậy?" Lâm Tĩnh Dao hỏi xong, đột nhiên cảm thấy có mùi ghen, đáng tiếc lúc muốn sửa lại, lại thấy trong mắt Thuỷ Linh Ương loé lên tinh quang.

"Vì để kìm hãm đám lão hồ ly trong triều kia mà thôi." Hần trả lời như thế, cúi đầu hôn lên mi tâm Lâm Tĩnh Dao, không có chiếm đoạt và bá đạo, vô cùng dịu dàng.

Chẳng qua là, nàng không thể thất thủ, không thể chìm đắm trong sự dịu dàng lúc này.

Tâm của đế vương, ai dám đảm bảo sẽ kéo dài được bao lâu, hướng chi, hẳn hi sinh hạnh phúc cả đời của nhiều nữ nhân như vậy để đạt tác dụng lung lạc triều thần đồng thời chiếm lấy quyền thế đế vương, người như vậy, sao có thể tin tưởng.

Không phải mỗi nam nhân đều giống Ngọc Tử Hi, cũng như không phải mỗi nữ nhân cũng sẽ trở thành kỳ nữ như Lạc Nhan Tịch.

Ngự hoa viên, tuyết đầu mùa rơi xuống, rớt vào món ăn quý báu trước mặt, rất nhanh liền tan ra.

Thuỷ Nguyệt Ngân và Ngọc Linh Liên đã rời đi, trước bàn chỉ còn lại Ngọc Linh Viễn và Mộ Dung Tuyết vẫn đang lặng lẽ uống trà.

Mấy bông tuyết điểm trên mái tóc đen của Mộ Dung Tuyết, Ngọc Linh Viễn thấy thân thể nàng hơi run run, cởi áo khoác lông cừu trên người mình xuống khoác cho nàng, dặn dò "Muội đã có thai, phải chú ý đến sức khỏe hơn, mau trở về tẩm cung nghỉ ngơi đi."

"Ừ." Mộ Dung Tuyết khẽ cười cười, từ từ đi ở trước.

Bạch y nam tử sau lưng đột nhiên mở miệng hỏi "Kia, những năm nay, hân đối với muội tốt không?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu một cái, xoay người lại nói "Rất tốt, phi tần của hoàng thượng rất nhiều, lại chỉ độc sủng mình ta, cũng coi như Tiểu Tuyết có phúc khí."

"Ừ, vậy thì tốt." Ngọc Linh Viễn cúi đầu cười cười, lắm bầm không rõ "Như vậy ta cũng không hối hận vì đã nhường nàng cho hân."

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng vẫn rơi vào trong tai Mộ Dung Tuyết, chỉ thấy nàng cười một tiếng, nói "Chờ hài tử của ta ra đời, đại ca đặt tên cho nó được không?"

"Ừ, tốt, đương nhiên là được." Ngọc Linh Viễn đồng ý, dịu dàng vuốt ve quanh ly trà, trên mặt nam tử đó có một tia sầu bi, không người nào nhìn thấy.

Ngoại trừ làn đó ra, một tia tối tăm nhanh chóng lướt qua mặt hắn, lại đột ngột hiện lên nụ cười.

Ban đêm, một tầng tuyết mỏng đọng ánh sáng hắt lên khắp đình viện, mang theo một tia sầu bi. Mộ Dung Tuyết kéo áo khoác trường nhung che kín vai, thong thả cô tịch bước tới Đông Noãn Các, hơi do dự, đưa tay gõ cửa phòng, thấp giọng hỏi "Hoàng thượng, tối nay nô tì ngủ ở đây được chứ?"

Hồi lâu sau, bên trong truyền ra tiếng trả lời lười nhác "Trẫm đã ngủ rồi, nàng cũng mau về ngủ đi, hôm nay có tuyết rơi, đất trơn, cẩn thận một chút."

"Nếu hoàng thượng quan tâm đến nô tì, không ngại cho nô tì ở lại một đêm." Mộ Dung Tuyết cơ hồ lên tiếng cầu xin, vẻ phách lối trước đây cũng không có, khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Sau một hồi trầm mặc, Thuỷ Linh Ương nói "Thôi, vào đi, ở ngoài lạnh quá không tốt cho cơ thể."

Mộ Dung Tuyết nghe vậy cười khổ một cái, nghĩ rằng tình cảm mà hắn dành cho mình sợ rằng chỉ còn lại như vậy, nếu đổi lại là lúc trước, hắn sẽ một tay ôm lấy mình vào trong ngực, sau đó xoa hai tay cho mình, đau lòng và tức giận quát mình vài câu.

Mà bây giờ, không bao giờ... có nữa.

Đêm hôm đó, Thuỷ Linh Ương quay lưng về phía Mộ Dung Tuyết mà ngủ, mặc dù hắn vốn cũng không có thói quen ôm nữ nhân ngủ, chẳng qua là tấm lưng ấm áp và duyên dáng đó, tối nay lại cảm thấy lạnh băng như vậy, cùng với ánh trắng ngoài cửa sổ trắng bệch

cùng tuyết trắng, phảng phất như mùa đông năm nay gió lạnh thấu xương.

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao thức dậy, vừa mới ngồi dậy đã nghe có người gõ cửa, vì vậy lười biếng nói một câu "Mời vào."

Người đến là Lý Dung, tuy đã khoác một chiếc áo nhung dài, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà đỏ bừng, rất đáng yêu, trong ngực nàng còn ôm một bộ triều phục màu đỏ.

"Dung phi nương nương?" Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, vội vàng đưa tay che vạt áo trước của mình, nói "Nương nương, người cứ vậy mà bước vào trong phòng của vi thần, sợ rằng truyền ra ngoài sẽ không hay, người xem, có gì thì chờ vi thần mặc y phục chỉnh tề đã-----"

Lý Dung khẽ mỉm cười, bước lên trước, nói "Lâm đại nhân vốn là nữ nhi, cho dù hoàng thượng thấy ta bước vào, cũng không thể trị tội ta và người được."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, vừa định hỏi là bà tám nào dám vạch trần mình, lại thấy Lý Dung cầm bộ triều phục kia đặt lên giường, nói "Mấy ngày nay trong lúc rảnh rỗi, ước chừng theo vóc người của Lâm đại nhân mà may một bộ quan phục, ngài mặc vào thử xem có vừa người hay không, nếu có chỗ nào không vừa, ta sẽ sửa lại một chút cho ngài."

Lâm Tĩnh Dao hoảng hốt, thầm nghĩ nữ nhân này học phú ngũ xa, tài diễm song tuyệt, nếu là nàng ghen ghét chuyện mình với hoàng thượng nhập nhằng không rõ mà nghĩ cách hại mình, sợ là sẽ không đơn giản.

"Chuyện này không thích hợp, nương nương, ngài là chủ tử, sao có thể làm việc này." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cẩn thận sờ sờ mọi nơi trên bộ y phục, chỉ sợ bên trong có giấu độc châm.

Lý Dung dịu dàng cười cười nói "Cũng chỉ làm để cảm tạ ngài hôm đó đã dẫn ta xuất cung tiêu khiển, nào, mặc vào thử một chút đi."

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy lòng dạ mình quá mức tiểu nhân, vì vậy mặc y phục vào, nai nịt gọn gàng xong, nói "Không tệ, rất vừa người, làm phiên nương nương."

Lý Dung lại sửa sang vạt áo giúp nàng, lúc hơi lạnh từ đầu ngón tay chạm vào lòng bàn tay Lâm Tĩnh Dao, chợt rút lại, có chút lúng túng nói "Nhiên không tệ lắm, lâu không khâu thừa may vá, cũng hơi không quen."

Lâm Tĩnh Dao thầm nghĩ dù sao Lý Dung cũng biết mình là nữ nhân, nên cũng không nói gì đến những thứ thụ thụ bất thân kia, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Lý Dung, hà một hơi, sau đó xoa xoa mấy cái, nói "Hôm qua vừa có tuyết rơi, bên ngoài lạnh đến lợi hại, nương nương nếu không có chuyện gì, thì cứ ở đây sưởi ấm một lát đi, chờ bên ngoài mặt trời lên cao hơn một chút, rồi đi cũng không muộn, thần vào triều trước."

Nói xong, vạt áo đã phát phơ ngoài ngưỡng cửa.

Sau lưng, Lý Dung mặt đỏ bừng, nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh Dao đã rời đi, im lặng thở dài một cái.

Mấy lời vừa rời rất đúng lúc Mộ Dung Tuyết đi ngang qua cũng nghe lọt vào tai, chỉ thấy nàng ta nhìn bộ dáng như con khỉ của Lâm

Tĩnh Dao một cái, phong mang trong mắt chợt loé lên, bước vào Tây Noãn Các, cười lạnh một tiếng nói "Tỷ tỷ, muội muội còn tưởng rằng người biết nàng lừa dối người, sẽ cùng đồng lòng với ta chứ, thương thay cho tỷ vẫn còn đem lòng thích kẻ lừa gạt, cũng đúng thôi, dù sao sớm muộn nàng ta cũng trở thành hoàng hậu, người xu nịnh nàng ta cũng phải."

Lý Dung không thềm nghe nàng ta nói nhảm, nhàn nhạt nói "Ta với người không giống nhau, so với việc tranh giành tình nhân, có thể cùng Lâm đại nhân nói đạo lý mới hợp tâm ý của ta."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 29: Ra Về Cao Thâm

Cho đến lúc buổi trưa, Lâm Tĩnh Dao ăn bánh ngọt xong, thông thả bước tới ngự hoa viên, thấy Ngọc Linh Viễn đang cầm một con cờ trầm tư, một lúc lâu sau mới đặt xuống, mà đối diện hắn, cũng không có người đánh cùng.

Cối đời này thật sự có chuyện chỉ có mình với mình đánh cờ a!

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy tò mò, đi tới sau lưng Ngọc Linh Viễn nhìn, lại thấy Ngọc Linh Viễn xoay người lại ôn hoà cười cười với mình, nói "Từ lâu đã nghe danh Lâm đại nhân kỳ nghệ cao siêu, khó có đối thủ, không bằng cùng trầm đánh một ván cờ đi."

Lâm Tĩnh Dao trong lòng hớn hở, lời này không phải là giả, sau khi tới thế giới kỳ lạ này kỳ nghệ của mình đúng là vượt bậc, vì vậy nói "Cũng chỉ hiểu sơ thôi, hoàng thượng chê cười rồi." Nói xong, ngồi xuống, lựa quân đen và quân trắng ra, sau đó hơi trầm tư một chút, rồi đặt xuống một quân.

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, cũng đặt xuống một quân. Đợi đến khi cuộc cờ đã từ từ triển khai, Ngọc Linh Viễn vừa uống trà vừa tiêu sái suy tính cách đi bước tiếp theo.

"Một cuộc cờ chính là một cuộc chiến tranh, vô ý một chút là thua tất cả, cũng giống như, một người có kỳ nghệ tỉ mỉ, suy nghĩ của hắn thường rất rộng, lòng cũng rất kín đáo, Lâm đại nhân, trầm hi vọng giữa chúng ta chỉ là đối thủ cờ vây thôi."

Lâm Tĩnh Dao hơi ngẩn ra, không hiểu nhìn về phía Ngọc Linh Viễn, hỏi "Thứ cho thần ngu độn, không biết lời ấy của hoàng thượng có ý gì."

"Lâm Tĩnh Dao, bất cứ lúc nào cũng không thể lộ ra vẻ mơ hồ, nếu không người khác sẽ thừa cơ mà tiến đánh." Ngọc Linh Viễn nói xong, đặt xuống một quân cờ, tiếp theo cười khẽ một tiếng, đưa tay ăn hết mấy quân đen, lại nghe Lâm Tĩnh Dao cũng cười khẽ một tiếng, nói "Hoàng thượng nói có lý, chẳng qua là vi thần thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt đó rất có thể là để xáo trộn phán đoán của người khác thôi, thí dụ như-----" Nàng nói xong, cũng đặt xuống một quân.

Lúc này Ngọc Linh Viễn mới phát hiện hơn phân nửa thành trì bên mình đã mất, kỳ nghệ của Lâm Tĩnh Dao đúng là rất tinh diệu, từng bước đều như vô tâm, kỳ thực tràn đầy tính toán, cho nên lừa gạt được sự chú ý của mình, lặng lẽ bao vây một nửa đại quân của mình.

"Ha ha, kỳ phùng địch thủ, hay lắm." Ngọc Linh Viễn cười cười, sau đó giơ chén nhẹ nhàng gạt lá trà nổi lên trên, trong mắt có gì đó chột loé, tiếp đó lại đặt ly trà xuống, nói "Cõi đời này có hai loại người thông minh, một loại là toàn bộ cơ trí đều viết lên trên mặt, một loại khác là đại trí giả ngu."

"Phải không, hoàng thượng chính là người trước, còn thần chính là người sau." Lâm Tĩnh Dao nói xong, hai mắt nhìn bàn cờ, bưng ly trà lên khẽ uống một hớp.

Một lúc sau khi bình tĩnh, Ngọc Linh Viễn nhẹ giọng nói "Người sau so với người trước còn đáng sợ hơn."

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng động thật to, tiếp theo là một cô gái kêu đau "Chủ tử, nô tài không tốt, nô tài biết sai rồi."

"Biết sai rồi? Chẳng lẽ người không có mắt sao? Có biết tơ lụa này bao nhiêu tiền không, mạng chó của người cũng dám đạp lên váy của bản cung, ta đánh chết người!" Một giọng nữ kêu lên, tiếp đó lại là tiếng tát vang lên một tràng.

"Chủ tử, chủ tử, nô tài biết sai rồi." Tiểu cung nữ đáng thương kêu thảm.

Ngọc Linh Viễn vẫn vừa uống trà vừa sửa lại bàn cờ như cũ, hết thấy đều coi như không nghe thấy, chẳng qua Lâm Tĩnh Dao lại đột nhiên đứng dậy, bước qua bên đó, nhìn vẻ mặt xinh đẹp nhưng hung bạo của Du phi Du Yến Nhi, tự tiểu phi tiểu hỏi "Nương nương làm cái gì vậy, nha đầu kia bất quá chỉ đạp xiêm y của ngài một chút thôi, ngài không vui thì bắt nàng ta đi giặt là được rồi."

Du Yến Nhi nhướn mi, thấy rõ kia là nam sủng của hoàng thượng, nhất thời lại càng không vui, the thé kêu "Lâm đại nhân, bản cung bất kể người ở trên giường nịnh nọt thụ sủng thế nào, nhưng người cuối cùng cũng là triều thần, chuyện hậu cung không tới phiên người nhúng tay!"

Nữ nhân trời sinh kiên cường nhất chính là lời nói ác độc, Lâm Tĩnh Dao thấy nàng ta chẳng khách khí như thế, liền tiếp phát ra tiếng cười châm chọc, lại cột nhả vuốt tóc, nói "Nương nương nói vậy, vi thần bất quá là sủng nhi trên long sàng của hoàng thượng thôi, không có gì thổi chút gió bên tai mà thôi, ví dụ như nói với hân hôm nay Du phi nương nương đối với thần độc mồm độc miệng, làm

tổn thương tôn nghiêm của vi thần thì không tính, mà ngay cả hoàng thượng cũng bị giễu cợt một phen."

"Người!" Sắc mặt Du phi tối sầm, đang muốn lên tiếng, lại thấy cách đó không xa có bóng dáng hồng y chớp động, tay áo rồng viền vàng dưới ánh mặt trời càng lấp lánh rực rỡ, vội vàng ngừng nói, sửa sang lại dung mạo, nhẹ nhàng cúi người, nói "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Thuỷ Linh Ương đi tới, cũng không quan tâm đến Du phi, mà cười khế với Lâm Tĩnh Dao, nói "Tại sao ái khanh phải tự chửi bới mình khổ sở như vậy."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, thầm nghĩ tên đế quân yêu nghiệt này chẳng lẽ không muốn bỏ qua cái thứ quan hệ mập mờ kia với mình, trong lòng lại rung động, lại nghe Thuỷ Linh Ương nói "Nói điều thị phi sau lưng người khác cũng không phải là tính cách của nàng, cùng lắm là nàng chỉ ở trên giường hiến thân thụ sủng mà thôi."

Ta muốn hành thích hoàng thượng có được không!

Lâm Tĩnh Dao hận đến nghiến răng, lại nghe Thuỷ Linh Ương nói với Du phi "Yến Nhi, cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi, trong cửa hàng tơ lụa của Lâm ái khanh cái gì cũng có, nếu nàng xót cho y phục trên người, vậy thì để nàng ấy chuyển tới cho nàng vài cây vải lụa là được rồi."

Du Yến Nhi không dám có ý kiến, chỉ đành phải hé miệng, đáp một tiếng "Dạ", sau đó nhìn tiểu nha đầu mặt vẫn còn nước mắt kia một cái, nói "Nếu không còn chuyện gì, nô tì xin cáo lui trước, Minh Nhi, chúng ta đi."

"Khoan đã." Lâm Tĩnh Dao kêu một tiếng, sau đó nói với Thuỷ Linh Ương "Hoàng thượng, vi thần ở tạm trong cung, bên người ngay cả một nha đầu để sai vặt cũng không có, nếu có thể, thì kính xin hoàng thượng đem Minh Nhi tặng cho vi thần được không? Trong cung của nương nương hẳn cũng không thiếu người."

Thuỷ Linh Ương mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sau đó nhìn về phía Du Yến Nhi sắc mặt càng thêm khó chịu, hỏi "Ái phi có đồng ý bỏ thứ mình yêu thích không?"

"Lâm đại nhân đã nói như thế, nếu nô tì không đưa người thì chẳng phải là quá hẹp hòi sao." Du phi yếu ớt nói một câu, sau đó ánh mắt không tốt nhìn Minh Nhi một cái, nói "Đi đi, khó có được Lâm đại nhân để mắt, coi trọng người."

Minh Nhi đỏ mặt, đáp một tiếng "Vâng", sau đó đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng nói "Nô tài đa tạ Lâm đại nhân che chở."

Cách đó không xa, Ngọc Linh Viễn hứng thú đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh Dao, rì tai nói "Trẫm đánh giá cao người rồi."

"Có ý gì?" Lâm Tĩnh Dao nhướn mày.

"Người như người, căn bản không làm được đại sự." Ngọc Linh Viễn nói xong, đối diện với cặp mắt Thuỷ Linh Ương, mỉm cười, môi anh đào hé mở, hỏi "Sao, nhị đệ, ta chỉ đụng vào sừng thần của người một chút, người sẽ không đến nỗi ghen chứ?"

Thuỷ Linh Ương chỉ cười cười, không lên tiếng.

Ấn tượng tốt của Lâm Tĩnh Dao đối với Ngọc Linh Viễn cũng biến mất sạch, xoay người lại nhìn nam nhân kia một cái, nói "Ở quê của ta, có một câu là học theo Hàm Đan, dùng để hình dung hoàng

thượng là đúng nhất." (*học theo Hàm Đan: học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có (thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rờm))

"À? Giải thích thế nào?" Ngọc Linh Viễn đưa tay vuốt sợi tóc bị gió thổi tung.

"Chỉ có thể tự nghĩ, không thể nói ra." Lâm Tĩnh Dao nói xong, khẽ mỉm cười, đúng là, nam nhân này một lòng bắt chước Ngọc Tử Hi, ngoại trừ tạo hình bên ngoài có mấy phần tương tự, phong độ, nói năng, nội hàm, chỗ nào hẳn cũng học được một chút, nhưng mấu chốt chính là, Ngọc Tử Hi vĩnh viễn sẽ không cố ra vẻ cao thâm, chỉ biết nói nhảm!

"Nếu không còn chuyện gì, thần cũng xin cáo lui trước." Lâm Tĩnh Dao nói xong, đi thẳng về Tây Noãn Các, vừa mới đẩy cửa bước vào, lại thấy Phi Nhi của Hoa Ninh Cung đi tới, cúi chào, nói "Đại nhân, nương nương nhà chúng ta mời ngài đến Kính Thủy Hồ dùng trà."

"Ồ?" Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, thầm nghĩ không biết Mộ Dung Tuyết muốn chơi trò quỷ gì, chẳng lẽ muốn đẩy mình xuống hồ cho chết chìm sao? Hừ, mình bơi cũng không tệ lắm, chắc không chết được, nhưng trời hơi lạnh, nếu rơi xuống nước sợ là phải thay lông mất, vì vậy cân nhắc xong, nói "Quay về nói với nương nương của người, ta không khỏe, nghỉ ngơi trước."

Phi Nhi cắn cắn môi, nói "Chủ tử nói, nếu không mời được ngài, ta sẽ bị phạt quỳ gối trong sân hai canh giờ, Lâm đại nhân, nếu ngài

có thể, coi như ta van xin ngài, ngài liền đi qua đó đi."

Khoé mắt Lâm Tĩnh Dao co quắp, cuối cùng là không đành lòng, thầm nghĩ cùng lắm thì cách xa Mộ Dung Tuyết một chút, không tin nàng ta có thể đả thương được mình, vì vậy đáp một tiếng, liền đi về phía Kính Thủy Hồ. Cách đó không xa, Mộ Dung Tuyết khoác áo choàng kín vai, thân hình đơn bạc đứng bên bờ, nước trà ở trên bàn thấp bên cạnh đã sớm lạnh băng.

Một màn kia, khiến người ta thương cảm cho cảnh hồng nhan cô quạnh.

Nữ nhân đã từng một mình nhận ngàn vạn sủng ái này, thật ra có lý do để hận mình.

Lâm Tĩnh Dao hít một hơi, đi lên phía trước, khom người nói "Thần tham kiến Tuyết phi nương nương."

"Người đã đến rồi." Mộ Dung Tuyết xoay người lại cười cười, căn dặn Phi Nhi "Đổ nước trà đi, ngâm một bình trà khác mang tới đây."

"Vâng." Phi Nhi đáp một tiếng rồi lập tức đi pha trà, trên bờ chỉ còn lại hai nữ nhân mang tâm tư hoặc hữu hoặc vô ở đó.

Hồi lâu sau, Mộ Dung Tuyết thả dậm cười cười, nói "Lâm đại nhân, ta biết, thực ra người là người tốt, giống như hôm nay người lo cho Phi Nhi mà đồng ý lời mời tới đây."

Lâm Tĩnh Dao cứng đờ, tiếp đó cười một tiếng, nói "Nương nương quá khen."

"Bản cung vẫn luôn biết, người tiếp tế dân chúng, làm quan thanh liêm, là một người hiếm có, lúc trước, ta thật ra rất kính nể người,

không, hiện tại cũng vậy." Mộ Dung Tuyết nói xong, hơi do dự, lại nói "Kể cả lần trước, ta phái bọn người Nguyễn Tiểu Lục ám sát người, thật ra trong lòng người cũng biết rõ ràng. Người vốn có thể nắm với hoàng thượng, để hấn trị tội ta, nhưng đúng là người vẫn bỏ qua cho ta."

Lâm Tĩnh Dao chỉ trầm mặc, lại nghe Tuyết phi nói "Nhưng, ta cũng hận người, cả đời người có thể ký thác nơi quan trường, có thể sống cuộc sống thoải mái, khác với người, ta chỉ có thể trông cậy vào hoàng thượng. Hấn có tam cung lục viện, nữ nhân xinh đẹp hơn ta nhiều không đếm xuể, ta mỗi ngày trôi qua đều phải lo được lo mất, chỉ sợ một ngày kia, hoàng thượng không còn sủng ái ta nữa, ta dùng hết thủ đoạn, làm hết chuyện xấu, cũng bởi vì ta còn muốn giữ hoàng thượng lại, biết rõ không thể nào yêu cầu một vị đế vương chung tình với mình... nhưng... Cuối cùng, ta cũng chỉ là muốn ngồi lên vị trí hoàng hậu, là đã có thể an tâm, lúc đầu, ta có thể tự cho mình có thể lấy được thân phận chính thê của một nam nhân. Nhưng hôm nay, hoàng thượng hiển nhiên lại coi trọng người hơn."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 30: Từ Quan

Lâm Tĩnh Dao nhất thời không nói được gì, mình tuy là vô tâm với ngôi vị hoàng hậu, nhưng đích xác có hiềm nghi làm tiểu tam, đang do dự không biết nên nói tiếp như thế nào, lại nghe Mộ Dung Tuyết chuyển đề tài, hỏi "Ta xin hỏi người, trong lòng người có hoàng thượng hay không?"

"A?"

"Người yêu hoàng thượng sao?" Mộ Dung Tuyết nhìn thẳng vào mắt Lâm Tĩnh Dao hỏi.

Hơi do dự một chút, Lâm Tĩnh Dao nói "Yêu."

Đối với tình cảm, nàng sẽ không che che giấu giấu. Mặc dù không biết mình sao lại yêu người đáng ghét như vậy, nhưng trong lòng, dường như có sự mềm mại mà cô gái nên có.

"Đúng vậy, cõi đời này làm sao có thể có nữ nhân kháng cự được hẳn, năm đó vốn là Ngọc đại ca cũng có ý với ta, nhưng cũng giống như người, ta hết lần này tới lần khác đều rơi vào cái bẫy ngọt ngào hấp dẫn kia của hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết nói xong, cười nhạt.

Lâm Tĩnh Dao mấp máy môi, nghĩ thầm hoàng thượng kia chẳng bao lâu sau cũng sẽ tạo ra cái bẫy ngọt ngào cho mình, bất quá chỉ là đùa giỡn mình thôi.

Sau chốc lát trầm mặc, Lâm Tĩnh Dao nói "Ta sẽ không tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu với ngươi, sau này cũng sẽ lấy thân phận triều thần mà đặt chân vào triều đình, so với việc tranh giành tình nhân, thực sự ta thích quan trường hơn."

"Không đâu, chung quy nữ nhân cả đời cũng sẽ cần một người đàn ông." Mộ Dung Tuyết nói xong, buồn bã cười một tiếng, nói "Lâm đại nhân, ta đã mất đi rất nhiều rồi, không quan tâm đến chuyện mất nhiều hơn chút nữa, chẳng qua là, kẻ gây tội như ngươi, nên vì cuộc đời ta mà chôn theo." Dứt lời, không đợi Lâm Tĩnh Dao ngăn cản, nàng ta đã nhảy vào trong hồ nước lạnh như băng kia, làm vỡ một miếng băng mỏng.

"A----" Cách đó không xa, Phi Nhi nhìn thấy màn này, hét lên thất thanh, bình trà trong tay cũng rơi xuống đất, vội vàng vọt tới bên bờ, lại thấy Lâm Tĩnh Dao tung người nhảy xuống, ở trong hồ nước lạnh thấu xương mòm mẫm, kéo Mộ Dung Tuyết lên, lạnh đến mức chết lặng, há miệng run rẩy nói "Mau, truyền, truyền, thái y."

Dứt lời, cắn răng bế Mộ Dung Tuyết nên, run rẩy đi về phía Hoa Ninh Cung.

Cách đó không xa, Lý Dung tiến lên đón, hỏi "Đây là chuyện gì?" Vừa dứt lời, nhìn xuống phía dưới của Mộ Dung Tuyết, hô nhỏ một tiếng, nói "Không xong, sợ là Mộ Dung Tuyết xảy thai."

Máu nhuộm đỏ quần Tuyết phi, từ từ loang ra, nữ nhân hôn mê mặt không còn chút máu, giống như dấu hiệu đã không còn sinh mạng.

Vừa đến Hoa Ninh Cung, Lâm Tĩnh Dao luống cuống tay chân cời y phục cho Mộ Dung Tuyết, lau lau một hồi rồi quần vào trong

chăn, sau đó sai người đốt lò sưởi lên, còn mình và Lý Dung thì một trái một phải xoa bóp cơ thể cho nàng ta, thông huyết.

Chuyện này trong nháy mắt đã vỡ lở ra, Thuỷ Linh Ương cùng thái y một trước một trước một sau vọt vào trong tấm cung, hai người song song nhào tới trước giường, một người vội vã bắt mạch, một người thất hồn lạc phách hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra.

"Hoàng thượng, xin ngài nén bi thương, hoàng tử đã không còn." Lý Dung nói xong, nhìn Lâm Tĩnh Dao vẫn còn run run, nói "Lâm đại nhân, ngài đi sưởi lửa trước đi, kéo bị cảm."

Lâm Tĩnh Dao không đáp lại, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía nữ nhân đang hôn mê, không biết tất cả sai lầm này có phải là do mình hay không.

Đợi đến khi Mộ Dung Tuyết tỉnh lại, mệt mỏi quét mắt nhìn mọi người một cái, tiếp theo lại nhắm mắt, hai hàng nước mắt theo khoeo mắt lăn xuống.

"Lâm đại nhân, đẩy ngã ta rồi lại cứu ta lên, vốn chỉ là muốn trừ đi hoàng tử trong bụng ta hay sao, vì sao không giết luôn cả ta đi." Nàng ta sâu kín nói.

Quả nhiên, đây mới là ván cờ cuối cùng của nàng ta sao?

Lâm Tĩnh Dao trầm mặc không nói gì, mọi người vẻ mặt hoài nghi, hồi lâu sau, nghe Thuỷ Linh Ương hỏi "Vì sao không trả lời, chẳng lẽ thật sự nàng đã đẩy Tuyết phi xuống sao?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn cặp mắt nhắm chặt trên giường kia, nữ nhân mang vẻ mặt tuyệt vọng kia, nói "Nương nương đánh cuộc chính là sự tín nhiệm của hoàng thượng, muốn xem hoàng thượng tin người

nào hơn, nếu như ngài lựa chọn tin lời của nàng ấy, thì thần giải thích cũng chỉ là giải thích thôi."

"Trẫm muốn chính miệng nàng nói ra, có phải nàng đẩy nàng ấy xuống hay không?" Thuỷ Linh Ương túm chặt cổ tay Lâm Tĩnh Dao hỏi.

Lâm Tĩnh Dao ánh mắt sắc bén nhìn về phía Thuỷ Linh Ương, nói từng chữ một "Không phải, chính là nàng ấy tự nhảy xuống."

"Haha, hôm nay người đang nhận được thánh sủng, đương nhiên hoàng thượng sẽ tin lời người, nhiều năm cùng ngài đầu gối tay ấp bất quá cũng không hơn được nữ nhân như người xảo ngôn mị hoặc." Mộ Dung Tuyết nói xong, từ dưới gối moi ra một cái kéo đâm thẳng vào ngực mình.

"Nàng làm gì vậy?" Thuỷ Linh Ương chớp lấy cây kéo, trong mắt tràn đầy tức giận.

"Hoàng thượng, nô tì nói người thật sự không tin sao?" Mộ Dung Tuyết thất thanh khóc rống lên, nắm vạt áo Thuỷ Linh Ương nói "Cho dù là ta muốn tự sát, nhưng hài tử trong bụng là long mạch của hoàng thượng, nô tì cho dù không hiểu được điều này, cũng không thể tự tìm cái chết, người phải tin ta, phải tin ta." Nói xong, tinh thần nàng ta lại kích động, vẻ ngoài điên cuồng, chỉ vào Lâm Tĩnh Dao nói "Ả muốn hại ta, muốn trả thù ta, hoàng thượng, người phải cứu ta."

Diễn thật là hay. Lâm Tĩnh Dao suýt chút nữa đã tặng nàng ta vài cái vỗ tay khen hay, nữ nhân này, vì sao luôn khiến cho người ta vừa thương vừa hận chứ.

Nếu như đổi lại mình là Thủy Linh Ương, đối mặt với một nữ nhân tuyệt vọng đến tê tâm liệt phế như vậy, nhất định sẽ lựa chọn tin tưởng nàng ta, dù sao thì làm vợ chồng nhiều năm, Thủy Linh Ương cũng từng nói với mình là đã từng rất thích nàng, về phần hiện tại, ai có thể nói là không yêu chứ.

"Phi Nhi, lúc ấy người nhìn thấy hết mọi chuyện, người đến nói xem, Tuyết phi nương nương có phải do ta đẩy xuống không." Lâm Tĩnh Dao chuyển mắt nhìn Phi Nhi, lại thấy nha đầu kia cắn môi, đồng tình nhìn nữ nhân trên giường một cái, nói "Là, là Lâm đại nhân người đẩy nàng ấy xuống, là người hại hoàng tử trong bụng nương nương nhà ta và nàng ấy." Nói xong, nước mắt tuôn xuống.

Phi Nhi không phải là Bích Nhi, không có tâm tư sâu như vậy, hôm nay hãm hại mình như thế, bất quá là muốn bảo vệ chủ tử của bản thân mà thôi, Lâm Tĩnh Dao không có ý muốn phát giận với nàng ấy, thở dài một cái, quỳ xuống, nói "Vi thần tự biết khó có thể rửa sạch tội danh, chẳng qua là thần tuyệt không nói dối, cho nên, sẽ không nhận tội."

Lý Dung hơi trầm ngâm, quỳ xuống theo, nói "Hoàng thượng, nếu Lâm đại nhân muốn hại Mộ Dung Tuyết, dứt khoát đã cho nàng ấy chết đuối là tốt rồi, cứ nói nàng ấy trượt chân rơi xuống nước, mình không biết bơi, không thể cứu nàng ấy, làm sao phải chịu cái lạnh thấu xương vớt nàng ấy lên, như vậy chẳng phải là cho nàng ấy cơ hội cáo trạng mình hay sao, theo nô tì thấy, Lâm đại nhân tuyệt đối là xuống nước cứu người, không phải là hại người."

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết đột nhiên sáng như tuyết, giống như đao cắt quát Lý Dung, cắn răng hỏi "Tỷ tỷ, vì sao phải năm lần bảy lượt che chở Lâm Tĩnh Dao, nàng ta đến tột cùng đã cho người cái gì?"

Lý Dung lắc đầu một cái, nói "Ta chỉ là tin tưởng con người của Lâm đại nhân, nhưng ta, không tin người, bởi vì người đã từng dùng thủ đoạn dối phó với nữ nhân trong hậu cung, ta đều nhìn thấy, khó có thể nói rằng người rơi vào bước đường cùng, cá chết lưới rách."

"Được, được, ta mới là người xấu, Lâm Tĩnh Dao nàng ta mới là quân tử chân chính, các người cứ tiếp tục thiên vị nàng ta đi, tiếp tục bị nàng ta lừa dối đi." Mộ Dung Tuyết nói xong, cười thấp mấy tiếng, nói với Thuỷ Linh Ương "Hoàng thượng, ban thưởng cho nô tì cái chết đi, nô tì đã không còn muốn sống nữa."

Những lời này thật sự xuất phát từ chân tâm, nếu như không huỷ diệt được Lâm Tĩnh Dao, nàng liền tự sát.

Đã từng yêu thương, nào ai có ngờ sẽ rơi vào kết quả như thế.

"Đủ rồi." Thuỷ Linh Ương vốn là đau lòng cho cốt nhục, mắt lại thấy hai bên cãi vã như thế, nhất thời phiền muộn, phát phát tay, nói với Lâm Tĩnh Dao "Nàng đi xuống trước đi, chuyện này trẫm sẽ điều tra kỹ."

"Vâng." Lâm Tĩnh Dao đáp một câu, đứng lên, chợt cảm thấy người mất thăng bằng, sau đó ngất xỉu.

Lúc nửa đêm, bởi vì Lâm Tĩnh Dao cảm thấy rất khó chịu, đưa tay lên sờ thấy khăn bông thấm nước trên trán, mượn ngọn đèn dầu mà nhìn rõ người đang chăm sóc bên giường mình, không phải là Minh Nhi, hẳn là Lý Dung.

Cố gắng mấy lần, đang muốn đứng dậy, lại đánh thức Lý Dung, nữ nhân kia vội vàng đưa tay ấn mình xuống, nói "Lâm đại nhân, ngài nằm xuống đi, ban ngày bị nhiễm lạnh, sốt đến lợi hại đấy."

"Làm phiền nương nương hạ mình tới chăm sóc ta rồi, cứ để mặc vi thần, ngài về nghỉ ngơi trước đi, ta ngủ một giấc, ngày mai là khỏe." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Không sao đâu, ta rót cho ngài chén nước." Lý Dung nói xong, rót cho Lâm Tĩnh Dao một chén nước sôi để nguội, sau đó đút cho nàng uống xong, lại giém góc chăn cho nàng, nói "Ngài nghỉ ngơi cho tốt đi, cũng đã hạ sốt rồi, ta trở về tẩm cung trước, ngày mai lại quay lại thăm ngài."

"Hôm nay, đa tạ nương nương đã ra mặt cho ta." Lâm Tĩnh Dao nhỏ giọng nói một câu, nhìn bóng dáng Lý Dung rời đi, nhẹ giọng nói "Chỉ còn người đối tốt với ta."

Đêm hôm đó, gió lạnh thổi từng cơn, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy lúc lạnh lúc nóng, dường như là lại sốt.

Lần đầu tiên cảm thấy, mình vốn cô đơn như vậy.

Có lẽ Mộ Dung Tuyết nói rất đúng, nàng cuối cùng vẫn cần một người đàn ông, thật ra thì suy nghĩ một chút, trong thế giới này nàng là ngoại tộc, nàng chỉ cần một chút ấm áp mà thôi.

Mà nam nhân thích quấy nhiễu đó, tối nay lại canh giữ ở bên cạnh kẻ khác.

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao luôn luôn lười biếng lại mang bệnh mà vẫn vào triều, cố gắng để cho mình nhìn qua cũng không tiều tụy lắm, hơn nữa còn phân tích chuyện Tây Hạ liên minh với Nhan quốc chống lại Bắc Đột, thậm chí không tiếc đắc tội chúng đồng liêu, công kích lên án, hệ thống của ba tỉnh sáu bộ đều bị nàng quy hoạch lại.

Một khắc kia, Thuỷ Linh Ương tinh thần cũng đồng dạng không tốt cứ nhìn nàng như vậy, mơ hồ cảm thấy nữ nhân này giống như đang dùng hết toàn bộ sinh mạng cuối cùng của mình, cố gắng hoàn thành mọi chuyện, phẳng phất như, làm xong tất cả, nàng liền chuẩn bị biến mất khỏi thế giới này.

Cuối cùng, nghe nàng nói "Hoàng thượng, số tiền cụ thể thần có bao nhiêu, thần cũng không rõ lắm, nhưng, để lại một trăm ngàn lượng xây trường học, cho con nhà nghèo đi học, còn thừa lại, toàn bộ tịch thu đi, làm quân lương cũng tốt, giúp nạn dân thiên tai cũng được, toàn bộ giao cho hoàng thượng xử trí."

Đợi đến khi chúng đạ thần kinh nghi bất định bãi triều, chỉ còn lại Lâm Tĩnh Dao đứng ở trước điện nhìn Thuỷ Linh Ương.

"Hoàng thượng, xin cho vi thần trình lên đơn từ chức, từ quan hồi hương." Lâm Tĩnh Dao quỳ xuống, hai tay giơ lên đơn từ chức mình đã viết xong từ sáng sớm.

Lần này, nàng quyết ý rời đi.

Người đàn ông này không chỉ là trượng phu của rất nhiều nữ nhân, còn là chúa tể của lê dân bách tính khắp thiên hạ, hán thuộc về người đời, không thể nào thuộc về sở hữu của một mình nàng.

Mà nàng, nếu như một ngày kia thật sự sẽ trở lại thế giới của mình, vậy không bằng rời đi sớm, đợi đến lúc từ biệt thế giới này, có thể bớt đi một chút đau khổ.

Trầm mặc hồi lâu, thái giám bên cạnh Thuỷ Linh Ương đảo mắt mấy cái, cẩn thận nhìn sắc mặt Thuỷ Linh Ương, hỏi "Hoàng thượng, có cần nô tài trình đơn từ chức lên không?"

"Không cần." Thuỷ Linh Ương khoát tay, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, nói "Nàng, hoặc là tiếp tục vào triều làm quan, hoặc là từ quan làm hoàng hậu, không có lựa chọn thứ ba. Trẫm, sẽ không để nàng rời đi."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 31: Nổi Lại Tình Xưa

Mắt nhìn thẳng vào nhau thật lâu, hấn không nói, nàng cũng không nói.

Hấn muốn thấy một chút không đành lòng từ trong mắt nàng

Mà giờ khắc này nàng chỉ muốn khắc chặt hấn vào trong lòng, thế thôi.

Hồi lâu sau, Lâm Tĩnh Dao thấy cánh tay có chút không thoải mái vì thế thu hồi rồi từ giả, nói:

“Hoàng thượng, ngài nói ngài nhớ nhung mưa bụi mênh mông ở Giang Nam, vi thần từ quan rồi sẽ thay ngài đi hồi ức một phen”

“Người không được đi” Thủy Linh Ương nói

“Lòng vi thần đã không còn ở triều đình, ngài cần gì phải làm khó ta, ta cũng không muốn làm chim trong lồng đâu” Xa xa, Lâm Tĩnh Dao cười khổ, nhìn vào cặp mắt vừa giận vừa thương kia

“Vậy thử chuyển dời tim của nàng lên người Trầm đi” Thủy Linh Ương nói xong, vươn người đứng dậy, đi tới tiền điện, quỳ trên mặt đất mà kéo Lâm Tĩnh Dao vào lòng, nhẹ giọng nói, “Dao Nhi, Trầm không thể không có nàng, trước kia nghe tin nàng đã bỏ mạng, Trầm đã tiếc hận thay quốc gia này, Tây Hạ thiếu đi một hiền thần, một nhân tài. Nhưng hôm nay, nếu nàng không ở lại, Trầm sẽ tự mình

tiếc hận, vì đã không tìm cách giữ nàng. Trẫm từ trước tới nay, lời nói tuy có chút lỗ mǎng, nhưng đều là xuất phát từ thâm tâm, đời này chỉ có nàng là người ta nói yêu, những người khác cùng lắm là thích mà thôi”

Hà tất phải dây dưa, vướng mắc nhiều như thế.

Về mặt Lâm Tĩnh Dao ảm đạm, đang muốn thoát khỏi, lại bị ôm chặt hơn. “Trẫm biết nàng là nữ tử, nếu như không muốn thành phi tần, Trẫm sẽ không bức hôn nàng. Nhưng nếu một ngày kia, nàng nguyện ý hạ mình chiếu cố, ta hi vọng nam nhân có tư cách cưới nàng sẽ là ta, nhưng mà bây giờ, dù nàng làm thương nhân hay triều thần, cũng đừng giữ khoảng cách quá xa với Trẫm”

“Hoàng thượng”____

“Trẫm cho phép nàng gọi tên Trẫm”

“Thủy Linh Ương, ta hiểu. Chỉ là” Lâm Tĩnh Dao bị hán ôm chặt đến khó chịu, mạnh tay đẩy hán ra, thở hổn hển, điều chỉnh lại tâm tình đang phập phồng, nói “Thần xin nghỉ mấy ngày, sau này sẽ không ở lại trong cung nữa, ta thân là một thần tử, ở trong cung sẽ gây ra phiền phức, miệng lưỡi người đời, dễ dàng gây ra thị phi, vẫn là quay về Lâm phủ tự do tự tại.”

“Ngộ nhớ đám dư nghiệt của Đại Lý kia tìm nàng gây rắc rối thì sao?”

“Thần nếu đã là Trưởng công chúa Đại Lý, gánh trách nhiệm giúp họ phục quốc, họ sẽ không ra tay với thần, huống chi vốn dĩ thần đã có biện pháp chu toàn”

“Nàng thực sự là Trưởng công chúa Đại Lý”? Thủy Linh Ương thấy Lâm Tĩnh Dao nói tới con dân của mình một cách nhẹ nhàng như thế, lại có chút không tin.

“Lâm Tĩnh Dao là ai, hôm nay ta chính là người đó” Lâm Tĩnh Dao nói xong, lão đảo đứng lên, lễ thân thể sőt cao về Tây Noãn các, thu thập một chút hành lý, nói với Minh Nhi: “Nếu Hoàng Thượng đã phân người cho ta, thì bây giờ người theo ta hồi phủ”

Tiểu nha đầu ngẩn ra, ngay lập tức cực kỳ vui mừng, nói: “Quá tốt rồi, ra bên ngoài tự do tự tại hơn so với trong cung nhiều”

Đang nói, chợt thấy Lý Dung đi vào. Thấy Lâm Tĩnh Dao đã dọn dẹp xong xuôi hành lý, nàng mở lời, hỏi: “Lâm đại nhân chuẩn bị rời cung sao?”

“Ừ, chính là trở về tránh gió, cũng tránh cho Tuyết phi nương nương đỡ ngứa mắt” Lâm Tĩnh Dao nói xong, tháo chiếc vòng kim tuyến trên cổ tay ra, phía trên treo một con heo nhỏ, nhìn sinh động đáng yêu

“Cái này là quà tiễn biệt cho nương nương, ở trong thâm cung này, cũng chỉ có nương nương là thật lòng thật dạ đối đãi với ta” Nói xong, Lâm Tĩnh Dao đeo chiếc vòng lên cổ tay Lý Dung, chỉ vào con heo nhỏ, nói: “Trong thiên hạ chỉ có một, là tự ta chế tạo, có lẽ là không phù hợp với phẩm vị đại chúng, cho nên vẫn không mở rộng phát triển, hy vọng nương nương không chê mà nhận lấy”

Lý Dung vuốt cái bụng nuột nà của heo nhỏ, nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Rất thú vị, chỉ là _____” nàng ngẩng đầu hỏi Lâm Tĩnh Dao: “Lâm đại nhân, có phải ngài đi sẽ không trở về nữa?”

“Sẽ không, thần đi buôn bán sắm sửa, chuẩn bị một chút rồi sẽ quay về triều đình” Lâm Tĩnh Dao nói xong, lão đảo đi ra khỏi Tây Noãn các, xoay người nhìn khuôn mặt sầu khổ của Lý Dung cười cười, vỗ vỗ vào quan phục, nói: “Nương nương, người làm quần áo quả thật vừa vặn, thời gian qua, cảm tạ người đã săn sóc”

Lý Dung có chút sầu não, cố làm ra vẻ mặt tươi cười: “Lâm đại nhân bảo trọng”

Sau đó, Lâm Tĩnh Dao ngồi xe ngựa hồi Lâm phủ

Trong cung Hoa Ninh, Mộ Dung Tuyết hai mắt vô hồn, ngón tay tái nhợt nhẹ nhàng xoa lên bụng, nơi đó cái gì cũng không có, ngay cả lòng của mình cũng đã trống rỗng rồi

Thủy Linh Ương cuối cùng vẫn không làm Lâm Tĩnh Dao tổn thương, hấn yêu nàng, lựa chọn tin tưởng nàng, mà bản thân mình, chẳng qua là một đối tượng đáng thương của hấn mà thôi.

“Ha ha” Nàng chợt cười vài tiếng, lại đem cây kéo dưới gối ra, rù rì nói: “Đừng sống trên đời mất mặt xấu hổ, không phải hôm nay mọi người đều nhạo báng ngươi sao”

Phía ngoài cung, Ngọc Linh Viễn vuốt ve cây cột dài màu đỏ, nhẹ giọng nói: “Mới vào trong cung nhiều nhất có hai ngày, thật đúng là không có ít chuyện đấy”

Nói xong, hấn bước vào cửa, tiểu thái giám và cung nữ hai bên hành lễ, không biết có nên ngăn hấn hay không

Phải nói hấn tuy rằng là Hoàng đế Nhan quốc, nhưng mà lấy tư cách Đại ca, ra vào tầm cung của đệ muội một cách tùy ý chung quy vẫn là không thích đáng.

Mọi người đang chần chờ, lưỡng lự làm thế nào để khuyên hấn, chợt nghe Ngọc Linh Viễn cực kỳ tức giận hô một tiếng: “Nàng đang làm cái gì?” sau đó thấy nam nhân kia từng bước đi lại gần Mộ Dung Tuyết, đoạt lấy cây kéo nàng định cắt cổ tay, oán hận nói: “Tùy tiện tự sát như vậy, nàng thật là không có một chút tiền đồ”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu òa khóc, vừa hỏi: “Đại ca, ta nên làm cái gì?” vừa cọ xát nước mắt nước mũi lên áo Ngọc Linh Viễn

“Tiểu Tuyết” Ngọc Linh Viễn thương tiếc kêu một tiếng, âm thầm nói: “Tại sao nàng lại chọn hấn chứ?”

Nhận ra không khí khác thường, Mộ Dung Tuyết vội vàng lau nước mắt, ra lệnh cho các nô tài: “Các người ra ngoài trước đi”

Dặn dò mấy tên nô tài xong, Mộ Dung Tuyết nắm lại áo choàng của Ngọc Linh Viễn, nói: “Ban nãy ta có chút thất lễ rồi, đại ca chớ để ý, thái y đã chẩn bệnh cho ta, không có gì đáng ngại, xin đại ca yên tâm”

“Yên tâm?” Ngọc Linh Viễn cúi đầu nở nụ cười, không che giấu sự đau lòng, đột nhiên kéo dài giọng điệu, nói: “Nàng như vậy làm sao ta yên tâm được? Không phải nàng nói nhị đệ đối xử với nàng rất tốt hay sao? Hôm nay nàng mất đi đứa con của mình, ngược lại người khác đang làm cái gì?”

“Đại ca_____”

“Sớm biết hấn không quý trọng nàng, ta sẽ không bao giờ buông tay” Ngọc Linh Viễn uất hận nói một câu, cúi đầu hôn lên đôi môi của Mộ Dung Tuyết

Người trên giường kinh hoảng, mở to hai mắt nhìn khuôn mặt sát trong gang tấc, quên luôn cả giấy giụa

Một cái hôn triền miên đến hít thở không thông, như là phóng thích tất cả tình cảm dồn nén bao nhiêu năm trong lòng Ngọc Linh Viễn ra ngoài

“Tiểu Tuyết, ta yêu nàng” Ngọc Linh Viễn vừa nói, vừa hôn lên xương quai xanh của nàng, sau đó theo thứ tự mà đi xuống, hơi thở của hai người cũng rối loạn hơn rất nhiều

Yêu sao? Nước mắt đột nhiên rơi xuống rào rào.

Mộ Dung Tuyết lặng lẽ gạt lệ từ khóe mắt, vì sao chính mình lại mê đắm người nam nhân đó, người kia là trượng phu, chỉ biết đòi lấy cái kia, mà không biết nói lời yêu, vẫn keo kiệt nói với mình những chữ này!

Có lẽ không phải bản thân mình không có bao nhiêu phân lượng, chỉ là bởi vì chính hấn cảm thấy mình không xứng mà thôi

Đều nói một ngày ân ái, vợ chồng trăm năm, nhưng giữa bọn họ còn sót lại bao nhiêu ân tình?

Mà người đàn ông trước mặt này, ngay cả hôn môi cũng cẩn thận tinh tế, có phải đây là nam nhân đời này mình không nên bỏ lỡ?

“Dẫn ta đi thôi” Mộ Dung Tuyết mắt nhắm lệ, mông lung nói

“Ta biết rồi, nhưng không phải hiện tại, tin tưởng ta, không lâu sau ta sẽ đoạt được thiên hạ, đợi đến khi ta công thành danh toại, nàng sẽ không còn là Hoàng phi Tây Hạ, mà là Hoàng hậu khắp đất

này” Ngọc Linh Viễn nói xong, hôn lên nơi ấm nóng trước ngực nàng

Người trên giường run lên, nắm chặt lấy cánh tay Ngọc Linh Viễn, hỏi: "Huynh muốn làm gì? Chẳng lẽ huynh muốn____”

Ngọc Linh Viễn khẽ cắn điểm anh đào trên bộ ngực Mộ Dung Tuyết, nghe được nữ nhân kia phát ra tiếng rên rỉ nhẹ, liền nheo mắt cười cười nói: “Không sai, ta muốn chiếm lấy Tây Hạ, thống nhất giang sơn”

“Nhưng _____”

“Không có nhưng nhị gì hết. Phụ hoàng năm đó vốn không nên đem phía Đông và Tây của Tây Hạ chia cho ta cùng nhị đệ thống trị, kể từ đó, binh lực hai nước đồng loạt cắt giảm, thực ra đến lúc có thể lấy lại được rồi, sai lầm phụ hoàng phạm năm đó, để ta đền bù cho người thôi” Ngọc Linh Viễn nói xong, đưa tay vén sợi tóc trên trán Mộ Dung Tuyết, hôn lên trán nàng

"Hợp lâu sẽ chia ra, chia lâu sẽ hợp lại, thiên hạ này chung quy cũng phải thống nhất ." Mộ Dung Tuyết nỉ non, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Linh Viễn, nói: "Bất kể sau này kết cục như thế nào, chàng vẫn sẽ giữ lại tính mạng cho hấn, được không?”

“Đương nhiên, hấn là nhị đệ của ta.” Ngọc Linh Viễn nói xong, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng, nói thật nhỏ: "Cho dù hai chúng ta không có một chút quan hệ huyết thống nào”

“Tương lai, để cho ta bảo hộ nàng, dung túng nàng, cưng chiều nàng.” Ngọc Linh Viễn như là thôi miên, nói xong, hôn lên khóe mắt của Mộ Dung Tuyết, nói: “Nhưng, Tiểu Tuyết, nàng phải biết, ta cũng

cần nàng, trước mắt nàng vẫn phải ở bên cạnh nhị đệ, giúp ta theo dõi nhất cử nhất động của hắn, nàng phải làm đôi mắt của ta”

Mộ Dung Tuyết gật đầu một cái, đưa tay vòng qua cổ của Ngọc Linh Viễn, nói: “Chàng, muốn ta đi”

Thân thể Ngọc Linh Viễn cứng đờ, nói: “Nàng vừa mới sảy thai, không thể”

"Ta không sợ bị thương, ta muốn chàng." Mộ Dung Tuyết nói xong, chủ động hôn lên đôi môi tựa anh đào của Ngọc Linh Viễn

Trong phòng tràn hơi thở ngập quanh co khúc khuỷu , mơ hồ có lẫn cả mùi máu tươi

Có lẽ có một số tình cảm, phải dùng máu để tế.

Chỉ là, sau này Mộ Dung Tuyết mới biết, nàng chỉ là một quân cờ của Ngọc Linh Viễn, chữ yêu này, nàng chưa bao giờ chân chính có được...

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 32: Phát Sinh Biến Cố

Rõ ràng Thuỷ Linh Ương vô tâm với chuyện phê duyệt tấu chương, đưa tay đẩy chỗ tấu chương tích lũy thành đống kia sang một bên, liếc mắt nhìn kẻ đang ngồi ngay ngắn trước bàn trà, chú ý đến Ngọc Linh Viễn đang thành thoi uống trà hỏi "Đại ca, bao giờ người trở về?"

Ngọc Linh Viễn đặt ly trà xuống, cười nhạt hỏi "Sao, muốn đuổi ta đi à?"

"Nói thế nào người cũng là vua của một nước, không kể đến triều chính ở bên ngoài lâu ngày, có phải cũng quá tùy ý làm bậy hay không?" Thuỷ Linh Ương nhướn mày hỏi.

"Cũng đúng, nhưng trước khi đi, ta muốn lấy được một tin tức chính xác từ người, người chuẩn bị bao lâu nữa thì xuất binh đánh Bắc Đột?"

"Còn chờ bàn bạc đã."

"Nhị đệ, ta biết người không thích gây chiến tranh, không muốn hao người tổn của, nhưng trước mắt thừa dịp đối phương vẫn chưa chủ động đánh quân ta, tốt nhất chúng ta nên tấn công trước tiên, không thể cho đám sói hoang này có nhiều thời gian để chuẩn bị lực lượng."

"Đạo lý này ta hiểu, đặc biệt là hai năm gần đây, thanh thế của bọn họ ngày càng lớn, cứ thế mãi, sẽ gây ra tai họa. Chẳng qua là bọn họ làm du mục để sống, nổi lên chiến tranh cũng không cần lo lắng cho an nguy của dân chúng, nhưng chúng ta không giống vậy, một khi chiến loạn tràn vào trong nước, dân chúng tất nhiên sẽ gặp tai ương." Thuỷ Linh Ương nhíu mày, trầm giọng nói.

Trong mắt Ngọc Linh Viễn có gì chột loé lên, giờ ly trà lên khẽ cười một tiếng, nói "Người không giống thân phụ của người, nếu đổi lại là hấn, cho dù san bằng khắp lãnh thổ, không chứa một ngọn cỏ, hấn cũng muốn xuất binh chinh phạt."

Thuỷ Linh Ương nghe vậy chỉ cười nhẹ một cái.

Đúng vậy, bọn họ không giống nhau, hấn không có dã tâm lớn như vậy, cũng không quá muốn lập tức tạo thành bá nghiệp thiên cổ.

Chẳng qua là khi đó hấn cũng không ngờ tới, trong dòng máu của hấn thật ra có tồn tại sự nóng nảy và thích giết chóc, đặc biệt là sau khi hấn bước vào đường cùng, con đường làm thiên cổ nhất để nhất định phải dùng máu tươi để rửa.

"Mười bốn tháng chạp, chúng ta gặp nhau trên thảo nguyên, nhị đệ, người chắc chắn sẽ tới." Ngọc Linh Viễn tự chủ trương nói một câu, sau đó phát y phục như tuyết trắng, đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng.

Không có ai biết hấn rời khỏi hoàng cung lúc nào, tóm lại, vị đế vương này chân chính giống ta, đến không ai biết, đi không ai hay.

Đêm đó, trước cửa "Thiên Thượng Nhân Gian" treo đèn lồng, tiếng người rất huyền ảo. Lâm Tĩnh Dao vừa mới đuổi một tên hán

tử say rượu gây chuyện đi, đột nhiên thấy cách đó không xa có một mỹ nam tử áo trắng thúc ngựa chạy tới.

Đặc biệt là trong đêm tối, bộ bạch y kia chói mắt một cách quý mị.

Trước đó còn cảm thấy hắn là thiên thần, giờ khắc này đã cảm thấy hắn là ma quỷ, nữ nhân đúng là sinh vật dễ thay đổi.

Chẳng qua là, đợi đến khi Ngọc Linh Viễn cười ngựa lại gần, Lâm Tĩnh Dao không thể không thừa nhận, đây là một nam nhân vô cùng đẹp mắt, gương mặt vô cùng đẹp đẽ kia khiến cho đèn lồng đỏ thắm của nàng dường như phai sắc đi rất nhiều.

Qua đám người, Ngọc Linh Viễn hiển nhiên là nhận ra Lâm Tĩnh Dao, vì vậy nhảy xuống ngựa, vô cùng tiêu sái phiêu dật bước tới. Một đôi mắt phượng hơi mím cười dưới ánh nến mờ mờ hai bên, phảng phất chớp động như sóng nước, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hắn ngẩng đầu nhìn bằng hiệu "Thiên Thượng Nhân Gian" một cái, nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh, nói "Nhị đệ vẫn như trước, liêu lĩnh không phân biệt."

"Ừ, coi như vậy đi." Lâm Tĩnh Dao cười cười, dời tầm mắt của mình đi.

"Này, cái này cho ngươi, coi như là người quen, sau này nếu ngươi muốn tìm tới trấn để nương tựa, cứ lấy cái này làm tín vật, trấn tất nhiên sẽ trọng dụng ngươi." Ngọc Linh Viễn nói xong, từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay nàng, lại nói

"Vốn muốn đưa cho Liên Nhi, ai ngờ lại quên mất, bắt quá màu sắc này rõ ràng xứng với người hơn, thâm trầm mà trong suốt."

Lâm Tĩnh Dao cũng không khách khí, nói "Đa tạ" một câu, sau đó tùy ý hỏi "Đêm đã khuya, nếu hoàng thượng không có chỗ đi, không ngại ở lại chỗ của ta."

"Không được, trong kinh thành náo động rất lợi hại, trăm mau rời kinh thì hơn." Ngọc Linh Viễn nói xong, phi thân nhảy lên ngựa lần nữa, đi được mấy bước đột nhiên quay đầu lại, mũ ngọc dường như nhuộm chút vui vẻ, nhẹ giọng nói "Trẫm chưa từng nói đùa với người, nếu một ngày không còn chỗ đi, hãy tới cung tìm trẫm nương tựa." Dứt lời, đá bụng ngựa một cái, bóng trắng nhanh nhẹn biến mất trên đường phố nửa phần huyên náo nửa phần tĩnh mịch.

Về phần lời nói của Ngọc Linh Viễn, Lâm Tĩnh Dao cũng không suy nghĩ thêm, chỉ đón ánh sáng nhìn kỹ miếng ngọc bội kia mấy lần, vẻ mặt vô cùng keo kiệt.

Ngọc Linh Viễn vừa rời khỏi Tây Hạ, trong cung đột nhiên nhận được tin tức, nói rằng Khả Hãn của Bắc Đột dẫn theo rất nhiều người hầu cận đang đi về phía hoàng thành, quy mô tuy lớn, nhưng không có binh lính đi theo, xem tình hình thì giống như là đi du ngoạn.

Tình hình trước mắt, nếu nói là dẫn theo trọng binh tới tấn công Tây Hạ trước nghe còn có lý, làm gì có chuyện đột nhiên đi du ngoạn, muốn tìm bằng hữu gì đó?

Chẳng lẽ muốn ly gián quan hệ giữa Tây Hạ và Nhan quốc sao? Hoặc là muốn cùng Tây Hạ kết thành liên minh, cùng nhau tấn công Nhan quốc?

Đám triều thần sau khi nhận được tin tức, lảm nhảm nửa ngày, cũng không biết có nên mở cửa thành, nghênh đón "khách" đường xa vào hoàng thành hay không.

Nếu như không để ý, dường như là hơi quá đáng, dù sao lần này người ta tới cũng không phải là muốn khởi binh, tùy tiện cho người ta ném bẻ môn canh sợ là thất lễ. (*bẻ môn canh: không cho khách vào nhà.)

Thủy Linh Ương nghe được tin này xong nhẹ nhàng xoa đôi môi đỏ tươi của mình, thờ ơ nói "Vậy thì mở cửa thành đi, mở tiệc rượu, trăm muốn chiêu đãi bọn họ thật tốt."

Đám triều thần ngẩn ra, thấy Thủy Linh Ương không nhìn được khoát tay áo "Bất kể như thế nào, người tới đều là khách, không nên thất lễ mới phải."

Buổi trưa, Lâm Tĩnh Dao đang ở "Thiên Thượng Nhân Gian" uống trà, tiện tay lật xem sổ sách, nói với nữ nhân bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt yêu mị "Ta đang suy nghĩ muốn mở thêm vài y quán."

"Vâng, hôm nay đại nhân tiền bạc vô kể, nên muốn mở rộng việc buôn bán." Nàng ta ồng ẹo nói, xoay xoay cái khăn trong tay.

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, cả người giống như bị điện giật run run một cái, nói "Tỷ tỷ, ban đầu ta chỉ cảm thấy là mắt người có tật, hiện tại lại phát hiện ta miệng người cũng hơi có bệnh rồi, xem ra nếu mở y quán thì đầu tiên phải cho người chút thuốc uống trước đã."

"Ai nha, đại nhân, người đang trêu chọc người ta." Nữ nhân kia nói xong, lập tức tiến lên, đem bộ ngực đầy đặn của mình cọ cọ sau lưng Lâm Tĩnh Dao.

"Ôi mẹ ời, đừng cọ rớt da gà của ta." Lâm Tĩnh Dao cười nói, chợt thấy có người vọt vào, nói "Đại nhân, có người trong cung đến."

Đang nói đã thấy thị vệ bên cạnh Thuỷ Linh Ương bước vào ngưỡng cửa, quỳ xuống đất nói "Ty chúc phụng mệnh hoàng thượng, mong Lâm đại nhân mau hồi cung, Khả Hãn của Bắc Đột lập tức vào kinh, trong cung đang chuẩn bị tiệc rượu, cần ngài giúp một tay."

Lâm Tĩnh Dao nghe xong, ánh mắt chợt chuyển, nói "Ta biết, người đi về trước đi, ta sẽ lập tức đến sau."

Thị vệ vừa đi khỏi, ba người nữa liền vọt vào, cầm đầu chính là Trương Khiên của dư đảng Đại Lý, mấy người khác đều che mặt.

Nên tới vẫn phải tới.

Lâm Tĩnh Dao hít một hơi, bảo nữ nhân kia lui về phòng, nhẹ nhàng gõ mấy cái lên mặt bàn, nói "Sao, tìm bổn công chúa có chuyện gì?"

Trương Khiên nhăn nhó, tiến lên từng bước, hỏi "Công chúa, thứ cho thần mạo phạm, lần trước có cơ hội giết Thuỷ Linh Ương cùng đại thần trong cung tốt như vậy, sao công chúa lại muốn ngăn cản chứ?"

Lâm Tĩnh Dao chỉ vào ly trà trên bàn, nói "Rót trà!"

Trương Khiên ngẩn ra, vô cùng lo sợ nói "Vi thần đã tạ công chúa, chẳng qua là vi thần không khát."

"Cầu vật, là bồn công chúa muốn uống trà." Lâm Tĩnh Dao không vui quát lên một tiếng, Trương Khiên vội vàng bước tới rót trà cho nàng, sau đó cung cung kính kính bưng đến trước mặt nàng.

"Ai nha, đổ rồi." Lâm Tĩnh Dao cố ý làm đổ chén trà, sau đó nhướn mi, ra lệnh "Rót trà cho bồn công chúa."

Cứ như thế, Lâm Tĩnh Dao làm đổ ly trà mấy lần, tất cả mọi người đều nhìn ra là nàng cố ý. Sắc mặt Trương Khiên trở nên xanh mét, vẫn cố chịu đựng rót cho nàng một chén lại bị đổ một chén.

"Xoảng---- ----" Cuối cùng, ly trà kia bị Lâm Tĩnh Dao ném xuống đất, phát ra tiếng vỡ thanh thúy, mọi người cả kinh, vội vàng quỳ xuống đất, không dám lên tiếng.

"Công chúa---- ----" Ánh mắt Trương Khiên xoay chuyển mấy lần, đang muốn lên tiếng, lại thấy ánh mắt Lâm Tĩnh Dao lạnh như băng nhìn mình, lập tức run run nghe nàng nói "Người là ai mà dám chất vấn quyết định của bồn công chúa, muốn Thủy Linh Ương chết cũng tốt, cố ý cho hắn một con đường sống cũng tốt, bất quá bồn công chúa chỉ là có tính toán của mình thôi, ở đâu đến phiên người quơ tay múa chân."

"Thần không dám." Trương Khiên nói xong, đối mặt với ánh mắt sắc bén của Lâm Tĩnh Dao, nói "Công chúa không lộ chút sơ hở, vi thần không nên chất vấn quyết định của người, chẳng qua là, không biết cụ thể công chúa có tính toán gì."

"Ngọc Linh Viễn vừa mới rời đi, Khả Hãn của Bắc Đột lại tự mình tới cửa, haha, xem ra cuộc chiến càng thú vị đang đợi chúng ta đây." Lâm Tĩnh Dao không trả lời câu hỏi, lại lấy một ly trà nữa, nói với Trương Khiên "Đến đây, rót trà cho bốn công chúa."

Nam nhân kia khuôn mặt đau khổ cực hạn, rót trà cho Lâm Tĩnh Dao xong, cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng, lại thấy nàng chỉ lẳng lặng nhấp một ngụm trà, không làm khó mình nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ ra trong cung còn có một đế vương yêu nghiệt đang đợi mình dự tiệc, bây giờ không rảnh đối phó với đám dư nghiệt này, Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, thuận miệng hỏi "Nếu như khởi binh, Đại Lý ta có thể phái ra bao nhiêu người?"

Trương Khiên ngẩn ra, thành thật trả lời "Hiện tại quốc thái dân an, rất nhiều người muốn sống những ngày yên bình, cho nên cũng bỏ đi, bây giờ người của tổ chức sợ rằng chỉ còn có hai vạn."

Hai vạn đại quân cũng không ít nha.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao vui mừng, vẻ mặt lại cố làm ra cao thâm nói "Ta cho người một trăm ngàn lượng bạc, dùng sức chiêu binh mãi mã cho ta, cần phải bảo vệ sĩ khí."

"Một trăm ngàn lượng?" Trương Khiên há hốc mồm, vẻ mặt vô cùng sống động.

"Ừ, nếu không đủ, tùy thời có thể tới chỗ ta lấy thêm, bất kể thế nào, đây cũng là hy vọng cuối cùng của Đại Lý chúng ta." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Công chúa." Trong nháy mắt mọi người đều lệ nóng dâng trào, nhất tề dập đầu nói "Chúng thần nhất định không phụ phó thác, khôi phục Đại Lý."

"Ừ, vậy thì tốt, bất quá trước tiên, ta cần các người làm giúp ta một việc." Lâm Tĩnh Dao nói xong cười cười, cơ trí trong mắt chợt loé lên.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 33: Biết Người Biết Ta

Vốn tưởng có thể có được một kỳ nghỉ dài, Lâm Tĩnh Dao vừa mới thanh tịnh được hai ngày đã bị truyền vào cung, trong lòng có hơn nửa phần oán trách.

Đi tới trước "điện Trường Nhạc", thấy hồng y yêu nghiệt kia đang dựa vào lan can nhìn xung quanh, dung nhan tuyệt thế yêu mị lộ ra vẻ chờ mong lại nhuốm chút tiêu điều.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, trên mặt Thuỷ Linh Ương thoáng chốc không còn vẻ mờ mịt, đưa tay vuốt tóc một cái, cười cợt nhả, nói "Ái khanh, trăm chỉ lo người sẽ cáo bệnh không đến, tốt lắm, quả thật trong lòng người còn có triều đình, còn có trăm."

"Hoàng thượng, ngài suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua thần tới đây là để xin ly rượu uống mà thôi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, chợt nghe sau lưng có tiếng thị vệ bước tới nói "Hoàng thượng, bọn người Khả Hãn đến." (*Khả Hãn là tên gọi của tộc trưởng các dân tộc Đột Quyết, Mông Cổ,...)

Sau khi man di phương Bắc lên điện, mọi người ngồi xuống, Lâm Tĩnh Dao không thèm nhìn tới tên râu quai nón - Đan Mệnh Khả Hãn kia, ánh mắt chỉ nhìn về phía hai vị vương tử điện hạ dung mạo xuất chúng sau lưng hắn.

Trong đó có một người dáng cao, tóc xoã trên vai, phong lưu tự tại, ưu nhã quý khí, một đôi mắt tinh anh khó giấu vẻ cơ trí, nhìn là

biết không phải người dễ đối phó, hơn nữa còn là một thiếu niên bị văn hoá Trung Nguyên độc hại không nhẹ, trên người mặc một chiếc áo bào màu vàng may bằng gấm thượng hạng, không hề có một chút vẻ tục tĩu mà hán tử phương Bắc nên có.

Mà một vương tử khác dường như là kẻ đã từng lăn lộn nhiều, tóc dài màu rậm nắng, sống mũi cao thẳng, cằm tinh xảo, gò má tựa như khảm đá cẩm thạch, con ngươi tuấn mỹ mà trong suốt, tỷ lệ hoàn mỹ điển hình, có thể nói đây là nam nhân cực phẩm, máu chót chính là xiêm áo nhiều màu sắc trên người hắn, giống như là khổng tước khoe đuôi vậy.

Rót thêm rượu cho Thuỷ Nguyệt Ngân, Lâm Tĩnh Dao ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng nói "Ta còn cho rằng vùng đất Bắc Đột hoang dã đó không sinh ra được mỹ nam chứ."

Thuỷ Nguyệt Ngân ho khan một tiếng, quét mắt nhìn mọi người một cái, trách cứ nói "Đừng nói bậy."

"Bản Khả Hãn đã sớm nghe nói phong thổ Tây Hạ so với Bắc Đột chúng ta khác nhau rất nhiều, lần này xuất hành cũng được mở mang kiến thức." Khả Hãn uống một hớp rượu, sau đó chặc lưỡi nói "Đáng tiếc, rượu của người Hán các ngươi quá nhẹ, uống không đã ghiền."

"Khả Hãn lượng thứ, nam nhi Tây Hạ ta hơn phân nửa là thích uống trà, người thích uống rượu cũng rất ít." Thuỷ Linh Ương khách khí nói.

"Haha, ở Bắc Đột chúng ta, nam nhân ngoài thích nữ nhân thì chỉ có rượu ngon. Nhưng nam tử Tây Hạ các ngươi, tựa hồ thích chơi chữ, ngâm thơ đối câu, không duyên cớ liền chọc phải một thân chí

khí." (*ý của Khả Hãn là nam tử Tây Hạ rất sĩ diện.) Khả Hãn nói xong, không thèm nhìn Thuỷ Linh Ương vừa rồi sắc mặt chợt đổi, kéo kéo vạt áo, lộ ra cơ ngực khoẻ khoắn và bộ lông rậm của mình, nói "Bắc Đột chúng ta cũng hứng vài trận bão tuyết rồi, sao ở đây vẫn còn nóng như thế."

Thuỷ Linh Ương đột nhiên đột nhiên hít một hơi, thường ngày thích nhất là khoe ra xương quai xanh khêu gợi của mình, hôm nay nếu cũng vạch cổ áo ra cho người ta xem, chỉ sợ đám khỉ Bắc Đột tiến hoá chưa hoàn chỉnh kia sẽ cười đến rụng răng, nói mình mười phần khí chất nữ nhân, dứt khoát phải nhin, không lên tiếng, lại phát hiện mùi mồ hôi thật là không chịu được, một hán tử vỗ vào bả vai Thuỷ Linh Ương nói "Bệ hạ, nói thật, dáng dấp của ngài rất đẹp, không hề thua kém đệ nhất vũ cơ Đề Nhã của Bắc Đột chúng ta."

Kết quả vẫn bị so sánh với nữ nhân.

Tuy nhiên Thuỷ Linh Ương kia là ai, da mặt có thể so với tường thành, chẳng những không có vẻ bối rối, còn uống một hớp rượu, giả vờ nói "Trẫm tự cho là mình xinh đẹp thiên hạ vô song, không nghĩ đã gặp được đối thủ, nếu như may mắn, có thể gặp cô gái tên Đề Nhã kia một lần hay không?"

Đan Mệnh Khả Hãn cười to mấy tiếng, chợt chuyển đề tài, chỉ vào một nam nhi rất có phong phạm của người Hán nói "Đây là đại vương tử Thập Thát của bản Khả Hãn, mẹ của hắn là một người Hán, có lẽ là do ảnh hưởng từ mẫu thân hắn, cho nên so với chuyện cưỡi ngựa bắn tên, dường như hắn thích đọc sách viết chữ hơn."

Nam nhân tên Thập Thát vội vàng đứng dậy, thi lễ với Thuỷ Linh Ương một cái.

"Đây là nhị vương tử của bản Khả Hãn, Mông Lạc, mẫu thân của hắn đến từ Đạp Nhĩ quốc xa xôi." Khả Hãn lại chỉ vào nam nhân hoàn mỹ kia giới thiệu.

Mông Lạc cũng đứng lên thi lễ, trên khuôn mặt trẻ tuổi mang vẻ nhút nhát, sáng rỡ, kể cả là ánh nắng mùa đông sau giờ Ngọ cũng ấm theo rất nhiều.

Đúng là đẹp trai vô cùng.

Lâm Tĩnh Dao nhìn nam tử chói mắt như Apollon chuyển thế kia, trong lúc nhất thời có hơi mất hình tượng, vẻ mặt cũng si ngốc đi rất nhiều.

Nói xong mấy câu, Đan Mệnh Khả Hãn rốt cục cũng nói vào chủ đề chính "Bệ hạ, hôm nay bản Khả Hãn tới đây trước, ngoài việc muốn thưởng thức quang cảnh và phong thổ ở Tây Hạ, thật ra còn có một chuyện khác."

"Khả Hãn cứ nói đừng ngại." Trên mặt Thuỷ Linh Ương mang nét mỉm cười, trong lòng cũng nôn nóng, chỉ sợ nam nhân này muốn nói ra kế hoạch liên minh tấn công Nhan quốc, các đại thần ngồi đó sắc mặt cũng căng thẳng theo.

"Haha, nghe nói nam nhi Tây Hạ mặc dù nặng văn nhẹ võ, nhưng cũng am hiểu cưỡi ngựa hấn tên, không thiếu người tài, ta cũng rất muốn khua tay múa chân một chút, mỗi bên phái ra năm tên cao thủ, tỉ thí công phu quyền cước một chút đi." Khả Hãn nói.

"Hoá ra là muốn làm xấu mặt Tây Hạ." Lâm Tĩnh Dao từ trong say mê hồi hồn về, bĩu môi, hỏi Thuỷ Nguyệt Ngân "Này, vương gia, Tây Hạ ta có mấy phần thắng?"

"Trước kia Tây Hạ và Bắc Đột chưa từng tỉ thí, không nói chính xác được." Thuỷ Nguyệt Ngân uống một hớp trà, nhìn Khả Hãn đang vô cùng tự tin kia mấy lần, lại nói "Có lẽ một phần cũng không có."

Mặt Lâm Tĩnh Dao co lại, trầm nghĩ nếu phải lập tức khai chiến, trước mắt như vậy sẽ tăng tinh thần của đối phương, diệt đi uy phong của mình, trận này nhất định phải thắng.

Mặc dù trong lòng Thuỷ Linh Ương không muốn, nhưng cũng không tiện cự tuyệt, hơi do dự một chút, nói "Vậy cứ làm theo ý Khả Hãn đi, hai ngày sau, chúng ta ở trước "điện Triều Dương" đánh trống tỉ thí một phen."

Ngay đêm đó, sau khi tất cả mọi người đã lui xuống, Lâm Tĩnh Dao bưng đĩa bánh đậu đỏ trong tay đi về phía "điện Phượng Minh", chỉ thấy trong viện có mấy tên hán tử cao lớn thô kệch đang luyện võ, mỗi người đều lưng hùm vai gấu, dũng mãnh vô cùng.

Lâm Tĩnh Dao nắm chặt y phục, ngồi xuống bậc thang, liếc mắt nhìn nam tử hoàn mỹ kia một cái, che giấu đi bản chất tựa-hình-dường như là háo sắc, tự cho là phong độ cầm một cái bánh đậu đỏ bỏ vào miệng, đẩy phần còn lại tới bên cạnh Mông Lạc, giả vờ vô tâm hỏi "Vương tử điện hạ, không biết đệ nhất dũng sĩ Bắc Đột là vị nào?"

Mông Lạc tiện tay lấy một cái bánh bỏ vào miệng nhai vài cái, trên gương mặt trẻ tuổi có vẻ hưởng thụ, khen không dứt miệng nói "Rượu Tây Hạ mặc dù không đủ mạnh, nhưng điểm tâm làm thật ngon." Nói xong, chỉ chỉ một đại hán đang so chiêu cùng với mười mấy người khác, vẻ mặt tự hào nói "Đây, chính là hãn. A Cổ Đạt chính là hùng sư của Bắc Đột chúng ta, có thể lấy một địch trăm!"

Lấy một địch trăm? Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao hơi căng thẳng, tiêu hoá xong khái niệm này, lại hỏi 'Đệ nhị dũng sĩ là ai?'

"Hồ Nhĩ." Mông Lạc nói xong, chỉ vào nam tử nhìn thì có vẻ gầy gò những kỳ thực vô cùng mạnh.

"Haha, thực lực của hán thế nào?"

"Người bình thường căn bản không đến gần hán được, đánh ngã năm mươi người là chuyện nhỏ."

"Phải không, bội phục, vậy, đệ tam dũng sĩ?" Lâm Tĩnh Dao vừa ăn bánh, vừa thờ ơ thăm dò tình hình quân địch.

"Đại ca Thập Thát của ta." Mông Lạc nói xong còn vỗ ngực, vẻ mặt tự hào, vừa nhìn đã biết là loại sĩ diện, lại nghe hán tán dương "Đại ca ta văn võ song toàn, là hán tử ưu tú nhất Bắc Đột."

Hán tử sao? Nam tử tuần tú nho nhã như thế nhìn thế nào cũng không thể hình dung bằng từ này. Lâm Tĩnh Dao nén cười, tiếp tục hỏi "Vậy còn đệ tứ?"

Mông Lạc ưỡn ngực, tự tin vỗ ngực nói "Chính là bản vương tử, tuy thực lực không bằng đại ca, nhưng ở Bắc Đột cũng coi như là nhân vật số một."

Lâm Tĩnh Dao nhìn hán nửa phần cơ trí cũng không có, bắt giắc cười cười, bắt chéo tay sau gáy, dựa vào cột hỏi "Thế đệ ngũ dũng sĩ là ai?"

Mông Lạc ngáp một cái, chỉ vào một hán tử cách đó không xa, nói "Kia, chính là hán. Phổ Lạc so với ta hơi kém một chút."

Đang nói, chợt thấy đại vương tử Thập Thập phong độ lỗi lạc kia đi tới, ánh mắt tối tăm nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sau đó giơ chân đá Mông Lạc một cước, giọng nói nghiêm nghị "Tuỳ tiện cho kẻ khác biết lai lịch phe ta, người không có đầu óc à."

"Thế thì đã sao, dù sao Bắc Đột ta cũng thắng chắc." Mông Lạc ưỡn thẳng lưng, khiêu khích nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sau đó đi vào trong điện.

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, thi lễ với Thập Thập, nói "Trời cũng đã tối, ta cũng trở về nghỉ ngơi thôi."

Lại trở về Tây Noãn Các, đúng như dự đoán, tên hoàng đế yêu nghiệt kia đã sớm nằm trên cái giường ấm áp của mình, tóc đen mềm mượt xoã tung, ánh nến chiếu xuống gương mặt nhìn không rõ lắm.

Giờ phút này, hần chống cằm, tự tiểu phi tiểu nhìn Lâm đại nhân đang đẩy cửa đi vào "Ái khanh không hết lòng với cương vị của mình, đã trễ thế này vẫn chưa làm ấm chăn cho trẫm." Yêu nghiệt chậm rãi lên tiếng, đôi mắt hẹp dài mang ý cười viết hai chữ "muốn đánh".

Không thèm nghe lời nói của Thuỷ Linh Ương, Lâm Tĩnh Dao xoay người rời đi, lại nghe đế vương kia đổi giọng, ra lệnh "Đứng lại! Lập tức tới hầu hạ."

Hầu em gái người ấy, lão nương không quen người!

Lâm Tĩnh Dao dứt khoát đẩy cửa đi ra, chợt cảm thấy sau lưng có trận gió to ập tới, tiếp theo mình liền rơi vào một cái ôm ấm áp.

"Không sao, nàng không làm ám chắn cho trẫm, trẫm làm ám chắn cho nàng là được, đều như nhau thôi."

Mặt Lâm Tĩnh Dao giật giật mấy cái, hít máu mũi, sau đó dờn tầm mắt đi, nhảy ra hét lớn "Hoàng, hoàng thượng, ngài học kiểu ngủ khoả thân này từ lúc nào?"

"Mới vừa học, nếu nửa đêm ái khanh thấy tịch mịch, trẫm đỡ tốn thời gian cời y phục, có thể trực tiếp làm việc." Thuỷ Linh Ương nói, mắt càng híp lại.

"Người cố ý quyến rũ ta, buông ta ra, thần là chính nhân quân tử, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, hoàng thượng đừng tưởng rằng cời sạch quần áo thì thần sẽ động tâm, ai da mẹ ời, người làm gì vậy, không cho phép néo mặt ta-----"

Ngày hôm sau, khi Lâm Tĩnh Dao tỉnh lại, phát hiện mình vẫn còn bị người ta nhốt trong ngực, chột cựa quậy người một cái, hai cánh tay người kia lại càng siết chặt, dục vọng của nam nhân không chút che giấu cộ tới cộ lui trên người mình.

Nam nhân này thật sự đã là giới hạn cuối rồi sao?

Dứt khoát thoát khỏi cái ôm của hắn, Lâm Tĩnh Dao lên tiếng hỏi "Hoàng thượng, đôi mắt khắp Tây Hạ, ai có công phu quyền cước giỏi nhất?"

"Trẫm." Thuỷ Linh Ương ánh mắt ngái ngủ mông lung nói.

"Ta không nói đùa với người."

"Vậy được rồi, công phu của thập cửu thức là tốt nhất."

"Thật?" Sự khâm phục của Lâm Tĩnh Dao đối với Thuỷ Nguyệt Ngân lại tăng thêm một bậc, hỏi tiếp "Vậy tiếp theo?"

"Trẫm."

"Ta không nói đùa với người."

"Thật sự là trẫm." Thuỷ Linh Ương ngáp một cái, đôi chân thon dài gác lên nửa người dưới của Lâm Tĩnh Dao, khiến nàng không thể giãy giụa được.

"Vậy, tiếp theo?" Lâm Tĩnh Dao vừa hỏi vừa di chuyển thân mình, chỉ sợ tên khốn kia lại nhộn nhạo, cởi quần mình mất.

"Đại tướng quân Diêu Tuấn Ngạn."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 34: Đại Nhân Rất Gian Trá

Trong không trung đột nhiên có tuyết rơi, đất trời một màu trắng bạc, đi dọc theo con đường phồn hoa nhất kinh thành, ngoại trừ các cửa các có treo đèn lồng màu đỏ tương đối bắt mắt, còn lại cả thế giới cũng hiện ra vẻ đau thương.

Đây cũng chỉ là cách nhìn của văn nhân tao nhã mà thôi, còn nếu đổi lại là Lâm đại tể tướng thì-----

"Tên nhóc khốn khiếp nào dám ném tuyết vào bổn đại nhân!" Lâm Tĩnh Dao đi trên đường phố trắng xoá, đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, chống nạnh, khí thế hét lớn.

"Haha, trúng rồi trúng rồi." Hai đứa trẻ ven đường vỗ tay cười to.

Lâm tể tướng khẽ mỉm cười, vô cùng phong độ khom lưng, nhặt tuyết, nặn thành hình cầu, sau đó ném mạnh, cho hai đứa trẻ nghịch ngợm kia một bài học.

Ai ngờ....

Tháp Thát thấy quả cầu tuyết kia chuẩn bị xông tới trước mặt mình, vội vàng nghiêng người, lại thấy quả cầu tuyết không rơi xuống đất mà đập vào gương mặt tuần tú của Mông Lạc.

Mấy tên thị vệ bên cạnh nhất tề rút đao, căm tức nhìn Lâm Tĩnh Dao nói "Cần rõ, người dám đánh lénh vương tử nhà ta!"

Đáng chết, hai tổ tông này sao lại xuất cung vui chơi chứ. Lâm Tĩnh Dao vội vàng cười cười bước tới, nói "Mạo phạm rồi, ta không cố ý, vương tử điện hạ đừng để ý."

"Hoá ra là người." Mông Lạc có vẻ đại nhân đại nghĩa vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh Dao, chẳng qua bàn tay to lớn kia cố ý dùng lực, một phát đánh xuống, khiến cho trong nháy mắt nàng ngã xuống như chó tấp bùn, lúc đứng dậy miệng đầy tuyết.

"Phi phi." Lâm Tĩnh Dao phun vài cái, trợn mắt nhìn nam nhân giả bộ vô tội trước mặt, tiếp theo liền "Ai u" một tiếng, đứng trên đất chỉ vào mắt cá chân sưng đỏ "Ta bị trặc chân rồi."

Khoé mắt Tháp Thát và Mông Lạc co quắp, đại khái không ngờ nam nhân Tây Hạ sẽ có dáng vẻ kệt cớm như thế, đang chuẩn bị không nhìn nàng, lách người mà qua, nữ nhân kia đột nhiên giơ chân, móc chân Mông Lạc một cái.

Nam nhân kia ở trên mặt tuyết trơn trượt khó giữ được thăng bằng, đang lúc Lâm Tĩnh Dao dương dương đắc ý, chờ nhìn cảnh hấn cạp đất, lại phát hiện ra nam nhân kia không hề khách khí té nhào vào người mình, vì vậy Lâm tể tướng xui xẻo lại ăn một miệng đầy tuyết lần nữa.

"To gan!" Mọi người lại rút đao lần nữa, chuẩn bị hỏi tội Lâm Tĩnh Dao.

Nữ nhân kia ở trên đất thấy vậy đập đập mấy cái, giận dữ hét với nam nhân vẫn còn đang đè trên người mình "Mau đi xuống, nặng quá!"

Mông Lạc đứng dậy, thuận tiện kéo Lâm Tĩnh Dao lên, cười to mấy tiếng, một quyền đập vào trên ngực nàng, nói "Đường đường là nam nhi, sao lại gầy yếu như vậy."

Mặt Lâm Tĩnh Dao liền biến sắc, lui về sau từng bước, lại thấy nam nhân kia vô cùng tò mò đưa tay ra, dám ở trên ngực nàng xoay xở vài cái, nói "Đừng nói, ngực còn rất cường tráng."

Rất cường tráng, rất cường tráng....

Thường nói có còn hơn không có, cho dù mình ngực phẳng, thì cũng là thịt chứ!

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, vẻ mặt đỏ bừng, nhẫn nhẹn không phát tác, quay người lại, nhanh chóng chạy vào một thanh lâu, sau đó hung hăng ngã trên cửa.

Mông Lạc kỳ quái chép miệng, chợt thấy một đám hung thần ác sát vọt ra, cầm gậy gộc đao thương trong tay không đồng nhất, không nói hai lời liền chém về phía mình.

"Hộ giá, hộ giá!" Mông Lạc kêu một tiếng, vội vàng lui lại sau thị vệ.

Ngày hôm sau, cờ bay phấp phới, loa trống kêu vang, từng hồi thổi lên, một lần lại một lần, Thuỷ Linh Ương và Đan Mệnh Khả Hãn cũng đi tới trước "điện Triều Dương", nhìn lời đài tạm thời đã được xây dựng tốt, hơi cười cười.

Lâm Tĩnh Dao đi theo sau lưng Thuỷ Linh Ương, hung tợn trợn mắt nhìn Mông Lạc một cái, sau đó không nhìn nữa.

Mông Lạc cười vang một tiếng, theo mọi người ngồi vào chỗ của mình, xoay người liếc mắt nhìn đám phi tần hậu cung, rỉ tai với Tháp Thát ở bên cạnh "Hoàng đế Tây Hạ mặc dù trẻ tuổi, bất quá nữ nhân lại kết thành đoàn, haha, quả thật là một vương triều cùng xa cực dục."

"Ít nói nhảm đi." Tháp Thát không vui nói một câu, sau đó nhìn Thuỷ Linh Ương một cái, phát hiện đế vương kia đang chơi đùa với viên ngọc trên ngón tay, ngược lại không hề sợ buổi tỉ thí hôm nay.

Lúc kèn lại thổi lên một lần nữa, Binh bộ Lý Vân Khai bước lên đài, hắng giọng nói "Hoàng đế của chúng ta cho rằng người Bắc Đột tới đương nhiên là khách, theo đạo đãi khách của Tây Hạ ta, cuộc tỉ thí hôm nay dừng sĩ Bắc Đột lên đài trước, sau đó Tây Hạ ta sẽ phái tướng sĩ ra ứng chiến, hôm nay tổng cộng tỉ thí năm lần, thắng được ba lần coi như là thắng. Như vậy, tỉ thí bắt đầu, mời dừng sĩ Bắc Đột lên đài."

Vừa dứt lời, đệ nhất dừng sĩ Bắc Đột vô cùng dũng mãnh trong truyền thuyết A Cổ Đạt nhảy lên đài, vũ động hai cây búa lớn trong tay, rất có khí phách của Lí Quỳ.

Mọi người đợi rất lâu, không thấy Tây Hạ có người nào ra ứng chiến, đang cảm thấy kỳ lạ, chợt thấy một cung nữ chậm chạp bò lên đài, thở một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn Lâm Tĩnh Dao, nói "Ta, ta đấu với vị dừng sĩ này."

Dưới đài lập tức xôn xao.

Đan Mệnh Khả Hãn đặt ly trà xuống, cứng nhắc nhìn Thuỷ Linh Ương một cái, hỏi "Bệ hạ, chẳng lẽ Tây Hạ coi cuộc tỉ thí này là trò đùa sao? Cư nhiên lừa gạt nam nhi Bắc Đột ta!"

Thủy Linh Ương khí định thần nhàn uống một ngụm trà, nói "Làm sao vậy được, hôm nay chúng ta dốc mười hai vạn tinh lực nghênh chiến, hơn nữa nhất định sẽ toàn thắng."

Sắc mặt Đan Mệnh cũng không chuyển tốt, ho khan một tiếng, thét nói "A Cổ Đạt, ngươi còn do dự cái gì, bất kể nàng có phải nữ nhân hay không, dạy dỗ nàng một trận thật tốt cho bản Khả Hãn đã!"

Vừa dứt lời, chợt thấy tiểu cung nữ kia hôn mê bất tỉnh.

Dưới đài lại một lần xôn xao, Lâm Tĩnh Dao thông dong đứng dậy, nói "Trận này, chúng ta thua, bắt đầu trận tỉ thí tiếp theo đi, Minh Nhi, ngươi có thể đi xuống."

Mọi người thấy thiếu nữ ngất xỉu kia đột nhiên đứng dậy, phúi váy một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn bại trận một cách quang vinh đi xuống đài, bỏ lại đệ nhất dũng sĩ trong tin đồn kia về mặt không giải thích được.

Vì vậy, trận tỉ thí thứ hai bắt đầu không chần chừ chút nào, tên gầy gò kia lên đài xong, về mặt kinh nghi bất định, không biết Tây Hạ đang chơi trò gì, còn đang nghi hoặc, lại thấy Lâm Tĩnh Dao phong độ tiêu sái bước lên lôi đài, cởi áo khoác, nói "Hảo hán, bắt đầu đi."

"Đại nhân, ngài còn chưa chọn vũ khí." Hồ Nhĩ hảo tâm nhắc nhở.

"Không cần, công phu của ta rất tốt, không cần vũ khí." Lâm Tĩnh Dao mặt dày nói.

Vì vậy, trọng tài gõ chiêng, nói "Bắt đầu."

Lâm Tĩnh Dao thấy Hồ Nhĩ khí thế ồ ạt, đại đao trong tay bổ về phía mình, vội vàng lặn một vòng tránh khỏi công kích, từ trong giày moi ra một thanh chuỷ thủ, thừa dịp hấn đang phát động đợt công kích thứ hai, lập tức cầm chuỷ thủ chém tay hấn bị thương.

"Không phải là không có vũ khí sao?" Hồ Nhĩ nhất thời khinh địch mà bị thương, có chút tức giận nói.

"Bình bất yểm trá." Lâm Tĩnh Dao cười gian một tiếng, lại thấy hấn tử kia bị mình chọc giận, vốn còn nương tay, lần này trực tiếp không khách khí giơ song đao lên, hung hăng bổ về phía mình.

Con người Thuỷ Linh Ương co lại, đang muốn đứng dậy, lại thấy Thuỷ Nguyệt Ngân đã giành trước, nói với Lý Vân Khai "Trận này xử Tây Hạ thua, mau dừng trận đấu lại."

Lâm Tĩnh Dao bất mãn trợn mắt nhìn Thuỷ Nguyệt Ngân một cái, lấy một cây cung nhỏ trong ống tay áo ra, Hồ Nhĩ một lòng muốn đánh chết nàng, nhất thời không phòng bị, phát hiện một loạt mưa tên bén nhọn lao đến, vội vàng nghiêng người, nhưng một cánh tay bên thân đã xuất hiện vết máu.

"Đồ tiểu nhân!" Lần này đã thật sự chọc tức Hồ Nhĩ, hấn tử kia hai mắt đầy tơ máu, rú lên một tiếng, liền đánh về phía Lâm Tĩnh Dao.

Thấy tình thế không tốt, Lâm Tĩnh Dao vội vàng lật người, chuẩn bị lặn xuống đài, lại phát hiện mình rơi vào một lồng ngực cường tráng, hấn là tên Mông Lạc kia lại ăn đậu hũ của mình rồi. Ở phía sau hấn, Thuỷ Linh Ương và Thuỷ Nguyệt Ngân một trước một sau chạy tới, xem ra là vội vã đến cứu mình.

"Roi khỏi đài là thua, trận này Bắc Đột thắng." Lý Vân Khai lau mồ hôi lạnh, vội vàng tuyên bố.

"Biến thái, buông ta ra!" Lâm Tĩnh Dao nhìn Mông Lạc tức giận nói một câu.

"Đại nhân, người người thật nhỏ, ôm nhẹ như thế." Mông Lạc không thấy oán khí cường đại sau lưng, nhếch miệng nói.

"Đa tạ khích lệ, mau để ta xuống." Lâm Tĩnh Dao bị người ta ôm công chúa, vô cùng mất phong độ.

Mông Lạc coi như không nghe thấy thả Lâm Tĩnh Dao xuống đất, sau đó nhìn bộ mặt tối tăm của Thuỷ Linh Ương một cái, vẻ mặt vô lại tức giận về chỗ ngồi, còn không quên liếc mắt với Lâm Tĩnh Dao một phen.

"Có quan hệ với vương tử Bắc Đột từ lúc nào?" Thuỷ Linh Ương đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

"Vi thần người gặp người thích hoa gặp hoa nở, có gì kỳ lạ chứ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, nhìn Thuỷ Nguyệt Ngân một cái, sau đó thấy hấn điểm nhẹ chân, một mảnh áo hồng bay lên trên đài, cùng với đại vương tử Tháp Thát của Bắc Đột đều cầm trường kiếm, hai bên tranh phong.

"Tây Hạ cuối cùng cũng chịu phái ra một người có võ công rồi sao." Tháp Thát nhếch môi cười khế, trường kiếm trong tay chiếu xuống nền tuyết đọng.

Thuỷ Nguyệt Ngân cười theo, ánh mắt căng thẳng, nhanh chóng khéo léo xuất thủ, đâm về phía đối thủ vân đạm phong kinh kia.

Nếu trận này thắng thì còn cơ hội chiến thắng, nếu như thua, hai trận tỉ thí sau đó cũng mất đi ý nghĩa.

Lâm Tĩnh Dao hé mắt, nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 35: Ngang Ngược Cầu Hôn

Bản thân chuyện cao thủ so chiêu là một trò vui tai vui mắt, hai vị dung mạo tuấn mỹ trên đài kia, động tác dứt khoát mạnh mẽ không ai nhường ai, từng bước ép sát, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh, vô cùng hoa mỹ.

Không trung mơ hồ lại bắt đầu có tuyết rơi, Lâm Tĩnh Dao nắm chặt vạt áo của mình, sau đó thấy Mông Lạc cởi áo khoác lông chim của hắn ra, đưa cho mình nói "Khoác thêm đi, người không chỉ gây yếu, còn không chịu được lạnh."

Lâm Tĩnh Dao tức giận "hừ" một tiếng, đang muốn nhận lấy áo khoác, lại thấy Thuỷ Linh Ương thuận thực cởi áo khoác da gấu của mình ra, nói "Nào, khoác cái này đi, đủ ấm áp."

"Dạ." Lâm Tĩnh Dao đồng ý, nhận lấy áo khoác của Thuỷ Linh Ương, tùy tiện khoác lên người xong, nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, hắn là Thập Thất kia bị Thuỷ Nguyệt Ngân đập một cước bay xuống đài, động tác lợi hại dứt khoát, không nề mặt chút nào.

"Vương gia, thật xuất sắc!" Lâm Tĩnh Dao hô to một tiếng, nhất thời kích động, vỗ vào lưng Thuỷ Linh Ương một cái, nói "Hoàng thượng, kế tiếp đến ngài, nhiều dân chúng Tây Hạ ta nhìn vào như vậy, đừng khiến đấng và nhân dân mất thể diện."

Thuỷ Linh Ương hừ lạnh một tiếng, hồng y chớp động, cùng với Mông Lạc hoá trang như khổng tước kia một trước một sau nhảy lên

đài. Một trận gào thét ầm ỹ điên cuồng, tất nhiên mọi người không ngờ rằng Thuỷ Linh Ương sẽ đích thân lên đài cùng người khác khoa tay múa chân.

"Đây mới là hảo nam nhi." Đan Mệnh Khả Hãn cười mấy tiếng, trong lúc nhất thời dường như cũng không quan tâm chuyện thắng thua, chỉ cảm thấy cuộc tỉ thí kia thật quá đã.

Thuỷ Linh Ương kia cũng không phải là kẻ ăn chay niệm Phật hạ thủ lưu tình, cho nên người tiện hợp nhất, mười năm tạo thành một tiện, chính là chỉ điều này. (*tiện ở đây là đê tiện, chứ không phải là thuận tiện ^^)

Hắn xuất thủ âm độc mà tàn nhẫn, minh ám đều dùng, trường kiếm, phi tiêu, thậm chí là đinh tai, một thân hồng y diêm dúa vũ động, như muốn cắn nuốt khổng tước vương tử kia vậy.

Mông Lạc kia tâm tính tương đối đơn thuần, tất nhiên không ngờ tới đối phương đường đường là vua một nước lại có thể dùng chiêu ám tiễn đả thương người ta như thế, nhất thời tránh né không kịp, trên người bị thương mấy chỗ, máu chảy không ngừng.

"Tĩnh Dao nói rất đúng, binh bất yếm trá, tiểu vương tử, trận này trầm thắng." Thuỷ Linh Ương hí mắt tươi cười, nhảy một cái về chỗ ngồi, lại căn dặn người lập tức truyền thái y chữa trị cho Mông Lạc, còn mình thì thờ ơ uống trà.

"Hoàng thượng, thật là hảo kiếm, hảo tiện!" Lâm Tĩnh Dao ghé lại gần, nháy mắt nói.

"Hừ, ca ngợy trầm hay lắm." Thuỷ Linh Ương nhẹ nhàng cười một tiếng, Lâm Tĩnh Dao tiếp tục ca tụng nói "Hoàng thượng dùng tiện

như thần, chúng thần nhìn không kịp nha."

Kế tiếp, Diêu Tuấn Ngạn thắng rất dễ dàng, chỉ dùng mấy chiêu liền chế phục được Phổ Lạc, Tây Hạ ba thắng hai bại, giành được thắng lợi.

Tất cả mọi người đều nhìn thấu, bàn về thực lực, Tây Hạ căn bản không phải đối thủ của Bắc Đột, nhưng trên chiến trường chỉ nói mưu lược, Bắc Đột mặc dù thua trong uất ức, nhưng lên tiếng cũng không được.

Chẳng qua là, Mông Lạc kia không chịu từ bỏ ý đồ, băng bó xong, kêu gào nói "Không được, ta muốn cùng bộ hạ so tài bắn tên, nam nhi Bắc Đột ta đều giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, ta cũng muốn xem xem hệ hạ có thể tiếp chiêu hay không."

"Hoàng thượng." Lâm Tĩnh Dao nhỏ giọng gọi Thuỷ Linh Ương, thấy hắn khoát tay áo ngăn không cho mình lên tiếng, nhẹ giọng nói "Trẫm cũng từng luyện cưỡi ngựa bắn cung một thời gian, nếu tiểu vương tử có hứng thú, trẫm tiếp người vài chiêu vậy." Dứt lời, sai người mang trường cung của mình lên.

Vì vậy, hai người cùng phi thân lên ngựa, cùng giục ngựa chạy như điên, cùng giương cung bắn tên, cùng bắn trúng hồng tâm.

"Ném đồng tiền!" Thuỷ Linh Ương ra lệnh với võ tướng bên cạnh.

Vì vậy trong không trung xuất hiện sáu đồng tiền, hai người đồng thời bắn ra ba mũi tên, toàn bộ đều bắn trúng tâm.

Đám người sôi trào.

Lâm Tĩnh Dao nhìn nam tử tà mị kia khoé miệng hiện ra một vòng cung tuyệt mỹ, hơi ngẩn ra, trong lòng không khỏi hưng phấn, mọi người đang hô hào vì hắn, cảm giác kia giống như trở lại thiếu nữ hiện đại, nàng đứng ở khán đài hô hào trợ uy cho đội bóng mình thích.

Cho nên kích động, là bởi vì thích hắn.

Nam nhân ưu tú kia thoả mãn lòng hư vinh của mình.

Ban đầu, đội trưởng là hoa đã có chủ, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy đó đúng là đoá hoa nhài cấm bãi cắt trâu, hôm nay, nam tử tuyệt diễm yêu mị kia không chỉ là hoa đã có chủ, mà còn bị cấm vào trong bình nước tiểu!

Đồ dùng chung á!

Nghĩ đến đây, Lâm Tĩnh Dao cũng cảm thấy hơi buồn tẻ, đang thất thần, chợt thấy một trận mưa tên bắn tới, bắn xuyên vào cái bàn dài trước mặt mình, suýt nữa là cắm vào đùi mình.

"Mẹ nó." Lâm Tĩnh Dao kinh hô một tiếng, phát hiện trên mũi tên có một chiếc nhẫn hoàng kim, phân lượng có vẻ không nhẹ đâu.

"Hử?" Nàng lập tức mặt mày hớn hở, đang muốn giơ tay lấy, lại nghe Mông Lạc nói "Nếu hôm nay ta đã chạm vào ngươi thì nhất định sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, đây là tín vật đính ước ta đưa cho ngươi."

Mọi người lại xôn xao.

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy mặt mình hết đỏ lại trắng, không còn chút máu, cứ như vậy cứng ngắc không biết làm gì.

"Lâm đại nhân không phải là nam sủng của hoàng thượng sao? Tại sao lại có quan hệ với tiểu vương tử của Bắc Đột?"

"Cũng khó trách, một nam nhân mi thanh mục tú như thế, bảo sao không thu hút vài người mê nam sắc tới chứ."

"Thật là sai lầm, vương tử kia nói là hắn sàm sỡ Lâm đại nhân, hai người không phải là-----"

"Đừng nói nhảm, Lâm đại nhân luôn luôn trung quân ái quốc, không thể nào phản bội hoàng thượng được."

"Chính sự và sàm sỡ là hai chuyện khác nhau, Lâm đại nhân tuổi trẻ khí thịnh, có lẽ-----" (*sàm sỡ là chuyện giường chiếu =.=)

"Bất hạnh của đất nước a!"

... ..

Lâm Tĩnh Dao nghe tiếng thảo luận ríu ra ríu rít xung quanh, sắc mặt lại biến hoá lần nữa, hận không thể chết đi cho rồi, nghĩ nghĩ, nàng hung tợn nhìn về phía nam nhân như khổng tước kia, thấy hắn cười rục rở dưới ánh mặt trời, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng viết sự mong mỏi.

Lại nhìn nam nhân yêu nghiệt bên cạnh hắn, chỉ thấy hắn tự tiểu phi tiểu, ánh mắt vạn phần dịu dàng lắng trì mình một lần lại một lần.

Hồi lâu sau, Thuỷ Linh Ương nheo mắt, rút một mũi tên từ trong bao đựng tên ra, gỡ hai cái vòng trên tay mình ra, tiếp theo là hai chiếc nhẫn, sau đó kéo cung, hướng Lâm Tĩnh Dao mà bắn.

"Phập---- ----" Mũi tên cũng xuyên qua cái bàn dài trước mặt Lâm Tĩnh Dao, cùng một mũi tên khác một trái một phải xếp hàng, tiếp đó nam nhân yêu nghiệt lạnh lùng ra lệnh "Ái khanh, cất nhẫn đi, đây là phần thưởng trăm cho ngươi."

Năm nay nam nhân đều đã man như vậy sao? Coi cầu hôn là trò chơi như vậy.

Phải lạy tạ, phải lạy tạ!

Kết quả, Lâm Tĩnh Dao quỳ xuống, dập đầu nói "Hoàng thượng tiện thuật kinh người, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Chúng triều thần nghe xong, cũng không hiểu sao, vội vàng quỳ xuống đất hô theo.

Mũi tên lại được kéo thêm lần nữa, mặt Lâm Tĩnh Dao co giật, phát hiện mũi tên kia hướng thẳng vào đầu mình, người cầm cung cười vô cùng nguy hiểm nói "Ái khanh, ngươi muốn kháng chỉ không tuân sao? Nhẫn này là trăm ban thưởng cho ngươi, cất đi."

Lâm Tĩnh Dao trong lòng vô cùng đau khổ, mất sức chín trâu hai hổ mới kéo được mũi tên trên bàn ra, sau đó cầm đầu mũi tên, lấy chiếc vòng và nhẫn xuống, dập đầu một cái nói "Vi thần tạ ơn hoàng thượng."

Thủy Linh Ương hài lòng thu mũi tên lại, nhìn Mông Lạc bên cạnh mình một cái, nói "Tiểu vương tử thân thủ bất phạm, trận này coi như hoà, sao?"

Mông Lạc không chút che giấu sự khinh bỉ của mình với Thủy Linh Ương, làm bầm một tiếng, đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, lấy lại chiếc nhẫn của mình, cưỡng chế đeo vào ngón tay Lâm Tĩnh Dao,

nói "Hôm qua mạo phạm, không biết nàng là một cô nương, nhưng ở Bắc Đột bọn ta, một khi ngực của nữ nhân bị nam nhân đụng chạm, nhất định phải gả cho hắn làm vợ, Lâm đại nhân, mặc dù nàng có hơi hung hãn, nhưng có thể vào triều làm quan hơn nữa lại là chức quan nhất phẩm, thật là cân quắc không thua bậc mây râu, nữ nhân như nàng, Mông Lạc ta nhất định muốn."

Lâm Tĩnh Dao nhìn quanh một cái, thấy không có ai nghe rõ lời giải thích này, thở dài một hơi, nói "Vương tử điện hạ, Lâm mỗ đã có người trong lòng, nói thật, người kia sờ ngực ta còn nhiều hơn người."

Hai hôm sau, đám khỉ Bắc Đột trở về nước, trước khi đi, Khả Hãn ghé vào tai Thuỷ Linh Ương nói nhỏ một câu gì đó không ai biết.

Chỉ thấy trên da thịt trắng nõn của đế vương kia bắt đầu giận tái đi, tiếp đó cười khế một tiếng, dùng thanh âm thánh thót của mình nói "Nếu Khả Hãn không ngại thì mỗi mắt mong chờ đi, xem thiên hạ này rốt cuộc rơi vào tay ai."

Nửa tháng sau, lúc Lâm Tĩnh Dao lên triều, cảm thấy không khí có chút quái dị, vì vậy hồ nghi nhìn mọi người một cái, hỏi Thuỷ Nguyệt Ngân "Chuyện gì khiến lòng người bàng hoàng thế?"

Thuỷ Nguyệt Ngân thở dài một cái, nói "Vừa nhận được tin, quân ta đã chinh đồn xong, ngày mai lập tức Bắc thượng, ngày mai gặp mặt quân đội Nhan quốc trên thảo nguyên Lạt Đạt Nhĩ, cùng tiến công Bắc Đột."

"Nhanh vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao thầm nói một câu, phát hiện sắc mặt Thuỷ Nguyệt Ngân vô cùng tối, liền hỏi "Sao, không có lòng tin chiến thắng à?"

"Hoàng thượng muốn ngự giá thân chinh, rõ ràng một chút kinh nghiệm cũng không có, lại muốn chạy ra chiến trường làm anh hùng, có quá mạo hiểm hay không." Thuỷ Nguyệt Ngân nói xong, cũng quên là phải có ý cung kính, nhưng dù sao sự thực là một thúc thúc đối với cháu thì nên có lo lắng và trách cứ.

Lúc mọi người thì thăm với nhau xong, đế vương yêu mị biếng nhác kia chậm rãi đi lên đại điện, nhìn mọi người một cái, cười cười nói "Xem ra tin tức này đã truyền đi rất nhanh, nếu mọi người đều đã biết, trăm cũng không có gì để nói, muốn đánh thì phải tận lực chiếm thế chủ động, giảm bớt mất mát cho dân chúng Tây Hạ ta."

"Hoàng thượng, ngài không cần thiết phải ngự giá thân chinh, Tây Hạ ta có hai vị tướng quân Tào Thủ Tĩnh và Diêu Tuấn Ngạn, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, kính xin hoàng thượng giữ gìn long thể quan trọng hơn." Chúng triều thần cùng khuyên.

Thuỷ Linh Ương khẽ mỉm cười, nhìn Thuỷ Nguyệt Ngân và Lâm Tĩnh Dao đang đứng đằng kia, hỏi "Hai người các ngươi luôn luôn không hoà cùng với mọi người, lần này lại cũng không cùng bọn họ khuyên can trăm sao?"

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 36: Cả Đêm Triền Miên

Thủy Linh Ngân do dự một chút, tiến lên một bước, nói: “Tiên hoàng là ở trên lưng ngựa xây dựng giang sơn, hoàng thượng nguyện ý trực tiếp tham dự cuộc tranh đấu, vì thần cần gì phải ngăn cản người khai thác đất đai, nhưng vì thần kính xin hoàng thượng chấp thuận cho vì thần được được cùng hoàng thượng ra chiến trường”.

Thủy Linh Ương thần sắc khuôn mặt có chút động, vừa nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, nhếch môi hỏi: “Ái khanh có muốn theo trẫm cùng xuất chinh?”

“Ta không đi.” Lâm Tĩnh Dao đáp thật dứt khoát.

Trên mặt không thể nhịn được, Thủy Linh Ương giống con khổng tước xòe đuôi, tự mình đa cảm, tự ho khan một tiếng, lại nghe thấy Lâm Tĩnh Dao nói: “Có chiến tranh thì có thương vong, thần không muốn tận mắt nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông”.

“Nói cũng phải.” Thủy Linh Ương che giấu sự lúng túng, nhìn thật sâu vào Lâm Tĩnh Dao, muốn từ trong mắt của nàng bắt được một tia lo lắng, lại thấy nữ nhân kia dừng lại một chút, nói: “Thần nguyện ý phụ trách tất cả kinh phí trong chiến tranh, bạc do thần làm ra.”

Thủy Linh Ương vui sướng cười vài tiếng, nói: “Thời khắc mấu chốt ái khanh quả không phụ sự kì vọng của

Trầm, trầm chờ câu nói này của người.”

Lâm Tĩnh Dao sắc mặt cứng đờ, nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, trong lòng thở dài, thầm nghĩ thiên hạ trong cảnh thái bình sẽ không lâu nữa, nếu chiến tranh thật sự như Thủy Linh Ương tưởng tượng, nói dễ dàng giành được chiến thắng thì tốt, nhưng nếu đánh giá sai thực lực đối phương, hoặc trong lúc này xảy ra chuyện không may thì chỉ sợ đất này rơi vào tay giặc.

Ngay đêm đó, Lâm tể tướng bồi hoàng thượng uống mấy chén ruwouj, thụy nhãn mộng lung (đôi mắt mộng lung) chỉ cảm thấy nam tử trước mắt bắt đầu vắn vẹo, khuôn mặt khuynh quốc, mũi hoặc chúng sinh dần dần to ra, hẳn là mang theo một chút hương vị của phong cách tiên nhân, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, hết sức dịu dàng.

“Sư, sư phụ.” Lâm Tĩnh Dao lẩm bẩm một tiếng, đưa tay xoa xoa cái khuôn mặt lạnh lùng, dung nhan tuyệt trần, dù chỉ cách trong gang tấc nhưng như thế nào cũng không với tới.

Thủy Linh Ương hí hai mắt, bản thân ôm lấy Lâm Tĩnh Dao để trong ngực, lạnh giọng nói: “Thấy rõ ràng chưa, trầm cúng không phải là sư phụ của người.”

“Sư phụ, đừng như vậy.” Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa huy động ‘móng vuốt’ tới gãi gãi 2 cái trên mặt Thủy Linh Ương.

“Cùng trầm ở chung mà người dám nghĩ tới người khác!” Thủy Linh Ương có chút giận dữ, chợt thu hồi tâm, lại phát hiện nữ nhân kia mãnh liệt dấn vào trong ngực của mình, mắt lơ lơ lim dim nói: “Sư phụ, hoa đại trên núi nở hết rồi, người đã đáp ứng ta thu hoạch.”

Thủy Linh Ương ngẩn ra, lại thấy Lâm Tĩnh Dao đột nhiên rơi nước mắt, nước nở nói: “Đừng để cho ta đi khi sức khỏe của người không tốt, sự phụ, người không cần đối xử với ta như vậy, ta mới không cần áp đặt ta mối thù hận của gia đình, của giang sơn.”

“Sự phụ sao?” Thủy Linh Ương nỉ nón một tiếng, bắt được thanh âm thống khổ của nữ nhân, nắm chặt bả vai, bắt nàng nhìn mình, một đường hỏi: “Người yêu ta sao?”

“Yêu...” Lâm Tĩnh Dao hàm hồ đáp ứng, vòng qua cổ Thủy Linh Ương, nói: “Ta thích sự phụ nhất mà.”

Trong lòng có cái gì đó nháy mắt chia năm sẻ bảy, Thủy Linh Ương tay run run sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại hỏi: “Như vậy sự phụ cùng Thủy Linh Ương, người yêu người nào hơn?”

Hắn, đang mong đợi cái gì đây?

Mong đợi nàng nói ra chữ ‘yêu’ đến tột cùng vào lúc nào, ở trước mặt nữ nhân này, mình lại trở lên hèn mọn mà luống cuống.

Nữ nhân trong ngực khẽ run một chút, chậm chậm không trả lời.

Thủy Linh Ương tự giễu cười cười, đem nàng ôm vào Tây Noãn Các, đang lúc muốn rời đi, lại bị nữ nhân kia bắt được áo bào, chỉ nghe nàng lẩm bẩm. “Đừng đi, đừng bỏ ta.”

“Muốn ta ở lại sao?” Thủy Linh Ương nhẹ giọng hỏi, trong mắt có chút ánh sáng lóe lên, mang theo quyết tuyệt, còn có chút mùi vị lãnh khốc.

“Ừ, lưu lại, ở lại bên cạnh ta.” Lâm Tĩnh Dao hiếm khi thể hiện mình là một nữ tử.

Thủy Linh Ương nghe vậy, cúi đầu thật thấp, bật cười to, khi đó, tâm tình của hắn bị đè nén quá mức cũng không có nghe rõ Lâm Tĩnh Dao nói nửa câu sau: “Thủy Linh Ương, người ta yêu là người, là người.”

Quần áo toàn bộ bị cởi ra, Thủy Linh Ương hầu như không đùa giỡn cô, trực tiếp mạng mẽ xâm nhập vào cơ thể Lâm Tĩnh Dao, trong mộng, nữ nhân thống khổ kêu rên lên, nhưng lại không tìm cách khiến người nam nhân đồng tình, chỉ cảm thấy bên dưới truyền đến từng cơn nhói đau, một chút ẩm áp tràn ra trên giường.

Đó không phải là một cuộc triền miên Xuân Phong Hóa Vũ (mưa thuận gió hòa, ý nói cả hai người đều tình nguyện, phối hợp ăn ý...) mà là một cuộc đòi lấy bá đạo.

Trên khuôn mặt tuyệt trần của hoàng thượng mang theo chút tuyệt vọng, khóe mắt có nốt ruồi giọt lệ có một tầng mây mài đen không thể tan. “Chẳng lẽ, người vẫn luôn trêu trẫm hay sao? Hắn là ai? Cái đó khiến người nhớ tới nam nhân nào?”

Đầu mùa đông, mặt trời thức dậy muộn, chờ một chút ánh mặt trời chiếu trên giường thì người nam tử cả đêm lên núi Vu Sơn vẫn còn đang ngủ say, trong mơ màng màng đưa cánh tay sang bên cạnh sờ soạng chỉ thấy một khoảng trống không, chợt ngồi dậy, nhìn trên đệm lưu lại dấu vết đêm qua ân ái, ánh mắt chợt thay đổi.

Không phải là mộng, chỉ là người cùng mình triền miên đêm qua không biết đã đi đâu.

Đêm qua, hắn là rượu mời...

Thủy Linh Ương cúi đầu nhìn thoáng trên người, lại nhìn thấy từng dấu vết hồng hồng, một quyền đánh tới trên vách tường, căn căn môi, phủ thêm một lớp áo, lập tức đi ra khỏi Tây Noãn Các.

Đại quân đã chinh đồn xong, chờ sự phân phó. Thấy Thủy Linh Ương xuất hiện, văn võ bá quan đều quỳ xuống đất, không đứng dậy nổi, có người còn khóc nức nở.

Thủy Linh Ương xoa ra mái tóc dài trong gió lạnh, đôi môi đỏ như máu có chút mím lại, trên mặt tái nhợt hiện ra chút lo âu, sau một hồi, hần trầm giọng hỏi: “Lâm Tĩnh Dao ở đâu?”

“Thần ở đây”. Trong đám người, truyền đến một tiếng trả lời trầm muộn.

Một bóng dáng xuất hiện cực kì đột ngột,

Cứ như vậy đứng trước gió, quan phục rung động, trên mặt mang theo một chút vui vẻ, cùng với đám người mang vẻ mặt đưa đám kia thật bất đồng. Trên mặt nàng chỉ viết ‘Trân trọng’.

Thủy Linh Ương có chút do dự, nặn ra một nụ cười, hỏi: “Nếu trầm cười ngựa ra chiến trường, một đi không trở lại, ái khanh có cảm giác đau lòng không đây?”

“Ngô Hoàng băng hà, cả nước đau lòng, thần tự nhiên cũng đau lòng theo.” Lâm Tĩnh Dao ăn nói bài bản, kính trọng như xưa.

Quần thần trong lúc này chỉ có quân và thần ở buổi sáng tinh mơ liếc mắt đưa tình, mắt đối mắt, không một tiếng vang.

Trầm mặc trong chốc lát ra đi, Thủy Linh Ương cười cười, còn chưa mặc thêm quân trang đã xoay người lên ngựa, nhìn Lâm Tĩnh

Dao nói. “Chớp mắt đã tới cuối năm, trăm sẽ cố gắng chạy về cùng người ăn bữa cơm tất niên.”

Lâm Tĩnh Dao ngăn người nói. “Tốt!”

Thủy Linh Ương gật đầu một cái, hoàng thượng đẹp đẽ tuyệt trần, tuổi trẻ khí phách, uy vũ. Cẩm trường đao trong tay xuống đất, cất cao giọng nói. “Lần này xuất chinh chính là thuận theo ý trời, các người đều là trụ cột nước nhà, hôm nay cùng trăm xuất chinh đến phương Bắc, chính là thời cơ tạo dựng sự nghiệp làm rạng danh thiên hạ này, là lưỡi dao sắc bén cũng là không sắc bén, trăm cũng sẽ nhìn ở trong mắt, là một bước lên mây như điều gặp gió hay chấm dứt tư cách làm người suốt đời, đây chính là thời cơ khảo nghiệm người tốt nhất. Lần này đi, tất thắng!”

“Tất thắng!” Một lời nhiệt huyết trong ngực, tiếng hô hào vang tận mây xanh.

Chiến tranh tàn khốc, người sẽ chết nhiều.

Lâm Tĩnh Dao từ xa nhìn những người tràn đầy nhiệt huyết, gương mặt trẻ tuổi kia, khẽ cúi thấp đầu, nghe thanh âm chiếc kèn phát lệnh vang lên, đại quân trùng trùng điệp điệp hướng phương Bắc mà đi...

Đều nói cộc không ở nhà, khỉ xưng ngôi vua.

Thủy Linh Ương chân trước mới đi, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy có được quyền lực hoàng đế thật không có cảm giác khỏe, tất cả chính sự do nàng làm chủ không nói, ngay cả nữ nhân hậu cung đấu đá nhau thành 7, 8 danh sách cũng đưa đến cho nàng xem xét, ký tên.

Cứ như vậy trôi qua hai ngày, Lâm Tĩnh Dao phát hiện làm quân vương, thực sự là một chuyện cực khổ.

Sau đó một vài ngày qua đi, trong cung mọi người đột nhiên không tìm thấy Lâm đại nhân, đến phủ tìm kiếm cũng không thấy tin tức.

Có người tận mắt thấy có một đội quân lớn, cũng hướng phương Bắc đi tới, mà Lâm đại nhân cũng ở trong nhóm người này.

Còn về phần đại nhân kia đột ngột xuất hiện trên đất Tây hạ, không có ai biết về bọn họ, Lâm đại nhân chính là truyền thuyết của Tây Hạ, mọi người một lần nữa tin sự thực này.

Dọc theo đường hạ trại, Lâm Tĩnh Dao sai người đen củi đốt cho cháy to thêm một chút, sau đó lại nhìn sang cái người muốn nói lại thôi – Trương Khiên một cái: “Có rắc mau thả, nén cũng không thấy khó chịu sao?”

Trương Khiên dùng thời gian ngắn nhất để thích ứng với thói quen thay đổi tính tình Lâm Tĩnh Dao, chấp tay nói.” Công chưa, thần có một chuyện không rõ, lần này Bắc Thương đột nhiên cùng Tây Hạ nổi lên xung đột, chúng ta đứng ngoài, tùy thời trai cò tranh nhau, chúng ta ngư ông đắc lợi không phải tốt hơn sao? Vì sao còn đưa quân tăng viện cho Tây Hạ đây?”

“Nếu như Tây Hạ cùng Nhan quốc chiến thắng, thế lực hai bên mở rộng, người nghĩ cơ hội phục quốc phải đợi đến khi nào, không bằng bây giờ tranh thủ thời cơ khiến Thủy Linh Ương tin tưởng, sắp xếp người trong đại quân của hắn, chúng ta cần làm tan rã từ bên trong Tây Hạ, có hiểu hay không?” Lâm Tĩnh Dao nói xong, hung hăng đánh vào ót Trương Khiên một cái.

“Đạo lý ta hiểu, chỉ là...”

“Đừng dài dòng, bản công chúa cần nghỉ ngơi rồi, người lui ra ngoài.” Lâm Tĩnh Dao nói một tiếng, nghiêng người nằm xuống.

Trương Khiên trong lòng có chút không vui, lắc đầu đi ra khỏi lều, trên mặt đất nhặt được khối ngọc bội trong suốt óng ánh, không một chút do dự cầm lên để trong ngực, sau đó trở về trướng của mình.

Lâm Tĩnh Dao thở một tiếng, thầm nghĩ tạm thời mượn sức của những người thanh niên nhiệt huyết này đi, chờ tới khi thật sự đưa bọn họ đến bên trong đại quân Tây Hạ, cố gắng thu phục lòng người, những người này hơn phân nửa là người xuất thân nghèo khổ, khẩu hiệu phục quốc đối với bọn họ là quá nặng nề rồi, bọn họ cũng đảm đương không nổi, có chút ít lợi ích, bọn họ nhất định sẽ ‘bỏ tà theo chính’, ngoan ngoan nghe lời Thủy Linh Ương.

Yên tâm nghĩ mình lần này sẽ không say rượu mất lý trí, ngủ bên cạnh một nam nhân, một cái nguyên nhân khác có lẽ là trừ Ngọc Linh Viễn, Từ khi mới quen cho tới khi hấn rời đi, người nam nhân kia trong lòng lộ ra sự sâu xa, đặc biệt là vào buổi đêm hôm hấn rời đi, tự nhủ qua lời nói. “Nếu như một ngày người không có chỗ để đi, thì tới trong cung nương tựa vào trẫm.”

Muốn để cái giả thuyết này thành hiện thực, hoặc là hấn phá hủy Tây Hạ, hoặc là hấn phá hủy nàng.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 37: Trở Thành Tù Binh

Sáng sớm, Lâm Tĩnh Dao chỉnh đốn lại thể thảy mọi thứ, đang chuẩn bị cho chặng đường tiếp theo thì phát hiện Trương Khiên đang cầm ngọc bội của Thủy Nguyệt Ngân đưa cho mình vuốt vuốt, vì vậy nhanh tay đoạt lại, không vui nói: "Lượm được đồ của bản công chúa, người lại dám dấu làm của riêng!"

Trương Khiên ngẩn ra, hỏi: "Đây là đồ của công chúa sao?"

"Hừ, có muôn kêu lên hai tiếng để xem nó có đáp ứng hay không à?" Lâm Tĩnh Dao tức giận nói xong, đem ngọc bội, cất vào trong ngực, trong đầu hiện lên ý nghĩ muốn mở quầy bán ngọc bội, mình cũng coi như một nửa chuyên gia giám định, ngọc bội kia tuyệt đối là giá trị cao, quả thật là hàng thượng phẩm.

Trương Khiên cung kính khom người xuống, hỏi: "Công chúa, ngọc bội này có phải là người Bắc Thương tới Tây Hạ tặng quà cho ngài không?"

"Không phải, đây là của Thủy Nguyệt Ngân để lại cho ta."

"Kỳ quái." Trương Khiên tự nhiên nói: "Đây rõ ràng là ngọc cổ của phương Bắc."

"Ngọc cổ?"

"Đúng vậy, loại này là Ngọc Thạch sản lượng cực thấp, hết sức quý giá, hay còn là vì đường vân ngọc cực kì giống bờm ngựa, cho nên từ miếng ngọc này mà Bắc Thương mới đổi lại cách sống thánh cưưỡi ngựa bắn tên, đối với ngựa đặc biệt kính trọng, là quốc vật, chỉ có hoàng đế Bắc Thương mới có tư cách sử dụng ngọc này. Đông Nhan cùng Bắc Thương không lui tới, vì sao Ngọc Linh Viễn lại có thể có miếng ngọc này."

Trong lòng lập bộp, Lâm Tĩnh Dao nói thầm: "Không tốt", sau đó ra lệnh cho mọi người tăng nhanh bước đi, cần phải sớm vượt qua quân của Thủy Linh Ương đại nhân. Nếu như Ngọc Linh Viễn không để ý đến tình cảm huynh đệ, cấu kết với người ngoài, như vậy Thủy Linh Ương vẫn đang làm càn làm bậy này sợ sẽ bị thua thiệt lớn.

Mấy ngày sau, Lâm Tĩnh Dao đứng ở trên thảo nguyên hỗn độn, lấy chân cọ xát trên nền đất đầy tro bụi, nói: "Bọn họ tối qua vừa mới ở nơi này, hôm nay tăng nhanh lộ trình, có lẽ còn có thể đuổi kịp, nơi đây cách thảo nguyên Đạt Nhĩ rất gần."

Trương Khiên cẩn thận quan sát Lâm Tĩnh Dao trên mặt không khỏi xuất hiện vẻ buồn rầu, nắm chặt tay, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt.

Công chúa bây giờ mới 20 tuổi, sẽ không phải động lòng với Thủy Linh Ương, một lòng nghĩ hấn che chở chu đáo như vậy chắc là không đi,

Ngày kế, lúc hoàng hôn, ánh tịch dương như máu, dần dần xuất hiện những dấu vết nhỏ bé của các công trình kiến trúc.

Nơi đây chính là thảo nguyên Đạt Nhĩ, thảo nguyên quan trọng nhất của trấn Liêu,

Đạp vào mắt Lâm Tĩnh Dao không phải là những đường phố ồn ào, tấp nập, phồn vinh, những cô gái phong tình, mà là một những đống lửa cao ngất trời, đốt chết không biết bao nhiêu mạng người, trên đất chất đống thi thể, một số chưa tắt thở, đàn ông bị đẩy ngã, vó ngựa giẫm đạp giết chết.

Trên đường phố giống như có người cầm sơn đỏ quét qua, máu chảy thành sông, nhìn mà đau lòng!

Chém giết vẫn tiếp tục, mấy vạn đại quân đem những nam nhân Tây Hạ đã tới đường cùng vây ở chính giữa, chuẩn bị một lần giết hết.

Thủy Nguyệt Ngân, Tào thủ lĩnh Diêu Tuấn Ngạn hai vị tướng quân mang Thủy Linh Ương bảo hộ chính giữa, liều chết chiến đấu, trên người đầy vết thương, không thể cứu vãn.

"Thập cửu thúc, người mang hai vị tướng quân chạy thoát khỏi vòng vây, chạy trốn trước khi chết trước đi, hôm nay đại khái ta sẽ chôn thân nơi đây." Thủy Linh Ương nói xong, thân thể lão đảo muốn ngã.

"Bọn thần thề chết theo hoàng thượng, tuyệt không sống tạm." Ba người cùng nhau nói.

"Không, thập cửu thúc. Thủy gia hôm nay chỉ còn lại hai người chúng ta, người phải sống, tiếp quản Tây Hạ, quyết không để nó rơi vào tay Bắc Thương." Thủy Linh Ương nói xong, hung hăng đẩy Thủy Nguyệt Ngân một cái, la lớn: "Đi nhanh."

Nói xong, hần nặng nề ngã trên mặt đất.

Đại quân bên ngoài, hai nam tử ngồi nghiêm trang trên lưng ngựa, vẻ mặt không lo lắng nhìn một màn trước mắt.

Mơ hồ quảng trường đao ra xa một dặm, mắt liếc nhìn Ngọc Linh Viễn, nói: "Bệ hạ, đã nghe thấy người Hán vì tranh quyền đoạt lợi không ngại hãm hại cả người thân, hôm nay người lại đưa nhiệm vụ của mình vào đường cùng."

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, nói: "Tiểu vương tử, Ngọc mỗ tặng người một câu nói, ở trước mặt vương quyền, ai cũng không có để ý đến tình thân, coi chừng đại ca của người, trong cơ thể của hắn có một nửa dòng máu của người Hán ta, người hôm nay danh tiếng vang xa, nhưng đối với hắn ta mà nói, đây là một uy hiếp rất lớn."

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, nói: "Tiểu vương tử, Ngọc mỗ tặng người một câu nói, ở trước mặt vương quyền, ai cũng không có để ý đến tình thân, coi chừng đại ca của người, trong cơ thể của hắn có một nửa dòng máu của người Hán ta, người hôm nay danh tiếng vang xa, nhưng đối với hắn ta mà nói, đây là một uy hiếp rất lớn."

"Hừ, người nghĩ muốn làm cho tình cảm của đại ca và ta xấu đi, ta cũng không phải người ngu ngốc." Mông Lạc nói xong, đột nhiên xoay người lại, thấy cách đó không xa có một đội nhân mã trùng trùng điệp điệp đang đi đến, cầm đầu là một tiểu tướng mặc áo bào tím, thân hình nhỏ nhắn, nhưng lại có thể phát ra từng luồng khí thể hết sức bén nhọn, chỉ huy hai vạn đại quân chạy tới đây như điên.

"Người tới là người nào?" Mông Lạc hắng giọng kêu một câu.

"Cô nãi nãi của người!" Lâm Tĩnh Dao đáp lại một câu, ngoắc tay nói: "Cứu hoàng thượng, xông lên!"

“Lâm đại nhân”Về mặt Mông Lạc biến đổi, không dám tin chạy tới trước mặt vị nữ tử đang cải trang kia, lẩm bẩm nói: “Là tại ta xem thường nữ nhân, nguoi, thật khiến cho người người không dám khinh thường.” Dứt lời, lập tức quay đầu, đi theo đám người vào cuộc chiến khốc liệt.

Ngọc Linh Viễn đoán nhân số (số người) của đối phương, nhẹ nhàng cười cười, những người này căn bản không đủ để viện trợ, hai vạn đại quân địch tám vạn đại quân, căn bản là đi tìm chết.

Chỉ là hần lập tức phát hiện nhóm người này không tản ra để chém giết mà quy tụ lại một chỗ, tạo thành một khối, mở ra một con đường đi đến bên cạnh Thủy Linh Ương, hơn nữa cũng chỉ có mục tiêu là cứu người, không có liều mạng chém giết.

Đám người trong nháy mắt bị phân tán. Lâm Tĩnh Dao trong lòng lo lắng, xót xa tới tận cổ họng, chỉ sợ tìm được thi thể của Thủy Linh Ương.

Rốt cuộc, một bộ chiến giáp màu đỏ được Thủy Nguyệt Ngân vác trên vai xuất hiện trước mặt, nam nhân bị Thủy Nguyệt Ngân vác trên vai đã lâm vào hôn mê.

“Vương gia.” Lâm Tĩnh Dao từ xa kêu Thủy Nguyệt Ngân một tiếng, đang muốn tiến lên, bỗng thấy sau lưng chột lạnh, một thanh đao lướt qua cổ của mình.

Xoay người lại, một người đàn ông hung thần ác sát đang quơ tay, vung đại đao về phía bụng mình, trở tay lại hạ xuống, Lâm Tĩnh Dao vội vội vàng vàng cầm kiếm đi ngăn cản, nhưng sơ sẩy rớt xuống ngựa, trong nháy mắt trở thành người bị bao vây nhiều nhất.

“Lão hòa thượng nói nên vì tính mạng mà lo lắng, chẳng lẽ là ----” Lâm Tĩnh Dao lầu bầu, bắt lấy yên ngựa, sau đó há mồm cắn vào bụng nó, con ngựa bị đau, vất chân lên chạy, nó muốn lập công, chạy về phía Thủy Linh Ương ở trước mặt.

(Tiểu Giang Giang: chết cười với chị □ cắn bụng ngựa

Không chút ngoài ý muốn, tiểu tặc kia biến mất trong đám người đi tới đi lui, Lâm Tĩnh Dao thân hình chợt lóe, trốn vào trong một ngách nhỏ trong hẻm, sau đó lục lợi phía trước

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 38: Qua Tay Người Khác

Lâm Tĩnh Dao bị trôi gô cổ và bắt cheo tay ra sau, ném tới trước mặt Mông Lạc.

Nàng cho rằng có thể trốn cô cùng thuận lợi, ai ngờ cả kinh thành tất cả đều nghe theo Mông Lạc điên cuồng chạy theo, vừa nghe thấy tân nương của hắn chạy mất, mọi người lập tức đuổi theo, trôi nàng thật chặt, đưa tới bên cạnh Mông Lạc.

Nam nhân như con khổng tước cười chết sức chói mắt, lặp lại một tuần nữa: “Ta đã nói rồi, người không trốn thoát được đâu.”

Ngay đêm đó, Lâm Tĩnh Dao ở trong cung gặp được người quen, đúng là có người trên trời, dưới đất đều đều rất vô lại, đó là tên hèn hạ vô sỉ, âm hiểm xảo trá Ngọc Linh Viễn đẹp trai.

Lúc này, cái người một người mặc đồ màu trắng giống như đang vội trở về chùi thương kia khiến Lâm Tĩnh Dao không khỏi nén lửa giận.

Rất ấm ức, khổ sở, Lâm Tĩnh Dao đang muốn mắng lên, lại thấy cái tên bại hoại nắm lấy cổ tay của mình, giống như nhiều năm không thấy người yêu, dịu dàng hỏi: “Dao nhi, trẫm là tới mang người hồi cung.”

Ta làm thế nào để phun vào mặt hắn đây? Lâm Tĩnh Dao dừng lại một chút, nói: “Đừng nói giống như ta là nàng dâu đang bỏ cung đi

vậy.”

Bệ hạ, người là đang làm cái gì thế?” Cách đó không xa, bộ mặt Mông Lạc ghen tức đi tới, ánh mắt rơi vào chỗ Ngọc Linh Viễn đang cầm cổ tay Lâm Tĩnh Dao.

“Tiểu vương tử, không gạt người, Dao nhi cùng ta đã sớm quen biết, trăm lần này vào cung là chuẩn bị mang nàng trở về.” Ngọc Linh Dao mặt không đổi sắc nói dối.

“Chúng ta, khi nào, quên nhau.....” Lâm Tĩnh Dao đang muốn giải thích, chợt thấy ánh mắt Ngọc Linh Viễn như tia laze truyền tới, tràn đầy thâm ý nói: “Trăm biết, để cho người ở bên người Thủy Linh Ương

khuyến người bất mãn, hôm nay, Tây Hạ đã qua đại thế, người có thể về nước rồi.”

Lâm Tĩnh Dao sắc mặt chợt biến, không biết Ngọc Linh Viễn đang định làm trò gì, đang muốn nổi đóa thì bị hắt một đường lôi vào trong ngực, nghe hắt nhỏ giọng nói: "Còn muốn thấy Ngọc Linh Ương thì ngoan ngoãn cho ta."

Mi mắt nháy nháy một chút, Lâm Tĩnh Dao vội vàng vận dụng kinh nghiệm diễn xuất nhiều năm của mình, lấy chính mình mềm mại nhẹ nhàng dán vào ngực Ngọc Linh Ương nhưng lại liều mạng dùng một quả đấm mang 10 phần sức mạnh đánh hắt, bộ mặt oán giận nói: "Đồ vô tâm, lợi dụng người ta xong thì muốn người ta trở lại, người coi người ta là cái gì chứ, ô ô ô...."

Ngọc Linh Dao sắc mặt như thường, vỗ nhẹ vào lưng nàng, trấn an nàng mấy câu đầu vai đột nhiên đau xót, cúi đầu nhìn, nữ

nhân kia lộ ra vẻ hung hăng, khóe môi mỉm cười, hung hăng cắn vào vai mình không nói, còn cố ý xé rách đồ của mình, cốt là để máu tươi nhuộm đỏ áo, máu theo khóe môi của nữ nhân kia chậm rãi mà chảy xuống.

Khẽ mỉm cười, Ngọc Linh Viễn nhìn từ xa giống như vỗ nhẹ nhàng vào vai Lâm Tĩnh Dao nhưng cái vỗ vai này lại mang theo sức lực to lớn đánh về phía gáy nàng, nữ nhân kia rên lên một tiếng, buông lỏng miệng.

"Trầm biết trong lòng ngươi có oán, ngày sau sẽ bồi thường ngươi thật tốt." Ngọc Linh Ương dịu dàng an ủi một câu, đưa tay sửa lại chút tóc rối trên trán Lâm Tĩnh Dao, sắc mặt ôn hòa, trong mắt lạnh băng.

Mông Lạc há miệng thở dốc, phát hiện hai người này người một câu, ta một câu, hoàn toàn coi mình là không khí, bước lên trước mấy bước, đem Lâm Tĩnh Dao kéo vào trong ngực của chính mình, nói: "Đây là tù nhân của ta, cũng là vương phi của ta, ai cũng đừng nghĩ đến việc dẫn nàng đi."

Cái lồng ngực rộng lớn mang theo một chút bá đạo ôm nàng làm của riêng, nhưng cũng hết sức đáng tin.

Hơi thở thuộc về phái nam nặng nề phun trên mặt Lâm Tĩnh Dao, nàng chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, đẩy mấy cái, nói: "Vương tử điện hạ, ta nhớ rõ ta nói với ngươi ta đã có bầu."

Cơ thể Mông Lạc cứng đờ, nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao.

"Đứa bé chính là của hần." Lâm Tĩnh Dao nói xong, đưa tay chỉ về phía Ngọc Linh Viễn.

Vì vậy Thâm Minh Đại Khả Hãn (Mông Lạc) cũng không có ép buộc Lâm Tĩnh Dao lưu lại nữa, Mông Lạc tuy là không cam chịu nhưng cũng chỉ có thể cắn môi, nói ra lời thương lượng: "Nếu người nguyện ý để lại đứa nhỏ thì ta sẽ giúp người chăm sóc nó chu đáo."

Tên tiểu tử này thật ngu xuẩn.!

Lâm Tĩnh Dao lắc lắc đầu, nói lại: "Như vậy rất phiền phức, ngày sau hoan nghênh người đến Đông Nhan giết người cướp của, không cần từ việc gì ác."

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người thay đổi nhanh chóng, Lâm Tĩnh Dao vẫn còn híp mắt tiếp tục nói: "Chỉ là, các người cũng không có khả năng đó, thiên hạ này, cuối cùng cũng do Tiểu Viễn - con ta đoạt lấy." Nói xong, quay người nhìn Ngọc Linh Viễn một cái, hỏi "Ngài nói đi, hoàng thượng?"

Ngọc Linh Viễn nhàn nhạt cười một tiếng, kéo bả vai Lâm Tĩnh Dao nói: "Khả Hãn, đắc tội, nha đầu này xưa nay không có che được cái miệng, được trẫm chiều nhiều nên sinh ra tật xấu."

"Người ta nói đều là sự thật, hoàng thượng ngài cũng nói người Bắc Đột là khi chưa tiến hóa thành ư, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, nghĩ để phá quả thật dễ như trở bàn tay, này, hôm nay Tây Hạ nguyên khí tổn hại nặng nề, ngài không chuẩn bị thu phục Bắc Đột sao?" Lâm Tĩnh Dao quẹt miệng, nũng nịu nói.

Ngọc Linh Viễn rốt cục không bình tĩnh được nữa, cười khan hai tiếng, đối với việc Khả Hãn đang bị hóa đá noi: "Nha đầu này là nói đùa thôi, tuyệt không có việc này, trẫm thu thập một chút rồi mai trở về Nha Quốc, việc Tây Hạ bên kia, trẫm sẽ phái binh thừa thắng xông lên, hi vọng Bắc Đột bên này cũng đừng lười nhác cho qua."

Thâm Minh Đại Khả Hãn đáp một tiếng, nghi ngờ nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao một cái, khoát tay áo, sai người đưa Ngọc Linh Viễn đi nghỉ ngơi.

Màn chư nửa kín nửa hở, nến đỏ cháy hết, trên trời thưa thớt vài vì sao chiếu ánh sáng lạnh lạnh xuống mặt đất, tỏa ra mấy phần cô đơn, ở trên giường lớn mềm mại, có nữ nhân cậy mạnh giang tay giang chân làm thành hình chữ "Đại", đối với nam nhân đang cố làm ra vẻ thanh cao đứng nghiêm bên cửa sổ nói: "Cái giường này bản cô nương chiếm, làm phiền hoàng thượng đi nơi khác an giấc."

Mỹ nam áo trắng thu hồi tầm mắt của mình, cánh môi tựa hoa Anh Túc chứa chút ý cười, nhẹ giọng nói: "Khả Hãn thật khéo hiểu lòng người, chắc hẳn an bài cho ta và nàng ở cùng một phòng." Nói xong, đi tới bên giường, điểm vào hai huyệt đạo của Lâm Tĩnh Dao.

Chỉ thấy một nữ nhân khuôn mặt hoảng sợ, con ngươi giật giật phát hiện mình bị điểm huyệt, cũng không dám lên tiếng.

Hắn muốn làm gì? Muốn cưỡng gian?

Ngọc Linh Viễn ở trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt thay đổi đa dạng của Lâm Tĩnh Dao, chỉ là đẩy nàng qua một bên, để nguyên quần áo nằm xuống, nói: "Người yên tâm, trẫm không phải người bụng đói ăn quàng."

Ngày kế, Lâm Tĩnh Dao bị nhét vào xe ngựa, theo Ngọc Linh Viễn đi tới Nhan Quốc.

Trên đường đi, có mấy lần nàng chạy trốn nhưng đều bị bắt lại, vẻ mặt đau khổ, nhìn Ngọc Linh Viễn có sắc mặt nhàn nhạt, im lặng

không nói tiếng nào đứng bên cạnh hỏi: “Hoàng thượng, người đưa ta trở về Nhan Quốc đến cùng là có mục đích đi?”

“Làm con tin mà thôi.” Ngọc Linh Viễn nhẹ nhàng đáp.

‘Muốn yêu cầu Tây Hạ cái gì đây?’

“Ép nhĩ đệ khí giới đầu hàng, đem Tây hạ giao cho trẫm.” Ngọc Linh Viễn nói xong nắm cầm Lâm Tĩnh Dao hỏi: “Người đoán hắn có nguyện ý hay không đây?”

“Dĩ nhiên không muốn, vì một nữ nhân buông tha giang sơn, hahaha, hoàng thượng, đầu óc người bị hỏng rồi sao?”

“Người nói cũng phải, cho nên trẫm cần suy nghĩ lại cho thật kỹ.” Ngọc Linh Viễn nói xong, nghiêng người dựa vào trên xe ngựa, vén rèm cửa sổ ngắm nhìn đường phố nhìn đường phố bên ngoài, cười nhẹ nói: “Có thể nghĩ thấy hơi thở của Giang Nam rồi, cũng sắp đến hoàng thành rồi, trẫm nên cho người danh phận gì để người ở trong hoàng cung đây....”

Mấy ngày sau, Từ Cửu đón người tới trong đêm 30, Thủy Linh Ương ngồi bên bậc thang sắc mặt lạnh như băng uống rượu, tiểu thái giám bên người lo lắng phụng dưỡng, cẩn thận khuyên nhủ: “Hoàng thượng, vết thương trên người ngài mới khép lại, thái ý dặn dò không thể cho người uống rượu.”

“Ít nói nhảm, rót rượu.” Thủy Linh Ương nói xong, lắc đầu một cái, có chút hơi say.

Một bộ áo đen thoáng qua trước mắt, Thủy Nguyệt Ngân ngồi trên bậc thang, nhẹ giọng nói: “Mới lấy được tin tức ở quân ta ở Bắc Trữ thất thủ, binh lính chết và bị thương vô số.”

Thủy Linh Ương chậm lại động tác, giơ lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, nói: “Đem quân Đại Lý dàn xếp cho tốt, hôm nay, đám người kia có thể dùng rồi, không được liềm....” nói xong, ánh mắt hắt rét lạnh, làm một dấu tay giết.

“Ừ.” Thủy Nguyệt Ngân đáp một tiếng, có chút do dự, lại nói: “Còn có một chuyện bên Đông Nhan truyền đến tin tức Tĩnh Dao bị sắc lập làm Quý Phi, vua hết sức cưng chiều.”

“Quý Phi?” Thủy Linh Ương nhú nín mày.

“Ừ, hôm nay nàng đi theo bên người Ngọc Linh Viễn, Binh linh Đại Lý của ta xen vào quân doanh cảm thấy không ổn.”

“Thập cửu thúc hoài nghi Lâm Tĩnh Dao có âm mưu gì sao?”

“Không, thần tin tưởng nàng!” Thủy Nguyệt Ngân nói: “chỉ là thần lo lắng Tĩnh Dao không có ở đây, bọn Đại Lý còn lại thấy chúng ta là rỗng, mất đầu sẽ ra tay, Tây Hạ hôm nay đã hai mặt thù địch, nếu là nội bộ phân tranh thì lập tức sẽ sụp đổ.”

Thủy Linh Ương nheo mắt lại, hồi lâu sau nói: “Ngày mai, tang thêm tiền binh cho quân linh, không phân biệt cấp bậc, đối xử như nhau.”

“Này...”

“Tĩnh nhi đã nghĩ giúp trăm cách thu phục lòng dân, hôm nay nàng không có ở đây, xem ra trăm phải tự mình lôi kéo lòng người, còn nữa, cho người tung ra tin tức đến đào quận viên lên, nói những người đã từng được Lâm tể tướng giúp tể tướng giúp đỡ rằng người đã bị Nhan quốc bắt làm tù binh đi, đây là thời điểm báo ân của bọn họ.”

“Vâng.” Thủy Nguyệt Ngân đáp ứng, nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái Ương thật sâu.

Cái người nam nhân này không có bộ trải qua đau khổ cùng phản bội, cũng tới thời điểm thành thực rồi.

“Nói cùng nhau ăn cơm tất niên, haha, tỉnh Dao, người lỡ hẹn rồi.”

Nam tử mặc hồng y nhìn ly rượu, tự lẩm bầm.

Mấy ngày sau, một trận long ngỗng giống như mưa tuyết từ trên rơi xuống.

Mùa đông này cực kì lạnh lẽo, ngay cả Giang Nam luôn ôn hòa cũng có một trận tuyết rơi.

Lâm Tĩnh Dao sai người cho thêm mấy cục than vào lò, sau đó rúc vào chăn, chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiểu thái giám háng giọng hô: “Nô tài tham kiến hoàng thượng.”

“Hãy bình thân.” Ngọc Linh Viễn nó xong, rũ bỏ một lớp tuyết trên người, sau đó đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao hỏi: “Như thế nào mà trẫm tới cũng không thỉnh an?”

“Tham kiến hoàng thượng.” Lâm Tĩnh Dao máy móc nói, ngáo một cái quay lưng đi.

“Hầu hạ trẫm cởi áo.” Ngọc Linh Viễn nói.

“Tới Quỳ Thủy rồi, toàn thân đau nhức hoàng thượng tha cho ta chút đi.” Lâm Tĩnh Dao lần đầu bàn, cũng không có ý định đứng dậy.

Các nô tài trong cung đều giật mình ngay đứng yên tại chỗ, ở đâu hoàng ân mệnh mộng cuồn cuộn, sao chủ tử lại dám liều lĩnh cự tuyệt, những nương nương ở nơi khác mong hoàng thượng một năm đến mắt lần còn không được, ngược lại vị chủ tử mới này lại lấy thân thể mình để làm cao, khiến cho mặt hoàng thượng lạnh như cái mộng.

“Các người cũng xuống đi.” Ngọc Linh Viễn cũng không có ý hỏi tội, phân phó một giường, tiện tay mở vạt áo, cởi áo khoác sau đó nằm trên giường, hài hước nói: “Người đêm nay hầu hạ bên người trẫm, không biết nghe được tin này nhị đệ có thể thờ ơ được không?”

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 39: Nữ Nhân Ở Trong Cung Không Nhiều

Màn đêm như nước, ánh trăng mênh mông.

Lâm Tĩnh Dao muốn giả vờ ngủ say nhưng nằm bên cạnh là một Đế Vương biến thái thì làm sao nàng có thể an giấc được.

Sờ sờ cây chùy thủ dưới gối, trong mắt nàng chợt lóe một ánh sáng lạnh, vung dao muốn đâm xuống nhưng cổ tay lại dừng ở giữa không trung.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện những câu nói mà hòa thượng đã bói. Trong lòng của nàng, quả thật là có nghiệp sát ư?

Ném đi những thứ này thì không nói, nếu như hấn chết rồi, mình có thể bị lãng trì hay không?

Người nam tử con trời kia đột nhiên mở mắt ra, khẽ mỉm cười, hỏi:

"Thế nào lại do dự đây? Trẫm vừa cho ngươi cơ hội."

"Ôi chao! Trong tay ta sao lại có đao chứ? Haha, xem ra là triệu chứng mộng du của ta lại tái phát rồi!" Lâm Tĩnh Dao cười mỉa một tiếng, đem cây chùy thủ nhét trở về dưới gối, bấu môi một cái, lại nằm xuống.

Ngày kê tiếp, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy chán muốn chết, đang định đi ra cửa một chút thì nghe thấy thái giám ngoài cửa hắng giọng hô: "Hoàng hậu nương nương giá lâm..."

Hơi do dự một chút, Lâm Tĩnh Dao tiến lên thì, nói: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Muội muội, người cũng không cần hành đại lễ này với ta." Người tới mang theo một thân quý khí, tướng mạo đoan trang đẹp đẽ, đôi mắt nguyên nha (hình trăng lưỡi liềm) càng nhìn càng thích, vì vậy khiến cho người ta cảm giác thân cận hơn rất nhiều.

Lâm Tĩnh Dao cũng không có khách sáo cùng với nàng, mời nàng ngồi sau đó cũng ngồi xuống, sai người rót trà, thuận miệng hỏi: "Không biết hôm nay tỷ tỷ tới đây là có chuyện gì?"

Tuy hỏi như vậy nhưng trong lòng đã biết có tám phần là tới tìm mình hỏi tội, Ngọc Linh Viễn dạo gần đây luôn ở bên cạnh mình, trong nhất thời lạnh nhạt các vị phi tần khác, nghĩ đến đã biết mình không có ít kẻ địch rồi.

Hoàng hậu gương mặt dịu dàng, uống một hớp trà, nói: "Cũng không có gì, chỉ là nhớ tới muội muội mới tới trong cung, còn chưa có khỏe cũng chưa quen thuộc với hoàn cảnh, tỷ tỷ lần này tới đây là muốn biết muội có thói quen gì hay không, có thiếu đồ gì thì cũng không cần phải khách khí, tỷ tỷ nếu có thể mua giúp người thì nhất định mua đủ cho người."

Một trích đoạn rất quen thuộc!

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, đi theo nói vài câu tỷ muội tình thâm: "Muội muội ở đây coi như đã thành thói quen, trong cung mọi

thứ đều tốt, lại có tỷ tỷ có tình người như vậy cũng là phúc phận của ta."

"Nhìn cái người này có miệng nhỏ ngọt ngào, lại nói lúc trước hoàng thượng thưởng cho ta một bộ trà cụ, đi, đi trong cung ta ngồi một chút, tỷ tỷ cho người nấu một ấm trà ngon chúng ta cùng thưởng thức!" Hoàng hậu nói xong, thân thiết nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, quả thật có một chút tình tỷ muội, cảm giác thật giống nhau.

Lâm Tĩnh Dao đang lúc rảnh rỗi, nghĩ muốn đi xem cung đấu, đùa giỡn một chút. Nữ nhân này nếu muốn dùng thủ đoạn gì để chơi mình thì mình lấy chiêu giải chiêu, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Bước vào "Diên Hi cung", một dòng nước ấm đập vào mặt, Lâm Tĩnh Dao cả người ấm áp, nói: "Tỷ tỷ thật biết hưởng thụ nha, muội ở trong tẩm cung của mình cả người lạnh toát, giống con cá hầm băng vậy, lửa than đốt cũng không ấm thêm chút nào."

Hoàng hậu che miệng cười cười: "Nếu như thế, ban ngày nếu muội không có chuyện gì thì cứ tới chỗ tỷ đi, đến bên này nào." Nói xong, kéo Lâm Tĩnh Dao ngồi xuống trên giường mình, sau đó sai người mang đến mâm đồ ăn, an bài xong, lại sai hạ nhân đi pha trà.

Lâm Tĩnh Dao đem chân vùi trong chăn, theo thói quen gõ một cái xuống mâm đồ hỏi: "Tỷ tỷ, người lấy cái bàn này ở đâu ra đây? Hôm nào ta cũng lấy một cái, như vậy có thể ở trong chăn ăn uống ngủ, cũng tiết kiệm được việc lên xuống giường, quả nhiên thoải mái!"

"Nếu như muội thích thì mang cái bàn này về đi, ta lệnh cho người làm cái bàn khác là được." Hoàng hậu nói xong tự đắc cười cười, lại nói: "Không gạt muội chứ trong cung này tỷ tỷ là người hiểu nhất cách hưởng thụ cuộc sống, cũng bởi vì như thế mà hoàng thượng ngày trước thích nhất tới chỗ ta, nói ở đây tương đối hài lòng."

Đoạn này là nói về một oán phụ mượn cơ hội khóc lóc kể lể theo lời kích, chỉ là hoàng hậu nói ra tương đối nhẹ nhàng, hoàn toàn không có ý tứ oán giận Lâm Tĩnh Dao đoạt nam nhân của mình.

Lâm Tĩnh Dao không khỏi nhìn nữ nhân kia một chút, có thể giống như những cô gái thanh sắc động lòng người, hay chính là cùng một loại với Lý Dung, đối với việc hoàng thượng an sủng hoàn toàn không để ở trong lòng, hoặc chính là giới nguy trang, dĩ bất biến vạn ứng biến.

Hai người đang một nói, một không tán gẫu với nhau thì cung nữ dâng lên nước trà nói: "Chủ tử, trà đã xong. Không biết Quý phi nương nương có thể dùng trà đạo được không ạ, nếu là không quen thì nô tỳ đi lấy cho người bình trà hoa?"

"Pha trà?" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, nói: "Thật không hổ là hoàng hậu nương nương, tại đất này, rất ít người có thói quen pha trà." Nói xong vẫn rót một ly nước trà, nhẹ nhàng ngậm một hớp, tỉ mỉ nhắm nháp một chút, nói: "Không tệ, rất thơm"

Ở trong mắt hoàng hậu có gì chợt lóe, ngay lập tức thần sắc đã che giấu được, nói: "Ở trong cung này, trừ hoàng thượng ra thì có ai không rảnh rỗi, bồn cung trong lúc rảnh rỗi nên đặt vào đây một chút công phu, đặc biệt nghiên cứu cách hưởng lạc thôi." Dứt lời, cười hai tiếng. Ở trong mắt hoàng hậu có gì chợt lóe, ngay lập tức thần

sắc đã che giấu được, nói: “Ở trong cung này, trừ hoàng thượng ra thì có ai không rảnh rỗi, bổn cung trong lúc rảnh rỗi nên đặt vào đây một chút công phu, đặc biệt nghiên cứu cách hưởng lạc thôi.” Dứt lời, cười hai tiếng.

“Rất tốt, Lâm mỗ ta, à không, muội muội ta cũng là biết cách hưởng thụ cuộc sống, là con người, lúc còn sống cần phải hưởng thụ thật tốt.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, gấp lấy một miếng cá sống đặt trên bàn nướng, khen không dứt miệng nói: “Ăn ngon, rất tươi, lại nói muội muội ta thích ăn cá nướng theo phiên hơn, tỷ tỷ ngày khác có thể nghiên cứu một chút.”

Hoàng hậu sắc mặt lại thay đổi, nói: “Vốn tưởng rằng không đúng khẩu vị của muội, ở Nhan quốc có rất ít người thích ăn vật.”

“Ta là động vật ăn tạp, cái gì cũng ăn.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, cẩn thận quan sát sắc mặt của hoàng hậu không ngừng biến đổi, một hồi lâu sau, hoàng hậu không nhịn được, hỏi: “Muội muội chẳng lẽ không phải là người đất Trung sao?”

Mí mắt đột nhiên nháy lên hạ xuống, Lâm Tĩnh Dao nhìn ly trà, dò hỏi: “Chẳng lẽ, người cũng là người xuyên qua tới đây?”

Nữ nhân kia mang theo gương mặt mê mang, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói một ngôn ngữ Lâm Tĩnh Dao không hiểu.

Rất dễ nhận thấy, hai người ở đây đều thử dò xét lẫn nhau, chỉ là rất mau lẹ hiểu đối phương không phải người mình muốn tìm, vì vậy liền che giấu tâm tình thật tốt, khẽ cười cười, tiếp tục uống trà.

Nữ nhân này, không đơn giản!

Lâm Tĩnh Dao chỉ tự trách mình quá sơ suất, nếu như có thể ngôn ngữ xảo diệu một chút, cũng không biết chừng có thể lấy được tin tức gì đó từ đối phương.

Uống trà xong đi ra khỏi “Cung Diên Hi”, Lâm Tĩnh Dao chợt hít hơi một cái, sau

đó vuốt vuốt lỗ mũi, che kín mình bằng áo bông thật dày, không để ý chút nào đến đồ đi lại trong cung, tự mình mò mẫm đi bộ.

Cung Vũ gác cao, ngói vàng tường đỏ, xem ra cũng không quá khác Tây Hạ.

Cũng chính bởi vì vậy, bốn bề tường cao vây quanh, mình chỉ sợ có mọc thêm đôi cánh cũng khó có thể chạy thoát, lẩn trốn ra khỏi hoàng cung tựa có chút khó khăn.

Thủy Linh Ương đã thoát nạn, chỉ là Tây Hạ hôm nay nạn còn lớn hơn nữa. Bắc Thương đột nhiên cùng Đông Nhan phát động một cuộc chiến tranh, không ngừng công thành lức trì, nghĩ tới muốn nhân cơ hội này chiếm thêm một phần lãnh thổ.

“Quốc gia mất, ta thế nhưng lại làm Quý Phi địch quốc, haha. Lâm đại nhân đội mũ cánh chuồn thật không giữ được nữa rồi.” Lâm Tĩnh Dao tự giễu nói thảm một câu, lại phát giác mình đã lạc đường.

Bốn phía cung điện đều là một khuôn mẫu, hai bên phải trái cùng một dáng, Lâm Tĩnh Dao càng đi càng không thấy đường. Vì vậy, ngăn một ma ma lại hỏi: “Đại tỳ, ‘cung Bích Hoa’ đi như thế nào?”

Chỉ thấy lão thái thái lông mày dựng lên, phần nộ quát: “Cái gì đại tỳ, tuổi của ta cũng có thể sánh ngang với bà nội của ngươi rồi, ngươi là nô tỳ ở đâu, thật không biết lớn nhỏ!”

Đều nói không được, kêu người kia là lão, làm sao lão đầu đất này có thể nghĩ như vậy? Lâm Tĩnh Dao lấy phong độ Tể Tướng của mình làm một cái vái chào, nói: “Đại thẩm, ta là nha hoàn của Lâm quý phi, mới được sắc phong, vừa tới cung làm người hầu, còn chưa quen với địa hình, hy vọng đại thẩm chỉ đường giúp.”

Lão thái thái nhìn lên nhìn xuống mấy lần đánh giá Lâm Tĩnh Dao, thầm nói: “Trong cung gần đây không có tuyển người, người mới vào chỉ có tú nữ thôi.”

Đang nói, chợt nghe cách đó không xa truyền tới một âm nữ cao: “Còn ngần người ra đó làm gì, còn không mau mời Hoàng thượng tới đây, nếu bản cung có mệnh hệ gì, người có mấy lớp da để róc đây?”

Nữ nhân kia vừa hét lớn, vừa ôm bụng bự của mình bước ra khỏi Môn Hạm, nghiêng người dựa vào trụ, nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao.

“Ai u, tổ tông của ta, ngài nếu không thoải mái nên nằm trong tấm cung, thế này là gặp lạnh nha.” Lão ma ma nói xong, không để ý tới Lâm Tĩnh Dao, vội vàng đi Ngự thư phòng xin gặp Ngọc Linh Viễn.

Lâm Tĩnh Dao đang ảo não không biết có nên hưởng vị chủ tử đang vênh mặt lên sai khiến hỏi thăm đường hồi cung không thì lại nhìn thấy ở một cung điện khác cũng đi ra một nữ nhân, biểu tình không ai bì nổi, bắt chéo cánh tay, cười lạnh một tiếng, nói: “Còn không biết có phải hoàng tử hay chỉ là một công chúa vậy mà lại đem mình làm giống như Thái hậu vậy.”

“Tối thiểu thì đây cũng là máu mủ của Hoàng thượng, bản cung không ngại cực khổ, hoài thai mười tháng, yêu cầu Hoàng thượng đến thăm một chút cũng là nên thôi, dĩ nhiên cũng có những người

vào cung thật lâu rồi vậy mà cái bụng vẫn không có biểu tình gì, trong lòng chắc có oán đi, hôm nay nói ra cũng phải có một phần chua chát.” Nữ nhân bụng bự nói xong, đắc ý sờ sờ tay vào cái bụng tròn vo của mình.

“Vậy thì như thế nào, hôm nay cả Hoàng hậu cùng hai quý phi cũng đều có người ngồi, người muốn một mẹ một bé cùng nhau thăng thiên sao?”

“Haha, có cũng tốt hơn không đi, không chừng hoàng nhi của ta mai sau có tiền đồ, ta liền có thể thành người sao.”

“Nghĩ tới mẫu bằng tử quý, hahaha, người cũng không khỏi quá chắc chắn đi.”

Lâm Tĩnh Dao nghe hai vị chủ tử tranh tới tranh lui, nhất thời có chút nhức đầu, nhắm mắt tiến lên một bước, đối với Hoắc phi Hoắc Oánh Oánh hỏi thăm: “Vị chủ tử này, xin hỏi đường đến cung Bích Hoa đi như thế nào ạ?”

Hoắc Oánh Oánh nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, thấy người xinh đẹp tuyệt trần, nhảy lên một cái nói: “Cầu nô tài, không thấy tâm tình bồn cung khó chịu ư, nếu là người hầu trong cung thế nào mà đường đi cũng không nhớ chính xác?”

Mẹ nó, đây là không có chỗ phát hỏa, cần mình đi mở đường đây!

Lâm Tĩnh Dao cười nói: “Nô tỳ trí nhớ không được tốt, hy vọng nương nương có thể nhắc nhở một chút.”

Hoắc Oánh Oánh chê cười một tiếng: “Cầu vật, chủ tử của người gần đây danh tiếng đang lên cao, thế nào không thấy nàng ra ngoài

đi vòng vòng một chút đây?”

“Chủ tử nhà ta dung mạo xấu xí, không muốn gặp người ngoài.”
Lâm Tĩnh Dao cười nói.

“Haha, nô tài nhà ngươi đúng là không sợ chết, lời như vậy mà cũng dám nói ta, chỉ là bồn cung nghe xong thấy thoải mái hơn nhiều rồi, dù chưa gặp mặt nhưng nghe ngươi nói thì người chủ tử của ngươi quả thật không biết gì rồi. Không hiểu tại sao được cưng chiều, cũng thật hoang đường, không biết Hoàng thượng tại sao lại đổi khẩu vị, thích mặt hàng như vậy.”

Không biết gì à...

Lâm Tĩnh Dao nghe xong khóe miệng co giật mấy cái, nói: “Thật ra thì chủ tử đáng đáp cũng coi như thanh tú khá ái, hết sức dễ nhìn.”

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 40: Lời Thật Lòng Rất Nguy Hiểm

“Hừ! Mấy ngày trước bồn vung nghe người nói vị chủ tử kia gầy trơ xương, vẻ ngoài rất bình thường.” Hoắc Oánh Oánh vừa nói xong, nhìn trên nhìn dưới Lâm Tĩnh Dao mấy lần, nói: “Cũng không khác lắm so với người, đặt ở giữa những mỹ nhân hậu cung, thật là thiên hạ đệ nhất, hahaha.”

Lâm Tĩnh Dao nhẩn nhẹn, thầm nghĩ mình đúng là điên mới có thể nói chuyện cùng người này, đang muốn xoay người rời đi, lại nghe Hoắc Oánh Oánh bàn bạc với một vị chủ tử khác tên Chân Hâm, nói: “Nha đầu, bồn cung dẫn người đi qua đó, chủ tử nhà người vào cung đã mấy ngày mà bồn cung vẫn chưa đi qua đó, có chút không tốt, đi!”

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, đáp một tiếng, đi theo sau lưng Chân Hâm.

Tới trước cung Bích Hoa, tiểu thái giám giữ cửa vội vàng hô: “Nô tài ra mắt Chân chủ tử, cầu chủ tử bình an.”

Chân Hâm đáp một tiếng, bước qua ngưỡng cửa, nhìn khắp mọi nơi, hỏi Lâm Tĩnh Dao: “Chủ tử nhà người không có trong cung sao?”

Lâm Tĩnh Dao vừa cởi bỏ áo bông dày cộm, nặng nề vừa trả lời: “Đây không phải là vừa trở về à?” Nói xong, không chú ý đến vẻ mặt

hóa đá của Chân Hâm, nói với cung nữ Tiểu Diệp: “Làm cho lửa to lên một chút, thật là rét tới chết người.”

Cung nữ đáp một tiếng, không biết lớn nhỏ, nói: “Chủ tử, người vừa vào đến nhà, cởi áo ngay sẽ bị lạnh, ngại thật mạo hiểm.”

Lâm Tĩnh Dao cười mĩa hai tiếng, đem áo khoác khoác vào người, nói: “Ta ở trong cung hoàng hậu tìm được một cái bàn tốt, lát nữa đến Toàn Bộ Đức đòi tới đây, buổi tối chúng ta ngồi vây quanh đánh Thiên Cửu!”

“Ngài muốn nô tỳ đến Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một chút điểm tâm hoa quả không ạ?” Tiểu nha đầu kia vội vàng hỏi.

“Ừ! Cũng là người nghi chu đáo.” Lâm Tĩnh Dao cười cười, liếc mắt thấy Chân Hâm vẫn ngây người như cũ, vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: “Tỷ tỷ thật có lòng, hôm nay lại tới thăm tiểu muội đây, hôm nay ở lại ăn cơm tối đi, thuận tiện chơi một chút.”

Vốn muốn nhìn biểu tình quẫn bách của Chân Hâm, ai ngờ nữ nhân kia chỉ dừng lại, lại liên tục gật đầu, nói: “Tốt, gần đây ta đang rầu mà không có chỗ tiêu khiển, có thể chơi một ván thật tốt.”

Lâm Tĩnh Dao sững sốt, vui sướng cười cười, nói: “Rất tốt, nếu như vậy muội cho nô tài chuẩn bị một chút.”

Mở bài ra, Lâm Tĩnh Dao bách chiến bách thắng, không chút khách khí nhận nhân phiếu, vòng bạc khuyên tai, dây chuyền của Chân Hâm. Mắt thấy đối phương đã trắng tay rồi, cười hắc hắc mấy tiếng, nói: “Như vậy đi, bắt đầu từ bây giờ, thua không cần trả bạc, nhưng phải lựa chọn nói lời thật lòng cũng làm hành động mạo hiểm, phạt thêm một ly rượu nữa, như thế nào?”

“Giải thích thế nào?” Chân Hâm thua mất hết khí thế, sắc mặt có chút tối tăm.

“Cái gọi là lời thật lòng sao? Chính là người hỏi ta đáp, bất kể ta hỏi vấn đề riêng tư người cũng phải đáp lại thật chi tiết. Về phần mạo hiểm, chính là ta ra đề, bất kể có khó khăn đến đâu thì người cũng phải thực hiện nó, như thế nào?”

Chân Hâm tính khí mạnh mẽ, sao chịu được người ta kích tướng như thế, vỗ bàn một cái, nói: “Hay lắm, chơi thì chơi, muội muội cũng không hỏi thăm một chút năm đó tử tử không có vào cung nhưng là người không nói hai lời, cha ta ở trong quân doanh, người nào thấy ta cũng phải gọi một tiếng đại tử, bị một em bé mang đùa giỡn, người coi ta có sợ không?”

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi, không chút để ý, hỏi: “Cha người là Chân Thành nguyên soái sao?”

“Phải, ta từ nhỏ lớn lên trong quân doanh.” Chân Hâm nói xong, sắc mặt hơi đỏ lên, nói: “Có lẽ là từ nhỏ cùng đám nam nhân trong giang hồ tiếp xúc nhiều, tính tình ta vốn thiếu sự dịu dàng của một nữ nhân, khiến muội muội chê cười rồi.”

“Làm sao có!” Lâm Tĩnh Dao cười cười, tiện tay cầm lên một khối bánh rán rắc hành lá bỏ vào miệng, nhai nhai mấy cái, nói: “ta là nữ giả nam vào trong triều làm quan chắc tử tử đã nghe nói qua, trà trộn trong quan trường 6 năm, cũng không còn thái độ mềm mại, ôn nhu, như thế tốt hơn, tử muội ta cũng coi như có cùng chí hướng, sau này, muội còn cần tử tử giúp đỡ nhiều.”

Chân Hâm tính tình đơn thuần sau khi nghe xong rất thích, vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh Dao, nói: “Tử muội ta cũng coi như là bạn bè tốt,

yên tâm đi, tử tử tuy không phải là người quyền cao chức trọng, nhưng ở trong cung này cũng không có người dám cùng ta đối kháng, chăm sóc muội là đương nhiên!”

Lời khách sao mới nói xong, Lâm Tĩnh Dao đương nhiên là bách chiến bách thắng, không nề tình đối phương chút nào.

Chân Hâm thật sự là người giữ chữ tín, thấy mình thua cuộc, đường đường uống xong một ly rượu mạnh, đáp trả Lâm Tĩnh Dao từng vấn đề một.

“Ý trung nhân đầu tiên của tử là ai?”

“Tham tướng bên cạnh cha ta.”

“Có muốn ngồi lên ngôi vị hoàng hậu?”

“Có nghĩ tới nhưng đối với quyền thế ta cũng không cố chấp.”

“Hoàng thượng ở trên giường có dịu dàng?”

“Lưu manh, nhưng so với ta vẫn không làm gì được! Haha, thật ra thì cũng khá tốt, hoàng thượng là một người rất nghiêm túc, bất kể làm chuyện gì đi chăng nữa, bao gồm cả tán tỉnh ve vãn, này, hằng ngày muội vẫn thị tẩm mà, sao loại chuyện này lại ta?” Chân Hâm đã bắt đầu say rượu.

“Tử ghét muội? Bởi vì hoàng thượng hiện tại cưng chiều muội?”

“Ta hiện tại lại càng thêm ghét ngươi, thỉnh thoảng nhường cho ta một chút được không hả!”

...

Lâm Tĩnh Dao cố ý khiến đối phương buông lỏng cảnh giác, hai người một thắng một thua chơi vui vẻ, Chân Hâm càng chơi càng hăng, chỉ muốn chuyển bại thành thắng, đáng tiếc không được như ý, uống thắng một lượt, cuối cùng thiếu chút nữa là nằm rạp trên bàn.

Mà Lâm Tĩnh Dao cảm thấy thời cơ đã tới, vì vậy bắt đầu đổi đề tài, hỏi: “Cha tử tay cầm trọng binh, tử có biết Nhan quốc có tất cả bao nhiêu binh lực?”

“Hai mươi vạn” Chân Hâm nói xong, dụi dụi mắt, nói: “Có chút say rồi đấy!”

Lâm Tĩnh Dao vẽ mặt tối tăm chợt léo lên, lại hỏi: “Vạn binh lực phái đi Tây Hạ có bao nhiêu?”

“13 vạn, còn lại 7 vạn đóng ở nước.”

“Ở Nhan quốc, vị tướng quân cùng quân sư xuất sắc nhất là ai?” Lâm Tĩnh Dao hỏi vấn đề trọng điểm, trong lòng chợt nảy sinh sát ý khiến nàng giật nảy mình, nếu như có thể, nàng hy vọng có thể thay Thủy Linh Ương trừ cường địch.

“Cha ta là vị tướng tài giỏi nhất, bên cạnh là Mục Thanh và Sở Thiên Kiệt hai vị quan sư tài giỏi nhất Đông Nhan, nhưng mà ta nói cho người biết, Đông Nhan còn có một vị tể tướng không lộ danh, mấy năm nay không thấy hắn vào triều, nhưng người kia, cũng là người hoàng thượng coi trọng nhất, cũng làm cho người ta kiêng kị nhất, lần này liên hiệp tấn công Bắc đột cũng là chủ ý của hắn.” Chân Hâm nói xong, chỉ thấy sắc mặt ngày càng đỏ, gật gù đắc ý nói: “Hơn nữa, người kia thật đẹp, ai, nếu

ÁI KHANH, THỊ TÂM! – TỰ TỰ CẨM

Chương 40: Lời thật lòng rất nguy hiểm.

“Hơn nữa, người kia thật đẹp, ai nếu ta gặp hắn sớm mấy năm thì nhất định cầu xin cha ta gả ta cho hắn.”

Lâm Tĩnh Dao muốn nhạo báng đôi câu, đột nhiên thấy được bóng dáng thon dài trước cửa cung, nàng cũng không biết người bên ngoài đã đứng được bao lâu, nghe được mấy phần chuyện nàng nói cùng Chân Hâm.

Chỉ là, im lặng không một tiếng vang, nghĩ cũng biết là để xem thủ đoạn của mình.

“Hừ!” Lâm Tĩnh Dao phát ra âm thanh khinh thường từ trong lỗ mũi, đối diện với vị tỷ tỷ rất nhanh sẽ bất tỉnh nhân sự kia nói: “Tỷ tỷ, tối nay người chỉ chọn nói thật, sao không lựa chọn mạo hiểm chứ?”

“Vậy không được, người để ta tới Băng Thiên Tuyết Địa đứng một đêm thì ta thành tượng đá sao?” Chân Hâm nói xong, đánh tay xuống bàn một cái, híp đôi mắt sau làn rèm nói: “Cái người này, người chỉ cần xáo bộ bài, không cần lo ta không trả lời những gì người nói.”

“Làm sao biết tỷ tỷ uống rượu khoe nữ trung hào kiệt rồi, nhìn tướng can đảm hoá ra cũng chỉ thế thôi.” Lâm Tĩnh Dao vừa mới nói xong, Chân Hâm lập tức nộ khí giới đầu hàng nói, “Được, tỷ tỷ hôm nay thật sự không sợ người đưa ra biện pháp khó khăn, có biện pháp trừng phạt gì cứ nói.”

“Hay lắm!” Lâm Tĩnh Dao nhỏ giọng nói, ghé vào Chân Hâm thì thầm một câu, chỉ thấy nữ nhân này cười hai tiếng, cổ nhăn nhó nói:

“Sao lại vô liêm sỉ thế? Nếu để cho Hoắc Oánh Oánh yêu tinh biết, chính xác vạch trần điểm yếu của ta, phải không? Hay là thế nào?”.

“Ha ha, thua biểu hiện cũng không thua khí thế, tỷ tỷ thiệt là...”
Lâm Tĩnh Dao nói xong, sai người thu dọn cái bàn, khoát tay áo nói:
“Được rồi, đêm đã khuya. Tỷ tỷ mời trở về đi, ta ra lệnh cho Toàn Bộ Đức tiến tỷ một chút.”

“Hừ, người là xem thường ta.” Chân Hâm đứng vọt dậy, lắc lư mấy cái đang định đi ra, thấy cửa cung mở rộng, một người thanh niên tuấn mỹ mặc áo trắng viền vàng ở trong, áo khoác da chồn lông trắng ở ngoài đi vào.

Chân Hâm ngẩn ra, vội vàng chào một cái: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Dứt lời, xoay người lại liếc mắt như cười như không nhìn Lâm Tĩnh Dao, thầm nghĩ quả thật không thể mất khí tiết, biết nhận thua, nha đầu kia nói gì không có kiên quyết, hôm nay thật đúng khiến nàng hiểu ra.

Chỉ thấy nàng một vẻ mặt rất âm ức, đột nhiên tiến tới trước mặt Ngọc Linh Viễn, quệt mồm một cái liền hôn lên.

“Xì...” Lâm Tĩnh Dao bật cười thật không ngờ Chân Hâm nghĩ thông suốt.

Lấy bản lĩnh của Ngọc Linh Viễn, muốn tránh đi dễ như trở bàn tay, hưng hấn không có cự tuyệt ý tứ của Chân Hâm, khoé miệng khẽ cười, mặc cho nàng dụ dàng hôn khoé môi mình.

“Hoàng, hoàng thượng, nô tỳ cả gan, tối nay, có thể thị tẩm nô tỳ không?” Chân Hâm nói xong một câu, liền giống như quả bóng cao su bị xì hơi, cúi gằm đầu, thầm nghĩ mình quả thật không nên giả

làm anh hùng, hoàng thượng gần nửa năm nay không có cưng hcieu62 mình, mình lại nói ra lời nói táng tận lương tâm này, chỉ sợ là đụng phải một cái mũi xám xịt rồi.

Chỉ là, nàng thật không ngờ, Ngọc Linh Viễn khoác ngón tay thon dài lên vai nàng, tiện thể kéo nàng vào lòng, khẽ cười cười nói: “Liền nghe theo ý ái phi.” Nói xong, nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái thật sâu, sau đó ôm lấy Chân Hâm với khuôn mặt đờ ẫn ra khỏi Bích Hoa cung.

Trong lòng lộp bộp vài tiếng, Lâm Tĩnh Dao nhanh chóng đuổi theo, hỏi: “Ngọc Linh Viễn, ngươi sẽ không trừng phạt Chân Phi chứ?”.

“Vì sao phải trừng phạt nàng?” Ngọc Linh Viễn híp mắt phượng lại, vài sợi tóc bay tán loạn trong gió lạnh, vẻ mặt của hắn, tuy là cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh cực độ.

“Nàng chỉ uống say mà thôi, lời nói hôn phân nửa không qua đại não, ngươi đừng chấp nàng.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, cắn cắn đôi môi, cảm giác mình có chút nhiều chuyện rồi.

Chỉ thấy nam tử nở nụ cười âm áp, ngón tay khoác lên vai Chân Hâm khẽ dùng sức, nói gần từng chữ: “Không có đầu óc, trầm lưu nàng lại có lợi ích gì!”.

Vừa dứt lời, chợt thấy Lâm Tĩnh Dao đứng ở trên đất ôm bụng khóc: “Chân tử tử, bụng của ta đau quá, tử tử ở lại chăm sóc ta đi, ai ui ui...”

Ngọc Linh Viễn biến sắc, thầm nghĩ nữ nhân này đến tột cùng là vô lại đến trình độ nào đây? Thấy bộ dạng nàng rì rầm cũng rất sinh

động, trong lúc nhất thời hấn khẽ cười lên.

“Lâm Tĩnh Dao, chờ lúc nào người không còn lòng dạ đàn bà nữa thì trở lại làm đối thủ của trẫm, người bây giờ, căn bản không xứng.” Ngọc Linh Viễn nói xong, tay ôm Chân Hâm đi về phía trước, nhẹ nhàng nói ra, “Yên tâm, nàng là Chân nhi của trẫm, trẫm cưng chiều nàng còn không kịp, làm sao thương tổn nàng đây.”

Bóng đêm lành lạnh, trăng lớn như mâm.

Ngày mai, chính là tiết Nguyên Tiêu rồi đó.

Lâm Tĩnh Dao đứng dậy, vồ vào một thân tuyết, cười lạnh một tiếng, xoay người trong chớp mắt đi vào cung điện.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 41: Yêu Nghiệt Gây Chuyện

"Chủ tử, không xong rồi, đêm hôm qua Chân chủ tử may mắn được hoàng thượng thị tẩm."

Một buổi sáng tinh mơ, tiểu nha hoàn Lục Hà bên người Hoắc Oánh Oánh vội vàng chạy tới báo.

"Cái gì?" Ném một chiếc trâm cài Chu Tước xuống đất, Hoắc Oánh Oánh lại ném thêm một chiếc trâm nữa xuống đất làm thành một đôi, hung hăng dẫm nát, giận dữ nói: "Hôm qua thân thể bổn cung khó chịu, hoàng thượng nói chính sự bận rộn không rảnh đi thăm, thế nào mà buổi tối lại có thời gian thị tẩm Chân Hâm?"

"Nô tài nghe nói Chân chủ tử hôm qua đi ra từ chỗ của Lâm quý phi, cho nên, nô tài đang suy nghĩ không biết có phải Lâm chủ tử bắt cầu cho nàng không, cố ý tạo cơ hội cho nàng đến gần hoàng thượng."

"Lâm Tĩnh Dao?" Hoắc Oánh Oánh đôi mày thanh tú dựng lên, hận hận nói: "Thật đúng là chí công vô tư, nàng ta lại cam lòng đẩy hoàng thượng cho nữ nhân khác, hừ, Chân Hâm thường ngày không để ý mấy chuyện này, lúc máu chốt biết làm kỳ đà cản mũi."

Ban đêm, lửa chiếu sáng bừng, đèn lồng treo trên cao, ánh nến mờ mờ.

Các cung nữ càng không ngừng đi lại, trình lên vô số món ăn quý và lạ, hết sức mê người.

Lâm Tĩnh Dao theo hoàng hậu ngồi xuống, bên kia là Chân Hâm, ba người châu đầu ghé tai, nhìn thật thân mật.

Đối diện, Hoắc Oánh Oánh nhìn gương mặt trò chuyện vui vẻ của Lâm Tĩnh Dao mà sợ hãi, ai có thể ngờ được vị Quý phi bị đàm tiếu hôm qua chính là cung nữ mặc áo vải bông!

Vốn tối nay muốn tìm nàng xui đại, nhưng vừa nhìn tới Lâm Tĩnh Dao thấy nàng nhìn mình cười như không cười, trong lòng có chút sợ hãi, chỉ biết để tại ánh mắt vụng về của mình, hôm qua làm nhục nàng trong giọng nói, sợ là mình chưa kịp ra tay thì đối phương đã tới cửa.

Vệ quý phi an tĩnh cũng ngồi xuống bên Hoắc Oánh Oánh, thỉnh thoảng cùng nàng nói chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua Lâm Tĩnh Dao, khẽ mỉm cười cũng không có ý khiêu khích.

Ghế chủ thượng, Ngọc Linh Viễn hai mắt ánh nụ cười, nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, thanh âm róc rách như nước chảy, ôn nhu nói: "Ái phi thường ngày câu nệ cẩn thận, hôm nay là hội Nguyên Tiêu cũng nên vui đùa một chút, tối nay mọi người cùng nhau bồi trầm uống mấy chén."

"Nô tì tuân chỉ." Mọi người nhẹ nhàng nói.

"Phi!" Trong đó xen lẫn một thanh âm ói bọt nước, chỉ là xen lẫn trong tiếng hô liên tiếp, nhất thời không biết chỗ nào phát ra âm đó.

Hoàng hậu thúc cùi chỏ vào người Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng trách: "Như thế nào lại thất lễ rồi, cẩn thận bị người ta nghe thấy,

khó tránh làm gốc rễ cho người ta vu khống."

Lâm Tĩnh Dao nhún vai một cái, bưng ly rượu đi tới bên Ngọc Linh Viễn: "Hoàng thượng, nô tì chúc ngài hàng năm có hôm nay, tuổi thọ có sáng nay, Đông Nhan quốc ta vận rồng thiêng, mãi mãi trường thịnh."

Một câu của nàng đầy âm dương quái khí, Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, giơ ly rượu cùng nhẹ với nàng: "Trẫm nhờ lời nói tốt lành của ngươi." Dứt lời liền uống cạn.

"Sẽ, nhất định sẽ." Lâm Tĩnh Dao cười cười, đưa tay gảy nhẹ chút móng tay, đem thuốc tiêu chảy dính trên đó ném mạnh trong thức ăn trước mặt Ngọc Linh Viễn, sau đó, uốn éo trở về chỗ ngồi, nhỏ ngụm nước bọt: "Thật TMD thoải mái!"

Chúng phi tần cửa vừa thấy Lâm Tĩnh xa vượt lên trước nâng cốc chúc mừng rồi, vội vàng đứng dậy, tranh đoạt nhào tới ngọc linh xa bên người, nói ra lời kịch trong lúc nhất thời xốc xết, rất náo nhiệt.

"Làm sao ngươi không đi?" Lâm Tĩnh Dao nghiêng người nhìn Chân Hâm đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, kỳ quái hỏi.

Chỉ thấy nàng lấy tay nắm vạt áo nhẩn nhúm: "Hôm qua uống say không còn biết gì, ở trước mặt hoàng thượng luống cuống, ngươi không thấy ta không dám ngẩng đầu nhìn hấn sao, ai ui, xấu hổ quá."

Lâm Tĩnh Xa cũng là cười khanh khách mấy tiếng, nói: "Ta chỉ nghi tỷ tỷ mặt thật dày, không nghĩ tới cũng có thời điểm thẹn thùng."

"Nghe những lời người nói này!" Chân Hâm tức giận trách một tiếng, lại nhìn Hoắc Oánh Oánh bưng rượu đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, sau đó liếc mắt nhìn mình, đối với Lâm Tĩnh Dao nói: "Muội nhìn tử xem, hôm qua thật vụng về, không nhận ra muội muội, tới kính muội một ly, cũng không phải là không thể tha cho người có lỗi."

Lâm Tĩnh xa che miệng cười duyên một tiếng, nói: "Tử tử đang nói đùa ư, ngài hôm qua trong không phải còn khen ngợi quá đáng ta nhất chi độc tú sao? Như thế gây trơ cả xương, bề ngoài bình thường ta đây, ngài hẳn là không có nhận ra sao?"

Chân Hâm bên cạnh buồn cười, Hoắc Oánh Oánh biến sắc, oán khí lóe lên, vội vàng cười nói: "Muội muội đừng oán tử tử, hôm qua muội cũng biết ta đang giận là ta chêm trên đầu muội."

"Ha ha, muội muội ta cũng không phải người hẹp hòi, tử tử nói thế, ta dĩ nhiên muốn tha thứ cho tử tử." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cùng nàng chạm ly, ngửa cổ đem rượu uống vào

Chân Hâm bên cạnh buồn cười, Hoắc Oánh Oánh biến sắc, oán khí lóe lên, vội vàng cười nói: "Muội muội đừng oán tử tử, hôm qua muội cũng biết ta đang giận, là ta chêm trên đầu muội."

"Ha ha, muội muội ta cũng không phải người hẹp hòi, tử tử nói thế, ta dĩ nhiên muốn tha thứ cho tử tử." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cùng nàng chạm ly, ngửa cổ đem rượu uống vào.

Đợi đến khi Hoắc Oánh Oánh đứng dậy rời đi, Chân Hâm ghé vào bên tai Lâm Tĩnh Dao thì thào nói: "Không có việc gì mà ân cần thì không phải đạo chích gian xảo, muội muội, người phải cẩn thận với nàng ta, ngày trước ta ăn không ít ám khí của nàng ta."

Lâm Tĩnh Dao khẽ vuốt ve cầm, vừa quay đầu, nhìn hoàng hậu móc từ trong ngực là một chiếc gương tinh xảo kheo kéo, cẩn thận sửa sang đồ trang sức trên đầu, sau đó lại cất vào lòng.

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy lúc này mình bị ánh sáng của gương chiếu đến chói mắt, nhất thời hiểu kì, đi đến hỏi: “Tỷ Tỷ lại có đồ tốt rồi sao? Cái gương nhỏ này trang trí hết sức trang nhã.”

Hoàng hậu dừng lại, đem gương lấy ra: “Gương này là do hoàng kim chế thành, những bảo thạch người thấy, viên nào cũng giá trị vạn kim, ngày trước Vệ Chuyên đòi ta cho nhiều lần, nhưng ta cũng không cho nàng.”

“Đồ tốt, đồ tốt!” Lâm Tĩnh Dao thấy tiền sáng mắt lên, nuốt một ngụm nước miếng, thầm nghĩ thân là một lão bản lớn mà hôm nay cũng trắng tay rồi, mỗi tháng có hai lần tiền cũng không đủ đề nàng nhét kẽ răng, chiếc gương vàng óng này càng nhìn càng đánh yêu.

Hoàng hậu thấy nàng thích thú, do dự một chút, đem gương nhét vào tay Lâm Tĩnh Dao, nói: “Thôi, thích thì cầm đi, đang trong thời chiến quốc, quốc khố cạn kiệt, hoàng thượng nếu nhìn thấy ta tiêu sài vô ý, sợ còn bị trách phạt, người cầm đi, rất đắt đấy, cũng đừng để ai thấy ta tặng người chiếc gương.”

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy chiếc gương trong tay thật nặng, miệng cười toét, muốn nhận mà còn nói: “Vậ thì thật xấu hổ, tỷ tỷ yêu nó như vậy, muội muội sao dám nhận đây.” Nói thì nói như thế nhưng chiếc gương được nắm chặt trong tay Lâm Tĩnh Dao.

“Thôi đi, bần cung còn nhiều đồ tốt, có nơi nào thiếu đồ!”

"Đây cũng là, hắc hắc." Lâm Tĩnh xa nói xong, vội vàng đem gương thu vào trong ngực, thầm nghĩ có tiện nghi không chiếm khôn kiếp!

Ngày kế, ánh mặt trời ngả về Tây, gần tới buổi chiều Lâm Tĩnh Dao mới bò dậy, thầm nghĩ gần đây Ngọc Linh Viễn không có làm phiền mình, hôm qua một đám oanh yến vây quanh hắn, thành từng vòng, từng vòng, giờ này khách quý cũng ý thức được gần đây đối với các vị mỹ nữ có chút lạnh nhạt, bây giờ nhân cơ hội bù đắp, khắp nơi lưu lại cao lương ươm mạ.

Duỗi cái lương mệt mỏi, Lâm Tĩnh Dao móc từ dưới gối lên cái gương tinh xảo, nhìn nhìn, sau đó đặt ở trên tay nâng lên hạ xuống, nghĩ cái gương này cũng không nhẹ chút nào.

Là một món đồ cất đi, phía sau điêu khắc hoa văn có chút ý nghĩa, Lâm Tĩnh Dao nghĩ vậy, cẩn thận sờ phía trên hoa văn, chợt muốn xỉu, vội vàng đem cất gương đi.

Đang định cất, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng ầm ỹ, chỉ thấy bụng bự Hoắc Oánh Oánh đi vào, sắc mặt tiêu tụy, không chút nào đẹp đẽ, còn có chút nghèo khó.

"Lâm Tĩnh Dao, người thật to gan!" Nàng đi mấy bước, nhào tới bên giường Lâm Tĩnh Dao, một tay giữ cổ Lâm Tĩnh Dao, hung dữ nói: "Muốn giết đứa nhỏ trong bụng ta, mơ đi!"

Lâm Tĩnh Dao bắt được Hoắc Oánh Oánh, đem nàng ta đẩy lên giường, sau đó đánh vào gáy nàng, nói: "Ban ngày ban mặt, tử tử mộng du sao, nói chuyện hoang đường!"

“Hừ, còn muốn chống chế phải không, tối hôm qua người chạy tới tẩm cung của ta, bảo rằng muốn tặng cho đứa bé chút thuốc bổ, ép ta uống một bát nước thuốc, nếu không có các thái y chạy tới cứu ta, hoàng tử của ta đã chết trong tay người rồi.”

Khóe miệng Lâm Tĩnh Dao co giật mấy cái, không hiểu nữ nhân này nói chuyện hoang đường gì, đang muốn hỏi lại thấy hoàng hậu tới đây, vừa đi vừa xoa trán, nói: “Muội muội, tối hôm qua người tới Diên Hi cung, tối hôm qua bồn cung cũng không biết ngủ thế nào, nhìn người ở cạnh giường ta thối khí, sáng nay tỉnh dậy thực nhức đầu.”

“À” Lâm Tĩnh Dao thu lại cánh tay đang bóp tay Hoắc Oánh Oánh, bắt chéo tay, nói: “Ly kì nha, một buổi sáng tinh mơ, hai người lại chạy tới hỏi tội ta, vừa thối khí vừa giết người, ta thật thần thông quảng đại!”

Đang nói, lại thấy Chân Hâm đi vào, nghi ngờ nhìn mọi người, lại nhìn Lâm Tĩnh Dao nói: “Tối hôm qua có một nha đầu treo cổ trên tàng cây, còn có một nha đầu chết đuối, mọi người trong cung còn nói đêm qua có một nữ tử áo trắng di động chung quanh, sợ là trong cung có yêu quái quấy phá.”

Lâm Tĩnh Dao cúi đầu nhìn một thân áo trắng của mình, mí mắt nháy nháy, mơ hồ thấy điềm xấu xảy ra.

Ai muốn bày trận lớn như thế để hãm hại mình đây?

Hồn ma quỷ quái trong truyền thuyết kia chỉ sợ là nhắm tới mình thôi.

Nghĩ ngợi một chút, chợt thấy Hoắc Oánh Oánh ngồi dậy, lấy từ trong người một chiếc chủy thủ, hung hăng đâm tới trên người Lâm Tĩnh Dao. Lâm Tĩnh Dao phản ứng không kịp, trên cánh tay bị một vết cắt, vội vàng nhào lại, bắt lấy cổ tay Hoắc Oánh Oánh, sau đó đưa cho Chân Hâm giữ lại.

“Hoàng thượng như thế nào lại tin tưởng một tể tướng Tây Hạ, thực đúng là nuôi hổ trong nhà, người nghĩ giết chết con ta, hừ, không có cửa đâu!” Hoắc Oánh Oánh nói xong, nước mắt lưng tròng hướng Ngọc Linh Viễn đang đi tới ngưỡng cửa, sau đó nước mắt nước mũi tùm lum tố cáo: “Hoàng thượng, người phải làm chủ cho nô tỳ, có người muốn giết hoàng tử của ngài!”

Ngọc Linh Viễn nhìn mọi người thật sâu, trên môi nở nụ cười lạnh: “Náo đủ chưa? Các người ngày thường chèn ép lẫn nhau, cho nên hôm nay quỷ thần cũng xuất hiện rồi.”

“Không phải, hoàng thượng, hôm qua Lâm Tĩnh Dao thực sự tới tẩm cung của nô tỳ, chen độc dược bây giờ vẫn còn ở đó, hoàng thượng người có thể tìm người xác nhận.”

“Lâm Tĩnh Dao bản lĩnh nàng thật tốt, có thể tránh được tai mắt của mọi người đi tới tẩm cung của người, miệng nói xằng bậy.” Ngọc Linh Viễn nói xong, khoát tay áo: “Tất cả giải tán, chuyện cười loại này đừng để trăm nghe thấy lần thứ hai.”

Hoắc Oánh Oánh ảo não đứng dậy, hung dữ nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, uy hiếp nói: “Có bản lĩnh thì lần sau lại đến lấy tính mạng ta, lần sau ta nhất định bắt người hiện nguyên hình!”

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 42: Thanh Tảo Hậu Cung

Ngày thứ hai, trong Bích Hoa Cung truyền ra tin tức khó đoán, nói là Hoắc Phi- Hoắc Oánh Oánh bị giết chết, kể cả đứa bé trong bụng của nàng cũng chết.

Ngọc Linh Viễn nghe tin chạy tới thì mọi người đã quỳ xuống thành một hàng, liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ, nói: “Hoàng thượng, nô tài hôm qua không nên ngủ gật, là nô tài có lỗi, kính xin hoàng thượng khai ân.”

“Thị vệ gác đêm ở chỗ nào?” Ngọc Linh Viễn nhìn người trên giường sắc mặt nhợt nhạt, bụng cao thăn, cũng không có một chút tiếng động, người lạnh giọng hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nô tài ở đây ạ.” Hai người thi vệ liếc nhau một cái, vừa quỳ vừa tiến lên phía trước, dập đầu hai cái, lại vội vàng cúi người đem trán chạm vào đất, chờ nghe lệnh.

“Các người đều là người chết sao?” Ngọc Linh Viễn môi mỏng khẽ mở, sắc mặt âm lãnh mà hỏi.

“Không biết tại sao tối hôm qua nô tài chỉ cảm thấy thực buồn ngủ.” Hai người thi vệ nói xong, bốn mắt nhìn nhau. Thầm nghĩ tối qua thực sự rất buồn ngủ, cảm giác kia giống như bị người hạ được vậy.

“Ừa ngủ ngư vậy, các người ngủ thật tốt đi, troang hoàng cũng của trẫm không cần người chết.” Ngọc Linh Viễn nói xong, sai người mang hai người kia xuống chém.

Chỉ nghe thấy những tiếng kêu thê lương cầu xin tha thứ truyền tới, nhưng rất nhanh đã không còn tiếng gì nữa.

“Mấy người các người có nhìn thấy người nào đi vào không?” Ngọc Linh Viễn hỏi mấy người nô tài còn lại.

Những tiểu thái giám cũng các cung nữ hoảng sợ, vừa khóc vừa dập đầu, nói: “Hôm qua chủ tử nói không có việc gì, phân phó Triệu Long Triệu Hồ gác đêm, sau đó nói nô tài đi nghỉ ngơi, nô tài không phải cố ý lười biếng, hoàng thượng khai ân .”

Trên gương mặt thoát tục của Ngọc Linh Viễn hiện lên một tầng giận dữ, thậm chí có người dám ở trong hậu cung hành hung, đúng là tạo phản!

"Hoàng, hoàng thượng." Một vị lão mẹ quý cẩn thận đi phía trước hoạt động mấy cái, nói: "Nô tài hôm qua ban đêm đi tiểu đêm qua, đụng phải Lâm quý phi đang đi về phía bên này, lúc ấy bởi vì vội vã đi ngoài, cho nên không có quá lưu ý, bây giờ suy nghĩ một chút, nàng chẳng lẽ là đi tới ‘ Vĩnh Ninh cung ’, sau đó, giết ——"

“Hoàng, Hoàng thượng.” Một vị ma ma cẩn thận đi lên phía trước, nói: “Hôm qua nô tài đi tiểu ban đêm, đụng phải Lâm Quý Phi đang đi về phía bên này, lúc ấy vì vội vã đi ra ngoài nên không chú ý, bây giờ nghĩ lại, nàng là đi tới Vĩnh Ninh cung, sau đó giết...”

Ngọc Linh Viễn nheo cặp mắt, đi tới bên cạnh Hoắc Oánh Oánh, đưa tay rút ra chủy thủ cắm trên bụng nàng, cẩn thận chu đáo nhìn,

ánh mắt chột biến.

Cây chủ thủ này hẳn nhận ra, chính là cây chủ thủ Lâm Tĩnh Dao đặt dưới gối, nửa đêm bò dậy chuẩn bị ám sát mình.

Chỉ là ——

Tại sao nàng lại muốn làm cho hậu cung hỗn loạn đây? Hơn nữa thủ đoạn lại vụng về như thế?

Còn đang nghi hoặc, chợt thấy một tiểu cung nữ từ ngoài xông vào nói: “Hoàng thượng, ngài đi xem chủ tử của ta một chút đi, sáng nay nàng tỉnh lại một mực ho ra máu, thái y cũng không nhìn ra bệnh gì.”

“Vệ Tình?” Ngọc Linh Viễn chợt nhíu mày, liếc mắt nhìn Hoắc Mỹ Nhân hương tiêu ngọc vẫn một cái, vội vàng đi khỏi Vĩnh Ninh cung tới Vĩnh Thọ cung, mới bước vào đại điện, liền nghe thấy một tràng tiếng khóc thút thít, chỉ thấy Vệ quý phi nằm bên giường, chợt phun một ngụm máu lớn ra ngoài, sau đó ho kịch liệt.

Ngọc Linh Viễn tiến đến ôm nàng trong ngực, nhìn thái y quỳ trên mặt đất hỏi: “Đang êm đẹp, sao lại ho ra máu đây?”

Thái y hết sức lo sợ trả lời: “Hồi hoàng thượng, theo cữu thần thấy đây là do độc dược gây ra, chỉ là có thời gian cũng không tra ra được phải dùng cách nào để điều chế né, loại độc này chưa từng xuất hiện ở Nhan Quốc ta.”

Sắc mặt Ngọc Linh Viễn căng thẳng, hỏi: “Nhưng phải trị thế nào đây?”

“Cựu thần có mấy loại thuốc, không biết có thể khắc chế độc trong người nương nương không, cựu thần cũng không có phép, chỉ có thể làm hết sức. Cựu thần vô năng, kính xin hoàng thượng trách phạt.”

“Hoàng thượng.” Cô giá nằm trong ngực nhu nhu hô lên một tiếng, sau đó nắm tay áo Ngọc Linh Viễn, đem đầu mình tựa vào khuỷu tay của hắn, nói: “Nô tì không có chuyện gì, kiến hoàng thượng phải lo lắng.” Dứt lời, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng.

“Ở nơi này không có việc gì!” Ngọc Linh Viễn nói xong, nhìn xung quanh, thấy các nô tài hoảng sợ, hỏi: “Hôm qua Ngự Thiện Phòng chuẩn bị bữa tối, các người có cho nàng ăn cái gì khác không?”

“Tối hôm qua Lâm chủ tử tới một chuyến, ôm một bọc lá sen to, nói là tới đây đi vòng một chút. Lúc ấy trong bụng chủ tử nóng một mảng, chờ Lâm chủ tử đi, tùy tiện ăn một miếng, ai có thể biết...”

Vừa Lâm Tĩnh xa sao?

Nữ nhân kia mặc dù vô sỉ, nhưng tinh thần trọng nghĩa từ trước tới giờ hết sức mãnh liệt, sao sẽ lạm sát kẻ vô tội đây?

Bao nhiêu sự cố liên tiếp xảy ra, như thế nào cũng thấy đây là chuyện có người tỉ mỉ sắp xếp, trong đám nữ nhân này, hẳn là có người muốn nhân cơ hội này giết hết sủng phi của trẫm, Lâm Tĩnh Dao chỉ là người xui xẻo chịu tội thay mà thôi.

Dặn dò Vệ Tình nghỉ ngơi thật tốt, Ngọc Linh Viễn đi tới Bích Hoa cung, chỉ thấy một nữ nhân đang nghiêng hai chân dựa vào đầu

giường, cầm trong tay một cái gương nhỏ xinh xắn, ngay cả mình tới cũng không phát hiện.

“Tĩnh Dao.” Ngọc Linh Viễn gọi nàng một tiếng, chỉ thấy nữ nhân kia giống như đột nhiên từ trong mộng tỉnh dậy, tiện tay đem cái gương giấu dưới gối, nói: “Hoàng thượng, ban ngày ban mặt tấu chương không xem, tùy tiện ra vào tấm cung nữ tử, cẩn thận bị người nói là ham mê nữ sắc, hoặc là người ta ở sau lưng mắng ta hồng nhan họa thủy.” dứt lời sò sò dung mạo không xinh đẹp lắm của mình.

“Tĩnh Dao.” Ngọc Linh Viễn gọi nàng một tiếng, chỉ thấy nữ nhân kia giống như đột nhiên từ trong mộng tỉnh dậy, tiện tay đem cái gương giấu dưới gối, nói: “Hoàng thượng, ban ngày ban mặt tấu chương không xem, tùy tiện ra vào tấm cung nữ tử, cẩn thận bị người nói là ham mê nữ sắc, hoặc là người ta ở sau lưng mắng ta hồng nhan họa thủy.” dứt lời sò sò dung mạo không xinh đẹp lắm của mình.

Rõ ràng là đang trong nguy cơ bị hại mà vẫn không tự biết mình, Ngọc Linh Viễn thở dài một cái, nói: “Trần xin hỏi người, chủ thủ dưới gối người đâu?”

“Sao lại hỏi cái này?” Lâm Tĩnh Dao nói thềm một câu, đưa tay xuống dưới gối tìm một lúc, “À” một tiếng, nói: “Kỳ quái, sao lại không thấy?”

Ánh mắt Ngọc Linh Viễn căng thẳng, lại hỏi: “Đêm qua người đi những đâu?”

“Trời rất lạnh, đương nhiên ngủ vùi ở trong chăn.” Lâm Tĩnh Dao đáp, hỏi ngược lại: “Người là tới hưng sư vấn tội sao? Thế nào. Có

phải có nữ nhân nào nói ta nửa đêm không ngủ chạy đi chơi?”

Chỉ thấy Ngọc Linh Viễn tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay Lâm Tĩnh Dao, hỏi: “Vết cắt trên này là thế nào?”

“Ai biết được, sáng nay khi tỉnh lại phát hiện trên cổ tay của mình xuất hiện mấy vết cắt, chắc không cẩn thận nên bị thương.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, bỏ tay Ngọc Linh Viễn ra, vuốt vuốt cổ tay mình, bất mãn nói: “Làm cái gì vậy, thật sợ.”

“Tối nay thị tẩm!” Ngọc Linh Viễn ném ra một câu sau đó sai bước rời đi, chỉ để lại Lâm Tĩnh Dao với đầy vạch đen trên khuôn mặt.

Lại là này câu!

Không hổ là huynh đệ với Thủy Linh Ương.

Nghĩ tới nam tử tà mị đó, trong lòng nàng thật đau xót, nếu như lần này không thể trở lại bên hắn, có phải hay không cũng nên quên đi cuộc tình này.

Nếu như một ngày kia mình biến mất ở thế giới này, đến lúc đó, tối thiểu chỉ có thể còn lại hoài niệm thôi.

Tới đêm, Ngọc Linh Viễn đi tới Bích Hoa cung thật, nhìn thấy Lâm Tĩnh Dao đang vui thích soi gương, thầm nghĩ nữ nhân này thật dễ thỏa mãn, một khối vàng mà nàng cũng si mê lâu như vậy.

Nhìn thấy hắn tới, Lâm Tĩnh Dao giấu gương, nói với các cung nữ: “Roi cho hoàng thượng một ly trà nóng để uống, làm ấm cơ thể.”

Ngọc Linh Viễn khoát khoát tay, nói: “Không cần, đem hương nhang dập đi.”

“Thế nào, sợ có độc à?” Lâm Tĩnh Dao cười lạnh một tiếng, từ trên mặt đất cầm một khối cây đặt giữa giường, nói: “Vượt qua đây, ta liền thiến ngươi!”

Ngọc Linh Viễn dĩ nhiên không hiểu nghĩa câu nói thứ hai của nàng, chỉ cười cười, sau đó cởi bỏ áo khoác, nằm xuống, nói: “Tối nay trẫm coi chừng ngươi, trong cung hôm nay có việc giết người, trẫm phải cho bọn họ một cái công đạo.”

“Hừ, trực tiếp đem ta giết có phải nhanh hơn không.” Lâm Tĩnh Dao quay lưng đi, sau một hồi lâu, lại nói: “Nếu ta nửa đêm có biến thành Thi, đoán chừng người đầu tiên ta giết là ngươi.”

Ngọc Linh Viễn chỉ cười không nói.

Hắn mất đi một ái phi, còn có một đứa bé chưa trào đời, vốn là nên đau thương vô hạn, nhưng trên thực tế, hắn là một nam tử lạnh khốc, đối với hắn tất cả cũng chỉ như những gợn sóng trên mặt sông, không làm thay đổi chút tâm tình nào của hắn.

Giống như trước mắt hắn nữ nhân này ngây ngô dại dột, nhưng thực ra ở tổng lòng mọi thứ đều biết, khiến cho hắn căng thẳng theo nàng.

Mang nàng trở lại Nhan quốc, cuối cùng là nghĩ muốn lấy nàng để kiềm chế Thủy Linh Ương, còn là....

Ước chừng rạng sáng, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên nhẹ tay nhẹ chân bò dậy, sau đó cẩn thận vượt qua Ngọc Linh Viễn, đi giày vào, sao đó nhanh như mèo đi mấy bước, rồi xoay người lại nhìn Ngọc Linh

Viễn đang ngủ say, lặng lẽ đẩy cửa cung, trong tay cầm một con dao gọt trái cây lóe ánh sáng lạnh.

Vừa mới đi ra ngoài, Hàn Phong, Lâm Tĩnh Dao run cầm cập, ánh mắt căng thẳng, nửa đêm đi ra ngoài đuổi theo một cung nữ.

"Lâm, lâm chủ tử!" Này cung nữ phát hiện Lâm Tĩnh Dao cầm con dao trong tay, lui về sau một bước, đầu lưỡi không còn nói lưu loát .

"Khàn..." Lâm Tĩnh Dao một tay bịt kín miệng tiểu cung nữ, một tay khác không chận trễ vung đao đâm vào lồng ngực nàng, đáng thương cho nữ nhân kia không kịp hét đã tắt thở.

Lâm Tĩnh Dao đem thi thể kéo đi, từng bước từng bước đi tới bên hồ, nhìn toàn cảnh nước hồ, ưỡn ngực ngẩng đầu, hóp bụng, vươn tay lên, hết sức phóng khoáng diễn thuyết: "Hello, Chicago! If there is any one out there who still doubts that America is place where all things are posible. Who still wonders if the dream of our founders..."

Cách đó không xa, Ngọc Linh Viễn cau mày nhìn một màn phía trước, vượt qua thời gian, cùng không gian, cảnh này thoát nhìn thật tức cười, nàng nói ngôn ngữ hắc không hiểu.

Gió đông thổi qua, Lâm Tĩnh Dao đầu đầy sương đêm theo gió chậm rãi phiêu du, một thân áo ngủ màu trắng giống như được cắm thêm đôi cánh nhân loại, tùy thời mà biến mất không còn gì.

Hồi lâu sau, Obama diễn giải một phen bị Lâm Tĩnh Dao lặp lại đầy đủ, giống như trong lúc nhất thời có thể làm rồi, chỉ thấy nàng

đột nhiên bước về phía trước một bước, nhảy vào hồ nước lạnh như băng.

Ngọc linh xa gần ra, vội vàng từ trong bóng mờ đi ra, bước nhanh đi tới bên hồ, hơi chút do dự, đi theo nhảy vào trong hồ.

Ngọc Linh Viễn gần người, vội vàng đi ra khỏi nơi bóng đêm, bước nhanh đến bên bờ hồ, hơi do dự một chút, nhảy vào trong hồ.

Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì đây?

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 43: Tận Tâm Tính Toán

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao sốt cao, Ngọc Linh Viễn cũng bị bệnh giống nàng.

Lúc ốm nàng ngoan hơn rất nhiều, uống thuốc rồi ăn cháo, ăn cháo rồi uống thuốc, sau đó ngoan ngoãn chui vào chăn, quần chăn ngủ.

Ngọc Linh Viễn nằm bên cạnh nàng khẽ nhú mào.

Nếu tối hôm qua mình không có đi theo nàng, có phải hay không giờ phút này nàng đã tắt thở.

Sinh mạng con người quan trọng như vậy, đến cuối cùng là bị lực lượng nào nắm trong tay đây?

Giết nhiều người như vậy, sau đó tự sát.

Cuối cùng thì ai là người đứng trong bóng tối được lợi nhiều nhất đây?

Nhìn chân mào khép chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cô gái, ngọc linh xa vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve một thanh trên trán nàng xốc xếch sợi tóc, chẳng biết tại sao, trong lòng lại cũng đi theo mềm mại đi một chút.

Cô nương nhú chặt chân mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, Ngọc Linh Viễn vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc dính trên trán cô, chẳng biết tại sao, trong lòng chợt mềm đi một chút.

Không lâu sau, hoàng hậu cùng một đám người tới hỏi thăm, nhìn Ngọc Linh Viễn nằm sát bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, cắn cắn đôi môi, đưa tay lấy được thiện đặt lên bàn, xoay người rời đi.

Chỉ thấy lông mi Lâm Tĩnh Dao chớp chớp một cái, đột nhiên mở mắt ra, nói: “Tỷ tỷ, ta nhớ rồi, hình như kháng trác này là đồ đựng trà cụ của người Nhật Bản, không đúng, nó phải là của Đông Doanh, cũng không phải, ở trên cái thế giới này, có lẽ nó chỉ khác tên khác tuổi, giống như là Đại Hòa dân quốc, đất nước mặt trời mọc. haha, ai biết được, dù sao thì chỉ cần đi thuyền về hướng Đông Bắc, rất nhanh sẽ đến.”

Hoàng hậu ngẩn ra, còn chưa tiếp lời, liền nghe thấy Lâm Tĩnh Dao tiếp tục nói: “Tỷ tỷ, ngày đó khi nói ra câu nói kia là thử dò xét ta, lúc đó ta nghe không rõ lắm, bây giờ suy nghĩ một chút, cũng chỉ là một câu hỏi thăm dò thân phận đối phương mà thôi.”

Chỉ thấy sắc mặt hoàng hậu nhất thời trở nên khó coi, mà Lâm Tĩnh Dao cũng chỉ nhếch miệng cười cười, nói: “Không hổ là hoàng hậu, so với ta tài giỏi hơn rất nhiều,

Lúc ta ở Tây Hạ, trong lúc rảnh rỗi học cách nói ở kinh thành, như thế nào cũng thấy không tự nhiên, nhưng mà tỷ tỷ người có thể nói tiếng Đông Doanh như thế, muội muội thực bội phục.”

Gương mặt hoàng hậu cứng ngắc, cố nặn ra một nụ cười, nói: “Muội muội đang nói gì đấy, ta nghe không hiểu.”

“VẬY sao?” Lâm Tĩnh Dao ngáp một cái, nói: “Nghe nói Vệ Quý Phi trúng độc, bên trong có một loài dược không phải sinh trưởng ở Đông Nhan, ta là khách từ Tây Hạ tới, suýt chút nữa thành người chịu tội thay, cẩn thận suy nghĩ, dược thảo ở Tây Hạ Đông Nhan cũng có thể mua về, thái y không thể nào là chưa từng thấy, chỉ sợ dược liệu là có từ nơi khác mà thôi.” Lâm Tĩnh Dao vừa nói xong, liếc mắt nhìn thấy sắc mặt của hoàng hậu chợt biến, rụt đầu vào trong chăn, nói: “Đa tạ tử tử đã tới xem, muộ muộ rất tốt, đúng rồi, mặt gương không tệ, ta dùng rất thích.”

Ngọc Linh Viễn hé nửa mắt, cũng không có tiếp lời, chờ hoàng hậu thất hồn lạc phách đi ra khỏi Bích Hoa cung mới từ từ hỏi: “Người nói hoàng hậu là người Nhật Bản?”

“Ta chỉ suy đoán một chút, vốn là muốn thử dò xét một chút, không ngờ nàng thế nhỉnh không sợ hãi, Đông Doanh cũng tốt, nước khác cũng được, hoàng thượng ngài đang nuôi hỏ trong nhà sao?”

“Hoàng hậu là cháu gái của Tướng quân khai quốc Tàn Thiên Thu, sao lại là người của nước được?”

“VẬY sao? Hoàng hậu sống trong thâm cung lâu ngày, Đàm Thiên Thu mấy năm trước từ quan, cũng không có

Đi thăm cháu gái của mình, giả sử ngày đó hoàng hậu vào cung bị đánh tráo, hoàng thượng làm thế nào mà biết nữ nhân này không đóng giả Tàn Tuyết.” Lâm Tĩnh Dao ngáp một cái, nói: “Hoàng hậu đối với người dĩ nhiên là động lòng, nếu không cũng không cần sử dụng mưu kế trừ đi nữ nhân bên người người, mà lại không ra tay với người. Còn nữa, hoàng thượng, nếu thân thể ngài không có việc gì, mời ngài di giá đi chỗ khác.”

Ngọc Linh Viễn đưa tay ôm Lâm Tĩnh Dao vào lòng, nói: “Nghỉ ngơi một chút, trăm hôm nay gặp những chuyện này, tâm tình có chút phiền muộn.”

“Vậy sao?” Lâm Tĩnh Dao cười lạnh một tiếng, nói: “Thế nào mà ta không thấy hoàng thượng có chút đau buồn nào thế, đừng có nghĩ tới lúc nào cũng được ăn đậu hũ của lão nương, người còn thiếu lửa!” Dứt lời, giùng giàng muốn thoát khỏi kiềm chế của Ngọc Linh Viễn, lại thấy hắn đem mình đặt xuống dưới, trong mắt phượng có chút tâm tình thoáng qua, cuối cùng nói: “Lâm Tĩnh Dao, nhị đệ từ nhỏ cái gì cũng không vượt được ta, nhưng chỉ là hơn ta về mặt tình cảm, hắn đoạt Tiểu Tuyết của ta, ta liền đoạt người, như vậy rất công bằng.”

Lâm Tĩnh Dao híp mắt cười hỏi: “Còn nói nhảm, nên nói những thứ cần nói, nếu không có làm ớn cút nhanh một chút.”

Chỉ thấy sắc mặt Ngọc Linh Viễn cứng đờ, lạnh giọng nói: “Người tin hay không trăm sẽ chặt đầu người?”

Nheo lại mắt, Lâm Tĩnh Dao nói: “Không tin.”

Đợi đến khi nam nhân đen mặt sập cửa rời đi, Lâm Tĩnh Dao lấy cái gương dưới gối, sờ cẩn thận hoá phía trên, tự nhủ: “Có thể lấy hoa văn để thôi miên ư, rất tốt, nếu phóng đại gấp mấy lần làm một tấm màn, dùng trong đánh nhau khẳng định rất tốt.”

Ngày đó hoàng hậu bị đưa vào lãnh cung, Ngọc Linh Viễn lấy tình cảm vợ chồng lâu năm làm lý do, coi như là giữ lại cho hoàng hậu một mạng, chỉ tiếc cho Vệ Quý Phi, khi mặt trời dần dần biến mất nơi chân trời phía tây thì độc tính trên người không cách nào ngăn chặn, chết trong lòng ngực ấm áp của Ngọc Linh Viễn.

Dĩ nhiên, ẩm áp cũng chỉ là độ ẩm của lồng ngực mà thôi, nam nhân lãnh khốc này, trên gương mặt chưa từng lưu lại một chút quyến luyến.

Trong cung ít đi 3 kinh địch: Hoàng Hậu, Vệ Quý Phi, Hoắc Oánh Oánh, các gia quyến còn lại bắt đầu hoạt động, hiến ca, khiêu vũ, vẽ tranh, các kiêu thần thông nghĩ tới tranh thủ sự chú ý của Ngọc Linh Viễn .

Vậy mà nam nhân này đối với những cô nương xinh đẹp rực rỡ, kinh tâm động phách không một chút để ý, cuối cùng mọi người cùng nhau thua trận, bắt đầu ngâm thơ, làm oán phụ thâm cung.

Lại nói một ngày kia Ngọc Linh Viễn ôm một con vệt toàn thân trắng như tuyết tới Bích Hoa cung, vốn muốn thưởng cho Lâm Tĩnh Dao, thuận tiện xem biểu tình kinh ngạc của nàng, lại nghe nô tài nói nàng ra ngoài tản bộ.

“Hừ, nàng ngược lại càng ngày càng không coi mình là người ngoài.” Ngọc Linh Viễn cười cười, sau đó trêu chọc chú vệt, chợt nghe bên ngoài truyền đến một hồi bảy tám tiếng bước chân, Lâm Tĩnh Dao vẻ mặt tức giận đi trước, mấy tên thị vệ đi theo sau lưng nàng, vừa vào cửa liền quỳ xuống đất: “Hoàng thượng, đây là lần thứ hai mươi mốt nương nương leo tường bị bắt, còn đây là đạo cụ gây án ạ.” Nói xong dâng lên một bó dây thừng, một móc sắt, một chiếc thuổng.

Ngọc Linh Viễn nhẹ nhàng cười, nói: “Ái phi, người thật đúng là không nhàn rồi, mỗi ngày đều tìm cách trốn cung, cũng không thấy mệt sao?”

Lâm Tĩnh Dao quay mặt qua chỗ khác, tầm mắt đột nhiên bị con chim trong tay Ngọc Linh Viễn hấp dẫn, vì vậy tiến lên phía trước, nói: “Con chim thật xinh đẹp, sẽ nói sao?”

“Tránh ra, xấu xí!” Con vẹt hướng về phía Lâm Tĩnh Dao nói một câu hết sức bình tĩnh, sau đó động động cái cánh, ngạo mạn nâng cánh rĩa rĩa lông vũ.

Lâm Tĩnh Dao mặt biến sắc, lập tức bấm eo tiểu nha hoàn bên cạnh, phân phó: “Nói với ngự trù, tối nay bổn cung muốn ăn vẹt kho tàu, trưng dầu cũng không tồi.”

Vẹt lấy đôi mắt nhỏ tròn vo nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh Dao, há mỏ, lại nói: “Cầu vẹt, ngươi muốn chết sao?” Thanh âm kia nghe cực kì kinh khủng, không khó nghe ra đây là do học theo thái giám tổng quản.

“Súc sinh lớn mật, ngươi ngươi ...” Lâm Tĩnh Dao nhất thời tức giận, nhào lên nắm lấy cái lông chim, dùng sức lắc lư cái lông chim, con chim có chút sợ hãi nhưng vẫn lắm nhảm: “Không có mắt à!” “Ngươi tìm đường chết sao?” “Đại gia muốn đánh dấy chân chó của ngươi!”

Chỉ thấy con chim này càng mắng càng sượng, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên mở lòng chim, một tay bóp cổ con súc sinh này, nói: “Còn dám om sòm ta liền lột sạch lông vũ của ngươi.” Ngọc Linh Viễn cười khẽ một tiếng, nói: “Ái phi, trẫm thấy nàng cùng con chim này hết sức giống nhau, cả người đều lời nói độc ác, không bằng mang nó thưởng cho nàng đi, chỉ là nhớ, đây chính là đồ hoàng thượng ban thưởng, nếu như nàng dám làm gì nó, trẫm cũng muốn cái đầu của nàng.”

Động tác của Lâm Tĩnh Dao hơi chậm lại, hắn xoay người cười cười, nói: "Nếu như thế nô tì tạ ơn hoàng thượng ân điển." Dứt lời đem con chim nửa sống nửa chết nhốt vào trong lồng chim, khước miệng giật giật nhưng vẫn cố tỏ ra tươi cười, thầm nghĩ mỗi ngày mình mắng chửi Ngọc Linh Viễn trăm ngàn lần, con vật này khẳng định cũng có thể học được. trước mắt chỉ dạy tục danh của hắn, đến lúc đó máng coi như chỉ mặt gọi tên, chẳng phải càng đã nghiền.

"Hoàng thượng, Tề Tề Tướng vào cung, yêu cầu gặp vua." Cửa truyền đến một tiếng bẩm báo.

"Thiên Trì?" Ngọc Linh Viễn lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Truyền hắn đi Ngự Thư Phòng yết kiến." Dứt lời, cũng không cùng Lâm Tĩnh Dao trang luận, quăng một cái áo khoác, xoắn bước đi.

"Haha, thú vị, xem ra cuối cùng ta đây cũng gặp đối thủ." Lâm Tĩnh Dao dứt lời, liếc mắt thấy Chân Hâm đi vào phòng, một thân quần áo đỏ tươi dài chấm đất, ngực lộ một nửa, thêu đóa mẫu đơn kiều diễm, trên đầu búi búi tóc lỏng lẻo, áo choàng khoác trên vai, như thế nào nhìn cũng thấy giống thiên thượng giai nhân, hoa khôi Phù Dung.

Đối phương nhìn Lâm Tĩnh Dao với vẻ mặt khoa trương, sợ hãi nói: "Biết tin chưa, Tề Tề Tướng lộ diện, nhìn một chút, hôm nay ta mặt bộ này có còn giống dung nhan trong quá khứ?"

"Người là người của hoàng thượng, chẳng nhẽ còn muốn đi câu kẻ ngốc?" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, lại thấy nữ nhân kia chủ động che giấu nửa câu sau, nói: "Trong thiên hạ này cái gì cũng là của hắn, cho tới bây giờ đều là hoàng thượng giành nữ nhân của người khác, nào có ai dám giành nữ nhân của hoàng thượng, ta chỉ là cảm

thấy Tề Tể Tướng lâu ngày không thấy, thỉnh thoảng lộ mặt, nên cố tình trang điểm ăn mặc một chút, nhưng có lẽ lại thất lễ rồi."

"Ngài là nương nương, lại muốn trang điểm cho hấn nhìn, trong ngày thường, coi như hoàng thượng có đến cũng không để ý ngài mặc gì."

"Này không giống nhau." Chân Hâm nhăn nhó, mặt đỏ ửng, nói: "Ta ở trong ngự hoa viên thu xếp một chút trà bánh, đợi lát nữa người giúp ta mời hoàng thượng cùng Tề Tể Tướng tới, nhất định đó" Dứt lời bóng đỏ chợt lóe lên, rồi không thấy bóng dáng.

Lâm Tể Tướng ánh mắt trầm xuống, từ trong ngực móc ra một bọc độc dược, thâm nghĩ đấu trí cũng không bằng đấu gian, nghĩ thầm đem cái người cản trở mình đánh ngã.

Để lại một chút tâm trong sạch, Lâm Tĩnh Dao chỉ muốn nhanh chóng cùng Thủy Linh Ương xóa bỏ chướng ngại vật, như vậy, mình cũng có thể an tâm một chút.

Nhắc váy ra khỏi Bích Hoa cung, Lâm Tĩnh Dao siết chặt gói độc dược trong tay, kêu Chân Hâm một tiếng: "Tỷ tỷ, chờ ta một chút, muội muội giúp người, hai chúng ta cùng nhau chuẩn bị."

Thu xếp một chút, Chân Hâm nhìn bốn ly trà màu sắc khác nhau hỏi: "Đây là có ý gì? Tại sao lại muốn phân ra các loại chén?"

"Tỷ tỷ không phải nói không thể chậm trễ Tề Tể Tướng ư, cái này hoa văn mạ vàng cho Tề Tể Tướng dùng đi, ta và tỷ hai người uống hai chén sứ màu xanh là được rồi." Lâm Tĩnh Dao nói xong thừa dịp Chân Hâm chưa chuẩn bị, nghiêng người vẩy phấn bột lên ly trà,

sau đó sai người tới mời hoàng Thượng cùng Tề Thiên Trì, còn tự mình bưng trà bánh tới Ngự Hoa Viên.

Không lâu lắm, xa xa có hai bóng dáng đung đưa đi tới, cả hai đều giống Bích Lạc Tiên nhân, hành động đều phiêu du xuất trần, không câu nệ, còn về dung mạo....

Đợi đến khi thấy rõ diện mạo của Tề Thiên Trì thì Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy khuôn mặt cứng đờ, khóe môi giật giật, cuối cùng là không thể không hô lên tên của hắn.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 44: Sự Phụ

Nam tử mặc áo bào màu xanh, sắc mặt dịu dàng, mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, gương mặt như ngọc, mái tóc dài được một đoạn gắm màu xanh cột lại, tay áo lướt nhẹ, cách mấy bước mà giống như là cách một dải Ngân Hà.

Mà hần giờ phút này đang mỉm cười nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, trong mắt nhu hòa giống như trong ngày xuân ấm tuyết, thể hiện tình cảm nhàn nhạt.

Có vài người, có lẽ lúc trước người đã quên giọng nói và hình dáng của hần, nhưng đến khi hần xuất hiện trước mặt của người thì người vẫn có thể hô lên tên của hần

Tề Thiên Trì.

** . . . . .

Một lúc sau mới nghe thấy nam tử mặc áo xanh nói: "Vi thần tham kiến Lâm Phi nương nương, đã sớm nghe nói hoàng thượng có được một hiền thê, hôm nay mới đến bái kiến, hi vọng nương nương thứ tội."

Lâm Tĩnh Dao không được tự nhiên cười cười, cố gắng che giấu trăm ngàn chủng loại tình cảm trong mắt, nhàn nhạt nói: "Những ngày qua bốn cung thường nghe Chân tử tỷ nhắc tới người, hôm nay vừa thấy, quả thật là tài mạo song toàn, ha ha, ngồi đi."

Tề Thiên Trì đáp một tiếng, sau đó rất phong độ ngồi xuống, ánh mắt không còn có nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao nữa , mà quay lại nhìn những thứ này nọ trong tiệc đón gió tấy trần, lâu lâu cũng lên tiếng khách sáo mấy câu.

"Ném thử một chút đi , đây là trà tuyết du của Giang Nam đã trải qua ba mùa xuân mới hái xuống, nên khi hết sức thanh miệng." Thật lòng nói xong liền tự mình rót trà cho hắn.

Tề Thiên Trì liếc mắt nhìn bốn cái ly với hoa văn khác nhau trước mắt, lưu quang trong mắt chợt lóe,sau đó bưng lên ly trà của mình, cầm nắp ly nhẹ nhàng chạm vào phía trên lá trà rồi nâng ly trà lên định uống.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao hoảng hốt, giả vờ như choáng váng đầu đưng rót ly trà trong tay Tề Thiên Trì xuống, sau đó nhào vào trong ngực của hắn làm bộ ngất xỉu.

Người được mùi thuốc nhàn nhạt trên người hắn, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy lỗ mũi đau xót, cất giọng nói nhỏ như ruồi hỏi: "***, bệnh của người còn chưa khỏi sao?"

Tề Thiên Trì không biến sắc lạnh lẽo sờ mái tóc của nàng một cái , nói: "Tốt hơn nhiều rồi, đừng lo lắng." Nói xong, đỡ lấy bả vai của nàng, hỏi: "Nương nương người cảm thấy không thỏa mái sao?"

Lâm Tĩnh Dao vuốt vuốt cái trán, cộng thêm sắc mặt của nàng vốn đã rất khó coi, trông giống như có mấy phần tiều tụy,nàng đỡ lấy chân bàn gian nan đứng dậy, nhìn Ngọc Linh Viễn một cái, nói: "Hoàng thượng, nô tì có chút mệt mỏi, xin người cho phép thần thiếp về nghỉ ngơi trước."

Ngọc Linh Viễn đáp một tiếng, sau đó sai người dìu nàng trở về.

Sau khi nằm lên giường, Lâm Tĩnh Dao liền che đầu, nàng chỉ cảm thấy đầu của nàng lúc này đau như muốn nứt ra, trong đầu nàng lần lượt xuất hiện các hình ảnh nàng lên núi học nghệ, đến khi rời đi sư môn, một loạt các hình ảnh từ từ xuất hiện trong óc nàng.

Tề Thiên Trì với nàng là **, nhưng cũng là nam nhân mà nàng yêu.

Chỉ là, hẳn rõ ràng là đã nhảy núi rồi mà, chẳng lẽ từ đầu tới cuối đều là **, mục đích chính là bức mình đi sao?

Nàng làm tể tướng Tây Hạ, mà hẳn trở thành tể tướng Nhan quốc, mặc dù khác chủ nhưng mục đích chỉ có một là hủy diệt quân vương mà mình hầu hạ.

Thật là châm chọc.

Lâm Tĩnh Dao từ từ thanh tỉnh, cũng không khắc chế những ký ức xuất hiện như dời núi lấp biển kia nữa, thái độ bắt đầu có những biến hóa khiến nàng cũng rõ bản thân là người nào.

Một lúc sau, nàng mới từ từ mở miệng, yên lặng nói một câu: "Thủy Linh Ương."

Đúng vậy, cho dù cuối cùng mình cũng sẽ bị Lâm Tĩnh Dao cắn nuốt sạch, nhưng tối thiểu giờ khắc này, nàng còn có thể giữ vững tâm của bản thân, dù cho có mất Nhan Quốc và Bắc Đột nhưng phải giữ được Tây Hạ.

Cho nên, **, lập trường giữa chúng ta không hề giống nhau, nhất định chúng ta sẽ là kẻ địch.

Ngày thứ hai, sau giờ lâm triều, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên xuất hiện đưa tay chặn đường Tề Thiên Trì, nhướn nhướn mày, hỏi: "Người sáng mắt không nói tiếng lóng, nói cho ta biết, người có kế hoạch gì."

Tề Thiên Trì cười yếu ớt như lúc đầu, vẻ mặt không chút nào dao động vì bị các đồng liêu quăng tới ánh mắt khác thường, ôn hòa nói: "Dao nhi, vi sư vốn muốn để cho người xưng đế , nhưng bây giờ người lại không muốn Đại Lý phục quốc, người đem binh mã nằm vùng đến bên người Thủy Linh Ương, đợi đến khi trong lòng đám người kia không còn có ý nghĩ phục quốc nữa thì ai tới giúp người lên ngôi đây"

"Hừ, ta cũng không lạ gì, cũng là người ——" Lâm Tĩnh Dao nói xong, nhếch miệng lên cười khế một tiếng, nói: "Bắc Đột đột nhiên cùng Nhan quốc liên kết , người đến tột cùng là quân sư của người nào?"

Tề Thiên Trì luôn luôn bình tĩnh mà lúc này trên mặt lại có một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại bị hấn che giấu đi, chỉ khế mỉm cười, nói: "Dao nhi, những năm này, người so với trước kia nhanh trí hơn rất nhiều."

"Hừ, giả bộ thâm tàng bất lộ,cái gì mà Gia Cát trong núi, người rõ ràng là lo chu toàn giữa hai quốc gia,bây giờ chắc cũng không còn chút sức lực nào đi, nghĩ tới người khiến hai bên Nhan quốc và Bắc Đột cùng bị tổn hại,haha, **, ta lại nghĩ người thích hợp làm một thuyết khách hơn là làm tể tướng đó." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cũng không để ý đến trong giọng nói của mình lại có một châm chọc.

Tề Thiên Trì buồn bã, cười khổ một cái, nói: "Dao nhi, người thật sự đã thay đổi rồi, từ lúc nhìn thấy người một người một ngựa xông

vào giữa trại địch để cứu Thủy Linh Ương kia thì vi sư đã biết rằng những điều mà vi sư đã làm đều không có ý nghĩa gì nữa rồi."

"Ý nghĩa?" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày.

"Một mình người sức lực lại yếu, thứ gánh nặng như phục quốc cuối cùng cũng không nên để một mình người gánh chịu, vi sư vốn muốn tăng nhanh hành động bất kể có thể phục quốc hay không, cho dù có phá hủy được nước Tây Hạ và Nhan quốc cũng tốt, tối thiểu cũng có thể báo được thù diệt quốc, đến lúc đó bất kể kết cục như thế nào ta và người cũng không cần phải tiếp tục quan tâm nữa, lúc đó ta sẽ dẫn người đi, dẫn người rời đi, sẽ không hỏi đến việc đời nữa, lúc ấy chúng ta sẽ sống cuộc sống mà người muốn. Nhưng hôm nay, người lại yêu quân vương của địch quốc, quên đi ước nguyện ban đầu của mình."

"Ha ha, ước nguyện ban đầu? Ước nguyện ban đầu của ta chính là muốn buông xuống tất cả ân oán, cùng người ẩn cư sơn lâm sống cuộc sống vợ chồng nhưng người lại đẩy ta lên con đường báo thù, cho nên, ta yêu người nào cũng là do xuất phát từ bản thân mà thôi, nên đừng hy vọng ta sẽ có cảm giác tội lỗi, ta sẽ không, cho dù giúp đỡ Thủy Linh Ương trừ đi dư nghiệt cuối cùng của Đại Lý, ta cũng sẽ không tiếc."

"Dao nhi."

"Đừng gọi ta như vậy, người có thể gọi ta là Lâm quý phi, dĩ nhiên, cũng có thể gọi ta là lâm Tể Tướng. Ta có thể làm sủng phi của Ngọc Linh Viễn, cũng có thể làm mưu thần bên người Thủy Linh Ương, nhưng ta sẽ không làm đồ đệ của người, càng sẽ không làm nữ nhân của người!" Lâm Tĩnh Dao dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Nam nhân ở sau lưng sâu kín thở dài, nói: "Người chỉ là hận ta cho nên mới không lựa lời mà nói như vậy."

Hận sao? Chuyện cười, ở đâu ra hận, nói cho cùng, ta cuối cùng cũng không phải là vị tiền triều công chúa kia, những kí ức kia cũng không có khắc lên linh hồn mình .

Tuy là nghĩ như vậy nhưng nước mắt vẫn thi nhau rớt xuống, Lâm Tĩnh Dao hung hăng lau mặt một cái thàn nói: "Chỉ là thân thể này vẫn còn luyến tiếc mà thôi chứ không phải là bản thân nàng muốn khóc ."

Mấy ngày sau là này săn thú của hoàng gia.

Ngọc Linh Viễn mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng, thoải mái ra trận, áo trắng xứng Bạch Mã, khiến bản thân trở nên giống với bạch mã hoàng tử , một đầu tóc dài đều được buộc lên ở đằng sau lộ ra càn cổ trắng nõn, hết sức chói mắt.

Chỉ thấy hần kéo kéo dây cương, xoay người lại liếc mắt Lâm Tĩnh Dao đang muốn đi theo, mỉm cười nói: "Nhị đệ phái người tới thương lượng, nguyện ý cầm hai tòa thành trì để đổi lấy người, hôm nay đã trở thành người có giá trị liên thành rồi, trăm làm sao an tâm để người xuất cung đây."

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao khế biến, âm thầm mắng Thủy Linh Ương một tiếng "Ngu vãi" , cắn cắn môi, thầm nghĩ may là mình đã sớm có an bài, đường này không thông liền đổi sang đường khác.(Pe

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 45: Đường Về

Lâm Tĩnh Dao cầm dao kề trên cổ Tề Thiên Trì, khiến vết thương vốn dĩ đã rách ra nay đầm đìa máu tươi

Thị vệ chung quanh cửa thấy tình thế như vậy vội vàng tụ lại, nhưng nghĩ đến địa vị của Lâm Tĩnh Dao nên cũng không dám tiến lên, chỉ lên tiếng khuyên bảo: "Nương nương, ngài đừng xúc động, chớ làm bị thương Tề Tể Tướng."

"Ta cũng không muốn làm tổn thương hấn." Nụ cười của Lâm Tĩnh Dao càng thêm quỷ my, ánh sáng lạnh trong mắt vụt sáng một chút, nói: "Nhưng là, hấn có thể còn sống hay không đều tùy thuộc vào các người, các người cũng không muốn vết thương của hấn tiếp tục lớn ra chứ?"

Mọi người thấy tình cảnh như thế hoàn toàn rối loạn tay chân, nếu Tề Thiên Trì bỏ mạng như vậy khi hoàng thượng quay lại nhất định sẽ chém đầu của bọn họ, nhưng nếu như cứ để Lâm Tĩnh Dao xuất cung như vậy bọn họ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Bây giờ vấn đề khó khăn đó lại đặt ở trước mặt bọn họ, thật là muốn làm khó bọn họ mà.

"Nương nương, ngài đừng xúc động a ——" mọi người còn muốn khuyên thêm nữa thì lại thấy ánh mắt Lâm Tĩnh Dao trở nên hung ác, tay cầm chủy thủ lại đâm sâu vào cổ Tề Thiên Trì thêm mấy phần.

"Không thể a ——" mọi người đồng thời hô một tiếng, đối mắt nhìn nhau một cái, nói: "Chúng ta để ngài đi, ngài không cần tiếp tục đả thương Tề Tề Tướng."

"Được." Lâm Tĩnh Dao nghe vậy liền buông lỏng thần kinh, ghé vào bên tai Tề Thiên Trì nói: "Đắc tội." Dứt lời, quát to một tiếng: "Dắt một con ngựa đến đây cho ta!"

Một đường uy hiếp Tề Thiên Trì chạy ra cửa cung, nam tử kia bởi vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt đã trở nên trắng bệch, nhưng vẫn cố nén sự khó chịu trong thân thể, liều mạng chống đỡ cơ thể để không có ngã xuống.

Lâm Tĩnh Dao nghiêng mình nhìn sắc mặt của hắn, càng nhìn trong lòng càng lạnh như băng, đợi sau khi bỏ rơi được mấy tên thị vệ liền vội vàng xé một mảnh áo trên người xuống quấn lên cổ của hắn, sau đó dìu hắn đến một y quán.

Nam nhân giống như mất đi hơi sức cuối cùng, lúc vừa đặt chân vào y quán liền ngã xuống đất.

"**——" Lâm Tĩnh Dao vội vàng nâng hắn lên, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt rớt xuống, ngoài miệng không ngừng nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ."

"Tại sao còn chưa đi." Tề Thiên Trì đã dùng hết hơi sức cuối cùng để giúp nàng, trong mắt hắn tràn đầy đau đớn.

"Người sẽ không có việc gì, đại phu ——" Lâm Tĩnh Dao hô một tiếng, thất kinh che lại vết thương vẫn còn chảy máu trên cổ hắn, mặc dù không có chạm đến động mạch, nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài thì sẽ khiến Tề Thiên Trì mất mạng.

"Đi, nếu người không đi, đợi đến khi bọn thị vệ đuổi tới thì người sẽ trở thành kẻ tù tội." Tề Thiên Trì nói xong, cười khở một cái, lại nói: "Từ nay về sau người liền sống nhờ khả năng của mình đi, ta vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương người nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ không làm tổn thương người người yêu."

"Ta hiểu rồi." Lâm Tĩnh Dao đỡ Tề Thiên Trì lên ghế ngồi sau đó nhìn vị lang trung vẫn còn đang nhìn bọn họ với ánh mắt khác thường nói: "Cầu xin người cứu hân."

Dứt lời, cũng không quay đầu lại bước ra ngoài y quán, leo lên ngựa chạy về phía tây.

"Ta thật sự đã làm sai rồi sao. . . . ." Tề Thiên Trì lẩm bẩm một tiếng, cúi đầu nở nụ cười, "Hao hết công sức, dùng hết thủ đoạn, cuối cùng, lại bức nàng đi . . . . ."

Mười mấy ngày sau, ánh sáng dần biến mất, cảnh đẹp hoàng hôn dần dần vào đường chân trời.

Trên mặt sông bao quanh thành ẩn hiện những tia nắng mờ mờ, dập dềnh theo từng cơn gió nhẹ nhàng.

Hoàng Thành uy nghiêm, những mảnh ngói lưu ly vì thiếu mất ánh sáng mà mất đi vẻ sáng bóng nhưng lại mang chút u tối trầm mặc nặng nề.

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao trở nên tiêu tụy khô cằn, liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, nàng thở ra một hơi, nằm rạp trên lưng ngựa chậm chạp không muốn đứng dậy.

Nàng mệt mỏi, đoạn đường này nàng bỏ mạng mà chạy trở về, toàn thân đều giống như rã rời, lúc này nàng cũng không còn hơi

sức nào mà chống đỡ nổi nữa .

Vết thương trên đùi cũng đã đóng vảy,nhìn tình hình chắc cũng trở thành sẹo rồi. Sau khi tới Tây Hạ,nàng liền có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, nếu cởi áo ra sợ rằng ngay cả dũng khí để soi gương nàng cũng không có.

Dùng sức giơ cánh tay lên nhưng lại không có kết quả, nàng cúi đầu cười khẽ , giống như không còn sức để chống đỡ tiếp khiến nàng rơi từ trên lưng ngựa xuống.

Một nam tử mặc áo đen cách đó không xa nắm chặt dây cương tung người nhảy xuống ngựa,chỉ mấy bước là tới bên người Lâm Tĩnh Dao, đỡ nữ nhân tóc tai rối bù từ dưới đất lên, gấp giọng hỏi: "Cô nương, người có sao không?"

"Vương Gia." Lâm Tĩnh Dao híp mắt, xuyên qua những sợi tóc xốc xếch nhìn thấy rõ dung nhan người tới, hơi thở mong manh hô một tiếng liền ngắt lịm.

"Tĩnh, tĩnh Dao." Sắc mặt Thủy Nguyệt Ngân đại biến nhích lại gần, một tay kéo nàng vào trong ngực,sau đó vội vàng xoay mình lên lưng ngựa, ôm nàng vào cửa cung.

Một đường giục ngựa vào hoàng cung, Thủy Nguyệt Ngân ôm Lâm Tĩnh Dao trong ngực đi tới Tây Noãn Các, đem nàng đặt ở trên giường, sau đó dặn dò vài cung nữ chăm sóc tốt cho nàng, rồi lại sai mấy tên thị vệ lập tức đi thành Thương Ưởng thông báo với Thủy Linh Ưởng là Lâm Tể Tướng đã hồi cung.

Từ sau khi Ngọc Linh Viễn phong Lâm Tĩnh Dao làm quý phi thì thân phận nữ nhân của Lâm Tĩnh Dao đã truyền khắp Đại Giang

Nam Bắc, cho nên dù lúc này các cung nữ hết sức tò mò nhưng cũng không có quá kinh ngạc.

Nghe tin Lý Dung liền chạy tới nắm lấy bàn tay nhỏ bé bần thiêu của Lâm Tĩnh Dao, vén tóc nàng lên, hỏi Thủy Nguyệt Ngân: "Thập cửu thúc, Lâm đại nhân bị sao vậy?"

"Không có gì đáng ngại, chỉ là mệt mỏi quá độ." Thủy Nguyệt Ngân trả lời, sai người rót cho Lâm Tĩnh Dao một ly trà, bản thân thì tự ngồi vào bên cạnh giường.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tĩnh Dao cau mày, chợt ngồi dậy, nhìn tình cảnh chung quanh một chút, sau khi thấy không cảnh quen thuộc, trong lòng nhất thời buông lỏng. Trở lại, trở lại Tây Hạ rồi.

Lảo đảo xuống giường, Lâm Tĩnh Dao vừa đi ra ngoài vừa nói: "Hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng mang binh nghênh chiến ở thành Thương Ưởng rồi, tối hôm qua Vương Gia đã sai người đi bẩm báo với hoàng thượng, chắc cũng sắp trở về rồi." Cung nữ vui mừng trả lời, rồi nói: "A, đã về rồi."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, nàng chỉ nhìn thấy nam tử với một thân áo bào màu đỏ đang cưỡi ngựa chạy đến, trên gương mặt hắn có thể nhìn thấy rõ sự phong trần mệt mỏi do奔波 trong nhiều ngày, đôi môi luôn đỏ thắm nay cũng trở nên tái nhợt, nhưng dù vậy trên người hắn vẫn tỏa ra vẻ đẹp yêu tinh mị hoặc, trong đôi mắt hẹp dài đó là một mảnh tình cảm như nước, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, khi bước tới gần Lâm Tĩnh Dao thì trong đôi mắt ấy lại hiện lên biết bao nhung nhớ và lo lắng, hắn giang rộng cánh tay ra như chuẩn bị cho nàng một cái ôm ấp áp.

Chỉ là khi hắn nhìn thấy vết máu loang lổ trên áo thì động tác hơi chần chờ, cuối cùng cũng không có tiến lên.

Cũng là Lâm Tĩnh Dao nhếch miệng cười cười , nhảy một cái nhào vào trong ngực của hắn, ôm chặt eo của đối phương, nói: "Ta đã trở về."

"Trở lại là tốt rồi."

Ngàn vạn ngôn ngữ, cuối cùng cũng chỉ hóa thành hai câu ngắn ngủi đó.

"Mặt trời mọc rồi." Hồi lâu sau, Lâm Tĩnh Dao rời khỏi ngực hắn nhỏ giọng nói.

"Ừm, hoàng hôn đã buông xuống, tất cả đều sẽ khá hơn." Thủy Linh Ương nói xong, coi như không thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người liền nâng cằm của Lâm Tĩnh Dao lên hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt, gần như đã dùng hết hơi sức cuối cùng."Chúng ta thành hôn thôi."

"Được." Trả lời dứt khoát, lần này, Lâm Tĩnh Dao cũng không muốn tiếp tục chạy trốn nữa.

Mấy ngày sau, qua nhiều ngày khổ chiến

Chương 45:

Thì Tây Hạ truyền ra tin hoàng thượng lập hậu, đây coi như chuyện vui đầu tiên sau bao ngày khổ nạn.

Bây giờ vẫn trong thời kỳ chiến tranh nên tất cả đều giản lược, hình thức Lâm Tĩnh Dao gả vào hoàng cung quả thật so với phi tần

bình thường cũng không bằng, thậm chí trong cung cuống chưa từng bày tiệc rượu, một đôi tân nhân chỉ vội vã đi ngang qua sân khấu sau đó trực tiếp vào động phòng.

“Uất ức cho nàng rồi.” Khi Thủy Linh Ương khời lên khăn voan nhỏ giọng nói.

“Biết là tốt rồi.”

Đôi lầy không phải là một câu nói thân thiết hiểu lẽ nghĩa mà là một bụng tức giận của nữ nhân nào đó.

Thủy Linh Ương cũng có thói quen nàng sẽ không nói những lời sáo rỗng, khẽ mỉm cười ôm lầy nàng lăn trên giường, cũng không giống lúc trước vội vã cởi quần áo của nàng mà hấn chỉ ôm chặt nàng thật lâu, hận không thể cứ tiếp tục như vậy cả đời.

”Ngày mai ta đem bạc trong ngân hàng tư nhân ra chiêu binh, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, bất kể là phải sử dụng bao nhiêu thì chỗ bạc này cuối cùng cũng phải móc. Bên kia Tây Hạ ta sẽ phái người đem hai phần đại lễ đến cho Mục Thanh và Sở Thiên Kiệt, thuận tiện ngụ ý tạo thêm mấy lá thư chứng tỏ bọn họ có lui tới với Tây Hạ, nếu bọn họ không muốn quy thuận Tây Hạ, thì đem lá thư tư thông của bọn họ với Tây Hạ giao cho Ngọc Linh Viễn, dù thế nào đi nữa chuyện của bọn họ thu đại lễ của chúng ta là sự thật, cũng không chạy được. Bên Bắc Đột kia, ta sẽ phái người đi xung quanh tung lời đồn, nói Nhan quốc bí mật tập hợp lực lượng, chuẩn bị sau khi chiếm được Tây Hạ sẽ dẫn quân về phía bắc nhất thống Hà Sơn. Hừ Đế Vương từ xưa tới nay đều đa nghi, như vậy bọn họ nhất định sẽ đề phòng Ngọc Linh Viễn.” Lâm Tĩnh Dao thao thao bất tuyệt nói xong, hoàn toàn không có chú ý tới vẻ mặt cười như không cười của Thủy Linh Ương.

“Không bằng nàng tới làm hoàng đế trẫm thoái ẩn về sau hậu cung, an hưởng thanh nhàn.” Hồi lâu sau, Thủy Linh Ương liền nói.

“Có thể a, vậy ta có phải cũng được có tam cung lục viện không, mở rộng lưới đem mỹ nam khắp thiên hạ thu vào hậu cung.” Lâm Tĩnh Dao nói xong liền cười đầu nẩy nụ cười.

“Nói dỡn, khắp thiên hạ làm gì có người nào có thể đẹp hơn so với trẫm, nếu đã nhìn quen dung nhan của trẫm rồi thì sợ bất kỳ nam nhân nào cũng không vào được mắt của nàng.” Thủy Linh Ương dứt lời, lại ôm chặt Lâm Tĩnh Dao thêm mấy phần. “Chờ chiến sự ngừng hẳn, trẫm liền dẫn người về Giang Nam một thời gian.”

“Được, cố hương của chàng là ở Giang Nam, cố hương của ta chính là chàng.”

Ngày tiếp theo, thành Thương Ương truyền đến tin đại thắng, khổ chiến lâu như vậy, cuối cùng tướng địch cũng bị bức lui, bất kể như thế nào thắng lợi khó có được này cũng có tác dụng khích lệ sĩ khí.

Chỉ là, Tây Hạ đang lúc chiến thắng thì đám binh sĩ Đại Lý lại đột nhiên biến mất, không biết đi về phía nào.

Lúc Lâm Tĩnh Dao nghe được tin tức này, sự hốt hoảng trong mắt liền thay vào một tia thanh minh.

“Chủ tử, cháo đã nấu xong rồi, ngài có muốn ăn nhân lúc còn nóng không?” Minh Nhi đột nhiên nói một câu.

“Mấy người các người đi ăn đi, ta xuất cung một chuyến.” Lâm Tĩnh Dao chột đứng dậy, đi vào chuồng ngựa dắt ra một con ngựa tốt, sau đó cưỡi ngựa trở về Lâm phủ.

Bọn gia đình, nha hoàn trong phủ vừa nhìn thấy nàng trở lại, liền thay nhau hành lễ, có người gọi “Lão gia”, có người gọi “Đại nhân”, lại có người gọi “Nương nương”, quả nhiên hết sức thú vị.

Lâm Tĩnh Dao khoát tay áo, hỏi Lưu Nhị thúc: “Mấy ngày gần đây có người nào tới phủ hay không?”

“Có, có, người nọ còn nói ta tự mình đem phong thư này giao cho ngài.” Lưu Nhị thúc nói xong liền từ trong lòng ngực móc ra một phong thư nhăn nhăn nhúm nhúm, cung kính dâng lên.

Sau khi mở giấy viết thư, chỉ thấy phía trên đề tên người gửi là Trương Khiên, nội dung như sau: công chúa, chúng ta tính lật đổ Tây Hạ, phục hồi Đại Lý, nhưng hôm nay lại làm lá chắn cho Thủy Linh Ương, cứ tiếp tục như thế, lòng người tán loạn, chút hy vọng của Đại Lý ta cuối cùng cũng sẽ tan biến. Xin thứ cho chúng ta không thể chấp nhận mưu kế của công chúa, cho nên tạm thời từ biệt, sau này sẽ tính tiếp.

Sau khi đem lá thư xé nát, Lâm Tĩnh Dao hí hí mắt, hai vạm đại quân này bất kể ẩn dấu nơi nào đều có thể trở thành một trái bom hẹn giờ đối với Tây Hạ, hôm nay họa ngoại xâm chưa giải quyết, giờ lại thêm nội chiến thật đúng là họa vô đơn chí.

Nghĩ lại bây giờ bọn họ đối với mình đã mất đi niềm tin, Trương Kiến ra đi không từ biệt, lại nghĩ đến việc hấn đến đây trừ phi....

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 46: Hoàng Thượng Đã Chết

Tựa vào trên đùi Thủy Linh Ương nhìn lên bầu trời với những áng mây tròn tròn, chiều ta dần dần buông xuống, Lâm Tĩnh Dao giống như chưa từng có thời điểm thích thú như vậy.

Khóe miệng nam tử yêu nghiệt khẽ nhếch lên thành một nụ cười, động tác dịu dàng vuốt ve trán Lâm Tĩnh Dao, tình yêu trong mắt giống như một vũng nước, đây là vẻ mặt mà Lâm Tĩnh Dao chưa từng thấy qua.

Sau lưng là bốn lính đang nghỉ ngơi, những con tuấn mã phát ra tiếng thở phì phì từ trong mũi, thoải mái ăn cỏ khô, giống như đây chỉ là một chuyến du lịch mà thôi, hoàn toàn không giống như là mới vừa kết thúc một cuộc chiến tranh.

"Thủy Linh Ương, giấc mộng của chàng là gì?" Trong miệng Lâm Tĩnh Dao ngậm một cọng cỏ, tùy ý hỏi.

"Ngày trước là quốc thái dân an, hiện tại ——" Thủy Linh Ương nói xong, trên mặt chợt lóe lên một tia xơ xác tiêu điều, nói: "Nhất thống thiên hạ."

"Vậy sao? Khát vọng thật vĩ đại a."

"Chỉ có kết thúc việc phân chia thành các nước mới có thể kết thúc khả năng gây ra chiến tranh sau này." Thủy Linh Ương nói

xong, đưa tay sửa lại mấy lọn tóc rơi trên trán Lâm Tĩnh Dao, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Dĩ nhiên, trăm còn có một mơ ước."

"Nói một chút coi." Lâm Tĩnh Dao nheo lại mắt, không chút để ý hỏi.

"Trăm hy vọng có thể sớm có thêm một thái tử, như vậy Tây Hạ ta cũng coi là có người kế nghiệp."

"Nói thật hay, hoàng thượng ngài liền khổ cực một chút, một ngày bảy người, cố gắng gieo trồng khắp nơi, tin tưởng không lâu sau sẽ có hạt giống nảy mầm lúc đó Tây Hạ sẽ có nhiều loại trái cây ưu tú." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền nhếch miệng cười cười .

"Hừ, nghĩ một đằng nói một nẻo." Thủy Linh Ương nói xong, xoay người lại liếc mắt nhìn Thủy Nguyệt Ngân cùng hai vị tướng quân Tào thủ tĩnh và Diêu Tuấn Ngạn đang ngồi gần đó, chỉ thấy ba người kia đang mở rộng bản đồ, vừa khoa tay múa chân vừa thương nghị kế hoạch đến Nhan quốc.

"Này, nếu như kết thúc chiến tranh người chiến thắng là chàng vậy chàng có ra tay giết Ngọc Linh Viễn không?" Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hỏi.

Thủy Linh Ương có chút do dự, nói: "Lần đánh Đạt Nhĩ kia, hần chỉ nghĩ tới muốn lấy tính mạng của ta, ha ha, kẻ muốn làm chuyện lớn thì không nên có lòng dạ đàn bà , bao gồm cả tình thân, cho nên, nếu ngày đó thật sự đến thì trăm nhất định sẽ đích thân lấy mạng của hần, tuyệt không nương tay."

"Tốt, tội lỗi của chàng ta sẽ cùng chàng gánh vác trên lưng, ta cũng không quan tâm đến chộc phải sát nghiệt, sau trăm tuổi, dù là

địa ngục, ta cũng xe đi với chàng." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền lơ đãng liếc nhìn Thủy Nguyệt Ngân, sau khi nhìn thấy hấn cũng đang nhìn nàng liền khẽ gật đầu một cái sau đó móc t72 trong ngực ra một thanh đoản kiếm hung hăng đâm về phía ngực của Thủy Linh Ương.

"Tĩnh Dao, người ——" Thủy Linh Ương rên lên một tiếng, cúi đầu nhìn về phía ngực mình, nơi đó, máu chảy tứ tung, trong nháy mắt liền ướt đầm vạt áo phía trước.

"Hoàng thượng, ta sẽ bảo vệ Tây Hạ , sẽ thay chàng thực hiện nguyện vọng nhất thống thiên hạ, chàng nếu ở dưới suối vàng có biết nhất định sẽ nhìn thấy ngày Hà Sơn được thống nhất. Chỉ là, người có được giang sơn không phải là người, mà là, Thủy Nguyệt Ngân." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cười cười một cách quyến rũ, đưa tay đem đoản kiếm rút ra, máu tươi trong nháy mắt phun vào mặt nàng.

"Hoàng thượng bị đâm!" Không biết là người nào đầu tiên phát hiện động tĩnh bên này, quát to một tiếng sau đó mọi người liền rối rít rút kiếm, tụ họp tới đây.

"Chớ hành động thiếu suy nghĩ!" Tào thủ tĩnh cùng Diêu Tuấn Ngạn rút kiếm ra bảo hộ bên người Lâm Tĩnh Dao , nói: "Hoàng thượng đã chết,hoàng thất của nước ta ngoại trừ thập cửu vương gia ra thì không còn người nào nữa, như vậy dĩ nhiên là do ngài ấy nắm hoàng quyền, chúng ta nguyện ý quy thuận dưới trướng Vương Gia." Dứt lời, hấn liền quỳ xuống đất, dập đầu với Thủy Nguyệt Ngân, đồng thời hô : "Ngô hoàng vạn tuế!"

"Tướng quân, các người đây là tạo phản!" Đột nhiên có người hô một tiếng, sau đó đại quân chia ra làm hai, tạo thành thế giằng co.

Một bên là trung thành với hoàng đế, một bên là muốn nâng vương gia lên làm vua.

"Thế nào, các người muốn tự diệt lẫn nhau sao?" Thủy Nguyệt Ngân khẽ cười cười, đi tới bên người Thủy Linh Ương, nhặt đoản kiếm trên mặt đất lên, lạnh giọng nói: "Nếu muốn báo thù cho hoàng thượng, bất cứ lúc nào Bồn vương cũng hoan nghênh, chỉ là trước mắt các người đều là thân dân của Tây Hạ ta, còn hi vọng phân ra cá lợi hại thông thả và cấp bách, việc trước mắt là phải duy trì bình an cho Tây Hạ hay là dẫn phát nội loạn."

"Hừ, bọn ta thề chết theo hoàng thượng, muốn chúng ta quy thuận người, nằm mơ!" Có người cừa nói vừa nhổ một ngụm nước miếng, ném kiếm xuống đất, sau đó xoay người bỏ đi.

Hai bên lực lượng tương đương, không tiện động thủ, đám binh sĩ trung thành với Hoàng đế tức giận rời đi, đám người còn lại do dự chốc lát liền quỳ trên đất dập đầu với Thủy Nguyệt Ngân.

Chỉ thấy Vương Gia ung dung đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Là gian thần cũng là hiền Thần, ruốt cuộc đâu mới là sự thật."

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, sai người mang thi thể Thủy Linh Ương về cung, sau đó ung dung rút khăn tay lau vết máu trên mặt, kéo váy đứng dậy ngồi lên xe theo mọi người về hoàng cung.

Đêm đó, trên bảo tọa của Triều Dương điện không còn thấy bóng dáng của Thủy Linh Ương nữa, đổi lại là gương mặt không chút lo lắng của Thủy Nguyệt Ngân.

Chỉ thấy hân xoay xoay ly rượu trên tay với gương mặt hưởng thụ, bên hông là Lâm Tĩnh Dao đang ngồi trên đùi của hân, cầm một quả táo đỏ bỏ vào trong miệng của hân, nở vài tiếng cười, hỏi: "Mấy nữ nhân trong hậu cung kia hoàng thượng tính xử lí thế nào?"

Vừa dứt lời thì Mộ Dung Tuyết khí thế hung hăng vọt vào, chỉ vào lỗ mũi Lâm Tĩnh Dao mắng: "Gái điếm thú không biết xấu hổ này, hoàng thượng đối với người không bạc nhưng người cư nhiên giết hoàng thượng, cùng Thủy Nguyệt Ngân tạo phản!"

"Như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao nhú mày, giúp Thủy Nguyệt Ngân rót đầy ly rượu trước mặt

"Thật là buồn cười, hoàng thượng đối với người tin tưởng cùng che chở mọi điều nhưng cuối cùng hân lại rơi vào một kết quả như vậy, nói đến thật là châm chọc a. Còn người nữa!" Mộ Dung Tuyết nói xong, lại hung tợn chỉ vào lỗ mũi Thủy Nguyệt Ngân, "Hoàng thượng đối với người luôn là một lòng tôn sùng xem như trưởng bối thế nhưng người lại làm ra cái việc không biết xấu hổ như vậy!"

"Nói đủ chưa?" Lâm Tĩnh Dao chê cười một tiếng, nâng cầm Thủy Nguyệt Ngân lên, âm thanh kiều mỹ nói: "Hoàng thượng, người xem, có muốn bắt nàng ta lại không, nàng là đang mạo phạm thiên nhan a."

Thủy Nguyệt Ngân nhẹ nhàng cười một tiếng, hô một tiếng: "Người đâu, đem Tuyết phi nhốt vào lãnh cung, không có lệnh của trẫm, ai cũng không được phép để nàng ta ra ngoài."

"Vâng" bọn thị vệ đáp một tiếng, không để ý Mộ Dung Tuyết giãy giụa, kéo nàng ta xuống, vang vọng bên ngoài chỉ có tiếng mắng chửi không một chút phong độ nào.

Mộ Dung Tuyết chân trước mới vừa đi, Lý Dung lại đi lên đại điện, nhìn người đã không còn đội mũ cánh chuồn kia chắc chắn là Lâm Tể tướng, cắn cắn môi, hỏi: "Hai người các ngươi đến tột cùng là muốn làm cái gì?"

"Như người chứng kiến, mưu quyền soán vị, cướp đoạt hoàng quyền." Lâm Tĩnh Dao trả lời rõ ràng.

"Người không phải loại người như vậy." Lý Dung nheo lại ánh mắt, vẻ mặt chắc chắn

"Người không phải loại người ấy." Lý Dung nheo mắt lại, gương mặt chắc chắn nói.

"Vậy sao? Lâm Tĩnh Dao ta đây là một hình tượng chơi lới, vĩ đại đấy." Lâm Tĩnh Dao nói xong, chậm rãi đứng dậy, từng bước từng bước đi xuống bậc thềm, xuống đại điện, cũng không liếc mắt về phía Lý Dung, mà đi lướt qua, một đường thẳng tắp trở về cung Tước Linh.

Trong bóng tối, đột nhiên có một cái tay đưa tới bịt kín miệng Lâm Tĩnh Dao, sau đó kéo nàng đến một nơi yên ắng, nhỏ giọng nói: "Công chúa, đặc tội."

Công chúa? Lâm Tĩnh Dao nhú mày, không nghĩ tới dư âm đẳng Đại Lý nhanh như vậy đã không nén được tức giận. cũng nên bắt đầu diễn tuồng rồi, mình thế nào cũng phải làm xiếc đủ mới được, không nghĩ tới vừa mới thả một con cá ra ngoài liền câu được một cái phì ngử (cái gì mình cũng không biết à @@)

Nụ cười được che thật tốt, Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Người là người phương nào?"

“Nô tài là Ngô Hạo, do Trương Khiên đại nhân đem ta nằm vùng ở tổng cung.”

"Vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Nếu không có việc gì, Bồn cung đi về trước nghỉ ngơi, phải biết, giữa ban ngày ban mặt náo loạn như vậy, bồn cung có chút sợ hãi."

Ngô Hạo hơi ngần ra, có chút không hiểu nói: “Thuộc hạ không hiểu dụng ý của công chúa.”

“Cái này thì có cái gì không hiểu, bồn cung chỉ là hơi dùng chút thủ đoạn thôi, hôm nay binh lực Tây Hạ chia ra làm hai, lòng người tan rã, chính quyền của quốc gia này cũng nhanh tan rã thôi.” Lâm Tĩnh Dao cười, một nụ cười châm chọc.

Ngô Hạo trầm mặc một chút, khom người lui xuống.

“Muốn tạo phản thì phải nắm chặt cơ hội này một chút, Hoàng thành bảo vệ yếu, ngàn vạn lần không nên bỏ lỡ cơ hội.” Lâm Tĩnh Dao thấy hắn đi xa, không quên tốt bụng nhắc nhở một câu, sau đó thu hồi nụ cười, quay trở về tẩm cung.

Đi vào Tước Linh cung, Lâm Tĩnh Dao gọi hai người tâm phúc của Thủy Linh Ương, giao phó: “An bài xong xuôi, bắt đầu từ bây giờ các người chăm chú nhìn Ngô Hạo cho ta, chỉ cần hắn tiếp xúc với người khác, toàn bộ phải ghi nhớ cho bồn cung, nhất định phải sớm tra ra được chỗ ẩn thân của Đại Lý.

"Vâng" hai người lĩnh mệnh, lập tức đi xuống an bài.

Thở ra một hơi, Lâm Tĩnh Dao đá rơi giày, nhảy một cái lên giường, đưa tay vòng qua, ôm lấy cổ người nam tử, hôn đến bẹn một cái lên môi hắn, nói: “Thơm quá.”

“Hừ, người khắp thiên hạ cũng bị nàng làm cho chạy quanh người, dứt khoát để nàng làm hoàng đế thôi.” Trong bóng tối truyền đến một tiếng nói thăm không kiên nhẫn.

“Làm gì mà mất kiên nhẫn như vậy, người ta cũng vì giúp chàng giải quyết sớm những vấn đề khó khăn thôi mà.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, hướng về phía ngực của Thủy Linh Ương.

“Người hôm nay cùng thật cứu thúc ôm ôm ấp ấp, nhưng có vẻ rất thật nhỉ?” Thủy Linh Ương thanh âm mang theo ghen tức.

“Còn bàn gì nữa, người ta cũng là thê của chàng rồi, ta cũng không dễ chịu khi hắn chiếm tiện nghi.”

"Hừ!"

Sáng sớm hôm sau Lâm Tĩnh Dao chải một chút tóc, mơ hồ nghe thấy một hồi những thanh âm huyền ảo từ xa truyền đến, không hiểu một chút nào, nàng nhấc giày, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp đi tới Đông Noãn Các.

Nơi đó, là nơi Thủy Nguyệt Ngân đang ở.

Một đám nữ nhân trang điểm, xinh đẹp như hoa lên sân khấu, hết sức rêu rao vây quanh Thủy Nguyệt Ngân, nũng nịu nói: “Hoàng thượng, vì sao tối hôm qua ngài ngủ một mình à? Ban đêm muốn có người ngủ cùng là việc dễ dàng mà.”

"Đúng vậy a, hoàng thượng, nếu là tối nay cần chiêu may mắn, không ngại liền do ——"

"Do nô tì đến đây đi, hoàng thượng."

"Tránh ra, là ta tới trước."

"Hừ, vậy thì thế nào, hoàng thượng muốn đặt bảng hiệu cùng thứ tự của người nào trước, người nào sau thì có quan hệ gì."

Mấy vị phụ nhân cãi nhau thật lợi hại, Lâm Tĩnh Dao theo xem, cười khở một cái, không thể nghĩ tới ở cái nước này THủy Linh Ương không thống nhất được đại quân, mà nữ nhân ở hậu cung cũng đứng núi này trông núi nọ, vừa thấy chủ chết liền lập tức quay đầu nhìn núi khác.

THủy Nguyệt Ngân một mặt phải diễn tốt hình tượng hôn quân, một mặt lại không dám đắc tội tới Thủy Linh Ương, cuối cùng dứt khoát ôm lấy một nữ nhân cạnh người, nói một câu: "Trẫm sẽ xem xét.", sau đó bỏ lại một đám nữ nhân, cầm chiết phiến bước nhanh.

Mùa đông lạnh giá, không có cớ gì lại chảy ra một thân mồ hôi.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 47: Ảnh Đế Ảnh Hậu

Mặt trời lặn dần, Lâm Tĩnh Dao ôm trong ngực một con mèo lông dài trắng như tuyết, mị hoặc mà nằm ở trên ghế trúc giả vờ ngủ say, tuy nói là vẽ thùỵ mị bình thường nhưng vẫn cố cưỡng ép giả trang thành sắc mặt của Yêu hậu, đây thật đúng là làm khó cho nàng.

"Chủ tử, đã bóc xong hạt dưa rồi" Tiểu cung nữ bên người đưa lên một đĩa cây dưa hồng , sau đó cung kính thối lui đến một bên.

Lâm Tĩnh Dao không chút để ý cầm một trái muốn bỏ vào trong miệng, nhưng đột nhiên ánh mắt biến đổi, tiện tay quăng xuống đất nói: "Người mắt mù ư, không thấy bên trong còn xót cỏ sao!"

Cung nữ này đây thể chịu nổi thái độ chuyển biến của Lâm Tĩnh Dao, run một cái, cẩn thận nói: "Nô tài đều đã nhìn qua rất kỹ rồi, có phải là nương nương nhìn lầm rồi không."

"Cần rõ!" Lâm Tĩnh Dao rống giận một tiếng, đem trọn hạt dưa quăng xuống đất, hung hăng nói: "Ý của ngươi là Bồn cung mù sao?"

"Nô tài không dám, xin nương nương thứ tội." Tiểu cung nữ bị làm sợ tới mức lợi hại, quỳ trên mặt đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Kế tiếp nên làm sao đây?Con người Lâm Tĩnh Dao đi lòng vòng, nếu là một yêu hậu thì chắc việc kế tiếp sẽ là kêu cung nữ này tự vả vào mặt mình chứ?

Chỉ là ——

Phiền não khoát tay áo, Lâm Tĩnh Dao lạnh giọng nói: "Lăn xuống đi, đừng ở chỗ này làm Bồn cung chướng mắt."

"Dạ,Dạ." Tiểu nha đầu kia nói xong, chạy đi giống như bay, vừa ra khỏi cửa liền nhìn nha đầu ngoài cửa một cái sau đó thở dài, nhỏ giọng nói: "Ngày trước cảm thấy Lâm đại nhân hiền hoà thân cận, một chút cảm giác làm cao cũng không có, hôm nay nàng thành hoàng hậu, như thế nào liền ——"

"Thôi đi, trong cung có mấy chủ tử tốt để phục vụ , ngày sau còn dài" Cung nữ bên hông khuyên giải.

Lâm Tĩnh Dao thở một hơi, đem con mèo đặt ở trên đất, thầm nói: "Nhìn người mập cái như con gấu này,thức ăn hoàng gia không có nuôi ra mấy mỹ nhân mập mập, ngược lại đem lũ súc sinh các người dưỡng thành lông vo tròn."

Đang nói, một thị vệ đi lên trước , nhìn trái phải một chút không có người nào liền tiến gần vào tai Lâm Tĩnh Dao nói thầm : "Chủ tử, nô tài đáng chết, đã thất lạc dấu vết của Ngô Hạo. Người nọ làm việc cực kỳ cẩn thận, bảy lượn quanh tám ngoặt , dám đem chúng ta bỏ rơi."

"Đồ phế vật!" Lâm Tĩnh Dao ngụy trang đã lâu, há miệng liền mắng, sau đó tức giận đứng dậy, bước đi thong thả mấy bước, ánh mắt chuyển một cái, cười hắc hắc một tiếng, nói: "Ngô Hạo mục tiêu quá nhỏ, Bồn cung liền đem mục tiêu mở rộng xuống."

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao trong lúc rảnh rỗi ở trong ngự hoa viên dạo chơi, bẻ một cành đào cầm trong tay, giả trang người văn

nhã, rằm rì lằm bằm: " Chi đầu vị kiến hồng nhất điểm, bốn thị trì trì quy."."

"Hoàng hậu thật hăng hái." Thanh âm không mặng không nhạt của Lý Dung truyền đến từ sau lưng.

Quay đầu nhìn lại, thân hình thanh lệ đang ôm trong ngực một bộ quần áo màu hồng cánh sen, đi lên trước mấy bước, nói: "Vốn định may cho người vài bộ quan bào , hôm nay xem ra chắc người không cần dùng đến, đây là vài lúc trước ta được ban cho, trong lúc rảnh rồi liền may một cái váy, nghĩ tới người nếu mặc lên có lẽ cũng rất đẹp mắt."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, nhận lấy xiêm áo thanh nhã này, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, nói: "Như thế nào lại khiến người cực khổ động thủ rồi."

"Nghĩ tới là làm cho người mặc , chút mệt mỏi đó cũng không đáng là gì." Lý Dung nói xong, cười khổ một cái.

Thật ra thì, thật lâu trước đây Lâm Tĩnh Dao cũng rất muốn hỏi một câu : nương nương, người chẳng lẽ thích vi thần?

Chà mẹ nó đấy, đây chính là Bách Hợp đi!

Bất kể có phải hay không là mình khổng tước xòe đuôi tự mình đa tình, Lâm Tĩnh Dao cười nịnh nọt một tiếng, kéo lên Lan Hoa Chỉ, tỏ vẻ vui mừng nói: "Người ta thật thích , tỷ tỷ cũng có một tay khâu thùa thật tốt, ta trở về sẽ mặc thử như vậy nhất định sẽ sướng chết thôi."

Nói xong, hài lòng thấy được khóe mắt Lý Dung hơi nhú lại, chỉ là nữ nhân kia dừng lại một lúc liền bật cười, nói: "Ngày trước người

nghiêm trang, từ lúc bị đâm liền thay đổi trở nên hoạt bát hơn."

Mất thấy mặt thái mình cố tình làm không đưa đến hiệu quả như dự tính, Lâm Tĩnh Dao tác chiến thất bại, thở ra một hơi, nói: "Tỷ tỷ, giúp ta một việc."

"Cái gì?" Lý Dung nhíu mày.

Bóng đêm sâu nặng, ánh nến trong Ngự Thư Phòng cơ hồ đã cháy hết.

Tay Lâm Tĩnh Dao ôm một giỏ trúc, nhẹ nhàng đi vào, đem mấy độ ăn vặt bên trong lấy ra bày ở trên bàn, dịu dàng nói: "Hoàng thượng, người đã mệt rồi, mau nếm thử một chút đi, Ngự Thiện Phòng mới vừa làm được bánh ngọt, còn nóng ư."

Thủy Nguyệt Ngân khẽ mỉm cười, bốc lên một miếng đang muốn bỏ vào trong miệng, lại thấy Lý Dung chạy đến một bộ hưng sư vấn tội chất vấn: "Nghe nói hôm nay hoàng hậu đánh nha đầu của ta? Hoàng hậu, đánh cho còn phải nhìn mặt chủ, dù hôm nay người được sủng ái như thế nào thì cũng không thể vô duyên vô cớ dạy dỗ người của ta chứ?"

"Vậy thì như thế nào, Bồn cung trông coi tam cung lục viện, chỉ đánh một đứa nha hoàn của người thôi, có cái gì to tát chứ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, ngược lại hỏi Thủy Nguyệt Ngân: "Ngài nói đi, hoàng thượng."

"Được, dầu gì cũng phải cho Dung phi ít mặt mũi, cũng đừng quá đáng là được." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, chỉ chỉ bánh ngọt, nói với Lý Dung: "Nếm thử một chút, Dao nhi nói là mới vừa làm được, còn đang nóng."

Lý Dung hừ một tiếng, nhưng cũng không khách khí, lấy mấy

Khối bánh ngọt, cảm tạ thiên ân liền đi ra Ngự Thư Phòng.

Chỉ là nàng mới đi ra không có mấy bước, liền nghe thấy bọn thị vệ bên hông kinh hô một tiếng “Nương nương”, tiếp theo là một người hồi tiếng bước chân xốc xếch.

Lâm Tĩnh Dao, cùng Thủy Nguyệt Ngân nhìn nhau một cái, song song đi ra ngoài, sau đó thấy cô gái thanh lệ dịu dàng sắc mặt trắng bệch, thất cổ của mình, khan khan giọng nói nói: “Lâm Tĩnh Dao, người dám hạ độc trong bánh ngọt...”

Chỉ thấy Lâm Tĩnh Dao khẽ run rẩy, thầm nghĩ Dung phi này diễn quả nhiên đạt chất lượng như diễn viên Oscar rồi, quả thật là diễn quá sống động, mình cũng không thể yếu thế mới được, vì vậy gầm lên một tiếng, nói: “Cần rõ, người dám hãm hại Bồn cung!”

“Giết hoàng thượng, lại, vừa muốn đối với Vương Gia...” Lý Dung nói xong, toàn thân thống khổ co lại thành một đoàn, không thể nói tiếp.

Ánh mắt chất vấn của Thủy Nguyệt Ngân nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, hỏi: “Bánh ngọt là người tự tay làm sao?”

“Nô tì oan uổng a, nhất định là ngự trù làm! Là bọn hắc nghĩ tới giết hai hoàng thượng, nô tì oan uổng, là bị người hãm hại a.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, không khỏi nhìn Lý Dung một cái, lại thấy nàng hướng nhìn mình len lén trừng mắt nhìn, suýt nữa là bị lộ.

“Truyền thái y, trước chẩn bệnh cho Dung phi.” Thủy Nguyệt Ngân lạnh giọng nói, suy nghĩ một chút, lại nói: “Đem hoàng hậu

trước giam lại hai ngày, chờ chuyện này tra rõ rồi, trẫm sẽ định đoạt tiếp.”

Còn tốt chứ, hàng này chính là hình ảnh của quân vương!

Lâm Tĩnh Dao lại tiêu điều lạnh lẽo thương xót đau đớn một phen, cuối cùng hết sức miễn cưỡng trở về “Tước linh cung”, vừa vào cửa chỉ thấy lồng ngực cường tráng của Thủy Linh Ương, tóc dài xõa ra, một bộ phận biểu tình trên đùi nói: “Ái khanh, nếu tiếp tục làm tiếp thì quốc gia của trẫm còn chưa mất thì hậu cung cũng đã tiêu tủng rồi.”

“Giăng võng mới bắt được cá, người cứ chờ nhìn ta giúp người thu hồi trọng binh như thế nào đi!” Lâm Tĩnh Dao nói xong, đi tới bên giường nằm xuống, thở ra một hơi, nói: “Cũng tốt, có thể nằm trên giường hai ngày rồi.”

“Trẫm cũng không có nhiều tinh lực như vậy để cùng người ở trên giường phóng túng.” Thủy Linh Ương nói xong, ngón tay thon dài vuốt nhẹ gương mặt của Lâm Tĩnh Dao.

“Đừng nói, ta như thế nào lại có cảm giác Kim Ốc Tàng Kiều đấy.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, cảm đầu cảm cổ vui mừng một phen, lại thấy nam nhân bên người đang động tay động chân cởi quần áo mình, vì vậy chợt nhíu mày, lại nói: “Đáng tiếc mỹ nhân này cũng rất có cá tính muốn điên!”

“Trẫm nhìn người cực khổ mấy ngày nay, cho nên muốn hảo hảo bồi thường người một phen, nghĩ tới nghĩ lui, quả thật chỉ có thịt thường là thỏa đáng, ái khanh chuyện quốc sự trong thiên hạ tạm thời để xuống, trước tiên đem chuyện nhà giải quyết cho xong.”

“Uhm” Lâm Tĩnh Dao đang muốn châm chọc đôi câu, miệng lại bị hai mảnh mềm mại chặn lại, trong lòng rung động, đưa tay ra sau lưng đối phương, thân thể không thể khống chế bị Thủy Linh Ương khơi dậy dục hỏa.

“Yêu tinh.” Thăm mắng một câu, Lâm Tĩnh Dao quấn lên bờ eo của hắn, sau đó lật người Thủy Linh Ương xuống phía dưới, nói: “Vi thần thân là thần tử, chuyện cực khổ cứ để vi thần làm thôi. Hoàng thượng, người ở đây, vi thần ở trên.”

“Lớn mật!”

“Ai u, vi thần đột nhiên cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, không bằng để hôm khác đi.”

“Thật ra thì, thỉnh thoảng thay đổi phương vị cũng không phải là không thể.”

“Hắc hắc...”

Ngày kế, Lâm Tĩnh Dao mới vừa ra khỏi cửa phòng, chợt thấy hai người thị vệ tiến lên, đem nạng bắt lại, nói: “Có cung nữ ở nhật được độc dược trong phòng tắm của nương nương, qua Kịch thái y kiểm chứng đã xác định nó cùng một loại với loại độc mà Dung phi trúng, hoàng thượng lệnh cho bọn ta tới đây bắt nương nương, đắc tội.”

Đáng chết Thủy Nguyệt Ngân, có cần phải đem kịch bản phát triển nhanh như vậy hay không a!

Lâm Tĩnh Dao từ chối mấy lần liền bị người ta dẫn tới phía trước ngự thư phòng, vội vàng giải thích nói: “Hoàng thượng, đây là có người gài tang vật hãm hại a, nô tì căn bản không biết.”

“Vậy sao?” Thủy Nguyệt Ngân nhíu mày, đi xuống đại điện, nâng cầm Lâm Tĩnh Dao lên, ánh mắt tối tăm hỏi: “Tiền triều công chúa Đoạn tĩnh Dao, trăm có phải nên gọi người như vậy mới thích hợp hay không?”

“Ta...”

“Xúi giục trăm giết Thủy Linh Ương, sau đó người lại xuống tay với trăm, thật đúng là không phụ lòng dư đảng của Đại Lý đấy.” Thủy Nguyệt Ngân nói xong, nhìn chung quanh một cái, giao phó nói: “Đem nàng giam lại, buổi trưa ngày mai xử trăm.”

Trên mặt Lâm Tĩnh Dao cả kinh, nhưng mà trong nội tâm lại vui mừng, còn tốt chứ, tuồng cũng nhanh diễn ra.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 48: Nội Ứng

Hôm sau, bầu trời quang đãng, tuyết đọng dần dần, mơ hồ có thể thấy một chút không khí mùa xuân.

Một chiếc xe tù chở theo một nữ nhân dáng vẻ tiêu tụy chậm rãi đi về phía pháp trường

Ở nơi nào, không biết hủy bao nhiêu tánh mạng, tích góp từng tí một bao nhiêu là oán khí.

Lâm Tĩnh Dao ngây ngô đứng ở trong xe tù, lo lắng mình có vượt qua đợt kiểm tra này không, bây giờ tạm thời bôi than lên mặt có được không?

Nghĩ mình dầu gì cũng là nhất quốc chi mẫu, hôm nay lại bị người khác nhìn như vậy, sợ là sẽ trở thành chuyện cười cả đời thôi.

Thật là mất thể diện hoàng gia a.

Nhìn trái nhìn phải, hừ, bọn xác ướp sống này thật may là không có ai có máy chụp hình, nếu không đụng phải đẳng print screen thì tuyệt đối chết lènh bà lènh bênh rồi.

Đám người hơi có chút xao động, "Tử hình" Lâm Tĩnh Dao mơ hồ nghe được mấy tiếng mắng, tiếp theo là mấy tiếng cười đột ngột còn kèm theo các loại nghị luận ầm ĩ.

"Thật là đáng đời, Yêu Hậu không chết triều cương, giết tiên hoàng, không nghĩ tới tự mình sẽ rơi vào tình trạng hôm nay nha."

"Hừ, công chúa tiền triều, nghĩ muốn dùng sức của một mình lật nghiêng Tây Hạ không khỏi quá ngây thơ rồi."

"Hắc, nữ nhân này có thủ đoạn, chớ nhìn bề ngoài nàng ta bình thường, nghe nói còn chạy đi Nhan quốc làm Quý Phi đấy."

"Cơ nghiệp của nàng nên bị tịch thu đi là vừa, vừa đúng lúc quốc khổ đang eo hẹp nếu có thêm phần của nàng chắc chắn sẽ sung túc hơn một chút."

Lâm Tĩnh Dao nghe những lời ba hoa chích chòe kia ảm đạm cười một tiếng, không khỏi nhớ tới lúc mình mới tới Tây Hạ, khi đó nàng là Lâm tể tướng vang danh thiên hạ, được xem giống như cha mẹ ruột của dân chúng được vạn dân kính ngưỡng cùng kính yêu, đi đưa quan tài của mình còn là những tiếng khóc không ngừng của toàn bộ dân chúng.

Mà nay, Lâm đại tể tướng lại trở thành kẻ tù tội, đây hẳn là người bị giáng chức.

Đều là quan phụ mẫu như nhau, chẳng lẽ phẩm hạnh của mình kém không chỉ là một cái cấp bậc thôi sao?

Hắng giọng một cái, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hát lên 《quỷ tử vào thôn》:

"Địa đạo chiến hắc địa đạo chiến mai phục lên đồng binh thiên bách vạn hắc mai phục lên đồng binh thiên bách Vạn Thiên Lý Đại Bình Nguyên triển khai địa đạo chiến thôn cùng thôn hộ cùng hộ nói liên thành phiến người xâm lược nó dám đến đánh nó cái hồn bay

đám cũng tán người xâm lược nó dám đến đánh nó người ngưỡng
mã cũng lật toàn dân giai binh toàn dân tham chiến đem người xâm
lược hoàn toàn tiêu diệt hết anh nông dân hắc anh nông dân làm
thành vũ khí Thiên Thiên vạn hắc làm thành vũ khí Thiên Thiên ngộ
nhỡ tay cầm cái cuốc một tay cầm cán thương anh dũng ương
ngạnh xuất quỷ nhập thần triển khai địa đạo chiến người xâm lược
nó dám đến trên đất phía dưới cùng nhau đánh người xâm lược nó
dám đến bốn phương tám hướng đều mở chiến toàn dân giai binh
toàn dân tham chiến đem người xâm lược hoàn toàn tiêu diệt hết"

Cứ hát như thế, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên liền nở nụ cười khổ,
nếu có thể nâng tình đoàn kết của ngàn ngàn vạn vạn dân chúng để
chống đỡ ngoại địch, đây tuyệt đối là so với cường chế động viên
binh lính tốt hơn rất nhiều.

Đang hao tổn tinh thần , chợt thấy đám người lại một lần nữa xao
động, sau đó con đường phía trước trở nên chật chội vô cùng, một
đám lão già quỳ thành một đoàn, đồng thời hô nói: "Diện mạo rừng
gia, trời xanh không mất a, ngài là phụ mẫu tái sinh của chúng ta a,
nếu không có ngài thường xuyên tiếp tế, bọn lão nhân chúng ta có
khi đã mất mạng lâu rồi."

Những tiếng hát lần lượt vang lên sục sôi. Lâm Tĩnh Dao cách
đám người nhìn về phía những người già kia, đôi môi giật giật,
không biết nên phản ứng gì cho thỏa đáng thì chợt nghe mấy người
quan sai chung quanh bước lên giận dữ hét: "Lão già kia, các người
đây là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhục mạ Đường Kim Thánh
Thượng , chẳng lẽ là không muốn sống nữa sao?." Nói xong, nhắc
chân chuẩn bị cho đám lão nhân kia một chút giáo huấn, lại nghe
Lâm Tĩnh Dao chợt quát một tiếng: "Cầu vật, hiếp già đánh yếu, thì
là cái quái gì!"

Người quan sai đó quay đầu lại, cười lạnh mấy tiếng, nói: "Hoàng hậu nương nương, a, không, Lâm Đại Tướng gia, ngài đây là đang bày vẽ thanh quan sao, hôm nay các huynh đệ phải đưa ngài lên đường, nếu muốn tiếp tục làm thanh quan thì hãy xuống địa ngục mà làm tiếp đi." Dứt lời, mọi người liền ồn ào cười to.

Lâm Tĩnh Dao âm thầm cắn răng, thầm nghĩ cái bọn cầu nô tài không có mắt này, hôm nay lão nương sẽ nhớ kĩ bộ mặt cầm thú của các người, chúng ta còn nhiều thời gian, về sau ta nhất định phải đánh các người để nổi ngay cả mẹ các người cũng không nhận ra.

"Các vị hương thân phụ lão cũng nên trở về đi thôi, Bồn cung ——" Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, sửa lời nói: "Có lẽ tội của bồn quan không thể tha thứ, nhưng mà trong lòng ta tự hỏi, đời này ta chưa làm qua chuyện gì thương thiên hại lý, nói vậy nếu có đi Âm Tào Địa Phủ, Diêm Vương cũng sẽ đối xử tử tế với ta."

Tiếng khóc đột nhiên vang lên mọi nơi, trừ mấy vị phu nhân mang lòng ghen tỵ nặng còn những người còn lại đều là kêu cha gọi mẹ đến không thể thê lương hơn được.

Nếu hôm nay thật sự bị xử trảm thì Lâm Tĩnh Dao cũng có loại ** cảm giác.

Sau khi bị áp giải đến pháp trường, Lâm Tĩnh Dao liền bị đá mạnh một cái vào đùi khiến nàng té quỵ xuống trên mặt đất, lúc này nàng chỉ cảm thấy đầu gối đau rát.

Len lén liếc nhìn đám người, Lâm Tĩnh Dao đối với Thủy Linh Ương sắc mặt tối đen như bộ đồ hắc đang mặc khẽ gật đầu một cái, ý bảo hắc chớ hành động thiếu suy nghĩ, trọng tâm của hôm nay chính là chờ có người cướp ngục, nếu như một công chúa như

mình thật đã bị vớt đi thì sẽ do Thủy Linh Ương dẫn người xông lên cứu mình.

"Hoàng hậu, người còn lời gì trần trời không?" Đao phủ nhỏ một ngụm nước bọt, nắm đại đao sáng loáng đi qua hỏi.

"Đã từng, có một phần tình cảm tốt đẹp đặt ở trước mặt của ta nhưng ta lại không biết quý trọng cho đến mất đi ta mới hối hận không kịp, nếu như trời cao cho ta thêm một cơ hội, ta sẽ nói với hần ba chữ, ta yêu người. . . . ." Lâm Tĩnh Dao sửa lại quần áo, trên miệng không ngừng nói y y nha nha , trong lòng bàn tay cũng là rịn ra một tầng tầng mồ hôi mịn.

Thầm nghĩ tấm lưới này cũng đã tung ra, mỗi câu cũng đủ mê người , vì sao còn không thấy cá lớn mắc câu đấy.

Lần này thật sự là quá giày vò rồi, tiền vốn bỏ ra cũng rất đắt giá, ngàn vạn lần đừng là không thu hoạch được gì a!

Đao phủ hoạt động gân cốt một chút, thấy Lâm Tĩnh Dao rầm rì xong rồi, đang muốn vung đao lại nghe Lâm Tể Tướng run lẩy bẩy nói: "Đợi chút, cho ta thêm một chút thời gian, không gạt người, thật ra thì có một bài hát ta muốn hát đã lâu rồi, chỉ là giọng nói của ta không được hay nên vẫn không dám hát , hôm nay dù sao cũng sắp trở thành vong hồn dưới đại đao rồi, đại ca mong ngài giúp đỡ để cho ta hát xong đi."

"Hừ, đã đến giờ rồi, không thể tiếp tục chậm trễ nữa, ngài đi được rồi." Đao phủ nói xong liền chuẩn bị vung đao.

"Cứu mạng a ——" Lâm Tĩnh Dao kêu lên một tiếng, nghĩ thẳm quả nhiên là tác chiến thất bại ư, mạng của mình treo lơ lửng rồi

nhưng lại vẫn không thấy có người cứu giá nha.

Sắc mặt Thủy Linh Ương căng thẳng, nắm chặt hai cái phi tiêu trong tay, khi hần đần chuẩn bị ra tay thì chợt thấy một ám khí bắn tới tay của tên đao phủ trước, hán tử kia ăn đau một cái, đại đao trong tay liền bay tới chỗ Lâm Tĩnh Dao.

May mắn thay bản lĩnh Lâm Tĩnh Dao nhanh nhẹn, thân hình thoát một cái liền tránh sang một bên, sau đó liền thấy một đám người bịt mặt đập vai dân chúng đang đứng xem bay ra, một đường chém giết, tới chỗ Lâm Tĩnh Dao, khi tới trước mặt nàng thì hai người trong đó vươn tay ra vác Lâm Tĩnh Dao lên người sau đó phi thân bay đi.

Thủy Linh Ương thu lại ám khí trong tay, nói với những người ẩn núp phía sau: "Thông báo chp Tào thủ tĩnh, lập tức mang binh đuổi theo!"

"Vâng" một người trong đó lĩnh mệnh lập tức rút lui khỏi hiện trường, một chi đội khác đi theo Thủy Linh Ương, một đường quát ngựa theo đuôi nhân sĩ Đại Lý.

Lâm Tĩnh Dao đi khỏi pháp trường mấy bước liền bị nhét vào trong xe ngựa, mọi người không dám chậm trễ chút nào, một đường chạy như điên hướng tới đại bản doanh của bọn họ.

Lâm Tĩnh Dao vung rèm lên liếc mắt con đường sau lưng, chỉ sợ Thủy Linh Ương không đuổi kịp, vì vậy liền xé một mảnh vải trên quần áo của nàng ném xuống đất lấy làm tín hiệu, như thế cứ vừa đi vừa xé vấy đơ đến lúc mọi người dừng lại, lúc đoàn người nghênh đón Lâm Tĩnh Dao thì phát hiện trên người nữ nhân kia chỉ còn lại

một mảnh vải ngắn đủ để che lại cái hông, cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài không khí, cổ áo thì bị mở rộng

ra.

Mọi người biến sắc, chỉ thấy Lâm Tĩnh Dao hắt xì, nói: “Tối hôm qua ở trong lao ngục dính bọt chó, trên người nhột nhột cực kỳ khó nhịn, lại nói người nào có thể cho ta mượn một cái áo khoác để mặc một chút hay không?”

Mọi người sửng sốt, vội vàng dời tầm mắt đi, cùng nhau quỳ xuống đất, nói: “Công chúa, ngài chịu uất ức rồi, bọn thuộc hạ hộ giá chậm trễ, xin công chúa thứ tội.”

Tay Lâm Tĩnh Dao che ở trước ngực, nói: “Không có gì đáng ngại, trước cứ nấu nước nóng cho bản công chúa, bản công chúa muốn tắm rửa một chút.”

Mọi người lĩnh mệnh lập tức xuống an bài, Lâm Tĩnh Dao phủ thêm áo khoác Trương Khiên đưa tới đắp trên người, sau khi xuống xe liền nhìn thấy một dãy các lều trại và các căn nhà mục nát, chỉ nhìn thôi cũng thấy những ngôi nhà này không thể chắc gió chắn mưa, khẽ hé mắt hỏi Trương Khiên: “Ngày thường các người đều sống ở chỗ này sao?”

“Hồi công chúa, đại quân muốn tìm một chỗ để dừng lại quả thật không dễ, chúng ta còn phải thời thời khắc khắc đề phòng Tây Hạ, còn phải chuẩn bị trốn chạy bất cứ lúc nào cho nên chỉ có thể lựa chọn những căn nhà tan hoang hoặc là tự dựng lều, như vậy lúc rời đi cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc.” Trương Khiên cung kính trả lời.

Lâm Tĩnh Dao không có đáp lại, chậm rãi đi vào trong đám người, nhìn những người bên trong, có người tuổi đã trên trung niên, hoặc là những binh lính với bộ mặt mệt mỏi, khiến nàng cảm thấy xúc động.

Thành tựu chiến tranh chính là nghiệp đế vương nhưng lại khổ cho những dân chúng bốn ba khổ cực này.

Mọi người vừa nghe là công chúa tới liền vội vàng quỳ xuống dập đầu, chỉ là trên mặt không có quá nhiều sự mừng rỡ.

Bọn họ đã chết lặng, Đại Ký diệt vong lâu như vậy những thứ được gọi là phục quốc kia chỉ còn dư lại mấy phần.

Hôm nay, có lẽ chỉ vì ý nghĩa của vài từ này mà bọn họ chống đỡ đến giờ.

Lâm Tĩnh Dao tắm rửa xong liền đổi lại một bộ trường sam nhẹ nhàng khoan khoái, áo khoác ngoài cột tay sau đó lại trở lại trong đội ngũ, lúc trở về nàng phát hiện ra khắp nơi đã dậy lên khói bếp, tiến lên nhìn thức ăn mọi người một chút. Cắm bã, mấy cọng rau cải, không thấy một chút xiu mỡ, quả thật ngay cả thức ăn cho gia súc cũng không bằng.

Nhìn vậy chắc cũng sắp chết đói đến nơi rồi vậy mà đám người kia còn nghĩ đến đại náo sao?

Trong nháy mắt đó, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy nồng đậm bi ai.

Cự tuyệt đề nghị thiên vị của Trương Khiên, Lâm Tĩnh Dao múc một chút cháo loãng, gấp lên một vài cọng rau lơ lửng phía trên, gian nan nuốt xuống.

Đợi đến khi tất cả kết thúc, nàng, cho dù có hậu cung ** hiềm nghi, cũng muốn cho bách tính này có cuộc sống tốt hơn, tối thiểu cũng muốn cho bọn họ có áo cơm vô lo.

Ăn cơm tối xong, Lâm Tĩnh Dao ngồi bên cạnh đồng lửa, tùy ý nói chuyện với những người nam nhân bên cạnh, hỏi lý tưởng của bọn họ, hỏi bọn họ tình huống vợ con trong nhà, không lâu sau trên mặt các hán tử đều xuất hiện những dòng nước mắt.

Có người nói hắn đã hai năm chưa nhìn thấy vợ con rồi, có người nói hắn đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng vẫn chưa lập gia đình, có người nói thanh mai trúc mã từ bé của hắn năm trước mới vừa gả làm vợ người khác, có người nói trong nhà mẹ già mới vừa qua đời nhưng hắn cũng không kịp trở về túc trực bên linh cửu.

Lâm Tĩnh Dao an tĩnh nghe, trong mắt lúc sáng lúc tối do ánh sáng từ đồng lửa trước mặt.

“Quân phí của các người là do ai cung cấp?” Hồi lâu sau, Lâm Tĩnh Dao hỏi.

“Ngày trước chúng ta là cầm di sản của tiên hoàng làm quân phí, hôm nay còn sót lại vài quý tộc của Đại Lý thỉnh thoảng trợ giúp chúng ta, nhưng cứ thế mãi sợ cũng không chống đỡ được thêm bao nhiêu.” Mọi người không khỏi thốn thức.

Lâm Tĩnh Dao trầm mặc một hồi, đứng dậy đi về, suy nghĩ một chút thật là đáng buồn, hy sinh hạnh phúc mấy vạn người để theo đuổi giấc mộng không thực nay, bọn cổ nhân này đến tột cùng là muốn ngu trung đến trình độ nào đây.

Cách đó không xa, lòng lộng hùng dũng thiết kỵ xa tiến tới, đại doanh của Đại Lý hốt hoảng thành một mảnh, mọi người vội vàng dập lửa tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

“Công chúa chớ sợ, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi.” Bên người, truyền đến mấy tiếng trấn an.

Lâm Tĩnh Dao im lặng không lên tiếng, đưa tay nắm lấy con ngựa, sau đó nhảy một cái lên lưng ngựa, đúng lúc mọi người còn không kịp phản ứng liền phóng ngựa đến chỗ đoàn quân thiết kỵ của Tây Hạ.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 49: Bị Đâm Bỏ Mình

"Công chúa mau trở lại!" Tiếng la hét của Trương Khiên truyền đến từ phía sau lưng.

Cách đó không xa, thiết kỵ Tây Hạ từ từ tiến lại gần, nhìn người đến ít nhất cũng phải 5000 binh, nếu quả thật là chuẩn bị cùng người Đại Lý cứng đối cứng thì e cũng không khỏi quá mức dễ dàng.

Có lẽ là , mục đích đến của đám người kia vốn là không phải là muốn ứng chiến?

Mọi người vừa thấy công chúa đi đến trại địch, nhất thời rối loạn tay chân, nhất thời không đoán ra tình trạng gì lại không dám dễ dàng tiến lên.

Đợi đến khi thiết kỵ Tây Hạ tới gần ,dưới ánh trăng sáng rực là một nam tử cầm đầu . Chỉ thấy hắn thông dong lầy xuống mũ trùm đầu,gương mặt dài nhỏ xinh đẹp, khóe môi vẽ ra một nụ cười mỉ hoặc .

"Chư vị chớ hoảng sợ, trẫm hôm nay đến không phải là muốn rút đao khiêu chiến ." Thủy Linh Ương hắng giọng một cái, thanh âm vang dội mà uy nghiêm, ít đi sự tà mị và lỗ mãng ngày thường.

Mọi người đều cúi đầu thương thảo một phen, chỉ thấy Trương Khiên cười ngửa bước ra khỏi hàng, nhìn thẳng nam nhân đáng lẽ

phải là một xác chết kia một cái, trên mặt là một mảnh lạnh băng." Công chúa, ngài đã quên mỗi hận mất nước năm đó rồi sao?." Hắc trâm giọng nói.

"Ta chưa hề quên." Lâm Tĩnh Dao nhàn nhạt trả lời. "Chỉ là, so với báo thù, so với hy sinh nhiều người như vậy để đi àm một việc vô nghĩa thì ta lại thà rằng không làm một tội nhân kiêu ngạo mà làm một phản đồ bị mọi người phỉ nhổ."

"Ha ha, đây chắc cũng chỉ là thứ yếu thôi chủ yếu là công chúa yêu Thủy Linh Ương!" Trương Khiên nheo mắt lại, trên mặt mơ hồ có gân xanh hiện lên.

"Đúng, hắc cũng đáng là minh quân, chuyên cần với triều chánh, yêu dân như con, cẩn trọng, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, ta yêu hắc thì như thế nào. Một nam tử như vậy, đừng nói là một người con gái như ta đây không thể kháng cự được, coi như là tất cả dân chúng Tây Hạ cũng nói không ra nửa phần phản đối." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, thấy Thủy Linh Ương ghé vào bên tai mình, nói thầm: "Trẫm có xuất chúng như vậy, nói quá rồi."

"Ta cứ nhiên lại mở to mắt nói mò, thật là có lỗi." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, quét mắt nhìn mọi người đầu đầy bụi đất một cái, lại nói: "Đúng như Ngô Hoàng nói, hôm nay Tây Hạ suất binh không phải là muốn một cuộc chiến mà là nghĩ tới muốn cho mọi người một cơ hội, hãy cân nhắc một chút vấn đề đi hay ở, ai nguyện ý ở lại trong đại quân của Tây Hạ, đi theo hoàng thượng kiến công lập nghiệp có thể bước ra khỏi hàng, Tây Hạ sẽ không đối với mọi người có thành kiến, tuyệt đối đối xử như nhau."

Trong đội ngũ có một ti náo loạn, sau một hồi lâu, có hai binh lính run run rẩy rẩy đi ra khỏi hàng, hèn nhát hỏi: "Hoàng thượng thật có

thể không nhìn hiềm khích lúc trước đối xử tử tế với chúng ta sao?"

"Quân vô hí ngôn." Giọng Thủy Linh Ương hồi đáp vang vang có lực, khiến tình hình lại có biến chuyển.

Hai người binh lính liếc nhau một cái, đang muốn "Bỏ gian tà theo chính nghĩa" thì lại thấy hai vết sáng lướt qua, đại đao trong tay Trương Khiên đã cướp đi tính mạng của hai người, trong nháy mắt, trận doanh lại một lần nữa lọt vào trong hỗn loạn.

"Nếu ai có ý nghĩ muốn bỏ Đại Lý, trước phải đấu thắng Trương Khiên ta sau đó lại nói tiếp!" Trương Khiên nói xong, tự giác hiểu được như vậy sẽ khiến nhân tâm tan rã cho nên sắc mặt chuyển một cái, bĩ thố nói: "Các người thậm đã chí đã quên đi kiên trì nhiều năm qua của chúng ta sao? Đại Lý mất rồi, quê hương của chúng ta bị binh sĩ Tây Hạ cùng Nhan quốc chà đạp tàn sát, nghèo khổ không chịu nổi. Hôm nay, Tây Hạ quốc sự tình khẩn cấp, tràn ngập nguy cơ, nghĩ lại chắc cũng là trời xanh có mắt, hai người liên thủ phá được Đại Lý quốc, lại có thể tự giết lẫn nhau, quả nhiên là báo ứng! Hiện nay, chúng ta chỉ cần cần răng kiên trì thêm mấy ngày nữa chờ đến khi Tây Hạ hai mặt thụ địch, như vậy bọn họ sớm muộn cũng sẽ diệt vong."

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc, cũng không hành động gì nữa.

Bọn họ đã trải qua cảm giác đau xót khi mất nước, đối với đoạn ký ức về trận chiến đẫm máu lúc dĩ nhiên vẫn còn mới mẻ. Chỉ là, trải qua hơn hai mươi năm rửa tội bằng gió mưa, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cả ngày né né tránh tránh, bốn ba khắp nơi, vợ con ly tán, hiện nay trái tim của bọn họ quả thật cảm nhận được mệt mỏi.

Lâm Tĩnh Dao nghiêng nhìn mọi người trầm mặc trong chốc lát, nàng quá mức hiểu, làm một cổ nhân Trung Quân Ái Quốc nếu muốn hấn làm ra hành động thấy lợi quên nghĩa này là một công việc khó khăn đến nhường nào.

"Chư vị, là con dân của Đại Lý." Lâm Tĩnh Dao hắng giọng một cái, không để ý Thủy Linh Ương ngăn trở, cưỡi ngựa đến phía trước gần mấy bước, trầm giọng nói: "Không, các người không còn là con dân Đại Lý rồi, mà là dân chúng của Tây Hạ, mỗi một tấc đất dưới chân các người, cái vương triều mà các người đang sống đều là của Tây Hạ, những thứ các người dùng là được người khác tiếp tế nhưng những khoản tiền mà người tiếp tế có là từ đâu mà đến, là lấy của Tây Hạ! Đại Lý đã mất rồi, các người lại còn ủng hộ một vương triều đã bị diệt, hôm nay có minh quân ở trên cao, hấn làm cho vùng đất này tràn trề sức sống, cho mọi người một mảnh Thái Bình Thịnh Thế, nhưng Bắc Đột đột nhiên cùng Đông Nhan lại cố ý nâng lên chiến hỏa, nghĩ tới vết xe đổ đẫm máu năm nào so với mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng, các người chẳng lẽ không muốn cùng theo hoàng thượng khởi xướng **, mở rộng đất đai, kiến công lập nghiệp sao?"

Nói như thế, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cảm thấy mình rất có tài năng diễn thuyết, trừ lời nói ác độc nàng vẫn còn có bản lãnh cổ động dân tâm .

Sau lưng, hai đạo ánh mắt thâm trầm phóng ở trên người Lâm Tĩnh Dao, Cặp mắt hẹp dài kia tà mị mang theo vô số thương thức và tình yêu nồng đậm.

Lâm Tĩnh Dao, từ một khắc trầm lựa chọn tin tưởng người kia liền đã làm tốt tư tưởng đặt bản thân vào chốn nguy hiểm, tùy thời sẽ bị người giết hại, dù vậy, trầm vẫn lựa chọn làm việc nghĩa không

được chùn bước tin tưởng người, ngày hôm nay, người rút cuộc cũng đã chứng minh, cũng có lúc trầm xử trí theo cảm tính là đúng đắn.

Khẽ cười cười, Thủy Linh Ương cưỡi ngựa đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, vỗ vỗ bả vai của nàng, nhỏ giọng nói: "Cho dù trầm không còn lãnh thổ, không còn hoàng quyền, tối thiểu, trầm lấy được người, cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết quả thảm bại."

Đối diện, quân đội Đại Lý càng phát ra nháo động, mọi người rồi rít rả tai nhau nhưng lại không một người dám lên trước một bước.

Lâm Tĩnh Dao lắc đầu một cái, cao giọng hỏi: "Các người không có vợ con sao? Các người không nghĩ nhanh chóng kết thúc cuộc hôn ba này để cho bọn họ vượt qua ngày tháng thật tốt sao?"

Hành động lần này chính kích chỗ yếu đuối của họ, dễ dàng đi vào lòng người nhất vĩnh viễn chính là máu mủ tình thân.

Thấy mọi người lại trầm mặc, Lâm Tĩnh Dao lại nói: "Vì cuộc sống hư vô mờ mịt này, vì thực hiện nghiệp lớn phục quốc không thể hoàn thành này mà các người không để ý đến sống chết của họ sao? Các người đem mình đặt vào chỗ ngồi của hiền giả, liều mạng gò bó mình, cưỡng bách mình, nhưng các người cuối cùng cũng chỉ là người có máu thịt, cũng chỉ là một người dân chúng bình thường mà thôi. Chớ cùng ta nói những thứ khát vọng to lớn kia, thiên hạ phân phân hợp hợp, triều đại thay đổi, có thể có được giang sơn đều là những nhà trí giả, các người nên ủng hộ không phải là một vương triều không tồn tại mà là một vị minh quân có thể che chở các người! Cho nên, hôm nay ta lấy danh nghĩa công chúa Đại Lý khẩn thiết thỉnh cầu các người nhận rõ thế cục đưa ra lựa chọn chính xác."

Một hồi im lặng trôi qua, một đội nhân mã im lặng không lên tiếng bước ra, không thấy Trương Khiên dựng râu trợn mắt liền chạy qua phía Thủy Linh Ương.

Có một người bắt đầu thì những người còn lại cũng không còn kiên trì nữa, sau một lúc do dự liền nối tiếp nhau bước ra khỏi hàng, chốc lát sau, binh lính Đại Lý ngoài Trương Khiên ra thì chỉ còn không đến hai mươi người.

"Ha ha, rất tốt, các người đều là bọn phản đồ, đều có lỗi với tiên hoàng" Trương Khiên cười khở một tiếng, xoay người lại nhìn một số ít người đằng sau mình, ôm quyền nói: "Huynh đệ, xin lỗi, đã hại các người quanh năm vợ chồng chia lìa, ăn gió nằm sương, công chúa nói vốn cũng đúng, có lẽ là ta đã cố chấp rồi, nhà các người có già trẻ, cũng không cần tiếp tục kiên trì nữa, nên đi theo công chúa thôi."

"Trương Thống lĩnh, người thì sao?" Có người hỏi.

"Ta sao, ha ha, then với tiên hoàng, hôm nay, không bằng liền ——" Trương Khiên nói xong, huy kiếm tự vận, khắc ra hai mấy chữ: "Đi chuộc tội thôi."

Chóp mũi Lâm Tĩnh Dao đau xót, xoay người lại phân phó nói: "Mang theo di thể của Trương Khiên, hồi kinh hậu táng!"

Hơn mười người vốn còn kiên trì nhưng thấy đại thế đã qua, liền nhìn nhau một cái sau đó nện bước đến chỗ binh kỵ Tây Hạ, quỳ xuống đất dập đầu, nói: "Hoàng thượng, chúng ta nguyện ý nghe ngài sai khiến."

"Đều đứng lên đi, trăm sẽ không cô phụ quyết tâm của mọi người hôm nay, Tây Hạ ta chắc chắn sẽ đạt thành tựu lưu lại thiên cổ mà các người chính là một trong những người đã gây dựng điều đó." Thủy Linh Ương vừa dứt lời, Lâm Tĩnh Dao liền khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Chỉnh trang lại đội ngũ, hồi kinh!"

Trên đường trở về, mọi người đều không nói một lời nào, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa, ở trong đêm khuya hết sức trống trải.

Thủy Linh Ương dặt lầy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Lâm Tĩnh Dao, ôn nhu nói: "Ban đêm khí rất lạnh, đến trên ngựa của trăm ngồi đi, để ta ôm nàng một lát thì sẽ ấm lên một chút."

Lâm Tĩnh Dao bị sự dịu dàng bất ngờ này của hắn không kịp phòng ngừa liền hôn mê vào trong đó, sợ run chốc lát, nói: "Hoàng thượng, chàng vẫn muốn diễn một minh quân tài đức sáng suốt sao?"

"Yêu tinh." Thủy Linh Ương cười cười, dặt ngựa vào sát Lâm Tĩnh Dao, đang muốn đưa tay lôi nàng lên lưng ngựa của mình, lại đột nhiên nghe một tiếng rống dữ dội: "Cầu Hoàng Đế, tất cả mọi người làm phản rồi, Lý Quang ta thề chết cũng sẽ không cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của người!"

Ngay sau đó, một thanh kiếm lạnh lẽo bay qua, thanh kiếm sắc bén lao thẳng về phía Thủy Linh Ương.

Lâm Tĩnh Dao biến sắc, trong đầu có quá thứ chột lóe lên, vội vàng tung người lên, bấu vào bờ vai của Thủy Linh Ương sau đó trở mắt nhìn bảo kiếm đâm xuyên qua thân thể của mình, sau đó lại đâm vào trong cơ thể Thủy Linh Ương .

"Hộ giá!" Có người hô một tiếng, quân đội lập tức lọt vào trong hỗn loạn, sau khi đem người hành thích bắt lại liền phát hiện Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Linh Ương từ trên ngựa té xuống đất vì rơi xuống đất nên lợi kiếm lại đâm sâu vào cơ thể Lâm Tĩnh Dao thêm mấy phần.

"Khụ khụ. . . . ." Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, trong miệng tràn đầy máu tươi, thân thể cũng không có cảm giác đau nhức gì hẳn là đã mất hết tri giác.

"Thủy Linh Ương, ta sắp chết rồi." Lâm Tĩnh Dao nhếch nhếch miệng, hàm răng bị máu nhuộm đỏ ở dưới ánh trăng ảm đạm hết sức đáng sợ.

Thủy Linh Ương một tay nắm mũi kiếm, thân thể lui về phía sau một chút thoát khỏi xâu thịt này liền ôm lấy Lâm Tĩnh Dao vẫn còn đang phun máu tươi, nói: "Trẫm ra lệnh cho nàng, không cho phép chết!"

Lâm Tĩnh Dao cố gắng cười cười, nói: "Chàng không có việc gì, thật tốt."

"Lâm Tĩnh Dao, trẫm không cho phép nàng chết, không phải nói muốn cùng nhau kiến công lập nghiệp ư, nàng không thể vứt bỏ trẫm đi, không thể. . . . ." Thủy Linh Ương cựa mạnh thân thái càng phát ra bi thống, tay chân trở nên luống cuống, vẻ mặt tê tâm liệt phế ở trước mặt mọi người này trước đây chưa từng có ai thấy qua.

"Thủy Linh Ương, ta chết, chàng sẽ rơi lệ sao?" Lâm Tĩnh Dao hỏi.

"Biết, sẽ." Thủy Linh Ương nắm tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên mặt mình, nói: "Trẫm không chỉ sẽ rơi lệ, còn có thể chết vì tình, nếu như nàng không tin thì có thể chết thử một chút"

"Không cần uy hiếp ta, chàng phải trở thành thiên cổ nhất đế, chàng phải kết thúc sự chia cắt lãnh thổ dẫn đến những cuộc hỗn chiến này, chàng phải, phải, sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn. . . . ."

"Tĩnh Dao, mở mắt ra, mở mắt ra nhìn trẫm, không thể, không thể ngủ . . . . ."

"A ——" bên tai là một tiếng kêu tê tâm liệt phế .

Chỉ tiếc, người đang nhắm hai mắt kia lại không thể nào vươn tay ra lau đi nước mắt trên mặt nam tử.

Bóng đêm tiêu điều lạnh lẽo, cho tới bây giờ mới có thể thấy được hai dòng nước mắt bi thống chảy dài trên gương mặt luôn vui vẻ của đế vương

"Này, lần trước nàng có thể xác chết vùng dậy hồi hồn, lần này, có phải cũng có thể không rời khỏi trẫm hay không. . . . ."

Chương 49: bị đâm bỏ mình

"Công chúa mau trở lại!" Tiếng la hét của Trương Khiên truyền đến từ phía sau lưng.

Cách đó không xa, thiết kỵ Tây Hạ từ từ tiến lại gần, nhìn người đến ít nhất cũng phải 5000 binh, nếu quả thật là chuẩn bị cùng người Đại Lý cứng đối cứng thì e cũng không khỏi quá mức dễ dàng.

Có lẽ mục đích đến của đám người kia vốn là không phải là muốn ứng chiến?

Mọi người vừa thấy công chúa đi đến trại địch, nhất thời rối loạn tay chân lại không đoán ra tình trạng gì nên không dám dễ dàng tiến lên.

Đợi đến khi thiết kỵ Tây Hạ tới gần ,dưới ánh trăng sáng rực là một nam tử cầm đầu . Chỉ thấy hần thông dong lầy xuống mũ trùm đầu,gương mặt dài nhỏ xinh đẹp, khóe môi vẽ ra một nụ cười mỉ hoặc .

"Chư vị chớ hoảng sợ, trẫm hôm nay đến không phải là muốn rút đao khiêu chiến ." Thủy Linh Ương hắng giọng một cái, thanh âm vang dội mà uy nghiêm, ít đi sự tà mị và lỗ mãng ngày thường.

Mọi người đều cúi đầu thương thảo một phen, chỉ thấy Trương Khiên cuờn ngựa bước ra khỏi hàng, nhìn thẳng nam nhân đáng lẽ phải là một xác chết kia một cái, trên mặt là một mảnh lạnh băng."Công chúa, ngài đã quên mối hận mất nước năm đó rồi sao?." Hần trầm giọng nói.

"Ta chưa hề quên." Lâm Tĩnh Dao nhàn nhạt trả lời."Chỉ là, so với báo thù, so với hy sinh nhiều người như vậy để đi làm một việc vô nghĩa thì ta lại thà rằng không làm một tội nhân kiêu ngạo mà làm một phản đồ bị mọi người phỉ nhổ."

"Ha ha, đây chắc cũng chỉ là thứ yếu thôi chủ yếu là công chúa yêu Thủy Linh Ương!" Trương Khiên nheo mắt lại, trên mặt mơ hồ có gân xanh hiện lên.

"Đúng, hấn xứng đáng là minh quân, chuyên cần với triều chánh, yêu dân như con, cẩn trọng, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, ta yêu hấn thì như thế nào. Một nam tử như vậy, đừng nói là một người con gái như ta đây không thể kháng cự được, coi như là tất cả dân chúng Tây Hạ cũng nói không ra nửa phần phản đối." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, thấy Thủy Linh Ương ghé vào bên tai mình, nói thầm: "Trẫm có xuất chúng như vậy sao, nói quá rồi."

"Ta cứ nhiên lại mở to mắt nói mò, thật là có lỗi." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, quét mắt nhìn mọi người đầu đầy bụi đất một cái, lại nói: "Đúng như Ngô Hoàng nói, hôm nay Tây Hạ xuất binh không phải là muốn một cuộc chiến mà là nghĩ tới muốn cho mọi người một cơ hội, hãy cân nhắc một chút vấn đề đi hay ở, ai nguyện ý ở lại trong đại quân của Tây Hạ, đi theo hoàng thượng kiến công lập nghiệp có thể bước ra khỏi hàng, Tây Hạ sẽ không đối với mọi người có thành kiến, tuyệt đối đối xử như nhau."

Trong đội ngũ có một ti náo loạn, sau một hồi lâu, có hai binh lính run run rẩy rẩy đi ra khỏi hàng, hèn nhát hỏi: "Hoàng thượng thật có thể không nhìn hiềm khích lúc trước đối xử tử tế với chúng ta sao?"

"Quân vô hí ngôn." Giọng Thủy Linh Ương hồi đáp vang vang có lực, khiến tình hình lại có biến chuyển.

Hai người binh lính liếc nhau một cái, đang muốn "Bỏ gian tà theo chính nghĩa" thì lại thấy hai vệt sáng lướt qua, đại đao trong tay Trương Khiên đã cướp đi tính mạng của hai người, trong nháy mắt, trận doanh lại một lần nữa lộn vào trong hỗn loạn.

"Nếu ai có ý nghĩ muốn bỏ Đại Lý, trước phải đấu thắng Trương Khiên ta sau đó lại nói tiếp!" Trương Khiên nói xong, tự giác hiểu được như vậy sẽ khiến nhân tâm tan rã cho nên sắc mặt chuyển

một cái, bi thống nói: "Các người thậm đã chí đã quên đi kiên trì nhiều năm qua của chúng ta sao? Đại Lý mất rồi, quê hương của chúng ta bị binh sĩ Tây Hạ cùng Nhan quốc chà đạp tàn sát, nghèo khổ không chịu nổi. Hôm nay, Tây Hạ quốc sự tình khẩn cấp, tràn ngập nguy cơ, nghĩ lại chắc cũng là trời xanh có mắt, hai người liên thủ phá được Đại Lý quốc, lại có thể tự giết lẫn nhau, quả nhiên là báo ứng! Hiện nay, chúng ta chỉ cần cần rằng kiên trì thêm mấy ngày nữa chờ đến khi Tây Hạ hai mặt thụ địch, như vậy bọn họ sớm muộn cũng sẽ diệt vong."

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc, cũng không hành động gì nữa.

Bọn họ đã trải qua cảm giác đau xót khi mất nước, đối với đoạn ký ức về trận chiến đẫm máu lúc đó dĩ nhiên vẫn còn mới mẻ. Chỉ là, trải qua hơn hai mươi năm rửa tội bằng gió mưa, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cả ngày né né tránh tránh, bốn ba khắp nơi, vợ con ly tán, hiện nay trái tim của bọn hắn quả thật cảm nhận được mệt mỏi.

Lâm Tĩnh Dao nghiêng nhìn mọi người trầm mặc trong chốc lát, nàng quá mức hiểu, làm một cổ nhân Trung Quân Ái Quốc nếu muốn hắn làm ra hành động thấy lợi quên nghĩa này là một công việc khó khăn đến nhường nào.

"Chư vị, là con dân của Đại Lý." Lâm Tĩnh Dao háng giọng một cái, không để ý Thủy Linh Ương ngăn trở, cưỡi ngựa đến phía trước gần mấy bước, trầm giọng nói: "Không, các người không còn là con dân Đại Lý rồi, mà là dân chúng của Tây Hạ, mỗi một tấc đất dưới chân các người, cái vương triều mà các người đang sống đều là của Tây Hạ, những thứ các người dùng là được người khác tiếp tế nhưng những khoản tiền mà người tiếp tế có là từ đâu mà đến, là lấy của Tây Hạ! Đại Lý đã mất rồi, các người lại còn ủng hộ một vương

triều đã bị diệt, hôm nay có minh quân ở trên cao, hấn làm cho vùng đất này tràn trề sức sống, cho mọi người một mảnh Thái Bình Thịnh Thế, nhưng Bắc Đột đột nhiên cùng Đông Nhan lại cố ý nâng lên chiến hỏa, nghĩ tới vết xe đổ đẫm máu năm nào so với mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng, các người chẳng lẽ không muốn cùng theo hoàng thượng khởi xướng **, mở rộng đất đai, kiến công lập nghiệp sao?"

Nói như thế, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cảm thấy mình rất có tài năng diễn thuyết, trừ lời nói ác độc nàng vẫn còn có bản lãnh cổ động dân tâm .

Sau lưng, hai đạo ánh mắt thâm trầm phóng ở trên người Lâm Tĩnh Dao, Cặp mắt hẹp dài kia tà mị mang theo vô số thường thức và tình yêu nồng đậm.

Lâm Tĩnh Dao, từ một khắc trầm lựa chọn tin tưởng nàng liền đã làm tốt tư tưởng đặt bản thân vào chốn nguy hiểm, tùy thời sẽ bị nàng giết hại, dù vậy, trầm vẫn lựa chọn làm việc nghĩa không được chùn bước tin tưởng nàng, ngày hôm nay, nàng rút cuộc cũng đã chứng minh, cũng có lúc trầm xử trí theo cảm tính là đúng đắn.

Khẽ cười cười, Thủy Linh Ương cười ngựa đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, vỗ vỗ bả vai của nàng, nhỏ giọng nói: "Cho dù trầm không còn lãnh thổ, không còn hoàng quyền nhưng tối thiểu, trầm lấy được nàng, cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết quả thảm bại."

Đối diện, quân đội Đại Lý càng phát ra nháo động, mọi người rồi rít rĩ tai nhau nhưng lại không một người dám lên trước một bước.

Lâm Tĩnh Dao lắc đầu một cái, cao giọng hỏi: "Các người không có vợ con sao? Các người không nghĩ nhanh chóng kết thúc cuộc

bôn ba này để cho bọn họ vượt qua ngày tháng thật tốt sao?"

Hành động lần này chính kích chỗ yếu đuối của họ, dễ dàng đi vào lòng người nhất vĩnh viễn chính là máu mủ tình thân.

Thấy mọi người lại trầm mặc, Lâm Tĩnh Dao lại nói: "Vì cuộc sống hư vô mờ mịt này, vì thực hiện nghiệp lớn phục quốc không thể hoàn thành này mà các người không để ý đến sống chết của họ sao? Các người đem mình đặt vào chỗ ngồi của hiền giả, liều mạng gò bó mình, cưỡng bách mình, nhưng các người cuối cùng cũng chỉ là người có máu thịt, cũng chỉ là một người dân chúng bình thường mà thôi. Chớ cùng ta nói những thứ khát vọng to lớn kia, thiên hạ phân phân hợp hợp, triều đại thay đổi, có thể có được giang sơn đều là những nhà trí giả, các người nên ủng hộ không phải là một vương triều không tồn tại mà là một vị minh quân có thể che chở các người! Cho nên, hôm nay ta lấy danh nghĩa công chúa Đại Lý khẩn thiết thỉnh cầu các người nhận rõ thế cục đưa ra lựa chọn chính xác."

Một hồi im lặng trôi qua, một đội nhân mã im lặng không lên tiếng bước ra, không thấy Trương Khiên dựng râu trợn mắt liền chạy qua phía Thủy Linh Ương.

Có một người bắt đầu thì những người còn lại cũng không còn kiên trì nữa, sau một lúc do dự liền nối tiếp nhau bước ra khỏi hàng, chốc lát sau, binh lính Đại Lý ngoài Trương Khiên ra thì chỉ còn không đến hai mươi người

"Ha ha, rất tốt, các người đều là bọn phản đồ, đều có lỗi với tiên hoàng" Trương Khiên cười khở một tiếng, xoay người lại nhìn một số ít người đằng sau mình, ôm quyền nói: "Huynh đệ, xin lỗi, đã hại các người quanh năm vợ chồng chia lìa, ăn gió nằm sương, công

chúa nói vốn cũng đúng, có lẽ là ta đã cố chấp rồi, nhà các người có già trẻ, cũng không cần tiếp tục kiên trì nữa, nên đi theo công chúa thôi."

"Trương Thống lĩnh, người thì sao?" Có người hỏi.

"Ta sao, ha ha, then với tiên hoàng, hôm nay, không bằng liền ——" Trương Khiên nói xong, huy kiếm tự vận, khạc ra hai mấy chữ: "Đi chuộc tội thôi."

Chóp mũi Lâm Tĩnh Dao đau xót, xoay người lại phân phó nói: "Mang theo di thể của Trương Khiên, hồi kinh hậu táng!"

Hơn mười người vốn còn kiên trì nhưng thấy đại thế đã qua, liền nhìn nhau một cái sau đó nện bước đến chỗ binh kỵ Tây Hạ, quỳ xuống đất dập đầu, nói: "Hoàng thượng, chúng ta nguyện ý nghe ngài sai khiến."

"Đều đứng lên đi, trăm sẽ không cô phụ quyết tâm của mọi người hôm nay, Tây Hạ ta chắc chắn sẽ đạt thành tựu lưu lại thiên cổ mà các người chính là một trong những người đã gây dựng điều đó." Thủy Linh Ương vừa dứt lời, Lâm Tĩnh Dao liền khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Chỉnh trang lại đội ngũ, hồi kinh!"

Trên đường trở về, mọi người đều không nói một lời nào, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa, ở trong đêm khuya hết sức trống trải.

Thủy Linh Ương dặt lẩy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Lâm Tĩnh Dao, ôn nhu nói: "Ban đêm khí rất lạnh, đến trên ngựa của trăm ngồi đi, để ta ôm nàng một lát thì sẽ ấm lên một chút."

Lâm Tĩnh Dao bị sự dịu dàng bất ngờ này của hắn không kịp phòng ngự liền hôn mê vào trong đó, sợ run chốc lát, nói: "Hoàng thượng, chàng vẫn muốn diễn một minh quân tài đức sáng suốt sao?"

"Yêu tinh." Thủy Linh Ương cười cười, dắt ngựa vào sát Lâm Tĩnh Dao, đang muốn đưa tay lôi nàng lên lưng ngựa của mình, lại đột nhiên nghe một tiếng rống dữ dội: "Cầu Hoàng Đế, tất cả mọi người làm phản rồi, Lý Quang ta thề chết cũng sẽ không cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của ngươi!"

Ngay sau đó, một thanh kiếm lạnh lẽo bay qua, thanh kiếm sắc bén lao thẳng về phía Thủy Linh Ương.

Lâm Tĩnh Dao biến sắc, trong đầu có quá thứ chột lóe lên, vội vàng tung người lên, bấu vào bắp vai của Thủy Linh Ương sau đó trở mắt nhìn bảo kiếm đâm xuyên qua thân thể của mình, sau đó lại đâm vào trong cơ thể Thủy Linh Ương .

"Hộ giá!" Có người hô một tiếng, quân đội lập tức lọt vào trong hỗn loạn, sau khi đem người hành thích bắt lại liền phát hiện Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Linh Ương từ trên ngựa té xuống đất vì rơi xuống đất nên lợi kiếm lại đâm sâu vào cơ thể Lâm Tĩnh Dao thêm mấy phần.

"Khụ khụ. . . . ." Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, trong miệng tràn đầy máu tươi, thân thể cũng không có cảm giác đau nhức gì hẳn là đã mất hết tri giác.

"Thủy Linh Ương, ta sắp chết rồi." Lâm Tĩnh Dao nhếch nhếch miệng, hàm răng bị máu nhuộm đỏ ở dưới ánh trăng âm đạm hết sức đáng sợ.

Thủy Linh Ương một tay nắm mũi kiếm, thân thể lui về phía sau một chút thoát khỏi xâu thịt này liền ôm lấy Lâm Tĩnh Dao vẫn còn đang phun máu tươi, nói: "Trẫm ra lệnh cho nàng, không cho phép chết!"

Lâm Tĩnh Dao cố gắng cười cười, nói: "Chàng không có việc gì, thật tốt."

"Lâm Tĩnh Dao, trẫm không cho phép nàng chết, không phải nói muốn cùng nhau kiến công lập nghiệp ư, nàng không thể vứt bỏ trẫm đi, không thể. . . . ." Thủy Linh Ương cậy mạnh thân thái càn phát ra bi thống, tay chân trở nên luống cuống, vẻ mặt tê tâm liệt phế ở trước mặt mọi người này trước đây chưa từng có ai thấy qua.

"Thủy Linh Ương, ta chết, chàng sẽ rơi lệ sao?" Lâm Tĩnh Dao hỏi.

"Biết, sẽ." Thủy Linh Ương nắm tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên mặt mình, nói: "Trẫm không chỉ sẽ rơi lệ, còn có thể chết vì tình, nếu như nàng không tin thì có thể chết thử một chút"

"Không cần uy hiếp ta, chàng phải trở thành thiên cổ nhất đế, chàng phải kết thúc sự chia cắt lãnh thổ dẫn đến những cuộc hỗn chiến này, chàng phải, phải, sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn. . . . ."

"Tĩnh Dao, mở mắt ra, mở mắt ra nhìn trẫm, không thể, không thể ngủ. . . . ."

"A ——" bên tai là một tiếng kêu tê tâm liệt phế .

Chỉ tiếc, người đang nhắm hai mắt kia lại không thể nào vươn tay ra lau đi nước mắt trên mặt nam tử.

Bóng đêm tiêu điều lạnh lẽo, cho tới bây giờ mới có thể thấy
được hai dòng nước mắt bi thống chảy dài trên gương mặt luôn vui
vẻ của đế vương

"Này, lần trước nàng có thể xác chết vùng dậy hồi hồn, lần này,
có phải cũng có thể không rời khỏi trầm hay không. . . . ."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 50: Tựa Như Mơ Mà Không Phải Là Mơ

"《 dạo chơi nhân gian 》 đóng máy rồi , chỗ của tôi có hai vé vào cửa trong ngày khánh công nè, mấy người có muốn đi hay không?"

"Ồi chao? Có thật không? Cô từ đâu mà có vậy?"

"Ừ, là do có bệnh nhân tên là Lâm Tĩnh Dao nằm ở đây, cô ấy là diễn viên đóng thế của tổ diễn kịch, hôm qua có một Tiểu Minh Tinh tới đây thăm cô ấy thuận tiện tặng cho tôi."

"Lại nói, 《 dạo chơi nhân gian 》 quay suốt một năm mà cô gái này cũng nằm ở đây gần một năm rồi."

"Đúng vậy, xem tình huống như thế xem ra là không thể cứu được rồi, đời này chỉ sợ cũng chỉ có thể nằm ở trên giường làm một gốc cây rau dưa rồi."

"Đáng tiếc, tuổi quá trẻ. Người khác đều là vỡ đầu chảy máu mới trở thành người thực vật mà cô gái này chỉ có sặc một ngụm nước cũng có thể trở thành người thực vật đây."

"Ai biết được, đây cũng coi như một đóa hoa tuyệt thế của y học rồi."

". . . . ."

Người trên giường bệnh nghe vậy lông mi liền run run một cái, 《 dạo chơi nhân gian 》 ư, đúng rồi, cô vẫn chưa nhận được thù ao đóng phim nha? Đặt mông ngồi dậy, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy trên mu bàn tay đau rát, hít vào thở ra một hơi sau đó liền phát hiện có một cây kim đang đâm ào trong mạch máu của mình, vì vậy nghiêng đầu, hỏi: "*** tiểu thư, ta đang êm đẹp thế này mà sao tự nhiên lại vào bệnh viện đây?"

Hai vị đang lảm nhảm ** bị cô chất vấn như vậy làm sợ tới mức không nhẹ, ước chừng sửng sốt trong năm phút đồng hồ mới cùng nhau hắng giọng hô lên: "Bác sĩ, mau đến xem , bệnh nhân cư nhiên tỉnh!"

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy đầu đầy vạch đen, nơi này sao lại tích cực như thế, quả thật là bệnh viện sao?

Đưa tay tháo kim tiêm ra, Lâm Tĩnh Dao đang chuẩn bị mang giày, lại phát hiện trên mặt đất đều rồng tuếch.

Đợi chút, mới vừa rồi hai người kia nói mình cái gì mà, rau dưa! ? Người sống đời sống thực vật! ?

"Dạo chơi nhân gian không phải mới vừa khai mạc sao? Làm sao lại đóng mày rồi ?" Nàng nói thầm một câu, chân trần bước xuống đất, sau đó kéo rèm cửa sổ ra, khi cảm nhận được ánh mặt trời đầu mùa xuân thì trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Mấy bác sĩ nhanh chóng chạy vào, nhìn mặt họ giống như là đang nhìn thấy người ngoài hành tinh, chỉ dừng lại mấy phút sau đó lại cùng nhau nhào tới, có người phụ trách xem nhịp tim, có người phụ trách đo huyết áp, lại có người đẩy mí mắt của nàng để xem phản ứng, có loại vừa dỗ lại lừa nói: "Ngoan, há mồm, a ——"

A cái em gái anh ! Đây là cái tình huống gì nha?

Lâm Tĩnh Dao thấy đám bác sĩ ** với hiện trường phim H liền un run nói:” tôi không nhận đóng phim cấp ba”

Mọi người sững sốt, châu đầu ghé tai một câu, cuối cùng quyết định, tặng cô vào khoa thần kinh!

Sau khi trải qua một phen hành hạ, Lâm Tĩnh Dao liền bấm số điện thoại của Tô Nhiên, không lâu sau một gương mặt tuấn mỹ đeo một cặp kính cọng vàng , cả người mặc áo sơ mi trắng, xuất hiện trước mặt Lâm Tĩnh Dao.

Chỉ thấy một người con trai văn nhả vừa bước vào cửa đã lao thẳng đến ôm chầm lấy Lâm Tĩnh Dao, nói: "Dao Dao , e đã xuyên đến tận vương triều nào rồi vậy, đi du lịch gì mà đến tận một năm mới chết trở lại."

Một hồi ác hàn đi qua, Lâm Tĩnh Dao níu lấy tóc của đối phương, khiến cho hắn với bản thân kéo ra một khoảng cách nhất định, sau đó vẻ mặt đưa đám nói: "Nghe nói ta ngủ say một năm, như vậy tiền công của ta liền không còn nữa"

"Hừ, cái số tiền nhỏ nhoi kia còn chưa đủ để bản đại gia ăn một bữa ngon , lại nói, tiền chữa bệnh của em trong một năm này đều là do anh móc hồng bao của mình ra, lần này có phải là nên suy tính lấy thân báo đáp rồi không đây." Tô Nhiên cợt nhả nói.

Lâm Tĩnh Dao liếc hắn một cái, nói: "Cám ơn, tối nay mời anh ăn bữa tiệc lớn." Nói xong, liếc mắt nhìn đồng phục bệnh nhân trên người, nuốt nước miếng một cái, nói: "Như cũ, ta mời khách, ánh lấy giấy tính tiền."

Tô Nhiên cười vuốt vuốt tóc của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Anh không có đùa giỡn với em, nếu em đã tỉnh lại rồi liền nghiêm túc suy nghĩ về đám cưới của chúng ta một chút."

"Cha mẹ em chết sớm, loại chuyện như vậy ngay cả muốn tìm một người để thương lượng cũng không có, để cho em suy tính một chút." Lâm Tĩnh Dao nói xong, duỗi cái lưng mệt mỏi một cái liền nghe thấy một âm thanh lạ truyền đến từ trong bụng, vì vậy cười mỉa hai tiếng, nói: "Cái dịch dinh dưỡng gì đó quả nhiên là không nhờ vả được."

Tô Nhiên dặt tay của cô, nói: "Đi ăn cơm trước, buổi tối có tiệc Khánh Công, anh sẽ dẫn em đi tham gia."

"Ai, cho nên em mới có cảm giác khổ ép a, đạo diễn đã đáp ứng em, sau khi xong bộ phim này sẽ cho em đóng một vai lộ mặt trong tổ làm phim, sẽ cho em diễn vai nữ thích khách." Lâm Tĩnh Dao nói xong, không biến sắc rời khỏi tay Tô Nhiên, sau đó hoạt động cổ một chút, vừa đi vừa thầm nói: "Cảm giác trong đầu có chút vô tri vô giác, tựa hồ có một phần trí nhớ bị kẹt lại, mình ba tuổi liền trở thành cô nhi, sáu tuổi lên tiểu học, bởi vì thành tích học tập quá kém, ** lưu ban một năm, mười ba tuổi lên trung học, mười sáu tuổi lên trung học đệ nhị cấp, thành tích thi cử quá mức thâm hiểm không nổi, đại học không học, nói đến bạn trai, bị người ta bỏ rơi ba lần, sau khi bị vứt bỏ ba lần thì chia tay trong hòa bình lần đầu tiên với một người con trai. Nhận đóng 49 bộ phim, chia ra gồm có đại hiệp, kỹ nữ, thích khách, thể thân Đông Phương Bất Bại, không đúng, mình rốt cuộc đã quên cái gì. . . . ."

Ban đêm, ánh đèn lò mờ chiếu vào trên màn hình, trên đài có hơn mười mấy diễn viên đang đứng, Lâm Tĩnh Dao chỉ liếc mắt một cái liền thấy Tô Nhiên đang đứng ở cuối hàng, tuy nói cái vị trí kia rất

tầm thường nhưng tối thiểu gì cũng là là một diễn viên chính thức như vậy hẳn tối thiểu cũng coi như đã chân chính bước một chân vào giới văn nghệ.

Nhìn hẳn đang đi từng bước một hướng tới thành công, ngược lại Lâm Tĩnh Dao lại cảm thấy hãnh diện vì hẳn.

Hai người đều là cô nhi, bởi vì cùng sống trong một cô nhi viện nên xem như là nương tựa lẫn nhau mà sống cho nên ràng buộc nhiều năm như vậy, nói cho cùng, cũng chỉ là bởi vì thói quen không cùng người ngoài tiếp xúc, thích che giấu cảm xúc củ mình, trừ đồng mệnh tương liên lẫn nhau, trong thế giới của bọn họ không dễ dàng dung nạp thêm người khác

Nói đến tình yêu, nếu như nhất định phải đem loại lệ thuộc và thói quen này trở thành tình yêu thì Lâm Tĩnh Dao vẫn cảm thấy không thể tiếp thu nổi.

Nghe người chủ trì thao thao bất tuyệt nói nhảm một phen, liền bắt đầu chiếu phim đã được biên tập cắt ghép hoàn chỉnh.

Nhân vật chính bởi vì rơi lầu mà ngoài ý muốn xuyên qua, đi đến một thời không không có trong lịch sử sau đó triển khai một cuộc du lịch kỳ dị mà sáng lạng trong thời không, trong phim khắp nơi đều là hơi thở lãng mạn thời cổ đại, hoàng đế dịu dàng mà tình thâm, đại tướng quân uy vũ mà trượng nghĩa, sát thủ khát máu mà cố chấp. . . . .

Sau cùng thông qua sự cắt nối và xử lý công nghệ cao, đây chính là một bộ phim cực kỳ xuất sắc.

Chỉ tiếc, khi một thấy hai chữ “xuyên qua” trong đầu Lâm Tĩnh Dao chợt lóe lên một bình luận rất tục khí, cầu huyết, tính | dâm.

So với nhìn có thể so với ** cầu huyết xuyên qua, tầm mắt của Lâm Tĩnh Dao dừng lại nhiều hơn ở chỗ Tô Nhiên, nghĩ thầm lấy ngoại hình của hắn cùng với khả năng diễn suất thì nếu muốn thành danh cũng không phải quá khó, nghĩ tới ban đầu mình tràn đầy tự tin nói muốn thành danh một đời sau đó sẽ bao nuôi Tô Nhiên, giờ phút này có vẻ như không thể thành công rồi.

Từ trong đại sảnh đi ra, bầu trời đột nhiên nổi lên mưa phùn, ngàn vạn đèn nê ông như lưu ly ở trong màn mưa có vẻ loang lổ cô đơn.

Tô Nhiên cởi ra áo khoác màu trắng của mình khoác lên đầu Lâm Tĩnh Dao, sau đó ôm lấy bả vai của cô chạy tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm

Chỉ là, người con gái kia lại đột nhiên ở lối vào dừng bước lại, tròn to hai mắt nhìn về phía một cái áp phích quảng cáo cực lớn.

"Đây là ai?" Lâm Tĩnh nhìn về phía người con trai phong thái yêu mị, phong tình vạn chủng trên bức hình, hỏi.

"Một thời gian trước mới vừa xuất hiện, ca sĩ Thần Mặc, có thể nói là làm một lần liền thành công, có vài người phấn đấu cả đời cũng chỉ là một kẻ chạy vật nhưng hắn nhờ vào vẻ ngoài xuất chúng của mình quả thực là một đêm bạo hồng, mới xuất hiện chưa được mấy tháng mà đã bắt đầu đi lưu diễn toàn cầu rồi."

Lâm Tĩnh Dao nghe vậy liền nhìn người đàn ông kia nhiều thêm mấy lần, cuối cùng đưa mắt dừng lại ở nốt ruồi lệ đỏ thắm ở khóe

mắt Thần Mặc.

Giống như đã gặp qua ở nơi nào. . . . .

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao bị đồng hồ báo thức gọi dậy nên cực kỳ tức giận, lật người, chuẩn bị không thèm để ý đến cái đồng hồ báo thức đang liều mạng reng lên, tiếp tục ngủ say, nhưng sau lại bị Tô Nhiên xông vào phòng lôi dậy, nghe hấn om sòm nói: "Mau dậy đi, hôm nay anh đã giúp em an bài một đợt quay phim thử, đây là tác phẩm được mong đợi đã lâu 《 giang hồ chi viễn 》 a, bên trong có nhân vật nữ, tuy nói không phải là người hay xuất hiện gì nhưng dầu gì cũng là một cơ hội, mau mặc quần áo vào, nhanh lên!"

Lâm Tĩnh Dao thở một hơi, nói: "Ngày khác đi, em vừa mới xuất viện, anh hấn phải để cho em nghỉ ngơi một chút chứ."

"Em cũng đã ngủ được một năm rồi, còn ngủ nữa sao, đứng lên!" Tô Nhiên không nói hai lời liền đem Lâm Tĩnh Dao từ trong chăn kéo ra , sau đó từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồ công sở đưa cho cô, sau khi thu xếp một phen sau liền chở cô đến studio.

Sau khi xuống xe, chỉ thấy bên ngoài studio tụ tập rất nhiều người ái mộ, có thể nói là ba tầng trong ba tầng ngoài, rất là hùng vĩ. Mà trên mặt mấy người này đều rất điên cuồng, trong tay còn cầm bảng hiệu giơ lên cao, trên bảng hiệu chỉ viết một chữ "Mặc" rất dễ thấy, trong miệng hô to "Mặc Mặc" , thần sắc kia quả thật so với trúng giải thưởng năm trăm vạn còn kích động hơn.

"Thế nào, hôm nay là ngày họp mặt của vị siêu sao nào sao?" Lâm Tĩnh Dao kỳ quái hỏi.

Tô Nhiên cười khan hai tiếng, nói: "Hôm nay Thần Mặc tới đây làm diễn viên khách mời, diễn vai cha của nam chính, chỉ diễn có năm phút đồng hồ thôi mà tổ diễn đã ra giá là 20 triệu rồi."

"Mẹ kiếp!" Lâm Tĩnh Dao sợ hãi than một tiếng, vừa mới chuẩn bị theo Tô Nhiên đi vào studio, lại nghe được giọng của vài cô gái hâm mộ thét chói tai. "Mặc Mặc ——"

Lâm Tĩnh Dao theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe thương vụ màu đen ngừng lại, sau khi tài xế xuống xe liền vội vàng vàng chạy sang mở cửa xe cho người ngồi ở chỗ kế tài xế, sau đó một người ăn mặc tùy ý bước xuống xe, anh ta đeo mắt kính, tóc chạm vai, cầm mỹ lệ cùng sống mũi tinh xảo tạo nên một lực hút trí mạng.

Khi hẩn lấy xuống mắt kính, hướng về phía mọi người khẽ mỉm cười, hiện trường liền xuất hiện vài cô gái vì quá mức hưng phấn mà .....ngất xỉu.

Tầm mắt của Lâm Tĩnh Dao lại một lần nữa dừng lại ở nốt ruồi son ở khóe mắt anh ta trong lòng đột nhiên nhảy lên một cái sau đó lại thấy bông tai màu bạc sáng lóe lên nơi vành tai của anh.

Giống như là chú ý tới ánh mắt bất thường của cô, Thần Mặc quay đầu lại nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, khẽ cười cười, cùng trợ lý tiến vào studio.

"Nhìn ngu rồi sao?" Tô Nhiên ở bên người cười trêu ghẹo.

Lâm Tĩnh Dao chợt phục hồi tinh thần lại, lẩm bẩm nói: "Thủy Linh Ương, là Thủy Linh Ương. . . . ." Nói xong, thất hồn lạc phách đi theo Thần Mặc.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 51: Nơi Nào Là Cổ Hương

Chương trình của Thần Mặc được an bài rất tốt, sau khi tiến vào studio liền đi đổi lại trang phục, đổi một bộ quần áo cổ trang màu đỏ sau đó đội vào một mái tóc giả.

Ngoài đầu nhìn lại, mưa phùn Phi Phi, gần cách muôn sông nghìn núi đổi lấy kinh hồng thoáng nhìn, giống như đến từ kiếp trước. Nam tử cổ trang tuyệt mỹ, dù là vô tâm, cũng là Câu Hồn Nhiếp Phách.

Khóe mắt điểm một nốt ruồi lệ chu sa, là do người phương nào khi anh ta bệnh chết khóc rống rơi lệ mới hôn lên một ấn ký như vậy.

Lâm Tĩnh Dao đứng tại cửa phòng hóa trang, sắc mặt biến đổi kịch liệt, ngàn vạn ngôn ngữ đều ứ ở trong cổ họng, chờ Thần Mặc đi ngang qua mình thì lại quên bản thân mình muốn nói cái gì.

"Tôi cho là cô ta sẽ xông lên đòi ký tên." Thần Mặc đột nhiên xoay người lại nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, nói với vị trợ lý bên người.

"Nữ nhân bây giờ vì đuổi theo thần tượng mà thật chịu bỏ sức mướn việc quay phim thử để xâm nhập vào studio đấy."

Lâm Tĩnh Dao si ngốc nhìn bóng lưng Thần Mặc, dưới chân lão đạo hồi lâu, mấy lần có cảm giác mình sẽ ngất xỉu thì lại được Tô

Nhiên chạy tới vịn lại."Em vô cùng lo lắng đuổi theo Thần Mặc không phải là muốn xin một chữ ký hoặc là chụp ảnh chung chứ?"

Lâm Tĩnh Dao vuốt vuốt huyết thái dương của mình, trầm giọng nói: "Hủy bỏ đợt quay phim thử hôm nay đi, em có chút không thoải mái,về nghỉ ngơi trước đây."

"Chẳng lẽ là đối với Thần Mặc vừa thấy đã yêu? Như vậy thật đúng là khiến cho anh thương tâm a." Tô Nhiên nói xong, có chút tiếc hận lắc đầu, nói: "Thôi, để anh lần sau lưu ý một chút, thế nào cũng sẽ tìm được nhân vật thích hợp với em." Nói xong, đem Lâm Tĩnh Dao dìu vào trong xe, một đường đưa cô trở về chỗ ở.

Nghĩ tới nếu muốn tìm thông tin của Thần Mặc cũng không phải là điều khó khăn, sau khi Tô Nhiên rời đi, Lâm Tĩnh Dao liền mở máy tính ra,lách cách nhập vào tên tuổi Thần Mặc, sau đó các loại hồ sơ,tin tức bát quái đều xuất hiện trước mắt cô.

Xuất thân từ danh môn, đi du học bên nước ngoài nhiều năm, xử dụng được các loại nhạc khí, đây giống như là sự kết hợp của Trung-Tây, tự xưng là dịu dàng và thiện lượng, có chút tự luyện, tin tức lớn nhỏ cho biết có khả năng đã từng có không dưới 200 bạn gái, chỉ hôn, ghét đồ ngọt, thích màu đỏ, thường tự xưng là vương giả, tên album, tên ca khúc hơn phân nửa đều là nhưng tên có cá tính 《Iamthek~ing! 》 , 《 lên ngôi vua 》 , 《 làm hoàng hậu của ta 》 , nhìn vào đều biết đây là kết tinh của tự luyện.

Lại nói muốn kết hôn với một cô gái nhìn thì như ngọc ngà quý giá nhưng thật sự lại là người rất thông minh, muốn khi ở tuổi ba mươi sáu liền thối lui khỏi giới văn nghệ, kết hôn sống chết, rồi trải qua một cuộc sống lười biếng .

Hắn đều có nhà ở Khu nhà Mã Đạt Gia cùng Melbourne, đây đều là những khu nhà cao cấp nên thường bị bọn chó săn nói hắn có thói quen Kim Ốc Tàng Kiều

Khép lại Bản Bút Ký, khoe mắt Lâm Tĩnh Dao co quắp, từ ngoại hình đến tính tình, người này làm sao lại giống như phiên bản của Thủy Linh Ương đây, mình thật giống như lời của lão hòa thượng kia trở lại thế giới cũ, vậy người con trai giống Thủy Linh Ương này là sao đây?

Cõi đời này chẳng lẽ thật có kiếp trước kiếp này sao?

Ta nhỏ vào! Thấy quỷ.

Cầm lên chiếc gương trên bàn, nhìn gương mặt thanh tú xinh đẹp bên trong, rất có tư chất của mỹ nữ, thần sắc Lâm Tĩnh Dao khẽ biến, sao lại sẽ có một loại cảm giác xa lạ đây?

Nghĩ đến mình hôn mê gần một năm, chẳng lẽ mọi chuyện xảy ra với mình trong thời gian này đều là một giấc mộng vô căn cứ ư, tỉnh mộng rồi nhưng mình vẫn còn chìm đắm trong trong giấc mộng không cách nào tự kèm chế.

Trái tim mơ hồ truyền đến một hồi đau nhói, giống như đã từng có một thanh kiếm xuyên qua lồng ngực của mình đem mình cùng một người tên là Thủy Linh Ương xuyên thành que thịt nướng.

Đợi chút.

Lạc Nhan Tịch. . . . .

Đúng rồi, nữ nhân kia nói nàng ta cũng giống mình là người xuyên qua, mặc dù ở trong quá khứ là sớm hơn hai mươi mấy năm

nhưng giống nhau đều là made in china, chỉ cần lấy tư liệu của nàng, là hư ảo hay là sự thật đều có thể chứng thực được rồi.

Lần nữa mở ra Bản Bút Ký, hai tay run run nhập mấy keyword "A thị 201X năm thu được ma túy ", ánh mắt dừng lại ở tất cả các tin tức , cuối cùng Lâm Tĩnh Dao khóa một cái tên "Lạc Nhan Tịch" , vội vàng mở ra tin tức, chỉ thấy phía trên là một khuôn mặt xa lạ, bên hông viết: tuổi gần ba mươi một tuổi, tác giả Lạc Nhan Tịch bởi vì quán vào trong án kiện, trong bất hạnh bị bắn chết, án kiện lần này, theo ** khảo chứng, chính là vụ chào hàng ma túy ở Đông Nam Á ở A thị .

"Không phải đâu, thật xuyên qua?" Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao biến đổi, nói thềm một câu, rồi lọt vào sâu trong rồi rầm.

Nửa đêm, Tô Nhiên trở lại trong nhà, thấy cô gái luôn luôn thích ngủ đang ngồi yên ở trước cửa sổ, đầu cũng không nhìn bóng đêm loang lổ ngoài cửa sổ.

"Hơn nửa đêm không ngủ, mộng du hả." Tô Nhiên nói giỡn một câu, nhưng lại phát hiện Lâm Tĩnh Dao vẫn không có xoay người lại vì vậy ngáp một cái, đi lên phía trước, vòng qua bả vai của cô hỏi: "Thế nào, cả ngày hôm nay hình như em đều có tâm sự."

"Tô Nhiên, em đang suy nghĩ, em nên dọn ra ngoài, anh bây giờ đang bước trên con đường của một đại minh tinh, sự tồn tại của em sẽ khiến anh gây ra xì căng đan." Lâm Tĩnh Dao không chút để ý nói.

"Ngã Ly thành danh sớm hơn đâu rồi, hướng chi, nếu có thể tạo một chút tin tình cảm chẳng phải là tốt hơn sao, lần này chắc do có

chút vận khí nên mới được lãng xê thôi." Tô Nhiên chẳng hề để ý mà nói.

Lâm Tĩnh Dao không cần phải nhiều lời nữa, tiếp tục lấy tư thế như điêu khắc ngây ngô nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ

"Đúng rồi." Tô Nhiên nhớ ra cái gì đó, từ trong lòng ngực móc ra hai tờ vé vào cửa : "Ừ, thấy em rất thích cái tên mặt trắng nhỏ kia nên anh giúp em lấy hai tờ vé vào cửa , tối mai cùng đi thôi."

"Thần Mặc?" Lâm Tĩnh Dao nghiêng đầu nhìn phiếu vào cửa kia nhíu mày.

Lúc này Tô Nhiên mới phát hiện ra trên mặt Lâm Tĩnh Dao vẫn còn hai vệt nước mắt chưa khô, liền ném đi hai tờ giấy, hỏi: "Thế nào, đột nhiên đa sầu đa cảm à nha?"

Lung tung lau mặt một cái, Lâm Tĩnh Dao nhe răng cười cười, nói: "Tô Nhiên, có thể lần nữa nhìn thấy anh khiến em rất cao hứng, nhưng cái giá phải trả quá lớn, nó khiến em mất đi thứ quan trọng nhất." Giống như không muốn nhiều lời, Lâm Tĩnh Dao cầm lên vé vào cửa, lật người nằm ở trên giường, nói: "Hắn không phải hắn."

Ngày kế, hội âm nhạc còn chưa bắt đầu thì không khí của hội trường cũng đã high đến cực điểm, Lâm Tĩnh Dao nhìn những cô gái đang cầm những thổi sáng, áp-phích với thần sắc kích động, khẽ thở dài một cái, thầm nghĩ đã từng cùng Thủy Linh Ương cùng đi qua đầu đường trong kinh thành, cũng từng có một bầy nữ nhân tương tự vội vàng ném khăn tay, vút mị nhãn, thậm chí ném rau dưa .(-.-|||)

Hôm nay, cách hai thời không, cô đại khái không còn có cơ hội nhìn thấy hấn, trừ phi. . . . .

Tô Nhiên đứng bên cạnh thấy Lâm Tĩnh Dao không hề kích động giống như trong mong đợi của mình, nắm nắm tay của cô, nói: "Nhìn em như vậy, anh ngược lại an tâm một chút, hay là đợi đến một ngày kia em thành danh rồi, sau đó lại cùng Thần Mặc ở cùng."

Lâm Tĩnh Dao rút tay về, cầm vé vào cửa làm quạt vỗ phát mấy cái, nói: "Nóng quá."

Sắc mặt Tô Nhiên hơi đổi, lại bị hấn không biến sắc che giấu , trầm mặc chờ đợi đại minh tinh xuất hiện.

Không lâu sau, hiện trường tuôn ra một hồi tiếng reo hò điên cuồng "Mặc Mặc!"

Lâm Tĩnh Dao nhìn lên trên đài, thầm nghĩ cảm giác này thật giống những lúc vào triều, ngàn tiếng hô đế vương, vạn tiếng gọi mới ra ngoài.

Thần Mặc mặc một thân tây trang vừa vặn màu đỏ ra sân ,nơi khoe mắt kia điểm nốt ruồi lệ lộ ra vẻ xinh đẹp, vừa bước lên liền khiến cả hội trường hao hứng lên .

"Đi theo tiết tấu của ta, gọi ta là Quốc vương, người biết ta muốn người làm hoàng hậu!"

Khoe mặt Lâm Tĩnh Dao co quắp hạ xuống, thầm nghĩ một người có thể tự luyện đến trình độ nào đâu rồi, lại nghe nhóm con gái bên người đồng thời hô nói: "Quốc vương ——"

Chà mẹ nó liệt.

Lâm Tĩnh Dao móc móc lỗ tai, sau đó nghe tên yêu nghiệt này tiếp tục hát lên: "Thu hồi quyền trượng ta, chìm đắm trong con người dịu dàng, tôi nay quỳ gối ở tại bên cạnh người."

Không khí của hiện trường giống như thiêu đốt, Lâm Tĩnh Dao chỉ có cảm giác đại não của mình ông ông, sau lại không thể nghe rõ những lời ca tiếp theo bởi vì bản thân đã bị dung nhan tuyệt mỹ của người con trai trước mặt quán chặt, mặt giống nhau như đúc, thật chỉ là trùng hợp sao?

Sau khi hát xong hai ca khúc mở màn, Thần Mặc thoát rớt áo khoác ngoài, cởi ra mấy viên cúc áo trên áo sơ mi đen, bộ ngực trắng phau hiện trên màn ảnh khiến người khác dễ dàng phạm tội.

Tất cả con gái trên dưới trái phải đều phát ra tiếng thét chói tai, với bậc nam sắc này trong xã hội, thật khiến cho người ta có cảm giác rơi vào tay giặc.

Không khí đột nhiên thay đổi, Thần Mặc thu hồi biểu tình trượng dương của mình, đi tới trước cây dương cầm ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng tấu lên một ca khúc du dương dễ nghe.

Không khí của hiện trường an tĩnh rất nhiều, chỉ thấy nam nhân kia nhẹ nhàng ngâm xướng lên: "Người cho rằng đây chẳng qua là mộng một trò chơi, nhưng vì sao khi tỉnh mộng lại hoảng sợ, nơi nào là mộng, nơi nào là cố hương."

Sắc mặt khẽ hơi biến thành buồn bã, Lâm Tĩnh Dao cười khổ một cái, là một giấc mộng, lúc tỉnh lại nơi nào mới là cố hương.

Liếc mắt nhìn người con trai bên cạnh, tuấn mỹ và săn sóc, nương theo mình hơn mai mười năm, muốn tình yêu thì hẳn có thể

cho nhưng cô có thật sự muốn nó không.

Từ lúc mình gả cho Thủy Linh Ương làm hoàng hậu trở đi, mình xem như đã bỏ đi thế giới bên này , nơi có người đàn ông kia thì làm gì còn cổ hương khác nữa.

"Em qua phòng rửa tay một chút" Lâm Tĩnh Dao đứng dậy, vội vã ra khỏi hội trường, sau đó vọt tới lối đi bộ, cấn lại một chiếc tắc xi, nói: "Đi hồ Trọng Dương."

Tài xế một đường chở Lâm Tĩnh Dao đi tới bên hồ , để lại tờ 100 ngàn, sau đó giữ nguyên quần áo, chỉ cởi giày liền nhảy xuống hồ.

"Khàn ——" Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy nước trong hồ ban đêm cực kỳ lạnh đến thấu xương, vì vậy liền nổi lên, con người giật giật, thầm nghĩ nếu như thời gian không khớp thì mình nên làm sao bây giờ, tỷ như thời điểm mình xuyên qua Thủy Linh Ương còn chưa có ra đời hoặc là đã già khom rồi thì sao.

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên nghĩ đến điều này liền có chút do dự, thầm nghĩ nếu như hấn còn chưa ra đời mình liền an tâm chờ đợi, cùng lắm thì trâu già gặm cỏ non, nếu hấn là bộ mặt già khom nhăn nheo thì mình dứt khoát cũng chấp nhận xuống, nói không chừng chính mình là một con cá xui xẻo, cũng có thể xuyên thủng một cái đầu tóc bạc đầy.

Nếu như có Computer ,cô còn có thể hảo hảo bày ra một phen, nhưng nếu chiếu theo nơi đó để lựa chọn thì chỉ có thể chấp nhận như vậy thôi,vì thế ắm ức dâm vào trong nước, chỉ tiếc, do phản ứng của bản năng,sau khi lặn xuống một lát liền trôi lên mặt nước, sau đó thở ra một hơi, nói: "Làm thế nào, giống như không chết được."

Như thế lặp lại giằng co mấy lần, cô căn bản là không có biện pháp đem lấy chính mình khiến cho chết chìm, vì vậy có chút cực kỳ tức giận lên bờ, cầm lên điện thoại di động đang không ngừng vang lên, không nhin được nói: "Uy? Làm gì?"

"Em lên phòng rửa tay mà muốn đi đến nửa năm ư, nhanh trở lại!" Bên kia là giọng Tô Nhiên rít gào.

"Ai nha, biết." Lâm Tĩnh Dao nói xong, đột nhiên chân trượt, sau đó "Ai u" một tiếng, cái ót hung hăng đập xuống đất.

Có lẽ, như vậy là có thể đi về đây. . . .

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 52: Chết Chìm

"Đêm hội ca nhạc không xem mà nhè ngay lúc trời lạnh chạy đi bơi lội, đầu óc của em bị hư hay sao?" Tô Nhiên dùng sức chọc chọc vào cái băng đang quấn trên đầu Lâm Tĩnh Dao, giận dữ nói.

Con mắt Lâm Tĩnh Dao giật giật, chỉ cảm thấy choáng váng đầu lợi hại, không có lòng rồi rãnh cùng Tô Nhiên cãi nhau, mệt mỏi nhắm mắt, sau đó trầm trầm ngủ.

Lại một lần nữa tỉnh lại, Tô Nhiên đã đến tổ diễn kịch, phát sốt cao khiến thần trí có chút không tỉnh táo, đột nhiên Lâm Tĩnh Dao nghe được những tiếng la hét ở ngoài cửa: "Thần Mặc, em rất yêu mến anh a, ký tên cho em với."

Tiếp theo là một tiếng trả lời khách khí: "Dĩ nhiên có thể."

Mặt hàng này làm sao lại bị đưa vào bệnh viện đây?

Lâm Tĩnh Dao xộc xệch chống thân thể lên, đẩy cửa đi ra ngoài thì thấy Thần Mặc đang khập khểnh bước đi, trên đùi hắn còn đang quấn một tầng thạch cao dày cộm nặng nề, không cần nhiều lời cũng biết là tối hôm qua đắc chí hơi quá nên té từ trên sân khấu xuống.

Nhìn gương mặt cực thể yêu nghiệt này gần trong gang tấc, Lâm Tĩnh Dao tùy tiện kéo lấy ống tay áo của hắn, lẩm bẩm nói: "Thủy

Linh Ương, người là Thủy Linh Ương đúng không, nói cho ta biết, người không phải chỉ là lớn lên giống hần thôi."

Thần Mặc ngẩn ra, thái độ mặc dù ôn hòa, nhưng là trong ánh mắt lại là không kiên nhẫn "Thật xin lỗi, người nhận lầm người."

"Sẽ không, làm sao có thể giống nhau như đúc, này nhất định là nằm mơ đi, chờ ta đã tỉnh, người chính là vị đế vương không ai bì nổi kia còn ta là Lâm Tể Tướng, không, là hoàng hậu của người, Thủy Linh Ương, làm thế nào, ta không trở về được."

"Làm phiền người buông ra được không?" Thần Mặc khách khí rút ra ống tay áo đang bị cô nắm chặt, sau đó chống lại cặp mắt mê mang mà tuyệt vọng, ghé vào bên tai của cô nhỏ giọng nói: "Người không phải nên vào bệnh viện mà nên đi vào bệnh viện tâm thần." Dứt lời, ở trong bầy ** túm tùm khắp khễnh đi.

"Không phải, không phải. . . . ." Lâm Tĩnh Dao vẫn còn cố chấp kiên trì cái gì, đang muốn đuổi theo, chợt thấy trước mặt bỗng tối sầm, lại một lần nữa ngắt xỉu.

Khi tỉnh lại, canh giữ ở bên giường là gương mặt cực kỳ tiêu tụy của Tô Nhiên, thấy cô tỉnh, sờ sờ mặt của cô, nói: "Dao Dao, hãy nghe anh nói, trong đầu của em xuất hiện một khối u chèn ép lên dây thần kinh của em, chúng ta phải chóng phẫu thuật đem nó lấy ra."

"Không lấy ra ngoài thì như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao mặt không vẻ gì hỏi.

"Một khi nó trở thành khối u ác tính ——"

"Em biết rõ rồi, vậy thì an bài giải phẫu thôi." Lâm Tĩnh Dao thản nhiên nói.

Tô Nhiên ngẩn ra, cúi người ôm lấy cô, nói: "Không có việc gì, cũng chỉ là một tiểu phẫu mà thôi."

"Ừ." Lâm Tĩnh Dao đáp ứng, lại một lần nữa nhắm mắt.

Rất nhiều lần, cô cứ nào khát vọng khi tỉnh lại, tất cả trước mắt đều thay đổi, dù là mình không phải ở trong một tòa cung điện tráng lệ thì cũng là một gian nhà lá cũng được.

Khi được đẩy vào phòng giải phẫu, Lâm Tĩnh Dao thừa dịp bác sĩ chưa tiêm thuốc tê, mở miệng hỏi: "Bác sĩ, khối u này chèn lên dây thần kinh thì sẽ xuất hiện tình trạng gì?"

"Sẽ ảnh hưởng đến nghe nhìn, dẫn đến xuất hiện chướng ngại tinh thần, hành động bất tiện, không thể nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ nghe nhầm, đây còn tùy thuộc vào bệnh trạng của từng người." Bác sĩ giải thích.

"Nói cách khác cũng sẽ có khả năng xuất hiện ảo giác sao? Rõ ràng cái gì cũng không có xảy ra, lại chỉ bằng vào phán đoán của mình mà cảm giác được những chuyện vốn dĩ không hề xảy ra lại đang xảy ra trên người mình."

"Tình huống như thế dù sao cũng hiếm thấy nhưng quả thật có tồn tại, yên tâm đi, sau khi cắt bỏ khối u này tất cả vấn đề cũng sẽ biến mất." Vị bác sĩ cẩn thận trấn an nói.

Là thật chỉ là ảo giác của mình sao?

Lâm Tĩnh Dao đưa tay lau đi thứ ẩm áp nơi khóe mắt, ý bảo các bác sĩ có thể bắt đầu.

Sau khi phẫu thuật, Lâm Tĩnh Dao tựa hồ càng trở nên trầm mặc ít nói hơn trước bởi vì cảm thấy khổ sở trong lòng, may là Tô Nhiên đeo bám dai dẳng, lại chết cũng không chịu bước ra cửa phòng nửa bước.

Mấy ngày sau, Tô Nhiên cho đội cho cô một cái mũ sau đó đưa cô xuất viện, hai người cũng không phải trở về nhà, mà quẹo vào một khu biệt thự.

"Đây là đâu?" Lâm Tĩnh Dao nghiêng nhìn hai bên đường hỏi.

"Dẫn em đi tham quan nhà mới một chút." Tô Nhiên nói xong, liền nở một nụ cười pho ra hàm răng trắng nõn, lại nghe Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Thế nào, muốn thâm gia vào bất động sản sao, chẳng lẽ là muốn Thành Gia Lập Nghiệp rồi hả?"

"Quả thật có tính toán ở phương diện này" Tô Nhiên nói xong, đem xe lái vào một tòa biệt thự, sau đó dắt tay Lâm Tĩnh Dao đi vào đại sảnh, kiều ngạo nói: "Như thế nào, có phải không nghĩ được là anh lại giàu có như vậy, nói cho em biết, nếu bây giờ còn không nghĩ đến việc chạy tới ôm bắp đùi của anh thì đợi đến khi bị những cô gái khác đoạt trước, đến lúc đó đến khóc em cũng không còn hơi để khóc đâu."

Lâm Tĩnh Dao nhìn chung quanh đại sảnh rộng rãi xinh đẹp một chút, đưa tay vuốt ve một cái đàn piano ở góc giá cả không rẻ kia, sau đó sờ sờ cái rèm cửa sổ sát đất phức tạp kia, lẩm bẩm nói: "Thật tốt, xem ra anh đã thoát khỏi Tiểu Khang, chạy thẳng tới Đại Khang rồi."

Truyền đến từ sau lưng một hồi @ thanh âm, Lâm Tĩnh Dao xoay người lại nhìn, phát hiện Tô Nhiên khó được vẽ mặt thành thật, trong tay nắm một chiếc nhẫn kim cương, quỳ trên mặt đất, dịu dàng nói: "Dao Dao, gả cho anh đi, cõi đời này sẽ không có người nào so với anh yêu em hơn, cũng sẽ không có người so với ta hơn hiểu em hơn."

Trong đầu có một màn chợt lóe lên, đã từng có một người con trai đem một chiếc nhẫn đeo vào tay cô , uy hiếp cô phải nhận lấy.

Đi qua một màn cùng một màn trùng điệp trước mắt, nước mắt nhất thời làm nhòe đi tầm mắt của Lâm Tĩnh Dao.

Này thật chỉ là phán đoán của mình sao? Người con trai sinh động đó đều là do cô hư cấu ra thôi sao?

Tô Nhiên thấy cô tự nhiên rơi lệ, vội vàng đứng dậy ôm cô vào trong lòng, cẩn thận hỏi: "Gần đây em làm sao vậy? Ngày trước em luôn là người không có tim không có phổi, có bao giờ u u sầu sầu đâu, ha ha, thật ra thì anh đã sớm muốn hướng em cầu hôn rồi, chỉ là khi đó anh không có tiền, không muốn tùy tiện cho em một cái cam kết, lại không thể chăm sóc tốt cho em nhưng bây giờ bất đồng, anh có lòng tin trong vòng năm năm sẽ phát đạt lên, Dao Dao, em tin anh không?"

"Em tin, cuối cùng anh cũng sẽ thành công." Lâm Tĩnh Dao hỏi đáp.

"Vì ủng hộ sự nghiệp diễn xuất của anh, em có nhiệm vụ phải tiêu trừ mọi buồn phiền của anh khi ở nhà, sau khi trở thành người phụ nữ của anh, anh cũng coi như là giải quyết xong một nỗi lo trong lòng." Tô Nhiên vừa nắm vừa xoa.

"Tô Nhiên, thật ra thì em không xứng với anh, bằng vào điều kiện của anh bây giờ, muốn người con gái nào mà không có, huống chi, sự tồn tại của em chỉ cản trở anh mà thôi, lại không thể giúp gì được cho anh." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Nhưng là trừ em ra, anh không thể muốn người khác được, em biết, sâu trong nội tâm của anh cũng không phải dễ dàng tiếp nạp người xa lạ như vậy."

"Anh chỉ là chưa từng thử mà thôi, không có nghĩa là không thể."

"Em đây là đang biến đổi cách để cự tuyệt anh đúng không?" Tô Nhiên đột nhiên có chút lo lắng.

"Em chỉ là cần thêm một chút thời gian, để xác định mình có thể không vì *, có thể anh cùng nhau cả đời hay không."

"Tốt, anh chờ em, bao lâu anh đều đợi." Tô Nhiên nói xong, đem chiếc nhẫn đặt vào trong bàn tay của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Chờ một ngày kia em nghĩ thông liền đeo nó lên, chúng ta lập tức cử hành hôn lễ."

"Tô Nhiên. . . . ." Lâm Tĩnh Dao có chút đau lòng.

"Ai, Dao Dao ~" Tô Nhiên có lẽ là muốn đánh vỡ không khí lúng túng lúc này liền cất lên giọng nói quỷ quái của mình.

"Cút!"

". . . . ."

Ngày kế, Lâm Tĩnh Dao đầu đội cái mũ, cầm trong tay một con một cái bút high light màu đen, vừa đi, vừa ở vẽ loạn ở trên những

tấm áp phích tuyên truyền của Thần Mặc, vẽ xong còn không quên phun một hớp, "Ta nhổ vào!"

Một đường đi xuống, rất nhiều tấm áp phích cũng chịu độc thủ, cố tình Lâm Tĩnh Dao còn rất thích thú, ở trước một tủ kính liêu mạng nhón chân lên vẽ vào gương mặt phóng đại của Thần Mặc vài cái râu giả.

Xe thể thao màu đỏ dừng ở bên người cô, người con trai trên xe lấy xuống mắt kính của mình, lộ ra đôi mắt dài nhỏ một cách yêu dị, nói: "Ta không nhớ rõ có kết thâm thù đại hận với cô nha."

Ung dung xoay người lại, Lâm Tĩnh Dao dựng lên ngón giữa, nói: "Thật ra thì ta sớm muốn nói một câu rồi, dáng dấp của anh rất giống gã thái giám."

Chân mày Thần Mặc nhíu lại, tiếp đó lại vui sướng cười cười, rất phong tình vén vén tóc mình, nói: "Nếu như khoa tâm thần không thu cô thì cô có thể đi khoa mắt khám một chút, người con trai giống như tôi đây mà cô lại bảo tôi giống như, khụ khụ, thái giám hay sao?"

"Hừ, hình anh chụp không rõ tí nào, có giỏi thì anh lấy ra lão Nhị của anh cho mọi người nhìn a, như vậy cũng khiến mọi người biết rõ về thân thể anh hơn."

"Cô em, cô đủ vô sỉ."

"Bình sinh không có ưu điểm gì, đây chính là một." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vung bút ở đó trên biển quảng cáo viết xuống "Ta tính | vô năng!"

"Cô em, tôi tựa hồ đối với cô có chút tò mò a, như thế nào, tối nay khi tôi ghi âm xong, có muốn đi uống chung một ly không?"
Thần Mặc lần nữa đeo lên đeo mắt kính, lên tiếng hỏi.

"Không đi." Lâm Tĩnh Dao hồi đáp dứt khoát.

"Ha ha, chưa từng có người con gái nào cự tuyệt tôi."

"Đó là bởi vì họ thường thức cũng quá thấp." Lâm Tĩnh Dao nói xong, không nhìn hắn nữa mà tiếp tục tìm mục tiêu kế tiếp.

Ban đêm khí lạnh có chút nặng, Lâm Tĩnh Dao một mình ngồi ở bên hồ, nhìn xuống mặt hồ lăn tăn cẩn thận suy nghĩ về chiếc nhẫn trong tay, gả cho Tô Nhiên có lẽ sẽ là lựa chọn chính xác nhất cả đời mình, chỉ là, cô cuối cùng vẫn còn đang mong đợi cái gì, là một thân vinh sủng mẫu nghi thiên hạ sao?

Quá buồn cười, nhưng đây cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Tất cả từ cái hồ này bắt đầu, liền tại nơi này kết thúc thôi.

Đem chiếc nhẫn cẩn thận đeo vào ngón tay vô danh của mình, Lâm Tĩnh Dao lấy điện thoại di động ra, chờ một lát rồi bấm số điện thoại của Tô Nhiên.

"Thật xin lỗi, số máy bạn gọi hiện đang bận, xin gọi lại sau." Nghe thanh âm nhắc nhở bên trong, Lâm Tĩnh Dao hơi ngẩn ra, sau đó đem điện thoại di động bỏ vào trong túi.

Chỉ một sai lầm nhỏ đó thôi cũng là bỏ qua cả đời, Tô Nhiên vĩnh viễn không thể chờ đến ngày cô gả cho hắn.

Bóng đêm bao trùm xuống, ngôi sao trên trời ngày một sáng.

Gió lạnh thỉnh thoảng thổi lên trên mặt hồ tạo nên vài gợn sóng nhỏ nhỏ.

Lâm Tĩnh Dao khép chặt áo khoác ngoài của mình, đang muốn đứng dậy rời đi, đột nhiên nghe được một tiếng la tê tâm liệt phé: "Lâm Tĩnh Dao!"

Là ai?

Lâm Tĩnh Dao dừng lại, hai chân có chút run run, chỉ cảm thấy cây cối chung quanh cũng quỷ dị rất nhiều, lại thêm cái bóng dưới mặt đất giống như một quái thú đang giương nanh múa vuốt tùy thời đều có thể đem cô cắn nuốt.

"Trầm khi nào cho phép nàng chết!" Một tiếng la hét giống như truyền về từ phía một không gian xa xôi.

Men theo chỗ phát ra âm thanh nhìn xuống đáy hồ, Lâm Tĩnh Dao nghĩ có khả năng là mình nghe nhầm rồi, dưới chân đột nhiên trượt một cái, cả người bùm rơi xuống hồ.

Nguy rồi, chân giống như rút gân.

Loại cảm giác sắp chết chìm này. . . . .

Rốt cuộc lại có thể thể nghiệm thêm một lần nữa rồi.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 53

Trong lều của chủ tướng, ánh mắt Thủy Linh Ương tối tăm, trầm mặc một lúc lâu nhìn ly rượu trong tay. Chung quanh là một đoàn võ tướng ngồi vây lại xung quanh, thấy hoàng thượng như có tâm sự, hai mặt nhìn nhau một cái nhưng không ai muốn phá vỡ sự yên tĩnh này.

Hồi lâu sau, Thủy Nguyệt Ngân thở dài một cái, chỉ chỉ bên ngoài lều ** quỳ trên mặt đất một nhóm binh lính tinh nhuệ, nhỏ giọng dò hỏi: "Hoàng thượng, những chiến phu này phải làm thế nào?"

Thủy Linh Ương mắt lạnh nhìn những tù binh sắc mặt cường ngạnh, thà chết chứ không chịu khuất phục bên ngoài, trầm giọng nói: "Giết."

Mọi người khế giạt mình, cùng nhau hỏi: "Hoàng thượng, chẳng lẽ. . . . . Không nghĩ chiêu an bọn họ sao?"

Đặt ly rượu xuống, Thủy Linh Ương xoay người lại dịch chân cho Lâm Tĩnh Dao, nói: "Đám người kia sẽ không đổi cúi đầu xưng thần với trẫm, giữ lại cũng chỉ lãng phí quân lương của ta, không bằng giết đi cho xong việc."

"Vương Gia, người xem. . . . ." Tào thủ tĩnh ghé vào bên hông Thủy Nguyệt Ngân nhỏ giọng hỏi.

Thủy Nguyệt Ngân nhìn Thủy Linh Ương bắt chợt đổi tính thành ác độc bạo ngược trước mặt một cái, thở một hơi, nói: "Truyền lệnh xuống, đem tất cả chiến phu xử trảm ngay tại chỗ."

Mọi người bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đồng ý, sau đó rời rít ra khỏi doanh trướng.

Không lâu sau, bên ngoài truyền những tiếng kêu la thảm thiết, ở trong đêm đen cực kỳ thê lương mà bi thống.

Thủy Linh Ương giống như không nghe thấy gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nữ nhân vẫn còn đang hôn mê, ôn thanh nói: "Tĩnh dao, bất luận như thế nào, trẫm cũng sẽ nhất thống thiên hạ, có lẽ sẽ có chút mạnh bạo, làm việc ác độc một chút, nhưng trẫm nhất định sẽ lấy được thắng lợi cuối cùng."

Nhưng đáp lại lời nói của hấn chỉ là sự trầm mặc.

Nằm ở trên giường là một nữ nhân mặt trắng bệch không còn chút máu, hôm nay nàng đã không còn giống như bà mẹ già ngày ngày lái nhải khuyên giải hấn, cũng không còn cái vẻ cường ngạnh bức bách hấn.

Thái y nói nàng sốt cao kéo dài không lùi, hai ngày gần đây thậm chí không thể ăn vào được miếng nào, sợ là đã không còn có thể cứu chữa được nữa.

"Làm sao có thể chết a, Lâm Tĩnh Dao, nàng chính là con gái đánh không chết mà." Thủy Linh Ương khẽ mỉm cười, để nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, sau đó ôm nàng vào trong lòng, nhỏ giọng nói: "Tối hôm qua trẫm có một giấc mơ, trong mơ tóc nàng và ta đều đã bạc trắng, dưới gối con cháu đầy đàn,

chúng ta có cuộc sống ở đảo nguyên, nơi đó dân chúng bởi vì cảm kích nàng cứu tế, cho nên đối với chúng ta rất là chăm sóc. Sống cuộc sống nhàn hạ, chúng ta sẽ già đi, Ngọc Linh Đình, Hoa nhi (nhân vật cụ thể trong 《 giang sơn về ngươì, ngươì về ta 》) (pó tay chỗ này)bọn họ cùng nhau chơi cờ, hoặc là ngồi ở bên bờ, thổi lá liểu, uống một bình trà, không cần hỏi tới việc đời, không cần đi sớm về tối, sống một ngày hết sức thích ý, nói vậy nàng cũng sẽ thích."

Nữ nhân trong ngực vẫn như cũ không đáp một tiếng, chỉ là sốt cao không lui khiến cho thân thể nóng bỏng lợi hại, hơi thở càng phát ra yếu ớt, cơ hồ hít vài nhưng không có thở ra.

"Nếu như, nàng chết, trăm cố gắng thực hiện Thái Bình Thịnh Thế cũng không có ý nghĩa. Cho nên, trăm không cho nàng chết." Thủy Linh Ương làm bầm, càng ôm chặt lấy cơ thể trong ngực.

Ngày hôm sau, đại quân lại một lần nữa chỉnh đốn chờ mệnh lệnh.

Thủy Linh Ương không ngoài ý muốn ôm ngang Lâm Tĩnh Dao ngồi lên xe ngựa. Vị nhất quốc chi quân này, bởi vì lo lắng Lâm Tĩnh Dao sẽ đột nhiên chết đi trong lúc hấn không để ý, cho nên xuất binh tác chiến cũng muốn mang theo nàng dắt tại trên người hấn.

Con đường gập ghềnh, Thủy Linh Ương chỉ đành khiến bản thân trở thành miếng đệm dựa, cẩn thận đỡ Lâm Tĩnh Dao dựa vào trong ngực mình, tránh để cho nàng chịu đựng nỗi khổ lắc lư.

Một đường thừa thắng xông lên, đã qua khỏi mười mấy dặm , nữ nhân trong ngực đột nhiên mở mắt ra, sau đó không biết lấy hơi sức từ nơi nào, tránh thoát khỏi cái ôm của Thủy Linh Ương thò đầu ra ngoài ới lên ới xuống , đợi khi trong dạ dày không còn gì nữa mới lảo

đảo ngã ngồi ở trong xe ngựa, sau đó thực lưu loát nằm xuống, không còn hơi sức nói: "Thật đói, chết đói. . . . ."

Tất cả xảy ra quá mức đột nhiên, Thủy Linh Ương ngừng lại một chút, chột vung rèm lên, hô: "Truyền ý chỉ của trẫm, lưu lại một tiểu đội nhân mã, lập tức nổi lửa đốt lò, đám người còn lại tiếp tục gấp rút lên đường."

Mọi người còn chưa có hiểu rõ tình trạng, chỉ cho là hoàng thượng mấy ngày nay khổ cực bên ba, vẫn chưa từng dùng bữa qua, tối hôm qua hoàng hậu nương nương lại sốt cao không giảm khiến ngài một giọt nước cũng chưa uống. Giờ phút này mọi người vừa thấy hoàng thượng xem như khôi phục tinh thần, vội vàng hạ trại ngay tại chỗ, thu xếp làm đồ ăn.

Lâm Tĩnh Dao nôn mửa xong lại một lần nữa lọt vào giấc ngủ mê man, chỉ là tiếng ngáy lần này hiển nhiên là so với lúc trước vang dội hơn rất nhiều.

Thủy Linh Ương lại lần nữa đem Lâm Tĩnh Dao ôm vào trong ngực, nâng trán của nàng cọ cọ vào cổ của hấn, vừa mừng vừa sợ nói: "Cái người này lại hồi hồn một lần nữa rồi sao?"

Đang ngủ mê man nữ nhân tựa hồ có chút khó chịu, nhú nhú mày, thân thể hơi nhúc nhích một chút sau đó liền tùy Thủy Linh Ương ôm mình.

Đợi đến khi bên ngoài truyền đến mùi thịt, lỗ mũi của nữ nhân đang ngủ say mới giật giật, liếm liếm đôi môi khô khốc, hỏi: "Tô Nhiên, anh đang nướng thịt ở đây hả?"

Thủy Linh Ương ngẩn ra, giọng mũi có chút nặng nói: "Là có thịt nường."

"Rắc thêm nhiều hồ tiêu một chút nha, cảm ơn." Lâm Tĩnh Dao nói xong, ở trên người Thủy Linh Ương vỗ một cái, tìm một vị trí thích hợp trong lòng hấn rồi lại tiếp tục ngủ mê man, sau đó chợt dừng lại động tác, mở mắt ra, nhìn lên gương mặt tiều tụy trước mặt, chỉ vào quầng thâm to lớn trên gương mặt vẫn phong tình vạn chủng như cũ của nam nhân, há miệng, hỏi dò: "Thần Mặc?"

Đầu tiên là Tô Nhiên, sau đó là Thần Mặc.

Thủy Linh Ương suy nghĩ không biết trong đầu nữ nhân này chứa bao nhiêu nam nhân, kiềm chế sự không vui của mình, cười cười, trả lời: "Ta tên là Thủy Linh Ương, là hoàng đế Tây Hạ."

Không khí trong nháy mắt động lại. Lâm Tĩnh Dao si ngốc nhìn lên nam nhân trước mặt, tự nhủ: "Ta không phải đang nằm mơ. . . . ."

Cánh môi mềm mại che lên đôi môi khô khốc của nàng, trong hơi thở mang theo mùi bạc hà, tỉ mỉ mà dịu dàng.

Thủy Linh Ương cho Lâm Tĩnh Dao một nụ hôn sâu, sau đó chợt ôm nàng thật chặt, nói: "Chỉ mong rằng đây không phải là giấc mơ đang nằm mơ là được."

Trở lại, cư nhiên trở lại. . . . .

Lâm Tĩnh Dao từ trong ngực Thủy Linh Ương nhảy ra, đưa tay cẩn thận vuốt ve gương mặt tà mị mà tuyệt diệu của hấn, cuối cùng cúi đầu nở nụ cười, nói: "Quả nhiên tóc của chàng phải là tóc dài, mặc trang phục cổ trang nhìn vẫn đẹp trai hơn một chút." Nói xong,

lau một giọt nước mắt ấm áp, nói: "Ta quả nhiên là có duyên với cái thế giới này, nghĩ đến người trong số mạng của ta quả nhiên là chàng rồi"

Thủy Linh Ương khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Tĩnh Dao, chúng ta sớm hạ sinh thái tử thôi."

"Tốt." Lâm Tĩnh Dao trả lời dứt khoát, rúc vào trong ngực của hắn.

Sau ba ngày ba đêm đánh giết nhau, một trận sơn dụ quan lấy được đại thắng.

Thủy Linh Ương tóc dài bay nhẹ nhàng, sắc mặt nhàn nhạt, giống như thắng thua vốn nằm trong suy nghĩ và dự đoán của hắn.

Chiến bào dính máu tươi càng phát ra kiêu diễm . Thời điểm hắn đập thi thể hồi doanh, chọt vung đao lấy đi tính mạng của tên tiểu tướng vẫn chưa đoạn khí kia, sau đó cầm một mảnh vải trắng như tuyết lau đi vết máu trên bảo kiếm, nói: "Đem đầu của Tổng Tướng quân cắt đi đưa cho Ngọc Linh Viễn, nói cho hắn biết, giữ cho chắc cái đầu của mình, mục tiêu cuối cùng của trẫm chính là cái đầu của hắn."

Mọi người tràn đầy kính sợ hướng nhìn vị đế vương máu nhuộm sa trường này, đã từng ủy mị, ngây thơ nay đã không còn mà thay vào đó là triệt đầu triệt đuôi máu lạnh vô tình.

Không người nào dám làm trái với ý chỉ của hắn, cũng không có ai dám chất vấn quyết đoán của hắn, mặc dù thỉnh thoảng Lâm Tĩnh Dao sẽ quở trách mấy câu hắn bạo hành, nam nhân kia cũng sẽ chỉ vào mụn nhọt khắp nơi trên lãnh thổ Tây Hạ nói: "Ngoại địch xâm

lấn, áp bức dân chúng của ta trước, trăm cũng chỉ là phản kích, thuận tiện khiến cho bọn họ sớm tỉnh táo lại thôi."

Nơi địa phương đã chịu qua lễ rửa tội của máu tanh, dân chúng sẽ được phát ngân lượng để trấn an, Thủy Linh Ương nhân từ cùng hung ác đan vào chung một chỗ, chân chính tấm màn nhất thống thiên hạ của hắn

Mấy ngày sau, mọi người trở lại kinh thành.

Thủy Linh Ương còn chưa đặt chân xuống liền nghe đến tin tức trên biên cảnh truyền đến, lương thảo của Nhan Quốc chuyển đi Tây Hạ toàn bộ đều bị cướp

"Hoàng thượng thật đúng là đủ vô lại." Lâm Tĩnh Dao đối với gương mặt đầy nụ cười của Thủy Linh Ương nói thềm một câu, sau đó xuống ngựa, vừa đi vừa cỡi xuống khỏi giáp trên người, xa xa nhìn thấy một đám phi tần hậu cung tới đón Thủy Linh Ương, cũng chỉ có Lý Dung là chạy đến bên nàng đầu tiên, hỏi thăm thân thể mình có tốt không.

Lâm Tĩnh Dao cùng nàng thao thao bất tuyệt nói nhảm nửa ngày, đột nhiên phát hiện trong nhóm phi tần đón tiếp phía trước không có bóng dáng của Mộ Dung Tuyết, trong lòng đối với nàng cuối cùng có chút áy náy, lần trước cùng Thủy Nguyệt Ngân diễn trò, còn nghĩ nàng ta bị nhốt ở trong lãnh cung hai ngày, đoán chừng nữ nhân này đối với mình tích hận sâu hơn.

Nơi xa, Mộ Dung Tuyết dựa vào lan can nhìn quanh, trên mặt ưu sầu chợt lóe lên, cầm khăn tay che miệng cười khẽ một tiếng, từ trong lòng ngực móc ra một phong thư đưa cho một thị vệ bên

người, phân phó nói: "Cần phải chuyển giao đến tay Ngọc Linh Viễn, mượn tay người khác thì người đó nhất định phải tin được."

"Yên tâm đi, nương nương." Thị vệ kia nói xong, đem danh sách tất cả tướng lĩnh của Tây Hạ và những người đóng quân tại Tây Hạ thu vào trong ngực, trước khi đi nhìn Mộ Dung Tuyết nhiều thêm một cái, cười nhẹ, thầm nghĩ thật là nữ nhân hồng phúc a.

Ban đêm, bởi vì Thủy Linh Ương đã tích góp từng tí một vô số tấu chương chờ đợi phê duyệt, cho nên khêu đèn chiến đấu hăng hái đến sau nửa đêm vẫn không thể nghỉ ngơi, mệt nhọc liền uống một ly trà để tinh thần tỉnh táo, hoặc là nằm ở trên bàn nghỉ ngơi một lát, sau đó lại tiếp tục hí mắt lật xem tấu chương .

Như thế cầm cự đến nửa đêm, lúc Thủy Linh Ương còn đang buồn ngủ liền nghe thấy thị vệ giữ cửa hô một tiếng: "Nô tài tham kiến nương nương."

Chỉ nhìn sắc mặt Đế Vương vui vẻ, đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Trẫm còn tưởng là nàng đã sớm đi ngủ rồi, thua thiệt cho nàng còn có lương tâm, biết tới đây thăm ta."

"Hoàng thượng, là nô tì." Người đáp lại chính là Mộ Dung Tuyết.

Sắc mặt Thủy Linh Ương hơi biến, đưa mắt lên nhìn nhìn nàng ta, lên tiếng hỏi: "Nửa đêm canh ba rồi, làm sao ngươi còn chưa ngủ?"

"Hoàng thượng cam lòng để cho Lâm Tĩnh Dao bồi ngài thức đêm, lại không muốn nô tì chịu khổ ư, nếu như thế, nô tì ngược lại cảm thấy cực kỳ cảm kích." Mộ Dung Tuyết âm dương quái khí nói , đặt cái giỏ ở trên án kỷ, lấy ra mấy cái đĩa bánh ngọt,sau đó thu hồi

ngữ điệu chua xít lúc trước của mình, dịu dàng nói: "Nô tì thấy hoàng thượng vất vả chánh sự, đêm không thể say giấc, cho nên làm mấy thứ điểm tâm, bên trong tăng thêm Bạc Hà , nghĩ tới hoàng thượng mệt nhọc khi nếm một miếng bánh cũng sẽ có thể hưng phấn tinh thần."

"Ừ, đặt ở nơi này, người sớm đi nghỉ ngơi đi." Thủy Linh Ương nói xong, lấy một miếng bánh ngọt đặt ở trong miệng, ánh mắt liếc thấy Mộ Dung Tuyết chậm chạp không chịu rời đi, vì vậy ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại thấy trong mắt nàng ta có một mảnh lệ chớp động.

"Trẫm biết người uất ức, trong lòng có khổ, ngày sau, trẫm sẽ chiếu cố người hơn." Thủy Linh Ương ôn thanh nói một câu, khoát tay áo, nói: "Trở về đi, hiện nay chính vụ nặng nề, trẫm sợ là không có cách nào bồi người được."

"Hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết sùt sùi đi vòng qua sau lưng Thủy Linh Ương, đưa tay vòng chắc bờ vai của hắn, nhỏ giọng nói: "Hãy để cho nô tì bồi ngài đi, thiếp chỉ đứng ở một bên, sẽ không quấy rối ngài ."

Thủy Linh Ương do dự một chút, gạt đầu một cái, cầm ngự bút lên lại một lần nữa lật lên tấu chương dày nặng nề .

Sáng tất trong ánh nến, đôi mắt Mộ Dung Tuyết nhúc nhích chính là yêu, là yêu, là hận, hoặc là hủy diệt.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 54

Một tháng sau.

"Hoàng thượng ——" người chưa được truyền kiến liền vội vã vọt vào trong Ngự Thư Phòng, lúc Lưu Tham tướng chứng kiến cảnh tượng trước mặt sắc mặt càng thay đổi, vội vàng cúi đầu xuống.

Thủy Ling Ương vẫn chưa thỏa mãn rời khỏi đôi môi của Lâm Tĩnh Dao, đưa tay kéo lại vạt áo đã rách xuống phân nửa của nàng, không chút thẹn thùng, liếm liếm cánh môi diêm dúa đỏ thắm của mình, hỏi: "Chuyện gì mà kinh hoàng như vậy?"

"Hồi hoàng thượng, phe ta phái ra một vạn đại quân ở Cỏ Lau Kiêu bị quân Bắc Đột đánh lén, thương vong nghiêm trọng." Lưu Tham tướng nói.

Thủy Ling Ương vừa nghe vậy , dục hỏa liền giảm đi rõ rệt, trầm giọng nói: "Tại sao lại như vậy, quân Bắc Đột làm sao có thể biết đại quân của ta sẽ đi qua Cỏ Lau Kiêu, rõ ràng đây là kế hoạch mới được định ra, coi như là có người mật báo, bọn họ cũng không còn thời gian chuẩn bị mới đúng."

Lâm Tĩnh Dao vội vàng sửa sang lại váy áo, sắc mặt thay đổi vài lần, nói: "Không phải có nội gian mà là đối phương có một gia cát liệu sự như thần ở phía sau sai bảo sợ là mỗi bước đi của chúng ta hẳn đều có thể đoán được."

"Hửm?" Thủy Ling Ương khẽ cau mày, hỏi: "Lại có loại người tài giỏi như vậy?"

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao lập tức cứng đờ, thầm nghĩ Tề Thiên Trì khốn khiếp, cái người này lại trắng trợn cùng ta chơi xiếc, biết rõ

——

Biết rõ ta sẽ vì giữ tánh mạng của người mà không sẽ đem thân phận của người nói với người khác, lúc trước ta lợi dụng tình cảm của người đối với ta,đổi lại hôm nay, người cũng hiểu được gậy ông đập lưng ông!

Hừ, người thật sự lấy đâu ra sự tự tin đó .

Bồn cung cũng không phải là ngồi không, nghĩ tới người để cho ta khốn khổ vì tình, chuyện cười!

Thủy Ling Ương nhìn gương mặt âm tình bất định của Lâm Tĩnh Dao, cau mày hỏi: "Thế nào, có biết không?"

"Không biết!" Lâm Tĩnh Dao hồi đáp dứt khoát, nói xong lập tức muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, lời đến khóe miệng quả nhiên là không cách nào nói ra.

Tề Thiên Trì, **.

Che giấu lại một tia tình cảm trên mặt, Lâm Tĩnh Dao nói: "Nghe nói Bắc Đột đột nhiên cùng Đông Nhan có riêng một vị quân sư liệu sự như thần ở phía sau, chỉ sợ mỗi bước của chúng ta cũng bị hấn tính đến rồi."

Thủy Ling Ương thấy mặt Lâm Tĩnh Dao đầy vẻ lo lắng liền vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: "Không cần gấp gáp, Tây Hạ ta còn có nàng."

Lâm Tĩnh Dao lập tức khôi phục sức sống, ưỡn ngực ngực nói: "Nói vậy cũng đúng, đoán chừng nếu thật muốn ngằm chơi hung ác thì không ai là đối thủ của ta."

Thật ra thì, Tề Thiên Trì tự xưng là đàn ông thông minh nhưng bản thân chính là một khẩu bom, khi nó nổ tung thì sự tin tưởng của Bắc Đột và Nhan quốc sẽ không còn tồn tại, thay vào đó là sự nghi kỵ lẫn nhau.

Tề Thiên Trì chắc chắn sẽ trở thành một người không được bất cứ quốc gia nào tin tưởng cuối cùng là bị đẩy lên đầu ngọn sóng bị hai nước đuổi giết.

Thật ra thì, từ lúc hấn mạo hiểm lo chu toàn giữa hai nước thì đã phải chuẩn bị tư tưởng này rồi

Mà nay, cho dù trong lòng có không đành lòng, Lâm Tĩnh Dao vẫn đem lá bài chủ chốt này siết ở trong tay, mình không phải là người đã trải qua chiến tranh, am hiểu chiến thuật quân sự, chính mình có thể làm chỉ là cố gắng bảo vệ tốt Thủy Ling Ương mà thôi.

Mùng sáu tháng năm, Bắc Đột Hầu Tử muốn lên khúc Ngọc Sơn ném đá xuống quân đội đang hành quân của Tây Hạ , không ngờ, ba vạn quân Tây Hạ lại đóng quân ở cách xa dãy núi một dặm, ở thẳm cỏ bên ngoài hạ trại nghỉ ngơi, hoàn toàn không vội lên đường, cười đùa, tức giận mắng, từng tiếng reo ghẹo từng đợt từng đợt truyền vào trong núi.

Vừa bắt đầu, tướng lĩnh Bắc Đột còn chê cười hành động của binh sĩ Tây Hạ , nan thành đại khí (??), ai ngờ, đại quân hoàn toàn giống như là chuẩn bị ở chỗ này nghỉ ngơi dài hạn, hấn là trì hoãn hai ngày cũng không có ý định đi về phía trước. Nhìn bọn họ quân

lượng chuẩn bị đầy đủ, lại khổ cho những người đang hóa ở trên núi là Bắc Đột Hâu Tử.

Cho đến ngày thứ ba thì binh sĩ Bắc Đột đã là đói bụng đến hai mắt cũng mờ đi, thật sự là nhịn không được nữa liền rớt xuống núi, chuẩn bị đánh nhau với binh lính Tây Hạ đã giành thức ăn, ai ngờ, đói xong chóng mặt đầu ra sức để đánh liền giống như sư tử khó khăn chống đỡ Sài Lang, bọn này tự xưng là thông minh, nghĩ muốn vây khốn binh sĩ Tây Hạ ngược lại thành vong hồn dưới đao của đối phương.

Ngày hai mươi chín tháng năm, một vạn hai ngàn binh sĩ của Nhan quốc mai phục ở bên kia bờ sông Lật Thủy, trong tay đều cầm mũi tên, chờ đợi đại quân của Tây Hạ khi vừa qua sông liền lập tức bắn chết.

Ai ngờ, thời gian từng chút trôi qua nhưng bóng dáng người của đối phương lại chậm chạp không thấy, hồi lâu sau thấy Tổng Chỉ Huy Trang Thiếu tướng giục ngựa đến, ở bên kia bờ sông nói: "Nguyên soái có lệnh, lập tức rút về."

Ở phía sau hẩn, còn có một cô gái không thấy rõ diện mạo.

Mọi người chê cười một tiếng, thầm nghĩ quả nhiên là anh hùng khó qua ả mỹ nhân, dưới tình huống trước mắt này mà Thiếu tướng đi ra ngoài lại còn lo lắng mang theo nữ nhân.

Không dám trì hoãn, mọi người rớt rít bơi tới bờ sông bên kia, lúc ngẩng đầu, chỉ thấy đối diện là đại quân trùng trùng điệp điệp của Tây Hạ đang đến, gương cung bắn tên đã là không kịp, thì ngược lại bị cơn mưa tên của đối phương bắn chết ở chỗ này.

Lâm Tĩnh Dao ngồi ở trên lưng ngựa, buông lỏng cánh tay đang ôm Trang Thiếu tướng ra,

đem nam nhân đã chết thật lâu trước ném xuống đất, quay lại cười với Thủy Linh Ương một cái, hai người lại một đường suất binh vọt tới Hoài Dương, đối với viện binh Bắc Đột đang tiến tới vẫy vẫy tay, nói: "Phe ta bị mai phục, phải rút lui về phía Bắc!"

Viện binh Bắc Đột thấy người tới là đại quân của Nhan quốc liền không chút nghi ngờ là có bẫy, lập tức quay đầu lại phóng về phía bắc, ai ngờ, binh lính Tây Hạ đuổi tận giết tuyệt quyết không buông, đại quân đã chạy qua hai mươi mấy dặm , phía trước lại gặp một nhóm binh lính ngăn trở, đang muốn chậm lại, chờ người của Đông Nhan chạy tới liền cùng nhau đối phó với địch,lại thấy đám binh lính phía sau lại trở mặt giương cung bắn tên, trong lúc nhất thời tiếng kêu rên không ngừng, Tây Hạ lại một lần nữa đại thắng.

Nửa đêm , trong soái trướng ngọn đèn dầu loáng thoáng, Thủy Linh Ương ôm lấy Lâm Tĩnh Dao nghiêng người tựa vào tấm thảm da báo,đầu ngón tay lướt nhẹ trên bản đồ, hồi lâu sau, cười khẽ một tiếng, nói: "Đại quân của Bắc Đột Nhiên cùng Nhan Quốc đã lui ra biên cảnh, trước mắt, chúng ta đã không còn thể thế bị động nữa rồi.

Lâm Tĩnh Dao ở trong ngực Thủy Linh Ương giãy giụa liên tục, sắc mặt khó chịu liếc mắt nhìn thần sắc khác nhau của Thủy Nguyệt Ngân, Diêu Tuấn Ngạn cùng Tào thủ lĩnh đang yên lặng chờ người, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, xin tự trọng."

Thủy Linh Ương vẫn là dùng một cái tay bá đạo ôm Lâm Tĩnh Dao, một cái tay khác tiếp tục chạy trên bản đồ, giả trang thành một người đang suy tư về quân sự.

Hội nghị sau khi chấm dứt, mọi người cơ hồ là dùng tốc độ chạy nước rút lui khỏi doanh trường, chỉ sợ nếu tiếp tục trì hoãn sẽ ảnh hưởng đến chuyện tính phúc của hoàng thượng.

Phải nói hôm nay hoàng thượng thật là làm cho người ta châm chọc, phải nói hấn ngu ngốc đi, người ta cũng là tự thân tới chiến trận, lữ chiến lữ thắng, phải nói hấn tài đức sáng suốt đi, làm sao có thể người trước người sau cùng nữ nhân của mình không bị kiềm chế như vậy.

Chỉ là, nữ nhân kia mới thật là làm cho người tranh cãi thôi, Tây Hạ hoàng hậu kiêm Tể Tướng, thời gian làm quan Minh Lỗi thì âm hiểm xảo trá, làm hậu thì vinh sủng không yếu.

Biên cảnh nhất thời một mảnh an bình, Thủy Ling Ương an bài đại quân ở các nơi cứ điểm đóng quân, sau đó mang theo Lâm Tĩnh Dao hồi kinh nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian.

Nhắc tới mấy ngày này lắc lư mọi nơi, nữ nhân này tuy nói không tức giận nhưng trong lòng Thủy Ling Ương vẫn không đành lòng, nàng dù sao cũng là thân nữ nhi, làm hoàng hậu của mình lại chưa từng hưởng qua một ngày yên ổn, ngày ngày theo mình hồi hải ngược xuôi, đem thân đưa vào hiểm cảnh, không bằng những người luôn sống ở trong thâm cung kia tuy nói không được sủng ái nhưng lại hưởng thụ tự do an nhàn.

Chỉ là, trên đường hồi kinh, Thủy Ling Ương mới hiểu được mình căn bản là đã coi thường nữ nhân này, chỉ nhìn nàng trên đường giương nanh múa vuốt, la hét phải về quân doanh, nói là so với cái thâm cung đại viện của hấn thì nàng thích dong ruỗi trên thảo nguyên bảo vệ quốc gia hơn.

Bất đắc dĩ không để ý đến nàng, Thủy Ling Ương nghiêng người tựa vào trogn xe ngựa,

cảm thấy nữ nhân này tinh lực tràn đầy, mình cũng có chút chịu không nổi, liền muốn nhắm mắt một chút.

Lâm Tĩnh Dao ở trong xe ngựa rộng rãi một chút cũng chịu không được, vung rèm lên nhìn quang cảnh phía bên ngoài , thỉnh thoảng huýt sáo một tiếng với các vị tiểu thư đang bước vào khách điểm, ném một cái mị nhãn.

Thật sự không thú vị, liền nằm ở trên đùi Thủy Ling Ương trần trọc trở mình, ngược lại lại nhiều loạn giấc ngủ của nam nhân nào đó.

"Là nàng ép trẫm đấy!" Thủy Ling Ương cắn răng nghiêng lợi một phen, cúi đầu hôn lên nữ nhân vẫn còn đang lăn qua lộn lại trên đùi mình, một đôi bàn tay ấm áp dò vào váy của nàng, ở trước ngực của nàng nhẹ nhàng xoa nắn , hơn nữa nói: "Quân tử thẳng thắn vô tư a."

Lâm Tĩnh Dao xinh đẹp tuyệt trần nháy lên, không đợi tiếp lời, liền nghe Thủy Linh Ương nói: "Thấy tay trẫm vuốt ngực của nàng cũng cảm giác không sai biết lắm đấy."

"Hừ!" Lâm Tĩnh Dao cảm lỗ mũi thở hỏn hển một tiếng, lại thấy tay Thủy Ling Ương càng mạnh bạo, hẳn là dò ở dưới thân thể của mình, lúc này mới biến sắc, đè xuống tay của hoàng thượng, nói: "Chú ý trường hợp!"

Thủy Ling Ương nơi nào để ý lời của nàng, nhẹ nhàng xé ra, cởi sạch quần lót của Lâm Tĩnh Dao, sau đó, nheo lại đôi mắt dài nhỏ

của mình khẽ mỉm cười, lại muốn cởi quần áo của mình.

"Không được a, hoàng thượng." Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao đen hơn, đưa tay ngăn lại động tác của Thủy Ling Ương.

"Gần đây chỉ lo mang binh tác chiến, không để mắt đến cảm thụ của nương tử, lúc này vì phu nên bổ túc." Thủy Ling Ương nói xong, đè tay Lâm Tĩnh Dao xuống, không hề để ý tới mọi việc liên cởi sạch quần lót, sau đó không để ý Lâm Tĩnh Dao giãy giụa đem dục vọng phía dưới đẩy vào trong cơ thể Lâm Tĩnh Dao.

Ta rốt cuộc là đã tìm được một nam nhân không có bao nhiêu hành vi của người thường a!

Lâm Tĩnh Dao đã là khóc không ra nước mắt, xe ngựa có nhiều lắc lư, hưởng thụ cái gì coi như xong, nàng chỉ cảm thấy xấu hổ mang hận, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Cũng chỉ có gương mặt của Thủy Ling Ương là hưởng thụ, híp đôi mắt hồ ly nói: "Tựa hồ có một loại cảm giác trộm | tình nha thật hết sức kích thích."

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao quẫn bách, trong lòng âm thầm mong mỗi tới ô tô ngày trước, chỉ mong thị vệ ngàn vạn đừng đột nhiên dừng lại tới đây thông báo cái gì, nếu không nàng nhất định đụng chết ở trong xe ngựa.

Sự thật chứng minh, Lâm Tĩnh Dao chỉ là quá lo lắng, bọn thị vệ phía trước đánh xe khi nghe thấy thanh âm thấp thoáng truyền ra từ trên xe thì lòng đã biết rõ, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đương nhiên cái gì cũng không làm mà chỉ cố gắng thúc dục con ngựa mau chóng chạy lên phía trước.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 55

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm ——"

Cửa "Thiên Thượng Nhân Gian", một tiểu thái giám căng cổ họng hô to, nháy mắt liên hấp dẫn vô số người chú ý. Chỉ nhìn lui tới nhóm người qua đường quý trên đất, dập đầu hô: "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế, hoàng hậu nương nương Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!"

Bên trong kiệu một bàn tay thon dài mà trắng nõn, tự tay vén rèm lên, hơi nghiêng nghiêng thân người, hẩn lộ ra gương mặt mị hoặc mà xinh đẹp.

Chỉ nhìn hẩn hạ cổ kiệu, vươn tay về phía trong kiệu, mỉm cười, nói: "Đến, ta đỡ người."

Cử chỉ ôn nhu hòa nhã phong thái này là bởi vì phát ra từ bậc đế vương, dân chúng đều choáng váng mắt.

Chỉ nhìn một bàn tay nhỏ nhắn khoát lên lòng bàn tay Thủy Linh Ương, tiếp đó hoàng hậu của hẩn liền đi ra theo lực đạo của hẩn, vừa ra khỏi cổ kiệu, xoay đầu nhìn về phía người thanh lâu bên cạnh, suýt nữa lão lệ (lệ rơi đầy mặt) nhòa mắt, hít sâu một hơi, thở dài nói: "Vẫn là nhà mẹ đẻ tốt!"

Dân chúng giật mình một cái, đường đường là hoàng hậu một nước, tự nhiên lại so sánh kỹ viện với nhà mẹ đẻ!

Một tay Thủy Linh Ương nắm tay Lâm Tĩnh Dao, khoát tay áo với mọi người quỳ trên mặt đất, nói: "Đứng lên đi, nên làm cái gì thì làm cái đó, trăm tùy tiện đi một chút mà thôi." Dứt lời, nắm tay Lâm Tĩnh Dao rảo bước tiến lên bậc cửa.

Lời đồn đãi là thật sao, tính tình thánh thượng cùng hoàng hậu đều có chút cổ quái, hiện giờ hai người nắm tay nhau đi dạo kỹ viện, thật đúng là có một điểm——

Các dân chúng đều sôi nổi đứng lên, luôn luôn rướn cổ từ trong sảnh trong nhìn ra.

Lâm Tĩnh Dao nâng làn váy năm tầng lên, sau đó tìm đến phòng thu chi, tiện tay lật xem sổ sách một chút, chợt nghe dưới lầu truyền đến một tiếng khóc, chỉ một lát, lại không có động tĩnh.

Nghe làm sao? Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, thậm nghĩ chẳng lẽ là có khách nhân nào phi lễ đối với cô nương của mình, thật đúng là không sợ chết mà.

Tuy là lòng đầy nghi hoặc, nhưng thanh âm này biến mất cực kỳ triệt để, Lâm Tĩnh Dao liền cũng an lòng không ít, đang chuẩn bị tiếp tục lật xem sổ sách, đã thấy Thủy Linh Ương đẩy cửa đi ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm tinh xảo, cúi đầu nhìn về phía hành lang gấp khúc dưới lầu.

"Cứu mạng ——" lại là một tiếng kêu khóc.

Lâm Tĩnh Dao bỏ rơi sổ sách trong tay, vội vàng ra cửa phòng, sau đó chạy vội tới lầu bốn, lần lượt gõ vang cửa phòng, tìm kiếm nơi thanh âm phát ra.

Kỹ viện này chịu sự lệ thuộc hoàng gia, tên hỗn đản nào không muốn sống dám động tay chân đối với nhân viên tạp vụ!

Phía sau, hai cánh tay Thủy Linh Ương giao nhau ở sau đầu, nhiều hứng thú theo đi lên, lại nhìn Lâm Tĩnh Dao dừng bước chân lại ở một cửa phòng, cho dù cự ly cách vài bước, hắn vẫn như cũ có thể cảm nhận được hơi thở trên người nàng đột nhiên lạnh xuống.

Bên trong, một nam tử sắc mặt bất thiện đang bịt miệng một nữ tử khóc đến hoa lệ đầm mưa lại xinh đẹp như hoa, hiển nhiên là sợ tiếng khóc nức nở của nàng gây chú ý tới đám người Lâm Tĩnh Dao.

Chính là, nữ nhân này nhìn nhu nhược lại liều mạng giãy dụa, vài tiếng khóc nức nở đứt quãng vẫn là đưa tới nhân vật khó lường. Chỉ nhìn này Lâm Tĩnh Dao dựa ở trên khung cửa cười lạnh, từ từ hỏi: "Đây không phải là cô nương ở 'Thiên Thượng Nhân Gian' đúng không?"

Nam tử kia thấy tình thế không tốt vội vàng quỳ xuống, dập đầu nói: "Nương nương, đây là nữ tử Trịnh quản sự bắt về, nói là giao cho tiểu nhân quản giáo, không nghĩ tới, nương nương đột nhiên giá lâm, đã quấy rầy Ngài rồi. . . . ."

"Bốp! "Một cái tát mạnh đánh trên mặt nam tử kia, đôi mắt thanh tú của Lâm Tĩnh Dao nhìn thẳng, nhả một ngụm, nói: "Bản cung khi nào cho phép các người cưỡng đoạt dân nữ, cưỡng bức người lương thiện làm kỹ!"

"Là, là Trịnh quản sự nói thanh lâu làm ăn càng ngày càng tốt, đáng tiếc các tiểu thư nhân số không đủ, cho nên nghĩ, muốn ——"

"Bốp! "Lại một cái tát, Lâm Tĩnh Dao cắn chặt răng, dứt khoát nhấc chân cho nam nhân kia một cước, căm giận nói: "Ta lúc trước nói như thế nào, nơi này không làm bất luận cái gì cưỡng chế bán mình, các nữ tử ở nơi này chỉ thuê chỗ của ta mà thôi, nếu là có một ngày muốn tẩy bạch hoàn lương, ở ' Thiên Thượng Nhân Gian ' ta tuyệt không ngăn trở, các người là bầy cầu vật thể nhưng phá hư mặt mũi chúng ta, phá hư thanh danh của ta, khốn nạn!" Nói qua, lại nhấc chân hung hăng đạp tên nam nhân kia mấy đá, chỉ cảm thấy khó giải mối hận trong lòng.

Thủy Linh Ương lạnh giọng cười cười, xoay người lại nói với thái giám đang đuổi tới nói: "Phân phó đi xuống, đem nam nhân này cùng tên cầu vật sai sử hắn ra ngoài chém."

Thái giám lên tiếng ra cửa phân phó, chỉ thấy nam tử trên đất nháy mắt sắc mặt trắng bệch, sau khi hồi phục tinh thần lại sau hung hăng dập đầu bồi tội, cầu xin hoàng thượng khai ân.

Lâm Tĩnh Dao có phần không đành lòng, trở lại nói với Thủy Linh Ương: "Thôi đi, hoàng thượng, người này cũng là bị người sai sử, nếu thật muốn vắn tội thì bắt tên Trịnh quản sự là tốt rồi."

"Hừ, tốt xấu chẳng phân biệt được, chỉ vì kiếm chác một chút tư lợi đã nghĩ phá hủy nữ tử trong sạch nhà người ta, cầu nô tài này giết một người răn trăm người cũng tốt." Thủy Linh Ương không cho thương lượng.

Lâm Tĩnh Dao cũng không nói lời khuyên bảo nữa, đi vào bên trong, nâng nữ tử quần áo không chỉnh tề dậy, khuyên giải an ủi nói: "Cô nương, không có việc gì rồi."

Nữ nhân này mở to hai mắt đăm liếc nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, dập đầu nói cảm tạ, sau đó cắn răng một cái, đúng hướng góc bàn đâm tới, may mà Lâm Tĩnh Dao nhanh tay lẹ mắt một phen giữ chặt.

"Người làm cái gì vậy!" Trên mặt Lâm Tĩnh Dao giận dữ, gần giọng hỏi.

"Nương nương, say này dân nữ cũng không có cách nào làm người, chỉ có chết thôi". Nữ nhân vừa nói, thất thanh khóc rống lên.

"Hắn ta không xuống tay đối với người, êm đẹp, như thế nào đã nghĩ đến chết!" sắc mặt Lâm Tĩnh Dao khó coi.

"Dân nữ bị nhốt tại nơi này một ngày một đêm, truyền ra ngoài, ai sẽ tin tưởng ta còn trong sạch đâu, sống trên đời cũng chỉ bị người phỉ nhổ."

"Tại 'Thiên Thượng Nhân Gian' nữ nhân đều sống bằng nghề bán mình chưa ai tìm đến cái chết, người còn là cô nương thanh bạch có tư cách gì nói chết là chết!" Lâm Tĩnh Dao có chút ảo não, thấy nữ nhân càng phát ủy khuất, vì thế thở dài một hơi, nói: "Thôi, nếu như thế, người theo ta hồi cung đi, người trong cung lẫn nhau không nhận thức được, người cũng không cần cảm thấy không ngẩng đầu lên được làm người."

Tiếng khóc nữ nhân giảm dần, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, xác nhận nói: "Nương nương lời ấy là thật? Thật sự nguyện ý thu lưu ta sao?"

Lâm Tĩnh Dao "Ừh" một tiếng, chính là có bài học của Phượng Ngữ Linh, lần này âm thầm để lại cái tâm nhãn, hỏi chỗ ở của nữ tử

này, tên cha mẹ liền phái người tiến đến điều tra, xác nhận không phải là gian tế địch quốc, có thể mới an tâm mang nàng trở về cung.

Chờ nữ tử tên Tạ Ngọc Yến đổi lại cung váy, vấn tóc lại tóc, sau đó rửa lại khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhìn ra lại thanh lệ thật sự, cô nương mặt mày như họa.

Lâm Tĩnh Dao vừa lòng gật đầu, liền sai người an bày nàng đi xuống làm việc, còn lại bản thân mình dựa nửa đầu vào giường, bắt đầu loay hoay làm cải tạo cung nữ.

Không bao lâu, hai phi tử kết giao rào bước tiến lên ngưỡng cửa, lúc trước cảm thấy Mộ Dung Tuyết một tay che trời, các nàng căn bản không có một chút cơ hội tiếp xúc đến hoàng thượng, hiện giờ Lâm Tĩnh Dao nhìn giống như tùy tiện, không chịu để tâm, các nàng cho rằng có thể thử mượn sức một chút, nói không chừng có thể đi theo nàng dính chút ánh sáng, dù là hấp dẫn lực chú ý hoàng thượng cũng được.

Đáng tiếc chính là, Lâm Tĩnh Dao thập phần khách khí đối với các nàng, lúc sau thỉnh các nàng vào ngồi, lập tức cho người đưa trà lên, sau đó một tay cầm bút một tay loay hoay đùa nghịch cung nữ, thuận tiện viết chữ vẽ tranh trên giấy, như là nghiên cứu bộ vị nào còn cần cải tạo.

Hai người liếc nhau một cái, chỉ nghe Đoan phi nói: "Muội muội, nghe nói người chiến công hiển hách, lần này địch lui, có một phần lớn công lao của người, ha ha, Tây Hạ có thể có người thật sự là quốc dân may mắn."

"Quá khen." Lâm Tĩnh Dao khách khí một câu.

không nói thêm câu sau nữa

Lại dừng một chút, Trân phi còn nói thêm: "Nghe nói muội muội mang về một nha hoàn từ bên ngoài."

"Ân."

"Ngày thường nha hoàn này không hơi xinh đẹp một chút, theo tỷ tỷ thấy, loại nữ nhân xinh đẹp này vẫn là nên ít giữ ở bên người đi, đặc biệt bây giờ hoàng thượng thường xuyên hay ra vào nơi này của người, cẩn thận ả ta nịnh nọt lại có tâm tư khác."

"Tạ ơn tỷ tỷ nhắc nhở." Lâm Tĩnh Dao ôn hoà nói xong, trùng hợp lấy cung nỗ nhắm ngay Tạ Ngọc Yến đang bận rộn, mỉm cười, nói với hai vị phi tần bên cạnh:

"Tỷ tỷ, các người cảm thấy nếu có người ở dưới mí mắt của ta nghĩ giờ thủ đoạn, phần thắng lớn sao?"

Lời này rất có hàm xúc ý tứ cảnh cáo, hai vị phi tần nhất tề chảy một phen mồ hôi lạnh, nói: "Muội muội người luôn luôn thần cơ diệu toán, ai có thể địch nổi người đâu."

Lâm Tĩnh Dao thu hồi cung nỗ, như có như không nhìn hai người liếc mắt một cái, hỏi: "Nghe nói ngày mai là ngày sinh của Trân tỷ tỷ?"

Trân phi vội vàng dâng khuôn mặt tươi cười, nói: "Cũng không phải đại sự gì, làm sao còn muốn muội muội đi theo để tâm chứ."

"Dầu gì cũng là một năm một lần, nếu như thế, ta sẽ nói hoàng thượng một tiếng, buổi tối ngày mốt mọi người ăn mừng một chút đi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, tùy tay vo giấy viết bản thảo trên bàn

thành một cục, sau đó đứng dậy, nói: "Nếu như không có việc, muội muội rời đi trước một chuyến, Dung phi còn hẹn ta nghe diễn, ngày khác lại nói tiếp."

Hai người ngẩn ra, vội vàng đứng dậy nhìn theo nàng rời đi, sau đó liếc nhau một cái, song song lộ ra tươi cười.

"Quả thực vẫn là hoàng hậu khoan dung, ta phải nhanh hồi cung sai người dọn phòng ở một chút, nếu ngày mai hoàng thượng tới vì sinh nhật của ta, hẳn là có vẻ chậm trễ rồi." Trân phi nói xong, phần phật ra khỏi cửa phòng.

Đến ban đêm, Lâm Tĩnh Dao nói chuyện ngày sinh của Trân phi cho Thủy Linh Ương một chút, lại nhìn Thủy Linh Ương cười như không cười nói: "Người hiện giờ đúng là rất có khuôn cách hoàng hậu, sự tình hậu cung loạn thất bát tao người cũng đi theo để tâm."

"Đây là đương nhiên, sau lưng một nam nhân thành công vẫn cần một nữ nhân thành công hơn hẳn." Lâm Tĩnh Dao nói xong, xô đẩy hắn một chút, nói: "Nhớ rõ quá khứ chỉ đi lướt qua, hiện tại chuyện ta quan tâm chỉ là trên chiến trường, cũng không muốn tái khởi xung đột cùng nữ nhân trong hậu cung, trước mắt, trước ổn định các nàng, cũng vẫn có thể xem là một loại sách lược."

"Người cũng yên tâm ư? Nếu Trân phi cố ý quyến rũ trẫm..."

"Yên tâm, ta sẽ không cho nàng cơ hội, ngày mai ta với hoàng thượng cùng đi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, duỗi tay ôm chầm nam tử bên cạnh, sau đó gối lên khuỷu tay của hắn, nói: "Hiện thời, người là Hoàng đế trong thiên hạ, nhưng chỉ là nam nhân của một mình ta, nếu có tâm địa gian xảo gì, ta liền ——"

"Như thế nào?"

"Bỏ người!"

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 56: Trầm Trung Thành Không Hai Lòng

Lại nói Trần phi vì nghênh đón hoàng thượng mà sửa sang trong ngoài cung điện lại một lần, bản thân cũng là phi hồng quảỉ lụa*.

(*Phi hồng quảỉ lụa: Mặc trang phục điểm lệ, trang điểm xinh đẹp)

Bề ngoài Đoan phi cùng Trần phi giao hảo trước sau như một, cuối cùng lúc này thấy nàng vén ra mây mù gặp minh nguyệt (sau cơn mưa trời lại sáng), làm sao cũng không muốn đánh mất một cơ hội tham gia, đi theo trang điểm kỹ càng một phen, mặc một bộ y phục lộ nửa bộ ngực sữa, thu lại eo quần lại la quần, sau đó Trần phi ở trong điện dây dưa không ngớt không muốn rời đi.

Bóng đêm dần sâu, một bàn đầy rượu và thức ăn nóng rồi lại lạnh, lạnh lại một lần nữa nóng, như vậy giằng co lặp đi lặp lại nhiều lần sau, Trần phi thủy chung không thấy bóng dáng hoàng thượng, chỉ nói ở trong lòng là Lâm Tĩnh Dao trêu đùa mình.

Đoan phi có chút không kiên nhẫn đợi được, đang muốn rời đi rồi cuộc mới thấy hoàng thượng có thể nói là như nước thiên hô vạn hoán xuất đi ra, vì thế tranh thủ thời gian đưa tay sửa sang lại mái tóc, y phục của mình, nhẹ nhàng nói khẽ, mời hoàng thượng cùng Lâm Tĩnh Dao mời vào phòng.

"Tỷ tỷ, đây là lễ vật hoàng thượng đưa cho ngươi, mở ra nhìn một chút." Lâm Tĩnh Dao vừa vào nhà liền đưa cho Trần phi một cái hộp, nữ nhân này sắc mặt vui vẻ, vội vàng cảm tạ nhận lấy mở ra

vừa thấy một miếng ngọc cùng hai vòng xuyên, vội vội vàng vàng đeo vòng ngọc lên trên cổ tay, tràn ngập phấn khởi nói: "Hoàng thượng, nô tì rất là thích."

Thủy Linh Ương gật đầu liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao, thầm nghĩ nữ nhân này luôn luôn keo kiệt, lấy ra Ngọc Thạch tặng người nhất định sẽ không là Thượng Phẩm.

Lúc sau ngồi xuống, Thủy Linh Ương quen thuộc rót rượu cho Lâm Tĩnh Dao, kề vào bên tai nàng dặn dò: "Uống ít thôi hay là lại uống giỏi cho nên nơi nơi đùa giỡn."

"Biết." Lâm Tĩnh Dao lên tiếng, nhìn thoáng qua thấy thần sắc Trân phi cùng Đoan phi có chút cổ quái, vụng trộm lấy cánh tay đẩy Thủy Linh Ương, ý bảo hẩn chiếu cố hiện trường bầu không khí một chút.

Nam nhân kia ngược lại lười diễn trò, chỉ nhàn nhạt nhìn Trân phi liếc mắt một cái, nói: "Dùng bữa đi."

"Ừh." Trân phi đáp ứng nghiêng mặt nhìn Đoan phi ngực áo cực thấp, bầu ngực mào hiểm mãnh liệt cực có dâm tà, không cam lòng yếu thế ngay sau đó bản thân thò tay kéo vạt áo lộ ra cảnh xuân sắc bên trong.

Thủy Linh Ương cúi đầu buồn bực dùng bữa, nhìn cũng không thèm nhìn hai người kia lấy một cái, cũng là Lâm Tĩnh Dao hai mắt tỏa ánh sáng, vừa hướng hai người so kích cỡ, một bên cúi đầu xem sân bay của bản thân. Thầm nghĩ lần này may mắn theo tới bằng không nếu hai bò sữa vây quanh bên cạnh Thủy Linh Ương, làm sao hẩn có thể duy trì được.

Uống xong hai ly rượu, lá gan Trân phi càng thêm lớn hơn, vì thế đau thương nổi lên kể lể quở trách hoàng thượng không đúng, đơn giản chính là vài năm trước hần chỉ thiên vị Tuyết phi xem nhẹ các nàng, hiện giờ có hoàng hậu, càng chuyên sủng một người, đối với các nàng chẳng quan tâm ....

Đoan phi thấy nàng có chút uống say muốn khuyên bảo hai câu , đã thấy Thủy Linh Ương ngáp một cái : "Trẫm thật là sơ sót, trước mắt chiến sự khẩn trương , thật sự thân thể mệt mỏi, chờ cục diện chính trị ổn định lại, trẫm hội bồi thường cho các người. Trước mắt mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước, các người ăn uống cho tốt." Nói xong, kéo ống tay áo của Lâm Tĩnh Dao, đã thấy nữ nhân này còn chưa có ăn đã, liền kéo nàng, đi trở về trước.

Trở lại "Tước linh cung" một tiểu thái giám đang ở cửa ngủ gà ngủ gật ở cửa, gặp Thủy Linh Ương đã trở lại, vội vàng quỳ xuống: "Nô tài tham kiến hoàng thượng."

Đột nhiên trong phòng phát ra một chút tiếng vang, tiếp theo đó là tiếng bước chân hoảng loạn.

Thủy Linh Ương ngẩn ra, sợ có thích khách hoặc kẻ trộm quấy phá, tranh thủ thời gian tìm kiếm nơi bắt nguồn phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ánh nến lay động một đạo bóng đen đầu trên bình phong, Thủy Linh Ương lạnh giọng hỏi: "Người nào?" Tiếp theo vọt đến mặt sau bình phong, thân thủ đánh qua người lén lút.

"Hoàng, hoàng, hoàng thượng." Người nọ giọng nói không rõ, một tay cầm lấy vạt áo che ở trước ngực mình, tay kia thì bị Thủy Linh Ương nắm chặt ở trong tay.

Thủy Linh Ương thấy rõ nữ nhân trước mặt đúng là Tạ Vũ Yển, nhìn nàng chỉ mặc áo lót quần lót, trong tay nắm chặt y phục của bản thân, sắc mặt ửng hồng, vừa thẹn thùng vừa lúng túng, da thịt tinh tế tỉ mỉ giống như sữa không che đậy lộ ra, trái lại khiêu khích thần kinh thị giác của người.

Thủy Linh Ương vội vàng buông lỏng tay ra, quay lưng lại, hỏi: "Người đang lén lút làm cái gì?"

"Nô tỳ ở đây thay y phục." Tạ Vũ Yển trả lời, vội vội vàng vàng mặc vào.

Thủy Linh Ương cười khẽ một tiếng quay lại, nhìn nữ nhân này hỏi: "Người thay đổi y phục trong tẩm cung của hoàng hậu?"

Tạ Vũ Yển cả kinh, thu lại vạt áo, nói: "Nô tỳ thấy trong cung không có người, lúc này mới ——"

Thủy Linh Ương nắm chặt cằm của nàng, nhìn thẳng ánh mắt nàng: "Trẫm làm sao mà biết người không cố ý xem đúng thời cơ quyến rũ trẫm? Bản thân người rõ ràng có chỗ ở, sao lại muốn đổi xiêm y trong cung của chủ tử chứ, hơn nữa buổi tối khuya người thay y phục làm chi?"

Tạ Vũ Yển cắn cắn môi, do dự nửa ngày không có lên tiếng, chính là xem sắc mặt của Thủy Linh Ương cười như không cười, trong lòng có chút ủy khuất, cuối cùng ngoảnh lại nổi lên nước mắt.

Đợi đến khi Lâm Tĩnh Dao ăn uống no trở lại tẩm cung, đang nhìn Tạ Vũ Yển núp ở trong góc tường lau nước mắt, mà Thủy Linh Ương còn lại giống như là không có việc gì nằm ở tháp thượng lật

xem các loại phiên bản "Xuân cung đồ" của Lâm Tĩnh Dao cất chứa .

"Như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao không nhìn Thủy Linh Ương, đi tới trước mặt Tạ Vũ Yến hỏi.

"Nô tài không có việc gì." Tạ Vũ Yến nói, nắm chặt y phục đã thay, vội vàng ra cửa điện.

Mà Lâm Tĩnh Dao trùng hợp liền nhìn đến trên la quần có một chút màu đỏ.

"Hoàng thượng, chẳng lẽ là người chọc nàng nàng khóc?" Lâm Tĩnh Dao đoạt "Tàng bản" trong tay Thủy Linh Ương hỏi.

"Nha hoàn của người chẳng hiểu sao lại cởi áo cho trần xem, trần giữ mình trung thành trong sạch không hai lòng, nữ nhân ác liệt như vậy, giúp người giáo huấn hai câu mà thôi." Thủy Linh Ương nói xong, sau đó lại lấy ra bản sao chép thứ hai ở dưới gối tiếp tục lật xem.

Sắc mặt của Lâm Tĩnh Dao hơi đổi, nói: "Hoàng thượng thật biết chê cười, người ta là đến ngày nguyệt sự, nhiễm xiêm y, thế này không tiện ra cửa, cho nên ở trong phòng của ta thay thế xiêm y. Nàng mới tới trong cung, ta chuẩn bị giúp nàng vài bộ y phục, nàng vừa vặn còn không có lấy đi, lúc này mới lấy ra thay thế. Hoàng thượng cũng là, người ta còn là cô nương, có chút không tiện mở miệng, người vậy mà nhìn thân thể người ta, được tiện nghi mà còn khoe mẽ."

"Đúng là như vậy sao?" Ánh mắt của Thủy Linh Ương nheo lại.

"Hừ, ngài thật cho bản thân mình là miếng mồi ngon sao, ai cũng muốn đoạt lấy." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một tiếng, sau đó lại đoạt lấy quyển tập trong tay Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng người đừng giống không việc gì, trinh tiết nữ tử rất quan trọng so với mệnh, người dựa vào gì mà xem thường thân thể người ta, làm tâm người ta bị thương, cũng không cảm thấy lương tâm bất an à."

Tiếp theo Thủy Linh Ương lại lấy ra bản tập thứ ba, sau đó mở ra, nói: "Lâm Tĩnh Dao, trăm gặp qua nhiều nữ nhân hình hình sắc sắc(dáng mạo+ sắc đẹp), bọn họ có ý đồ với trăm hay không, trăm liếc mắt một cái cũng nhìn ra được. Tà Vũ Yến này ở bên ngoài thanh danh không tốt, nghĩ giả được cho lang quân như ý nhiều không thể tả, thế nhưng trà trộn vào trong cung, nàng thế mà có thể có ý với trăm, muốn cái danh phận, có thành công hay không đều không sao cả, quyền lực nhiều thì đương nhiên bình nứt không sợ bể rồi."

"Hắc, hoàng thượng thành nhà tâm lý học bao lâu rồi, phân tích đạo lý rõ ràng, nói đến cùng, còn không phải chứng minh người gặp người yêu hoa gặp hoa nở sao, được, bên tai đều mọc kén đến nơi rồi." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một tiếng, ngồi xuống bên giường Thủy Linh Ương, nói: "Ngày mai ta đi vào triều, để đám lão già kia khỏi ở sau lưng nói ta không đúng, nói ta mê hoặc hoàng thượng,mỗi ngày ca múa mừng cảnh thái bình,không màng thế sự."

"Người hiện giờ đã là hoàng hậu, vội vàng nâng đỡ chính sự, cũng không sợ bị bọn họ chụp mũ ở hậu cung?" Thủy Linh Ương hỏi.

"Làm quân sư phía sau màn và thần tử đương triều trước điện thì có gì khác nhau, hơi chút giả vờ giả vịt cũng tốt, để cho bọn họ biết mọi người đều có trách nhiệm với hưng vong quốc gia Tây Hạ hưng

vong, đợi đến khi người quốc gia giác ngộ cao hơn, cho dù là nữ tử cũng có thể tạo thành quân đội đưa lên chiến trường rồi!"

"Người tưởng tượng rất tốt." Thủy Linh Ương thu hồi tập, sờ sờ tóc của Lâm Tĩnh Dao.

Ngày kế, ánh mắt của Tạ Vũ Yến sừng đỏ xuất hiện trước mặt Lâm Tĩnh Dao, hầu hạ nàng mặc quan phục, thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn Thủy Linh Ương một cái.

Lâm Tĩnh Dao súc miệng, lẩm bẩm nói: "Yến xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ Vũ yến, ha ha, tên của người được lấy rất êm tai, chỉ là ý cảnh lại kém chút, dù sao hiện giờ người cũng không phải là dân chúng tầm thường, mà là cung tước đại viện(cung nữ trong cung)."

Tạ Vũ Yến hơi run sợ một chút, nói: "Tạ ơn chủ tử khích lệ nô tì."

"Không có gì, bản cung đột nhiên nhớ đến một câu thơ mà thôi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vỗ vỗ bả vai Tạ Vũ Yến, tiếp đó kề vào bên tai của nàng nói: "Tối hôm qua chính là hiểu lầm, hoàng thượng vừa cực kỳ sỹ diện lại tự kỷ, trước mắt đã giải trừ hiểu lầm, người cũng không cần né tránh. Về phần tối hôm qua hoàng thượng gặp cảnh kia, yên tâm, hấn đường đường quân vương một nước sẽ không thuận miệng nói lung tung, người cũng không cần phải có gánh nặng gì."

Tạ Vũ Yến cắn cắn môi, vụng trộm liếc mắt nhìn Thủy Linh Ương một cái, sau đó gật gật đầu.

Đám nô tài trình lên sớm một chút, Lâm Tĩnh Dao chọn chọn lựa lựa ăn mấy khối đồ ngọt liền chuẩn bị buông đũa xuống, lại bị Thủy

Linh Ương ngăn lại, chỉ nghe hần lạnh giọng nói: "Không cho kiêng ăn, ăn vài miếng bánh ngọt mềm, uống hết chè hạt sen."

Lâm Tĩnh Dao bắt đắc dĩ lên tiếng, uống xong cháo lại tùy tiện nhét một miếng mì, tiếp đó đánh một cái ợ no nê liền gác lại chiếc đũa.

Thủy Linh Ương cười khẽ một tiếng, vì nàng lau đi cặn ở khóe miệng, sau đó vỗ vỗ bờ vai nàng, nói: "Đi, vào triều đi."

Vì thế, chỉ nhìn hai điểm bóng dáng một vua một tôi chậm rãi đi xa rồi.

"Hoàng thượng thật sự là vừa bá đạo lại vừa ôn nhu, nếu hoàng thượng nguyện ý đem phần tình cảm của hoàng hậu chia một phần mười cho ta, ta chết cũng không tiếc rồi." Một tiểu cung nữ tràn đầy say mê nói.

"Người ta trước điện là quân thần, sau điện là vợ chồng, tình nghĩa như thế không phải ai cũng có thể có được." Một tiểu cung nữ khác cười

Tạ Vũ Yến thấy bóng lưng hai người đi xa, thở dài một hơi, thầm nghĩ đúng vậy, nam nhân như thế một khi yêu một nữ nhân chính là xuất phát từ trong tâm, dòn hết hết thủy.

Nếu như mình có thể có được một chút, chỉ một chút, chẳng phải là thật tốt sao. . . . .

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 57: Lấy Lòng Hoàng Thượng Giống Như Tán Gái

Mấy ngày sau, lại nghênh đón sinh nhật của Thủy Linh Ương, tuy rằng đế vương ham hưởng lạc cũng không phải là người xa hoa tột đỉnh, trước mắt nước không ra nước, rất nhiều dân chúng bởi vì chiến tranh liên lụy, cơm đều không kịp ăn, năm nay hẳn dứt khoát hủy bỏ mở tiệc chiêu đãi, thậm chí học dân chúng trong dân gian tùy tiện ăn chén mì trường thọ, sinh nhật chuẩn bị cháo là coi như xong.

Dù như vậy, đế vương nhìn như thâm minh đại nghĩa (thâm sâu+quang minh chính đại+nghĩa lớn) nhưng tâm vẫn là chờ mong, có thể người khác quên ngày sinh của mình, nhưng ít nhất Lâm Tĩnh Dao cũng nhớ được chứ.

Vì thế, hắn cố ý không đề cập đến, để xem nữ nhân này sẽ cho mình kinh hỷ như thế nào.

Nhưng hai ngày tiếp theo, nữ nhân này vẫn vào triều như cũ, hạ triều, thương thảo chiến sự, ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ, sau đó. . . . .

Sau đó liền không có rồi.

Nàng quả thực không quan tâm mình lắm sao?

Mất thấy ngày càng gần, Thủy Linh Ương có chút thiếu kiên nhẫn, uống một ngụm nước trà, nói với Lâm Tĩnh Dao: "Trước mắt

chiến sự khẩn trương, trăm chỉ cảm thấy ăn không biết ngon, đêm không thể ngủ ngon, rất nhiều lễ mừng không thể không gác lại rồi."

"Hoàng thượng anh minh, thời điểm trước mắt quả thực là không ham hưởng lạc, bây giờ chính bản thân con dân Tây Hạ đang trong nước sôi lửa bỏng, ngài thân là vua của một nước, có thể có giác ngộ điều này thật sự là dân chúng có phúc." Lâm Tĩnh Dao nói tiếng quan thoại (quan thoại là nói theo kiểu nhà quan), hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt cam chịu của Thủy Linh Ương.

Người ta có tâm nhắc nhở nàng một chút, kết quả bị nàng chụp cái mũ cao lên đầu, hiện thời nếu nói rõ cùng nàng, nữ nhân này sẽ châm chọc khiêu khích, thay dân chúng kêu oan rồi.

Thủy Linh Ương nhẫn nhịn, chung quy không có mở miệng. Thầm nghĩ thôi, nữ nhân này vừa tham vừa lười, lại keo kiệt, lòng dạ lại hẹp hòi, mình vậy mà lại chờ mong ở nàng cơ chứ.

Rốt cục, Thủy Linh Ương vẫn đón sinh nhật của mình. Một buổi sáng tinh mơ, các nữ nhân ở hậu cung trang điểm xinh đẹp rồi đi vào "Tước Linh Cung", dâng lên các loại lễ vật mà mình đã mua bằng cả vận lượng hoàng kim, từng lời nói ngon tiếng ngọt ngán chết người.

Thủy Linh Ương mỉm cười ra mệnh lệnh cho tiểu thái giám nhận lễ vật, tiếp đó quay người nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sắc mặt nhất thời biến đen, nghĩ rằng nữ nhân này như thế nào còn có thể đứng vững chân, chẳng lẽ một điểm tình ngộ cũng đều không có sao!

Tiến bước đám nữ nhân giống như sói như hổ, Thủy Linh Ương nhìn trên mặt đất xếp gọn các bảo bối lớn lớn nhỏ nhỏ, vẫn như cũ

liếc nhìn Lâm Tĩnh Dao thanh thoi, hỏi: "Ái khanh chuẩn bị cái gì cho trẫm chưa?"

"Gần đây thần bận rộn quốc sự, có nhiều sơ sẩy, hy vọng hoàng thượng thứ lỗi." Lâm Tĩnh Dao mặt dày mày dạn nói một câu, thấy biểu cảm Thủy Linh Ương hết sức khó coi, vì thế giương mi lên, nói: "Ta vất vả kiếm bạc đều không phải bị người làm của riêng sao, phí cho quân đội nhập ngũ, đến phí chế tạo binh khí, đến phí cung cấp quân lương, hoàng thượng không lấy sạch để dùng, bây giờ còn không biết hỏ thẹn chia tay ra."

"Hừ, trẫm không để bụng thì thôi, không nên lấy có nhiều như vậy làm gì." Thủy Linh Ương nói xong, phất tay áo bỏ đi, cũng không thèm quan tâm lễ vật nằm lộn xộn trên mặt đất.

Lâm Tĩnh Dao phúi quan bào (áo dài của quan) một cái, đang muốn đuổi theo, chợt nghe tiểu cung nữ hỏi: "Chủ tử, mấy thứ này xử trí như thế nào đây?"

"Cầm đi bán lấy tiền, thay quốc khố làm đầy bạc." Lâm Tĩnh Dao dứt khoát trả lời.

Các nữ nhân trong cung ào ào nở nụ cười, nói: "Chủ tử cũng thật là, hoàng thượng một năm bốn mùa đều chịu khó làm việc đất nước, thừa dịp ngày sinh hàng năm có thể thả lỏng bản thân một lần, hiện giờ gặp chiến sự, tiệc chiêu đãi đều hủy bỏ rồi. Trước mắt, ngài ấy tha thiết mong chờ chủ tử có thể gây ra một cái kinh hỉ nhỏ, làm cho ngài ấy vui vẻ một chút, mà chủ tử hết lần này đến lần khác không hiểu phong tình như thế."

Bước chân của Lâm Tĩnh Dao chậm lại, thầm nghĩ hiện giờ mình thân là nữ nhân, thật là thiếu điểm hiền lành cùng dịu dàng mà nữ

nhân nên có, từ đầu đến cuối đều là Thủy Linh Ương nhường mình, sẵn sóc cẩn thận, nhưng mà mình đối với hắn lại không dùng quá nhiều tâm tư, ngược lại là thật sự có chút mắc nợ, vì thế dứt khoát quay trở về, vẫy vẫy tay, nói: "Thôi, hôm nay không lên triều, học hỏi một chút nên lấy lòng nam nhân này như thế nào."

Sau khi Thủy Linh Ương tan triều liền đi đến Ngự Thư Phòng, phía sau bốn thái giám xếp hàng, ôm các lễ vật của đại thần tiến dâng đưa đi "Tước Linh Cung", không biết là hoàng thượng cố tình muốn kích thích Lâm Tĩnh Dao hay là như thế nào, mọi người trên thế giới đều bày tỏ với trẫm, chỉ riêng người này chẳng có cảm giác lương tâm không quan tâm người khác.

Đội nhóm tiểu thái giám đặt đồng đồ xuống, Lâm Tĩnh Dao khẽ cười, nói: "Nhìn một cái, của cải thu vào không bằng ra, nhóm đại thần cùng phi tần đều là người người có một chút của cải, được, lại được một số quân phí, toàn bộ bán đi, giống nhau không để lại."

Các cung nữ buồn cười, chủ tử thật đúng là kiên trì, hướng về phía này đo độ dày da mặt, nàng làm sao sẽ có ý nghĩ hối hận đây.

Ban đêm, Thủy Linh Ương gác lại ngự bút, khép lại phần tấu chương cuối cùng, gương mặt cố ý nhìn về hướng "Tước Linh Cung", ngày ấy cố làm nũng với nữ nhân này một chút, tự mình xỉ mặt hồi lâu, lại phát hiện nữ nhân này đúng là không ở trong cung, nghe nhóm nô tài nói nàng đi đến hồ Xuy Phong.

Hiện giờ là giữa hè, bên hồ cỏ dại vô cùng nhiều dẫn tới nhiều muỗi, không biết nữ nhân này làm sao tự dưng nổi điên. Thủy Linh Ương cảm thấy tò mò, dứt khoát đi đến bên hồ xem xét tình hình.

Còn không đợi đến gần, chợt nghe tiểu thái giám không rõ mặt báo một tiếng:

"Chủ tử, hoàng thượng tới!"

Thủy Linh Ương ngẩn ra, nhìn trong bụi cỏ rất nhiều ánh nến đốt sáng lên, sau đó một chiếc đèn Khổng Minh năm màu chậm rãi bay lên không trung, nếu nhìn cẩn thận, sẽ thấy ở mỗi một chiếc trên đèn lồng có một câu nói, ví dụ như "Sinh nhật vui vẻ", "Vạn Thọ Vô Cương(sống lâu trăm tuổi)", "Thọ Dữ Thiên Tề(sống thọ cùng trời đất)", "Quốc thái dân an(đất nước thái bình,dân chúng yên ổn)", "Khuyhnh quốc khuyhnh thành(nghiêng nước nghiêng thành)", "Yêu Vô Song(đẹp+độc nhất vô nhị) ", chính là càng nhiều chữ "Ta yêu người", cứ như vậy mang theo chút ánh nến, mang theo một chút lo lắng, bầu trời đêm sáng một phương, đẹp đến hư ảo.

"Thủy Linh Ương, sinh nhật vui vẻ, ta yêu người!" Hô to một tiếng khiến Thủy Linh Ương tỉnh lại mang theo kinh diễm nhìn thoáng qua, cách đó không xa nhìn lên chạc cây, một nữ nhân răng trắng, hương về phía mình cười tươi như hoa.

Thủy Linh Ương mỉm cười, gương mặt mị hoặc vô cùng, đến ngay cả nốt ruồi khóe tình hình giọt nước mắt cũng ôn nhu lên, chỉ nhìn thấy hần nháy dựng lên, đứng ở bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, sau đó ngồi song song cùng nàng, nhìn đèn Khổng Minh trên trời nói: "Thật là đặc biệt, như thế nào người nghĩ ra được, thậm chí trăm chưa từng gặp qua."

Lâm Tĩnh Dao nở nụ cười hắc hắc vài tiếng, người luôn luôn thích xâm phạm bản quyền như nàng làm sao có thể nói cho hần biết đây là phát minh của Gia Cát Khổng Minh, vì thế ưỡn sống

lượng, nói: " Thế nhân đều biết ta tài hoa đầy bụng (kiêu căng giỏi giang), một phát minh nhỏ này quả thực không đáng nhắc đến."

Thủy Linh Ương cười cười, ôm lấy bờ vai nàng, nói: "Xem ra, người vẫn không dốc hết sức lực vì trẫm."

"Hừ, nói chuyện phải nói bằng lương tâm, hôm nay vì làm đèn Khổng Minh, người nhìn cái tay của ta đi, đều đâm thành hình dạng gì nữa." Lâm Tĩnh Dao nói xong, mở bàn tay của mình ra, trên ngón tay nhỏ bé và yếu ớt thật sự là sưng đỏ một đám.

Thủy Linh Ương nắm chặt tay nàng, ngậm ngón tay nàng vào trong miệng, ôn nhu hôn môi một chút, nói: "Làm phiền người rồi."

Lâm Tĩnh Dao giấu mặt đi, thầm nghĩ bản thân mình đúng là không dễ dàng, lấy lòng hoàng thượng giống như tán gái, còn hơn mất công tốn thời gian tạo lãng mạn cho hắn.

Đuổi nhóm nô tài đi, Lâm Tĩnh Dao kéo tay Thủy Linh Ương khiêu vũ trên mặt cỏ, hai người nhất thời vui vẻ, thiếu chú ý một chút, chỉ thấy Lâm Tĩnh Dao xoay quanh một mạch, đột nhiên dưới chân vừa trượt, bản năng phản ứng kéo tay Thủy Linh Ương, sau đó hai người rớt vào trong hồ.

"Cứu mạng!" kỹ năng bơi của Lâm Tĩnh Dao không kém, chẳng qua hai lần đều theo hồ nước xuyên không, nàng có cảm giác sợ hãi với nước sâu, lại không bị trở ngại gì, mà xuyên trở về. Trước mắt, bởi vì quá mức kích động, đập nước lung tung vài cái, cuối cùng quên bơi.

Thủy Linh Ương vội vàng ôm nàng vào trong lòng, môi hôn lên trán của nàng, nói: "Không có việc gì, có ta ở đây rồi." Nói xong, ôm

nàng bò lên trên bờ, sau đó run run một chút, ôm nàng bước nhanh về phía tẩm cung.

Tuy rằng hai người uống vài ấm nước nóng, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm mạo nặng, ngày thứ hai tỉnh lại thì đã bắt đầu sốt cao.

Lâm Tĩnh Dao thường xuyên lấy cớ không thoải mái cho nên số lần không đi vào triều nhiều đếm không xuể, tuy rằng hoàng thượng vẫn còn sốt kéo dài, nhưng được xưng là làm bằng sắt (kiên cường), trong ngày thường rất ít thấy hấn đau đầu đầu não nóng, nghe nói đột nhiên hôm nay hấn bắt đầu sốt cao, triều thần ngược lại cảm thấy có chút khó tin.

Không có người phụ trách, Đại gia hỏa tự học tự nhiên cũng không ý nghĩa, vì thế vội vã bỏ đi, trong lòng ngược lại ngóng trông hoàng thượng có thể nằm nhiều hơn mấy ngày, bọn họ cũng vui vẻ thanh tĩnh.

Chỉ là để vương cho dù thân thể khó chịu, lúc này gắt gao ôm lấy Lâm Tĩnh Dao không buông tay, thỉnh thoảng có thể một lần nằm trên giường, quả thực là kỳ tích.

Lâm Tĩnh Dao uống xong dược dĩ nhiên chuyển biến tốt đẹp, cho rằng hoàng thượng không có việc gì sẽ rất nhanh hết hơn so với mình, sự thật lại chứng minh nam nhân này thuộc loại người dễ bị bệnh không dậy nổi.

Vừa mới bắt đầu, Lâm Tĩnh Dao nói hấn giả bộ nhu nhược muốn chăm sóc, nhưng sờ trán của hấn vài lần, lại phát hiện hấn trì trệ không hạ sốt, không khỏi cảm thấy có chút luống cuống, vì thế thái y

tăng mạnh được tính một ít, tự dày vò bản thân, chịu đựng nấu thuốc rồi cho hắn uống hết thuốc.

Rốt cục, nam nhân này cũng xuất hiện dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, chỉ là toàn thân vẫn như cũ không có chút khí lực nào, nghĩ trước nghĩ sau lại không yên lòng chính sự, vì thế kéo một thân bệnh muốn đi Ngự Thư Phòng nhìn một cái, thuận tiện nghe một chút chiến sự vùng biên giới như thế nào.

Lâm Tĩnh Dao thấy hắn không yên tĩnh, lúc này trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần (5 vị gồm ngọt, chua, cay, đắng, mặn lẫn lộn của trần gian), trước đây cảm thấy nam nhân này kiêu căng lười nhác, xem ra lúc này, nói chuyện quốc sự nam nhân này tuyệt không hàm hồ.

Do dự một chút, Lâm Tĩnh Dao nói: "Nếu không ta giúp người phê duyệt tấu chương, về phần chiến sự, ta tạm thời thay người phân tích một chút." Vừa dứt lời, Lâm Tĩnh Dao có chút lỡ lời, cảm thấy khí thế này cực kỳ giống Võ Tắc Thiên năm đó, trước mắt nàng không tham gia vào chính sự, mà là **.

Lắc lắc đầu, Lâm Tĩnh Dao lại nói: "Thôi, ta chỉ thuận miệng nói, hoàng thượng nên nghỉ ngơi đi, ta tới lấy tấu chương, sàng lọc một chút, đem chuyện trọng yếu dâng cho người xem."

Thủy Linh Ương không gọi là cười, nói: "Không có biện pháp, hiện giờ cái nhìn về chính sự của người và trẫm cơ bản là giống nhau, người có thể thay mặt trẫm phê duyệt, nhân tiện chút nữa đem chuyện quan trọng nói ra cùng trẫm."

Lâm Tĩnh Dao cũng không thích dây dưa dông dài, hoàng thượng không để ý, mình cũng không cần một mực từ chối, dứt khoát nâng

bước đi Ngự Thư Phòng, ngồi trên long ỷ, vùi đầu lật xem sổ gấp.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 58

Lâm Tĩnh Dao vừa đi, Thủy Linh Ương lại lâm vào hôn mê, sốt cao đã được giảm xuống, nhưng lần này thần trí có chút mơ hồ, thời điểm trong một ngày tỉnh táo rất ít.

Cảm giác này giống như là bản thân bị người hạ dược, rõ ràng muốn biến mình thành người vô dụng.

Trong mơ màng chỉ cảm thấy khát nước, không đợi Thủy Linh Ương mở miệng phân phó, chợt thân mình bị người nâng dậy, tiếp đó xuôi theo cái chén môi tiếp xúc được ẩm áp, liền há miệng uống nước trà xuống. Trong bụng cảm thấy thoải mái một chút, Thủy Linh Ương liền liếm bờ môi hồng nhuận lại khô khốc lại, vừa nặng nề ngủ.

Trong mơ màng, chỉ cảm thấy thân thể lại một lần nữa bắt đầu sốt cao, cảm thấy lửa cháy lan ra đồng cỏ (dục hỏa trong người), làm toàn thân nóng lên.

Bên cạnh, nữ tử xinh đẹp cởi sạch xiêm y của mình, thân thể xích lửa trèo lên long sàng, hôn ở khóe môi Thủy Linh Ương một chút, bám vào bên tai hần hỏi: "Hoàng thượng, nếu ta mang thai hoàng tử, ngài cho ta một cái thân phận phải không?"

Nữ nhân này nói, chân tay vụng về mở áo ngủ của Thủy Linh Ương, xem da thịt trơn bóng trắng nõn như ngọc, đột nhiên cảm thấy mình buồn bán thật lời.

Đều nói hồng nhan họa thủy, rõ ràng để vương trước mắt mới là mị hoặc khuynh thành.

Da thịt tiếp xúc lẫn nhau, bản năng của Thủy Linh Ương phát ra một tiếng kêu rên sung sướng, chỉ cảm thấy thân thể càng khô nóng, đột nhiên theo bản năng bắt đầu sung sướng trầm luân.

"Tĩnh Dao". Chỉ nghe cổ họng hần khàn khàn thì thào một tiếng, đưa tay xoa lên đôi chân đang vòng lên eo mình.

Lại nói Lâm Tĩnh Dao có cảm giác nam nhân của mình đang vụng trộm với người khác, hắt xì một cái, tiếp đó gác lại ngự bút, phân phó với Minh Nhi nói: "Người về 'Tước Linh Cung' giúp bản cung mang tới một cái áo khoác, giữa ngày hè, sao lại cảm thấy lạnh chứ."

Minh Nhi liền lên tiếng, không bao lâu hai tay trống trơn trở về, sắc mặt khó khăn nói: "Chủ tử, hoàng thượng bên kia có điều không tiện, nếu không, nếu không. . . . ."

"Thế nào?" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày.

"Ai nha, chủ tử, thứ cho nô tài mạo muội, bản thân ngài mau đi một chuyến đi." Minh Nhi nói xong, cắn cắn môi, trên mặt cảm thấy tức giận bất bình.

Tình cảm của hoàng thượng cố ý chi mở vì chủ tử nhà mình, vậy mà sau lưng lại vụng trộm vui sướng.

Lâm Tĩnh Dao nhíu nhíu mày, dứt khoát không hỏi nhiều, đã ra đây một canh giờ, cũng nên trở về nhìn bệnh tình của hoàng thượng một chút, vì thế tự tạo ra một cái ô che nắng, lầm bầm một đường đi đến "Tước Linh Cung".

Đi tới cửa, chỉ thấy thủ vệ và tiểu thái giám cúi đầu, thở mạnh giống chó con, vừa thấy Lâm Tĩnh Dao tới, định chuẩn bị hành lễ lại bị nàng vẫy tay ngăn cản, không muốn quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi.

Thu hồi ô che nắng, Lâm Tĩnh Dao nhẹ nhàng rảo bước tiến lên bậc cửa, vừa thấy trong phòng từ đầu đến cuối không có nha hoàn hầu hạ, liền có chút tức giận, thầm nghĩ mấy tiểu cô nương này thật sự là bị mình chiều riết quen, trời nóng không biết chạy đến nơi nào hóng mát rồi.

Đang chuẩn rót một ly trà để uống, chợt nghe thấy hai tiếng rên xen kẽ nhau truyền đến, cho dù nàng nghe không ra tiếng của nữ nhân kia, nhưng giọng đặc biệt của nam nhân kia làm sao nàng có thể không phân biệt được chứ.

Rón rén đi tới nơi phát ra, Lâm Tĩnh Dao bị một màn trước mắt phát sinh sợ hãi.

Hai thân thể điên cuồng dây dưa, theo nhu cầu, liều mạng buông thả chính mình.

Rõ ràng là mùa hè, tâm trí của Lâm Tĩnh Dao lại cảm thấy giống như trong hầm băng, thầm nghĩ mỗi khi quay về đều dùng lòng đồng cảm, vì sao mình cứ dẫn tới mầm tai họa chứ, lúc trước là Phượng Ngũ Linh, trước mắt là Tạ Vũ Yển.

Quả nhiên làm việc thiện nhiều ngược lại tự mình tìm chết sao?

Thủy Linh Ương, thằng nhãi này người nói là trung thành không hai lòng, nói là giữ mình trong sạch, nói là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nha, lão nương thật sự là đã tin lầm người!

Lui về sau mấy bước, Lâm Tĩnh Dao cầm ly trà lên ra sức đập về phía nam nhân đang hưởng thụ, thầm nghĩ ta xem qua vô số bức họa, không dễ dàng có một lần hiện trường thật, làm sao diễn viên chính lại là lão công của ta hả!

Bởi vì gần đây bản thân khổ luyện bắn tên, nên bây giờ chính xác là chuyên quá đổi bình thường, ly trà không nghiêng lệch liền đập trúng ót của Thủy Linh Ương, chỉ thấy nam nhân kia kêu rên một tiếng, máu đỏ như bị trúng chú.

Không tính là hành thích vua đi? Lâm Tĩnh Dao cắn chặt răng, nhìn về phía người đang có vẻ mặt hoảng sợ, người bị bắt gian trên giường Tạ Vũ Yến, âm u cười, nói: "Dám ngủ cùng nam nhân của bản cung, nữ nhân, người thật là can đảm đấy!"

Nói xong lời này thật sảng khoái, chỉ là tiếng nói vừa dứt, bàn chân của Lâm Tĩnh Dao vừa thu lại, chờ Tạ Vũ Yến phản ứng trở lại, hơn nữa còn mặc xong y phục thì hô to "Hoàng thượng bị ám sát", nữ nhân kia đã vội vàng điều khiển ngựa trốn khỏi cung rồi.

"Hiện thời, người là Hoàng đế trong thiên hạ, nhưng chỉ là nam nhân của một mình ta, nếu có tâm địa gian xảo gì, ta liền ——"

"Như thế nào?"

"Bỏ người!"

Bên tai vọng lại đối thoại không lâu của hai người, Lâm Tĩnh Dao cười dài một tiếng, thầm nghĩ từ xưa đế vương đa tình, trong cung mỹ nhân gầy mập tụ tập nhiều như vậy, nếu đổi lại là bản thân cũng sợ duy trì không được, huống chi là cái ấy ** nổi lên ham muốn chứ.

Chỉ là, nàng nguyện ý vào hậu cung, trông nom địa vị Hoàng hậu, bởi vì nàng tình nguyện tin tưởng, hẳn nguyện ý vì mình mà hoàn toàn buông tha sắc đẹp.

Sự thật chứng minh, nam nhân vĩnh viễn là động vật dùng nửa thân dưới suy xét.

Nên trốn đi đâu đây? Sợ là không về Lâm phủ được, nhất định "Thiên Thượng Nhân Gian" cũng trở thành địa điểm lũng bắt, không bằng ——

Lâm Tĩnh Dao do dự một lúc, một đường đến vương phủ, vì phòng ngừa Liên công chúa bán đứng mình, đầu tiên là ra sức bi thương tố giác nhị ca của nàng ta một chút, tranh thủ sự đồng tình của nàng, sau đó lại dây dưa không ngớt yêu cầu mượn dùng mấy ngày.

Ngọc Linh Liên cùng Lâm Tĩnh Dao vốn là hợp tính, PHI một ngụm, nói: "Đã sớm cảm thấy nhị ca không tốt lành gì, đầu tiên là vắng vẻ Tiểu Tuyết tỷ tỷ, bây giờ lại thông đồng cùng cung nữ rồi."

Lâm Tĩnh Dao cười gượng hai tiếng, chấp tay hành lễ, thỉnh cầu nói: "Công chúa, ta là nhất thời não nóng làm hoàng thượng bị thương nặng, hiện tại đoán chừng bọn quan binh lật toàn thành đuổi bắt ta, xin ngài thương xót, ngàn vạn lần đừng đem ta bán."

Ngọc Linh Liên gật đầu tán thưởng, an bày chỗ ở cho Lâm Tĩnh Dao, sau đó nói: "Vương Gia đang ở Diêu phủ tướng quân, đoán chừng nhà người ta muốn giữ hẳn lại ăn cơm, ta kêu hạ nhân sắp xếp cơm, đợi lát nữa người với ta cùng nhau đi ăn, Vương Gia từ lúc cuốn vào chiến sự luôn luôn hối hận ngược xuôi, trái lại xin cơm chung quanh, đồ ăn trong vương phủ giảm đi."

Lúc tối chạng vạng, Thủy Nguyệt Ngân về tới quý phủ, vừa thấy Lâm Tĩnh Dao ngồi yên ở bên hồ Lạc Nhật Hạ, sắc mặt hơi đổi, tiến lên hỏi: "Nương nương, sao người lại tới đây?"

Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Kêu ta Tĩnh Dao là được rồi, cần gì xa lạ như vậy, chính là hiện giờ ta đang chạy án, chắc hẳn người cũng nghe được phong phanh chứ."

Sắc mặt Thủy Nguyệt Ngân cứng đờ, nói: "Ta có nghe thấy chuyện này, đoán chừng là hoàng thượng không muốn truy cứu, cho nên vẫn chưa làm to chuyện, không biết nương nương —— không biết Tĩnh Dao người vì sao phải ra tay với hoàng thượng chứ?"

"Ừh, bắt gian tại giường, nhất thời não nóng, kết quả xuống tay độc ác với hoàng thượng." Lâm Tĩnh Dao phong đạm vân khinh (gió mây nhẹ nhàng) trả lời.

Thủy Nguyệt Ngân cười khổ một cái, thầm nghĩ khắp thiên hạ đều là của hoàng thượng, huống chi là các nữ nhân trong hậu cung, lại thế nào bắt gian cũng không có khả năng bắt đến trên đầu hoàng thượng.

An ủi một câu, Thủy Nguyệt Ngân dò hỏi: "Người dự định ở đến khi nào?"

"Xem thử đến khi nào Vương Gia nguyện ý thu lưu ta rồi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vùi mặt vào đầu gối, nói: "Ta không tính làm nữ nhân của Thủy Linh Ương, nhưng ít nhất vẫn là triều thần quốc gia, ở trong vương phủ, trong triều đình có chuyện gì, Vương Gia cũng có thể kịp thời báo cho biết ta một tiếng."

"Nói ngu ngốc cái gì, hoàng thượng không rời bỏ ngươi, sợ không đến hai ngày đã tìm tới cửa." Thủy Nguyệt Ngân nói một câu, vươn tay đứng giữa không trung, hiện thời, võ bờ vai coi như là đưa nàng về đi.

Mặc kệ thế nào, bởi vì Lâm Tĩnh Dao tạm ở quý phủ, số lần ra ngoài của Thủy Nguyệt Ngân rõ ràng ít đi, rảnh rỗi cùng Lâm Tĩnh Dao giết thượng tổng thể(đánh cờ), hoặc là nói một vài chuyện lý thú bên ngoài, giúp nàng xua tan một chút buồn khổ.

Không ngờ mấy ngày đã qua.

Tuy là trong lòng Lâm Tĩnh Dao như có tảng đá đè nặng, nhưng mỗi ngày ở trong vương phủ coi như là ung dung tự tại, chỉ cần Thủy Linh Ương không ba quý chín lạy cầu xin mình trở về, nàng cứ ở nơi này không đi nữa.

Mặc dù chí hướng cố chấp, nhưng theo thời gian mỗi ngày trôi qua, tâm tình của nàng ngược lại càng trầm trọng, thậm chí Thủy Linh Ương nếu có lòng bảo mình trở về, thế nào cũng sẽ tìm đến vương phủ, hiện giờ hấn chậm trễ không chịu lộ mặt đối mặt, chẳng lẽ có tình yêu mới mà quên đi người cũ sao?

Bởi vì càng để lâu oán niệm càng sâu, chờ bằng vài quán trên đầu Thủy Linh Ương bình phục hơn nữa thời điểm một mình đi đến vương phủ, Lâm Tĩnh Dao cũng không nhìn đến hấn, chỉ để ý xem bàn cờ, kéo quai hàm, trở lại nói với Thủy Nguyệt Ngân: "Vương Gia, xem ngươi chần chừ, lòng tham không đáy, giành một chút thành quả nhỏ làm rạng rỡ, nhưng mà nhìn thấy, đều bị quân cờ của ta vây khốn, mất nhiều hơn được hử."

Thủy Nguyệt Ngân tự nhiên biết nàng nói là có ngụ ý, xấu hổ liếc mắt nhìn sắc mặt không tốt của Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng, thần lập tức sai người đi chuẩn bị trà."

"Chuẩn bị trà gì chứ, nhị ca, người bệnh nặng mới khỏi, phải quan tâm chính sự nhiều hơn một chút đi, đừng lãng phí thời gian tại quý phủ, nếu như không có việc, mời trở về đi." Ngọc Linh Liên và Thủy Linh Ương từ trước tới nay không có khách khí, lúc này nói ra trong lời nói đúng là kỳ quái, có chút khó nghe.

Thủy Linh Ương chính là sĩ diện, thầm nghĩ tự mình mang Lâm Tĩnh Dao trở về, ai ngờ đúng là chán nản chạm mặt, nhất thời trên mặt không nhịn được, tính tình cũng táo bạo lên, ác ngôn nói: "Lâm Tĩnh Dao ám sát trẫm sợ tội lẫn trốn, vương phủ các người chứa chấp tội phạm, biết mà không báo, phải bị tội gì!"

Chỉ thấy Lâm Tĩnh Dao cười cười, đứng dậy, đi đến trước mặt của Thủy Linh Ương, vươn hai tay, nói: "Hoàng thượng giam giữ ta đi, hành thích vua là tội tru di cửu tộc(giết 9 họ), giết ta được rồi."

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 59

Người vây xem càng lúc càng nhiều, hoàng thượng và hoàng hậu mất hình tượng, cảnh tượng chống nạnh chửi nhau này thật là ngàn năm có một. Trong vương phủ bọn hạ nhân vui vẻ xem kịch hay, nghe tới nghe lui tựa hồ nghe ra một chút lý lẽ, giống như là hoàng hậu vì Vương Gia mà rời cung, kết quả đang rãnh rỗi thân thiết hâm nóng cùng vương gia thì bị hoàng thượng vừa vặn bắt được.

Thủy Nguyệt Ngân còn oan uổng hơn cả Đậu Nga, Thủy Linh Ương hiểu lầm mình cũng được, Lâm Tĩnh Dao không thay mình biện giải còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Tình hình chiến đấu càng dữ dội, lúc đầu Ngọc Linh Liên định lên tiếng khuyên can, ai ngờ đúng lúc Thủy Linh Ương quăng đến ánh mắt lạnh như băng, ý bảo nàng ai dám lên tiếng, trăm lập tức!

Ngọc Linh Liên đành phải thè lưỡi dừng bước chân lại, tiếp đó nhìn Lâm Tĩnh Dao hoàn toàn mất đi phong thái nên có của một Tể Tướng, dáng vẻ điển hình của người đàn bà chanh chua chửi bóng chửi gió, trách mắng Thủy Linh Ương người không bằng chó.

Thủy Linh Ương giờ phút này cũng phát huy ưu thế độc miệng, tận dụng mọi thứ, khiến Lâm Tĩnh Dao trọng thương thương tích đầy mình.

Có lẽ mắng mệt mỏi, Lâm Tĩnh Dao thở hắt hắt một hơi, cắn răng mắng: "Gian phu!"

"Dâm phu!" Thủy Linh Ương ung dung thản nhiên đánh trả.

Vốn còn muốn tiếp tục phản kích, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy trong bụng một trận quay cuồng, xoay mạnh người lại ngồi xổm trên mặt cỏ non mưa liên tục, nhất thời cảm thấy ủy khuất cực kỳ, kể lể nói: "Ta cùng Vương Gia là bạn hữu, là tình hữu nghị vĩ đại mà vững bền, nhưng ngươi thì sao, đừng nói với ta cùng nữ nhân trên giường là vì thảo luận chính sự!" Nói xong, vừa nôn vừa lau nước mắt, muốn nói không đáng truy cứu nói dễ hơn làm, hai thân mình trắng bóng kia đã bám vào trong đầu của mình, muốn xóa mà không được.

Thủy Linh Ương thấy bộ dạng lúng túng của nàng, nhất thời cũng hết giận rất nhiều, tiếng lên phía trước len lén nói: "Là nàng ta cho trẫm dùng được, sau đó cường bạo trẫm."

"Ta phi! Ngươi dục hỏa tràn đầy, có người đưa lên đến cửa, ngươi làm sao sẽ đẩy ra chứ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, lại một mực ỏi ra.

Thủy Linh Ương vỗ sau lưng nàng một cái, nói: "Là trẫm không tốt, cho dù cho trẫm ăn hai cân xuân dược, bên ngoài có 1000 vị mỹ nữ cời hết ở trước mặt trẫm khiêu vũ, trẫm cũng nên duy trì lý trí."

Nghe câu nói cực kì nghiêm cẩn như thế kì thực nương Lâm Tĩnh Dao vừa bức tức vừa có chút buồn cười, lại còn cố gắng nỗ lực nói: "Cũng không phải là thế sao, nếu ý chí của ngươi mạnh, đừng nói hai cân xuân dược, cho dù là cầm xuân dược làm cơm ăn, nhìn

thấy nữ nhân lửa thể thì lông mày tuyệt đối cũng không nên động một chút."

"Hết sức có lý, quả nhiên là trầm rèn luyện ít đi."

"Thủy Linh Ương!"

"Dâm phụ."

"Cái gì?"

"Trầm là gian phu, ngươi là dâm phụ, nói đến cùng vẫn là trời sinh một đôi, đi thôi, ở quý phủ của thập cửu thúc quấy rầy cũng lâu rồi, cũng nên hồi cung, nơi đó mới là nhà của ngươi." Thủy Linh Ương âm giọng nói.

"Hừ." Sắc mặt của Lâm Tĩnh Dao vẫn như trước không sáng sửa lên, tùy ý để Thủy Linh Ương nâng tay chính mình đứng lên.

Mọi người chỉ thấy hai người này một khắc trước còn đấu người chết ta sống, giờ khắc này đúng là hài hòa như lúc ban đầu, cũng không biết hoàng thượng là cùng hoàng hậu xem nhẹ cái gì, nhưng hiển nhiên là kết thúc xong công việc, không có náo nhiệt xem, trong lúc nhất thời cảm thấy xem không đã ghiền.

Trên đường hồi cung, tất cả gì đó trong bụng, Lâm Tĩnh Dao đều phun sạch sẽ, nhưng vẫn run rẩy lợi hại, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ, núp ở trong lòng của Thủy Linh Ương nói thầm: "Đoán chừng thức ăn ở Phủ Vương Gia không sạch sẽ, ta ở mấy ngày, trong bụng luôn luôn không thoải mái."

Thủy Linh Ương một tay dắt dây cương, một tay ôm Lâm Tĩnh Dao, nói: "vậy để trầm quay lại trị tội đầu bếp kia thật nặng, giết thập

cửu thúc cùng Liên muội, hiện giờ lại bắt đầu độc hại hoàng hậu của ta."

"Không tốt, thả ta xuống dưới." Lâm Tĩnh Dao biến sắc, vội vàng xuống lưng ngựa, ngồi xổm ven đường lại ới ra một ngụm nước chua.

Thủy Linh Ương giật mình, mở to hai mắt nhìn, hỏi: "Người không phải là mang thai chứ?"

"Cái gì?" Lâm Tĩnh Dao quay đầu lại.

"Người có cốt nhục của trẫm còn dám uống rượu bậy, Lâm Tĩnh Dao, người không muốn sống nữa sao!" Thủy Linh Ương giận dữ giậm chân, ôm Lâm Tĩnh Dao lên lưng ngựa, nói: "Nếu uống mà tới xảy ra nguy hiểm gì, trẫm sẽ hỏi tội người."

"Hoàng thượng thật đúng là tưởng ra là ra à, dì cả ta không lâu ——"do dự một chút, sắc mặt của Lâm Tĩnh Dao thay đổi, hình như sắp một tháng rồi mà nguyệt sự chưa tới.

Mang thai?

Hồi cung, Thủy Linh Ương lập tức gọi thái y tới xem mạch cho Lâm Tĩnh Dao, xác nhận nàng thật sự đang mang Long tử(con trai), chỉ thấy hoàng thượng cười giống như một đóa hoa nhỏ, vất vả cày cấy mấy ngày cuối cùng cũng có thành quả, lập tức muốn ôm nhi tử, trong lòng cực kỳ đắc ý. Chỉ một lát, lại hỏi thái y nói: "Hoàng nhi của trẫm không có việc gì chứ, hoàng hậu gần đây vượt nóc băng tường, say rượu làm loạn, một khắc cũng chưa nhàn rỗi."

Thái y lộ vẻ mặt khó xử, Thủy Linh Ương nhướng nhướng mày, hỏi: "Thế nào, đừng nói với trẫm là đứa nhỏ này có vấn đề!"

Lâm Tĩnh Dao kéo ống tay áo của Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng, ngài cũng đừng làm khó thái y, đoán chừng cho người một cái trứng thụ thai người cũng nhìn không ra đẹp xấu. Dù nói như thế nào, đứa nhỏ này chính là sự kết hợp của nam nhân đẹp nhất thiên hạ cùng nữ nhân thông minh nhất sinh ra, nhất định là người kinh tài tuyệt điểm."

Thủy Linh Ương lúc này được Lâm Tĩnh Dao cho một bị hạt dẻ rang nổ bung, cười mắng: "Đúng là da mặt dày, nương của hoàng nhi là tên khoe khoang, có trẫm ở đây, người cũng dám can đảm tuyên bố đứng đầu." Nói xong, vuốt ve cái cằm lẩm bẩm: "Nửa câu đầu cũng không phải giả, sắc đẹp của trẫm dám xưng thứ hai thì sẽ không có người dám xưng thứ nhất."

Thái y cực kỳ xấu hổ, cười gượng hai tiếng nói: "Lời Hoàng thượng nói rất đúng, thái tử Tây Hạ ta nhất định sẽ là tài mạo song toàn."

Thủy Linh Ương vô cùng hưởng thụ, sau khi phân phó thái y thì ôm Lâm Tĩnh Dao nằm ở trên giường, híp mắt nói: "Tĩnh Dao, dưỡng thai cho tốt, trẫm nhất định không cho phép người cùng đứa nhỏ này có một chút sơ xuất nào."

Lâm Tĩnh

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 60

Ngày hôm sau, Tạ Vũ Yến thật sự được sắc phong làm hoàng quý phi, lúc nhóm nô tài tiến lên phía trước cung nghênh nàng, nữ nhân này vẫn còn hoảng sợ không dám tin.

Đến khi được vây quanh đi đến "Phượng Minh cung", toàn thân mặc vào Hà Y đẹp đẽ quý giá, nàng mới nuốt nước miếng một cái, tiếp nhận chính là một chuyện thực đột nhiên mà tới.

Không bao lâu, các nữ nhân trong hậu cung tranh giành lẫn nhau đến trước lời kéo quan hệ, thậm chí có người nói: "'Phượng Minh cung' từ trước chỉ cho hoàng hậu hoặc thái tử ở, hoàng thượng cuối cùng lại thu xếp người vào ở, chẳng lẽ là có dự tính khác sao?"

Tạ Vũ Yến làm sao biết hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào, chỉ là cười gượng hai tiếng, nói: "Hoàng thượng và hoàng hậu luôn luôn cảm sát tương hòa (vợ chồng hòa hợp), vị trí hoàng hậu làm sao đến phiên ta ngồi chứ, các tỷ tỷ đúng là suy nghĩ nhiều."

"Muội muội, người nói thật đi, người làm sao lấy lòng được hoàng thượng, đến nỗi hấn ưu ái đối với người như thế?" Lại có người hỏi.

Sắc mặt Tạ Vũ Yến cứng đờ, nói: "Chỉ có thể nói số mệnh muội muội tốt thôi."

Mọi người nhìn bộ người một lời ta một câu sau đó lập tức rời khỏi, mới vừa một bước ra cách cửa sắc mặt đã thay đổi, bảy miệng tám lời đứng lên tranh luận.

"Nghe nói là nàng thừa dịp tinh thần hoàng thượng không rõ dụ dỗ người, hừ, rõ ràng là một kỹ nữ, hiện tại ngược lại giả bộ làm ngọc nữ."

"Quái lạ, trước đây mấy ngày hoàng thượng còn giam nàng trong lãnh cung, làm sao đột nhiên bắt đầu sủng hạnh nàng chứ?"

"Hiện giờ hoàng hậu có thai, ban đêm hoàng thượng tịch mịch, dù sao đầu giường vẫn cần có người làm bạn chứ, nhắc tới tiểu yêu tinh đó bộ dạng cũng coi như là quốc sắc thiên hương (người con gái đẹp nhất nước), có lẽ ở nơi đó của nàng hoàng thượng đã từng nếm ngon ngọt, bây giờ muốn giữ nàng lại thì tầm."

"Hừ, ta kém nàng ở chỗ nào chứ, sao hoàng thượng không chọn lựa ta."

"Mặt người ta dày hơn mặt người, người có bản lĩnh thì trèo lên long sàng đi!"

"Đó là nàng ta gần quan được ban lộc, ỷ vào mình là người hầu trong 'Tước Linh cung', lúc ấy tìm cơ hội xuống tay đối với hoàng thượng mà thôi."

"Lại nói tiếp hoàng hậu cũng thật sự là đáng thương, làm sao có thể dự đoán được bản thân nuôi dưỡng một con Bạch Nhãn Lang không lương tâm như vậy chứ."

"Hắc, cái này gọi là phong thủy luân chuyển, hai năm trước Tuyết phi được nhiều sủng ái, kết quả còn không phải bị hoàng hậu tranh

đoạt sủng ái sao, hiện giờ trước mắt thấy cuộc sống của hoàng hậu cũng không dễ chịu lắm. Hoàng thượng thân là vua của một nước, muốn hấn vì một nữ nhân từ đầu tới cuối, điều này sao có thể chứ."

"Hoàng thượng, cho dù chỉ sủng hạnh ta một đêm cũng tốt, làm cho ta mang thai hoàng tử, ngày sau không cần suốt ngày hui quanh ròi."

Một câu nói dao động trúng mọi người, không khí chán nản rất nhiều, mọi người trong lúc nhất thời đều có tâm tư, vội vàng rời đi.

Lâm Tĩnh Dao thấy mọi người đi rồi, bước chân thông thả đi ra từ bên cạnh, tràn đầy ý cười rảo bước tiến lên "Phượng Minh cung", nhìn đông một cái, tây một cái, nhìn về mặt giấc mơ trở thành sự thật của Tạ Vũ Yến nói: "Như thế nào, có phải cảm thấy vừa lòng không? Nơi này từng có một vị thái tử ở, sau này hấn bị tiên hoàng Thủy Nguyệt Hàn giết, tiếp theo nhị hoàng tử vì thái tử cũng chuyển vào nơi này, sau này hấn làm hoàng thượng, cũng bị Thủy Nguyệt Hàn giết. Hiện giờ, hoàng thượng cảm thấy âm khí nơi này quá nặng, luôn luôn không có người ở lại, hôm nay lấy ra cho ngươi, ha ha, thật đúng là hậu đãi ngươi đó."

Tạ Vũ Yến biến sắc, nhin không được rung mình ớn lạnh.

"Về phần bản cung ở lại 'Tước Linh cung', nơi tiên hoàng đã từng ở lại, vì hoàng thượng muốn tưởng nhớ ngươi, luôn luôn không cho bất luận kẻ nào vào ở nơi đó, nhưng ta thì không sao cả, ai bảo hoàng thượng sủng ta chứ."Sau khi Lâm Tĩnh Dao phóng xong rầm thúi, đặt mông ngồi trên đầu giường đặt gần lò sưởi, nói: "Trở thành một thành viên trong hậu cung, chiến tranh của ngươi lập tức nổ ra rồi, hi vọng ngươi đừng để ta quá thất vọng, nếu vòng một chưa chấm dứt đã bị đào thải, vậy thì chơi không vui rồi." Nói xong, vỗ cái

đệm giường một cái, nói: "Sau này hoàng thượng có thể vào ở nơi này của ngươi, ngươi có thủ đoạn gì thì cứ việc dùng tới đi, ta cho ngươi cơ hội quyền rũ hoàng thượng."

Tạ Vũ Yến cảm thấy dở khóc dở cười, nữ nhân này nói lung tung một hồi, cuối cùng là muốn nói cái gì đây.

Chỉ là đến buổi tối, nàng rốt cuộc cười không nổi, muốn đi ngủ sớm một chút, lại nghe tiểu thái giám ở cửa vui vẻ hô: "Nô tài tham kiến hoàng thượng."

Thật sự tới!

Tạ Vũ Yến vội vàng chạy ra cửa nghênh tiếp, đã thấy Thủy Linh Ương cũng không thèm nhìn nàng một cái, chỉ phân phó bọn nha hoàn hầu hạ tắm sạch sẽ cho mình, sau đó cho bọn họ lui, bắt đầu cởi vạt áo của chính mình.

Sắc mặt Tạ Vũ Yến đỏ lên, vội vàng tiến lên nói: "Thần, nô tì giúp, hoàng thượng, cởi, cởi áo."

Thủy Linh Ương hí mắt cười cười, vẻ mặt ôn nhu đến gần Tạ Vũ Yến, chỉ thấy nữ nhân này sắc mặt đỏ bừng hơn, tiếp đó từ từ nói: "Ngươi, vẫn là tự xưng nô tài đi."

Tạ Vũ Yến biến sắc, không hiểu nhìn về phía Thủy Linh Ương, đã thấy hần cởi áo khoác và trung y, tiếp đó nằm trên giường, vừa vặn chiếm giữ vị trí ở giữa, vì thế do dự một lát, nhỏ giọng thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, ngài, có thể hay không di chuyển một chút, thần, nô tài mới nằm xuống được."

"Hả?" Thủy Linh Ương nhíu mày, nói: "Ngươi hiểu sai ý rồi, giường này là cung cấp cho trẫm nghỉ ngơi, nếu ngươi đã nói, ngủ

trên mặt đất!"

Cuối cùng Tạ Vũ Yến cũng nhận thấy được bất thường trong đó, sau đó, khóc nức nở hỏi: "Đây là Hoàng thượng muốn và hoàng hậu cố ý nhục nhã nô tỳ sao, lo lắng như thế làm gì, nếu nhìn nô tỳ không vừa mắt, trực tiếp giết nô tỳ không phải tốt sao."

"Trẫm cũng không bạc đãi người, người muốn gì đó trẫm đều thỏa mãn người." Thủy Linh Ương nói xong, từ phía sau bắt lấy cái chăn ném xuống dưới, nói: "Đây, thưởng cho người."

Tạ Vũ Yến lau nước mắt một chút, trải tốt mền rồi nằm ở trên mặt đất.

Ngày thứ hai, trong hậu cung không có người nào là không biết hoàng thượng lại một lần nữa sủng hạnh Tạ Vũ Yến, trong chốc lát, gió nổi mây vần (gió nổi lên mạnh mẽ), tất cả đều bắt đầu âm thầm tiến hành, muốn dùng vũ lực trừ bỏ kẻ thù chung.

Tạ Vũ Yến tự biết hoàng thượng dùng mình làm mục tiêu, Lâm Tĩnh Dao có thai, có nhiều người tâm hoài bất quỹ (lòng dạ gây rối) muốn xuống tay đối với hoàng tử, cho nên hắn đem lực chú ý của mọi người thay đổi đến trên người mình, lấy mình để bảo toàn đứa nhỏ trong bụng Lâm Tĩnh Dao.

Thời gian sau đó, nàng cần phải hết sức cẩn thận, đề phòng khắp nơi có người dùng ám chiêu ở sau lưng mình. Hoàng thượng mỗi đêm "Sủng hạnh", mỗi đêm làm cho mình ngủ sàn nhà lạnh, trời vừa sáng, hắn ra vẻ làm bộ sủng ái cưng chiều mình, vừa gấp thức ăn vừa lau miệng cho mình, cực kỳ thật giống một nhân cách giả.

Cái đó cũng xem như quên đi, một tháng sau, đột nhiên trong cung truyền ra tin tức Tạ Vũ Yển mang thai, vì thế các phi tần vừa hâm mộ vừa ghét bắt đầu tăng cường độ giày vò nàng lên, đồng thời đủ loại ám chiêu độc địa giáng xuống.

Lúc này, Lâm Tĩnh Dao vừa mới vạch xong kế hoạch chiến đấu, chợt thấy Lý Dung qua đây thăm mình, vì thế tiếp đón nàng ngồi xuống, vẻ mặt hưng phấn nói: "Trong cung chúng ta xuất hiện một gian tế."

Lý Dung nhú mào, đặt cháo mới nấu lên bàn, nói: "Có gian tế người còn hưng phấn như thế, chẳng lẽ là bị hoàng thượng kích thích hỏng rồi sao?"

Lâm Tĩnh Dao lắc đầu, nói: "Gian tế này liên tiếp làm hư chuyện của ta, nếu không là bởi vì hắn, 'Khách Nhĩ Cốc', 'Quận Tây Hồ', 'Núi Giác Thường' ba trận chiến dịch làm sao không đánh mà bại, tin tức của hắn rất nhanh nhẹn, ta chỉ tạo cho hắn một tin tức giả, đoán chừng đối phương rối loạn trận pháp, nếu mới có gian tế, chúng ta ngồi đây lợi dụng thật tốt." Nói xong, lấy thìa múc một ngụm cháo lên húp, tiếp đó còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, tức thì lại múc một muỗng nữa, nói: "Cháo này của người còn ngon hơn Ngự Thiện Phòng nấu đấy."

Lý Dung che miệng cười cười, nói: "Không sợ ta lúc này hạ độc người àh, nghe nói gần đây người rất cẩn thận, các nữ quyến trong hậu cung đưa vật phẩm bổ dưỡng tới cho người toàn bộ bị người lén lút đi bỏ, như thế nào không sợ ta xuống tay sao?"

"Được, nếu ngay cả người cũng muốn hại ta, trong cung này thật sự không ở nổi nữa." Lâm Tĩnh Dao nói xong, thấy Trần phi xách hai hộp quà tặng đi đến, liếc mắt nhìn Lý Dung một cái, đặt mấy thứ đó

lên trên bàn, nói: "Đây là Nhân Tham cùng Linh Chi cha ta sai người đưa đến cho ta, vốn định cho ta tẩm bổ thân mình, nhưng thấy muội muội trong thời gian có thai còn vội vàng xử lý quốc sự nhất định vất vả, tỷ tỷ nghĩ trong lòng vẫn nên lấy ra nấu canh cho muội muội dùng đi."

"Tỷ tỷ có lòng rồi." Lâm Tĩnh Dao khách sáo nói.

Đột nhiên Trân phi nắm lấy tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, cực kì tiếc hận nói: "Hoàng thượng cũng thật là, muội muội hiện giờ có thai, hẳn phải chăm sóc nhiều một chút, ôi, ai nghĩ cuối cùng bị một số Yêu Tinh mượn cơ hội chen chân. Nhưng không quan trọng, đoán chừng hoàng thượng cũng là ham cái mới, chờ mới mẻ qua đi, tự mình sẽ trở về với muội muội thôi."

Lâm Tĩnh Dao cắn cắn môi, sắc mặt giả bộ đau buồn, nhân tiện nháy mắt với Lý Dung một cái.

Sau khi tiến bước Trân phi, Lâm Tĩnh Dao quan sát nhân sâm kia vài lần, chắc chắn nói: "Nhân sâm ngàn năm đi, cái này là thứ tốt."

Lý Dung cười khẽ một tiếng, "Gần đây nữ nhân trong cung chỉ chích Tạ Vũ Yến là kẻ đầu sỏ phá hư tình cảm của người và hoàng thượng, toàn bộ đều làm khó dễ nàng ta, cũng là nổi lên đồng tình đối với người."

Lâm Tĩnh Dao cười khẽ, chợt thấy Đao tần xông vào, lúc đầu tưởng rằng qua đây đưa vật phẩm bổ dưỡng cho mình, nhìn nàng kinh sợ nói: "Tạ Quý Phi sanh non rồi."

"Cái gì?" Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, tiếp theo phá cửa mà ra, sẽ không sai lầm như thế chứ, chẳng lẽ nữ nhân này chỉ vợ chồng

cùng hoàng thượng một lần đó, mà đã hoài thai long chủng sao, mà chính mình trở thành tội phạm gián tiếp giết người?

Thủy Linh Ương nghe tin rồi tới, sau khi nghe tin tức sắc mặt xanh mét, đồng thời nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, tiến lên nắm chặt tay nhỏ bé của Tạ Vũ Yến nói: "Trẫm sẽ tra rõ việc này, người dưỡng thân mình cho tốt đi."

Tạ Vũ Yến cười khổ một cái, hỏi: "Hoàng thượng lúc này nguyên ý chạm ta rồi hả? Cũng chỉ là diễn trò mà thôi?"

Sắc mặt của Thủy Linh Ương cứng đờ, Tạ Vũ Yến chỉ vào bụng Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Nếu nàng không có đứa nhỏ, hoàng thượng có thể bình tĩnh như vậy sao? Rõ ràng đều là cốt nhục của người, mà lại mỗi người khác nhau sao?"

"Đủ rồi, lúc trước trẫm không biết người có thai, thật là ủy khuất người, sau này sẽ đền bù tốt cho người." Thủy Linh Ương không kiên nhẫn nói một câu, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay của Tạ Vũ Yến, nói: "Nghỉ ngơi cho tốt, trể một chút trẫm lại qua nhìn người."

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao có chút hổ thẹn, nữ nhân này bắt quá muốn ở bên người giàu có mà thôi, trong thế giới tuy là việc này chỗ nào cũng có, chính mình chọc ghẹo nàng như vậy có chút tội lỗi.

Phái người đem Nhân Tham cùng Linh Chi đưa tới cho Trần phi. "Phượng Minh cung", Lâm Tĩnh Dao cảm thấy hai tay của mình gián tiếp hoặc trực tiếp gây ra không ít tội ác.

Cũng không biết lão hòa thượng này nói thật hay giả, chính mình gây ra nhiều tội ác, cuối cùng phải nhận báo ứng.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 61

Trong bóng đêm, ánh nến lập lòe, nước mắt lại mang theo hơi lạnh lẽo.

Tạ Vũ Yến nhẹ nhàng vuốt ve bụng rỗng tuếch của mình, nghe thấy có tiếng chân người tiến vào nhưng nàng cũng không để ý, gương mặt như có điều suy nghĩ với dòng nước mắt chưa khô

"Yến nhi." Người tới gọi nàng một tiếng, sau đó ở bên giường ngồi xuống, đưa tay vuốt ve cái trán của nàng một chút, hỏi: "Nhất định rất thống khổ đúng không? Bởi vì Lâm Tĩnh Dao mà niềm vui sướng khi làm mẹ còn chưa kịp hưởng thụ liền bị tước đoạt."

Tạ Vũ Yến nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Tuyết một cái, sau đó lại thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói: "Không cần tới đây xúi giục ta, Lâm Tĩnh Dao ngày hôm nay cũng giống như một nữ hoàng, ai dám có tâm trả thù đối với nàng ta chứ."

Mộ Dung Tuyết đưa tay sờ trớn bụng của Tạ Vũ Yến, nói: "Nói cũng phải a, nhớ lại lúc đầu ta cũng mang bầu hoàng tử, hoàng thượng khi đó đối với ta hết sức sủng ái, nói đùa bé trong bụng ta chắc chắn sẽ trở thành thái tử Tây Hạ, kết quả thì sao, Lâm Tĩnh Dao đẩy ta vào trong hồ, nàng ta đem hài nhi của ta đi dày vò, phải biết, ta khi đó nhưng là mang thai bốn tháng rồi, cũng có thể sờ đến sự hiện diện của hắn rồi. Nhưng đứa bé liền cứ thế mà biến mất, hoàng thượng một lòng thiên vị Lâm Tĩnh Dao, căn bản sẽ không

truy cứu trách nhiệm của nàng ta, ngược lại ta lại trở thành đồ phụ tự mình nhảy xuống hồ băng để hãm hại Lâm Tĩnh Dao."

Tạ Vũ Yến nhìn Mộ Dung Tuyết một cái, gương mặt trắng bệch cười cười, hỏi: "Người nói với ta chuyện này để làm gì?"

"Không có gì, chỉ cảm thấy ta với người cũng coi là đồng bệnh tương liên, không khỏi nghĩ tới muốn tới đây hỏi thăm người một chút, cũng khuyên người mau chóng nghĩ thông một chút, trong cung này a chính là như vậy, bị tức cũng phải chịu đựng, không phải người nào người cũng có thể trả thù được ."

"Đa tạ tử tử nhắc nhở." Tạ Vũ Yến nói một tiếng, sau đó quay lưng lại, rất có ý tứ tiễn khách.

Mộ Dung Tuyết khẽ cười cười, sau đó vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: "Người tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút đi, ngày khác ta sẽ trở lại xem người." Dứt lời, chậm rãi bước đi đến Ngự Thư Phòng, tựa như thường ngày đứng ở sau lưng Thủy Linh Ương, diễn tròn vai của một oán phụ nơi thâm cung, xuyên thấu qua bả vai đẹp đẽ của Thủy Linh Ương nhìn về phía tấu chương trong tay hắn, đem mỗi cái nội dung nhớ ở trong lòng, sau đó làm bộ vô tâm dò thăm tình hình chiến sự.

Trong lòng Thủy Linh Ương đối với nàng vẫn có thẹn nên cũng không đề phòng gì nhiều, phê duyệt tấu chương mệt mỏi cũng sẽ cùng với nàng thương thảo mấy câu, có lúc thấy trời quá tối muộn sẽ kêu nàng đi về nghỉ trước, tự mình tiếp tục khêu đèn chiến đấu hăng hái.

Ngày trôi qua bình lặng như thế nhưng kì thực vẫn vẫn luôn là sóng ngầm mãnh liệt.

Một ngày kia, Lâm Tĩnh Dao hắt xì, hỏi Minh Nhi : "Hôm nay hương nhang nghe có chút gay mũi, bên trong có thêm thành phần gì vậy?"

Minh Nhi lắc đầu một cái, "Nô tài không biết, hương nhang hôm nay là do Song Nhi lấy tới ."

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy mùi vị khác thường này ngọt đến phát ngán vì vậy bước chân thông thả đi ra khỏi "Tước linh cung" , xoay người lại nói: "Người lấy một chút đưa qua cho Thái Y Viện nhìn một chút xem bên trong có những thành phần gì." Dứt lời, không chút do dự đi đến Ngự Thư Phòng, vừa vào phòng liền thấy Mộ Dung Tuyết cùng Thủy Linh Ương trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thấy nàng vào, sắc mặt hai người khẽ khác thường, lại thấy Lâm Tĩnh Dao đứng đặc khoát tay áo, nói: "Không cần để ý ta, các người tiếp tục, ta chính là quá buồn chán nên muốn đến đây đòi chút nước uống thôi" Nói xong, từ trên bàn con trong ngự thư phòng mò được một ly trà uống một hơi cạn sạch, sau đó duỗi lưng một cái nói: "Được rồi, ta đi qua bên Lý Dung nhìn một chút , nghe nói nàng đang giúp ta may áo của hoàng nhi."

Thủy Linh Ương lấy cớ tản bộ, đi theo Lâm Tĩnh Dao, nhìn mặt nàng đen tối giống như bánh bao hấp cười cười hỏi: "Thế nào, sẽ không phải là ghen chứ?"

"Có cái gì tốt để ghen , nô tì không có lòng rồi rãnh như vậy." Lâm Tĩnh Dao nói xong, xoay người lại trợn mắt nhìn Thủy Linh Ương một cái, nói: "Hoàng thượng, hôm nay chiến sự khẩn trương, ngài sẽ không giống như người quá rãnh rỗi chứ hả?"

Đang nói, nhìn thấy Minh Nhi từ thật xa chạy tới, quỳ trên mặt đất nói: "Chủ tử, thái y viện mới vừa nhìn qua, trong hương nhang có

dầu quế, nhục quế, bò tót, hương Bạc Hà, bách lý hương, dầu chanh, chanh, thanh nịnh, Âu bạch chỉ, phật thủ cam, cây thìa là."

"Như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao nhú mày hỏi.

"Kích thích có độc, dẫn tới dễ non." Thủy Linh Ương lạnh giọng nói xong liền hỏi Lâm Tĩnh Dao: "Thế nào hẳn lẽ có người động tay động chân trong hương nhang?"

"Nghĩ lại chắc là như thế rồi." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền tiện thể ngồi trên băng ghế , nói: "Đi gọi Song nhi tới đây."

Mính Nhi đáp một tiếng vội vàng đi, không lâu sau liền nhìn thấy gương mặt thắc mắc của Song nhi hỏi: "Chủ tử, ngài tìm ta?"

"Quỳ xuống!" Thủy Linh Ương lạnh lùng nói.

Song nhi giật mình một cái vội vàng quỳ xuống, tuy là không biết chính mình phạm tội gì, nhưng vẫn là khéo léo quỳ trên mặt đất, chờ hoàng thượng tra hỏi.

"Cầu nô tài, hương nhang hôm nay hoàng hậu sử dụng là từ đâu mà đến?" Thủy Linh Ương nheo mắt lại hỏi, có cảm giác như giông bão sắp kéo đến khiến người ta có cảm giác rất áp bức.

"Hồi hoàng thượng, các nô tài đều thống nhất đi đến chỗ Lưu quản sự lấy “ Song nhi run rẩy trả lời.

"Lưu quản sự?" Thủy Linh Ương nhướng nhướng mày.

Lâm Tĩnh Dao nghiêng nhìn nha đầu trên đất một cái, nói: "Người trước đi gọi Lưu quản sự đến đây cho Bồn cung."

Song nhi nghe vậy liền vội vàng chạy chậm đi, sau đó liền nghe Minh Nhi nói: "Chủ tử, Lưu quản sự người này dương thịnh âm suy, vẫn muốn nịnh bợ ngài từ lâu, ông ta còn không đến mức có gan hùm mật gấu dám đối với ngài động thủ mới đúng."

"Bổn cung nghĩ ông ta cũng không dám." Lâm Tĩnh Dao nói xong, sờ sờ cái bụng vẫn chưa quá lớn của mình, nói: "Sanh con giống như là một trò chơi khi vượt ải, tránh không khỏi mình rồi ám tiện, chỉ có thể gameover."

Chờ lúc Lưu quản sự chạy đến liền nhìn thấy Thủy Linh Ương với khí thế lạnh như băng, nuốt một bãi nước miếng, nói: "Nô tài tham kiến hoàng thượng, không biết hoàng thượng tìm nô tài tới ——"

Lời còn chưa dứt, Thủy Linh Ương liền một cước hung hăng đá tới, đem vị thái giám đã trên năm mươi tuổi bị đá ngã chổng vó, bốn chi giờ lên trời hai tay chấp lại, sau đó có giọng nói: "Nha đầu Song nhi đi chỗ của người lấy hương nhang để dùng đúng không?"

Vị thái giám sợ hãi bò lên, nói: "Hương nhang trong cung mà tất cả nương nương sử dụng không khác biệt, đều là giống nhau, hai ngày trước người chuyên phụ trách giao hàng là tiểu Trương tử không làm, đổi thành A Phúc ở ngõ nhỏ phía đông bốn dặm, a Phúc, hần, hần, hần chẳng lẽ đưa vào trong cung hương nhang có vấn đề?"

"Tùy tiện thay thế nguồn cung cấp, lũ cầu nô tái các người cũng không tra xét qua đúng không!" Thủy Linh Ương chỉ cảm thấy vừa sợ vừa tức, thuận tiện lại cho thái giám này một cước, nói: "Trở về lập tức đem còn hương nhang còn dư lại kiểm tra một lần xem có là toàn bộ đều có vấn đề hay không."

"Vâng, vâng, nô tài tuân lệnh." Lưu quán sự nói xong liền lão đảo nghiêng ngả đi ra.

Lâm Tĩnh Dao phân phó người dâng trà lên, thay Thủy Linh Ương châm một ly trà , nói: "Hoàng thượng, bình tĩnh chớ nóng, cùng lắm thì ta trở về phủ thừa tướng ở là được, cũng không phải là có chuyện gì không được."

Lòng Thủy Linh Ương vẫn còn sợ hãi xoa bụng của Lâm Tĩnh Dao, cười khổ một cái, nói: "Hai đứa bé trước của của trẫm đều đã chết non rồi, lần này, như thế nào đều không thể có sơ xuất được."

"Không mang thai sao được, giống như hoàng thượng là nam nhân tinh | tráng như vậy nếu muốn có đứa bé còn không dễ dàng sao." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vỗ vỗ lòng ngực của Thủy Linh Ương.

"Hừ, nàng đang ở hiểm cảnh cũng không tự biết, nàng nghĩ rằng trẫm là nào tàn sao!" Thủy Linh Ương tức giận nói một tiếng, chợt nghe thấy tiếng thét âm ỉ của Ngọc Linh Liên: "Nhị ca, phụ hoàng cùng mẫu hậu tới thăm huynh."

Nước trà trong tay liền nghiêng một cái vẩy ra ngoài, Thủy Linh Ương không dám tin nắm chặt ly trà nhìn về phía nam tử nhanh nhẹn đang thông dong đi tới cách đó không xa cùng với bóng dáng một người phụ nữ đang vui sướng.

Chỉ thấy Ngọc Linh Liên vừa đi vừa giới thiệu với Lạc Nhan Tịch: "Mẫu hậu, nơi này là Phụng Hoàng đài, cách đó không xa có cái gác chuông gọi là Hoa Thanh lâu, tòa cung điện kia gọi là Mịch Ương điện."

Lạc Nhan Tịch cười cười, chà xát lỗ mũi của Ngọc Linh Liên, nói: "Mẫu hậu cũng đã sống ở đây mấy năm rồi, đối với nơi này, một hoa một cỏ đều không xa lạ hơn người."

Ngọc Linh Liên dừng lại, nói: "Ta quên mất , người cùng Thủy Nguyệt Hàn đã từng ——" nói xong, liếc mắt nhìn Ngọc Tử Hi mặt lạnh, nuốt nước miếng một cái, bước nhanh chạy tới bên người Thủy Linh Ương, vòng qua cánh tay của hắn, nói: "Nhị ca, phụ hoàng mẫu hậu từ xa chạy tới mà người vẫn cứ ngồi ở chỗ này ư."

Thủy Linh Ương định thần lại, tiến lên vài bước, dờ dờ ương ương chào một cái, nói: "Nhi thần —— hài nhi tham kiến phụ hoàng cùng mẫu hậu."

Lạc Nhan Tịch vỗ vỗ bả vai của Thủy Linh Ương, đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, nói: "Ta quả nhiên không nhìn lầm, người đúng là vẫn còn con dâu của ta."

Lâm Tĩnh Dao cười khan một tiếng, đang chần chờ nên gọi Lạc Nhan Tịch như thế nào liền thấy kia người phụ nữ tề mi lộng nhãn nói: "Gọi ta là mẹ cũng được, hay gọi ta là Lão Tỷ thì tốt hơn."

Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Ta muốn là gọi người là Lão Tỷ rồi nhưng như vậy chẳng phải là có điểm chiếm tiện nghi của hoàng thượng à."

Thủy Linh Ương nhìn một màn mẹ chồng nàng dâu này một cái, thầm nghĩ mẫu hậu cũng coi là người tâm khí cực cao, như thế nào vừa nhìn thấy Lâm Tĩnh Dao liền trở nên thân cận như vậy a.

Coi như không nhìn thấy nhóm nữ nhân đang thoải mái tán gẫu, Thủy Linh Ương hỏi Ngọc Tử Hi : "Phụ hoàng, người không phải là

không muốn bước chân vào bất kỳ quốc đô nào sao, hôm nay vì sao ——"

"Mẫu hậu của người muốn tới ghé thăm người một chút, ta cũng chỉ là đi theo thôi." Ngọc Tử Hi nhàn nhạt nói một câu, quăng cái áo khoác ở trước bàn đá xong liền ngồi vào chỗ của mình, vẫn rót một ly trà, đang chuẩn bị uống vào, lại nhìn thấy hai vị thái y cách đó không xa đang vội vã đi lên trước, nói: "Hoàng thượng, cữu thần mới vừa kiểm nghiệm qua, hương nhang trong cung đều có vấn đề, không chỉ là hương do hoàng hậu nương nương lấy dùng bị người khác động tay chân."

Thủy Linh Ương suy nghĩ một chút, nói: "Thật đúng là hạ chịu được vốn ban đầu, hẳn là ở dùng ở trên tất cả nguồn cung cấp." Nói xong, liền phân phối với Lưu quản sự: "Người đi an bài hạ nhân, lập tức tróc nã người giao hàng a Phúc hồi cung."

"Dạ, nô tài liền đi an bài ngay" Lưu quản sự nói xong, tò mò liếc mắt nhìn người đang không lo lắng uống trà Ngọc Tử Hi, nghi ngờ lắc đầu một cái, tranh thủ rút lui.

Ban đêm, Thủy Linh Ương như cũ là phê duyệt tấu chương đến khuya, thấy mấy thị vệ đi vào, nói: "Hoàng thượng, các nô tài đi ngõ nhỏ phía đông bốn dặm điều tra a Phúc, đêm qua hẳn đã thu thập đồ đạc rời kinh, hiện giờ muốn tung lưới truy nã hẳn sợ là không dễ."

Thủy Linh Ương nheo mắt lại, thầm nghĩ tên khốn này chạy thật đúng lúc, không một chút do dự, phân phó nói: "Nếu bắt được tiểu tử kia thì xử trí ngay tại chỗ, tránh khiến hoàng lo lắng trong lòng."

"Chúng nô tài lĩnh mệnh." Mấy người cùng nhau trả lời.

Ngoài điện, Lâm Tĩnh Dao dừng bước, suy nghĩ một chút, xoay người đi đến "Phượng Minh cung", nhìn thấy Phượng Ngũ Linh đang nằm ở trên giường mất hồn, vì vậy đưa tay gõ gõ cửa cung, hỏi: "Ta có thể đi vào không?"

Phượng Ngũ Linh thu hồi ánh mắt tan rã của mình, nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, nói: "Cứ tùy tiện."

Lâm Tĩnh Dao cũng không khách khí, đi tới mép bàn ngồi xuống, tiện tay lấy một miếng đào tâu bỏ vào trong miệng, nói: "Đem hương dập đi, Bồn cung người thấy không quen."

Phượng Ngũ Linh cười một tiếng, nói: "Thế nào, nghe nói mấy ngày gần đây hoàng hậu trôi qua trong hoảng loạn, cái gì cũng không dám ăn lung tung, hôm nay làm sao lại dám đến chỗ ta ăn bánh ngọt của 'Phượng Minh cung' rồi?"

Lâm Tĩnh Dao dừng lại bàn tay đang nhét thức ăn của mình, nhìn Phượng Ngũ Linh đang cười lạnh trên giường một cái, không chút để ý nói: "Cũng thế, đề phòng một chút cuối cùng tương đối khá."

Phượng Ngũ Linh hừ lạnh một tiếng, sau đó quay lưng đi, giọng nói không tốt nói: "Nếu không có việc gì, kính xin trở về đi, ta đây ở trong cung trước sau như một, sợ hoàng hậu đợi không quen."

Lâm Tĩnh Dao đưa tay cầm lấy một miếng đào tâu bỏ vào trong miệng, nhai nhai mấy cái, nhìn như tùy ý nói: "Nhà ngươi là ở phụ cận Hoa Dương đi, lại nói, chỗ đó cũng rất gần với ngõ nhỏ phía đông bốn dặm".

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 62

Thân thể Phượng Ngữ Linh khẽ run, sau khi ổn định ngữ điệu của mình liền nói: "Dạ, cách rất gần. Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy người nếu không phải xuất thân danh môn vọng tộc, như vậy chắc cũng rất hay lui tới cùng với hàng xóm xung quanh đi, tỷ như người bán nhang." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền kéo kéo đĩa kẹo da trâu rắc vừng ở trên đến, nhón lấy một miếng cho vào miệng nhai mấy cái rồi nói: "Rất thơm, lúc về ta cũng phải phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một chút."

Ánh mắt Phượng Ngữ Linh khẽ biến hóa, cũng không tiếp lời, hồi lâu sau, nghe Lâm Tĩnh Dao nói: "Từ khi nghe thấy đám hàng xóm láng giềng nói A Phúc có một người yêu vào cung làm nương nương, trong lòng ta tò mò, suy nghĩ một chút có lẽ người bọn họ nói chính là người đấy."

Những lời này chỉ là Lâm Tĩnh Dao nói xạo thôi, nhưng thái độ của Phượng Ngữ Linh lại giống như điều nàng mong đợi, cúi đầu xuống thấp, trầm mặc một cái, nói: "Ta không biết hẳn."

"Cũng đúng, dù nói thế nào người cũng coi như là một đại gia khuê tú, làm sao có thể lui tới với một tiểu dân chúng đâu, ngày mai ta phái người đi đến nhà người hỏi thăm một chút, xem chừng là bọn họ đặt điều nói bậy." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền bưng cái đĩa kẹo da trâu đứng dậy, vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Ở trong hậu cung

này, mỗi người đều đang đứng ở trên mũi đao , đáy giày cứng rắn có lẽ là có thể mạnh khỏe không tổn hao gì, đáy giày mỏng tùy thời sẽ trầy da sứt thịt, cũng có một vài người là chân trần, những người này căn bản là nửa bước khó đi, nói ví dụ như người không có phụ thân làm quan, nói ví dụ như những oán phụ không được sự chào đón của hoàng thượng. Chim sẽ có thể bay vào tường thành không phải số ít, nhưng nữ nhân có thể thành Phụng Hoàng cũng là ít lại càng ít, cho nên nếu có thể trải qua những ngày tốt lành thì phải biết quý trọng , không cần nghĩ tới muốn làm xằng làm bậy. Ngữ Linh, người cho là thế nào?"

Sắc mặt Phụng Ngữ Linh biến đổi vài lần nói: "Hoàng hậu nói rất đúng, Ngữ Linh xin thụ giáo."

Lâm Tĩnh Dao khẽ cười cười, lấy một miếng kẹo da trâu đặt ở trong miệng, lại một nửa trở về Ngự Thư Phòng, nhìn Thủy Linh Ương làm như vô tâm phê tấu chương, vì vậy đi đến gần nói: "Hoàng thượng, trong cung yên lặng lâu như vậy, hôm nay phụ hoàng của ngài cùng mẫu hậu khó được tới cửa, không bằng ngày mai cử hành một cái dạ tiệc, thỉnh thoảng buông lỏng một lần ."

Thủy Linh Ương vỗ vỗ tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Vậy liền theo nàng đi."

Ngày kế, bên ngoài Triều Dương điện bày bữa tiệc lên, trong lòng tất cả đại thần hơn phân nửa đều có oán, Ngọc Tử Hi này chính là Thái Thượng Hoàng đích quốc, hôm nay cái loại người này lại không giải thích được xuất hiện tại hoàng cung Tây Hạ, cũng không biết ý của ông ta là như thế nào.

Thủy Linh Ương chỉ để ý cùng Ngọc Tử Hi bình thần ngồi xuống, thấy triều thần thần sắc khác nhau, cười cười, nói: "Tối nay trầm

chuẩn bị một cuộc tỷ võ so tài, người chiến thắng sẽ có thưởng." Nói xong, liền để người ta trình lên giải thưởng cho hạng nhất tối hôm nay, một buổi cao cờ nửa người, Mã Nảo làm đẹp, Ngọc Thạch gọt giũa thành cây sơn tra.

Vốn là không khí đang âm ỉ trong nháy mắt an tĩnh lại, mọi người nín thở nhìn về phía nhóm bảo bối trước mặt, bắt đầu chà sát tay, nhao nhao muốn thử.

Lâm Tĩnh Dao cũng nhìn thẳng mắt, nghĩ đến mình có vô số bảo tàng, lại chưa từng gặp qua bảo bối xa hoa như thế, lau nước miếng, hỏi: "Hoàng thượng, ai cũng có thể tham gia sao?"

"Tối nay không phân biệt được tôn ti trường ầu, ai cũng có thể tham gia." Thủy Linh Ương trả lời nói.

"Như thế rất tốt, hoàng thượng, chàng cũng ghi danh dự thi đi, nô tì đối với phần thưởng này rất yêu thích." Lâm Tĩnh Dao giục giây nói.

"Này ——" Thủy Linh Ương chần chờ một chút, thấy Lâm Tĩnh Dao thật sự yêu thích hết sức, thầm nghĩ mình chỉ có thể xin lỗi chúng triều thần rồi, vì vậy trầm giọng nói: "Vậy trước cứ để cho bọn họ khuấy động không khí một chút sau đó trầm sẽ ra sân cuối cùng."

Nếu như vậy, chẳng phải là nói hoàng thượng không có khí tiết sao? Lấy bảo bối ra ngoài khoe khoang một chút, sau đó sẽ thu hồi lại. Cũng không biết hoàng thượng này là đang mượn cơ hội biểu diễn công phu quyền cước của mình hay là đang muốn khiêu khích chọc giận người khác.

Hình thức cuộc tranh tài là người thua xuống đài, người thắng chờ đợi người đối thủ khiêu chiến tiếp theo.

Mọi người càng đấu càng sung, âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên không ngừng. Không khí từ từ bị kéo lên, mọi người cũng quên trường hợp, trong lúc nhất thời động viên một tiếng, âm thanh nước bọt bên tai không dứt.

Điều Tuấn Ngạn cùng Tào thủ tĩnh là hai vị Tướng quân đang trấn thủ ở biên quan, trong cung nhất thời toàn người vô năng, hôm nay hẳn là để cho một Đại Nội Thị Vệ chiếm thượng phong.

Mất thấy không người nào có thể địch lại thì một bộ áo khoác yêu diễm xẹt qua đỉnh đầu, Thủy Linh Ương tự xưng là phong độ đứng ở trên đài, tà mị cười một tiếng, nói: "Nếu như thế, liền do trẫm đến làm đối thủ của người đi."

Thị vệ kia vội vàng dập đầu, nói: "Nô tài không dám."

Thủy Linh Ương nhìn Lâm Tĩnh Dao đang đầy cõi lòng mong đợi một cái, nói: "Trẫm đã nói rõ, tối nay không phân biệt tôn ti, chỉ cần võ công của người vượt qua thử thách, dù trong tỷ thí người không cẩn thận đã thương trẫm, trẫm cũng không truy cứu."

Thị vệ kia liếc mắt nhìn cây sơn tra đủ để cho hấn xa xỉ mấy đời, cắn răng một cái, rút đao chỉ hướng Thủy Linh Ương, nói: "Nếu như thế, nô tài xin mạo phạm." Nói xong, vung đao lên.

Thủy Linh Ương thành thạo tránh né, thừa dịp lỗ hổng khi thị vệ kia vung đao, chớp mắt về phía tay cổ tay hấn, đoạt lấy lưỡi đao sắc bén, sau đó cổ tay chuyển một cái, đem đại đao gác ở trên cổ của hấn, khẽ mỉm cười, nói: "Đa tạ."

Thị vệ kia có chút uất ức , đập đầu liền nhảy xuống bàn.

Lâm Tĩnh Dao thấy Thủy Linh Ương cười đến rêu rao mà mỉa hoặc, thật là vui mừng hướng cây sơn tra đưa tay ra, lại nghe Lạc Nhan Tịch nói: "Chậm đã, chông của ta còn chưa có ra tay đấy." Nói xong, chớp chớp đôi mắt đắm nước của mình nói với Ngọc Tử Hi : "Thân ái, ngài liền hạ mình lần thứ nhất đi, người ta thật thích cây này."

Trên mặt Ngọc Tử Hi nổi lên một tia không kiên nhẫn, lại thấy Lạc Nhan Tịch càng phát ra vô độ, vòng qua cánh tay của mình làm nũng, uy hiếp, □, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Hồi lâu sau, thật sự bị Lạc Nhan Tịch mài đến không có tính khí, Ngọc Tử Hi đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, nói: "Thôi, liền gắng gượng ra mặt lần thứ nhất thôi." Dứt lời, chỉ thấy một đám mây bay qua, nam tử áo trắng nhanh nhẹn xuất trần đạp bước vùn vụt như nhận múa đứng ở trước mặt Thủy Linh Ương, nhàn nhạt nói : "Hồi lâu không có cùng người tỷ thí qua, cũng không biết người có tiến triển không."

Lúc này Thủy Linh Ương có chút yếu thế, cố gắng chống đỡ khí thế, nói: "Nếu là thứ mẫu hậu yêu thích , nhi thần liền ——"

Ngọc Tử Hi nào có cho hắn thời gian để nói nhảm, rút bội kiếm ngang hông ra bổ tới, động tác dứt khoát mà âm lệ, hắn là không có nửa điểm xuống tay lưu tình.

Mọi người cùng nhau hít vào thở ra một hơi, chỉ sợ Ngọc Tử Hi này thật muốn một kiếm đánh chết Thủy Linh Ương, bảo toàn giang sơn đế vị của Ngọc Linh Viễn, chỉ tiếc hoàng thượng phí sức chống đỡ , cũng không cho phép bất luận kẻ nào tùy tiện nhúng tay.

Sau mấy phen tranh đấu, Thủy Linh Ương mặt đen lại xuống đài , đối với Lâm Dao d0an thần thức ở một bên vì không dành được chiến thắng hừ lạnh một tiếng, nhìn Lạc Nhan Tịch vui vẻ ra mặt đem cây sơn tra ôm vào trong ngực, đối với Ngọc Tử Hi tuần mỹ Vô Song nói: "Thân ái, chàng quá lao lực rồi." Nói xong, làm như làm trò cười vố vố bả vai Thủy Linh Ương, nói: "Nhi tử, có lúc này cũng có lúc khác, từ từ đi, con còn trẻ mà, ha ha."

Thủy Linh Ương chỉ nói nàng là đang nhìn chuyện cười của mình, mặt lạnh uống một ngụm rượu, đối với gương mặt rối rắm của Lâm Tĩnh Dao nói: "Nếu như nàng ưa thích, trầm tìm người điều khắc thêm một cái nữa cho nàng cũng được."

"Ta mới không lạ gì đấy." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một tiếng, nghĩ thầm lần này thua rõ ràng không phải một khóa cây sơn tra, mà là nam nhân a!

Thủy Linh Ương cười cười, đưa tay nắm nắm tay nhỏ bé của nàng, nói: "Mất đi cây sơn tra, chúng ta còn có cây táo, cây quýt, nếu như nàng thích, trầm cái gì đều cho nàng."

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao mềm nhũn, đang muốn tiếp lời, lại thấy Lạc Nhan Tịch từ lúc thu được cây sơn tra và một khóa Mã Nảo liền đem giò về phía ánh trăng nhìn một phen, sắc mặt tối tăm nói: "Chất không tốt a, đoán chừng với chất lượng này cũng chỉ bán được mấy tiền thôi."

Khóe miệng Thủy Linh Ương co giật một chút, xoay người lại nói: "Nhỏ giọng một chút, nếu không dám con cháu rùa nghe được còn tưởng là trầm lừa bọn hán đâu."

"Vốn chính là vậy mà, đường đường là nhất quốc chi quân, cư nhiên cầm hàng nhái lừa gạt người." Lạc Nhan Tịch chắc lưỡi, ánh mắt nhìn về phía Thủy Linh Ương nhiều hơn một tia —— khinh bỉ?

"Này, người cũng biết hôm nay là chiến hỏa không ngừng, quốc khổ thiếu hụt, ta làm gì còn tiền dư để lấy ra giải trí, dù nói thế nào, đây cũng là Ngọc Thạch Mã Não, mặc dù, chất lượng xác thực kém chút. . . . ." Thủy Linh Ương nói có chút chột dạ, quay đầu lại thì thấy trong mắt Lâm Tĩnh Dao cũng đối với chính mình nhiều hơn một chút chất vấn, lúc này có chút cảm thấy thể diện mất sạch, hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Hồi lâu sau, Lạc Nhan Tịch có chút mệt mỏi, duỗi lưng một cái nói: "Ta trở về nghỉ ngơi đây, nếu không có việc gì thì cũng sớm kết thúc bữa tiệc đi, nhìn bọn lão gia tử này uống đến choáng váng rồi, ngày mai chắc không thể lên triều được" Dứt lời, định vịn cánh tay của Ngọc Tử Hi rời đi.

Thủy Linh Ương thu hồi sắc mặt nói cười, trầm giọng nói: "Ta còn chưa có hỏi qua mục đích phụ hoàng cùng mẫu hậu tới đây, hôm nay ta cùng đại ca Thủy Hỏa Bất Dung, tranh được người chết ta sống, không biết hai người các người là có lập trường gì đây?"

Ngọc Tử Hi cũng không tiếp lời, mà Lạc Nhan Tịch lại xoay người lại nói: "Trung lập."

"Trung lập?" Thủy Linh Ương nhíu mày.

"Con là nhi tử của ta, nhưng Ngọc Linh Viễn lại là —— chất tử(cháu trai) của phụ hoàng người." Lạc Nhan Tịch dừng một chút, tiếp tục nói: "Mặc dù từ đáy lòng mẫu hậu là thiên vị cho con, nhưng

Đông Nhan dù sao cũng là thiên hạ Ngọc gia, phụ hoàng con hấn
——"

"Cùng Ngọc gia không liên quan." Ngọc Tử Hi cắt đứt lời nói của Lạc Nhan Tịch, xoay người lại nhìn Thủy Linh Ương một cái, nói: "Ta sớm đã rời khỏi tranh đấu gian sơn rồi, chỉ cần người có thủ đoạn, mặc dù đem thiên hạ vào trong túi cũng được."

Thủy Linh Ương trầm mặc một chút, vuốt ve cằm của mình, có chút côn đồ tức giận nói: "Vậy phụ hoàng liền mỗi mắt mong chờ thôi." Nói xong, khước miệng nở rộ một nụ cười thê mị.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 63: Cẩm Túc

Bởi vì Lạc Nhan Tịch trong cung nên náo nhiệt rất nhiều, mọi người không phải chơi đá cầu, thì là đánh Bóng Bầu Dục, cả tòa cung điện đều là chướng khí mù mịt, bọn thái giám cung nữ đều buộc xuất trận, bên thua nhất định phải lấy bạc ra giao cho bên thắng.

Vì thế, mỗi đêm gặp mặt, Thủy Linh Ương có thể nhìn thấy mấy nô tài đều có vẻ mặt giống như mẹ già chết, gặng hỏi kỹ càng ra, mới biết được Lạc Nhan Tịch đặt tiền cược lớn như thế nào, ước chừng bên thua phải đền bù bên thắng nửa năm tiền công.

Vì thế, vị đế vương này có cảm giác phần nộ khi bị mẹ của đám khỉ xưng là đại vương, bày ra vẻ mặt từ bi của một người cha, bồi dưỡng bạc cho vài cái nô tài thua trận, âm giọng nói: "Mẫu hậu trầm tính tình tùy ý, các người coi như là bồi Người tiêu khiển là được rồi."

"Hoàng thượng ——" vài nô tài cảm động đến khóc lóc nước mắt, "Nhóm nô tài, đương nhiên đối với, với, với Thái hậu, đều là, với Thái hậu tận tâm tận lực hầu hạ với Thái hậu."

"Vậy là tốt rồi, đều đi xuống đi." Thủy Linh Ương nói xong, chuẩn bị tản mọi người đi, lại nghe trong đó một tiểu cung nữ cẩn thận nói: "Hoàng thượng, thực ra, hoàng hậu nương nương cũng ở bên trong đội ngũ, hơn nữa nàng còn liên tục thắng bạc nhiều nhất."

"Cái gì?" Thủy Linh Ương cả kinh, vội vàng vọt vào "Tước Linh Cung", lại nhìn Lâm Tĩnh Dao nằm ngang ở trên giường giống như xác chết thẳng đơ, bọn nha hoàn vừa đâm lưng vừa đâm chân hai bên cho nàng, Minh Nhi ở một bên oán trách nói: "Chủ tử, ngài đang có thai, không thể giúp hoàng thượng tự kiêu điểm mình chút sao, cả ngày nhảy lên nhảy xuống, ngộ nhớ —— phi phi, xem miệng nô tài này, nói chung là chủ tử, ngày mai ngài cũng đừng đi cùng Thái hậu, để ý Điện hạ trong bụng."

Lâm Tĩnh Dao cười hì hì, vung túi tiền của mình, nói: "Bà bà thật sự hiểu rõ lòng ta, nếu ta nói hoàng thượng là muốn tổ chức đội bóng đá, đoán chừng nhất định hấn sẽ cấm túc ta, nhưng nếu đổi thành Thái hậu, thấy hấn một chút nóng nảy cũng không có, ầy mà, cả ngày buồn ở trong cung, thật là muốn mốc meo rồi."

"Phải không? Xem ra một ngày của người trôi qua rất sung sướng nhỉ?" Đột nhiên ở cửa truyền đến một tiếng cười lạnh.

"Cũng không phải sao, chơi sáng khoái còn có tiền cầm, quá tuyệt vời." Lâm Tĩnh Dao nói xong, hoàn toàn không chú ý nguồn gốc xuất xứ.

Minh Nhi thấy trên gương mặt yêu nghiệt của Thủy Linh Ương cực kỳ tức giận, nhỏ giọng gọi một chút: "Chủ tử, là hoàng thượng tới."

"Hoàng thượng?" Lâm Tĩnh Dao giật mình một cái ngồi dậy, sau đó hướng về phía yêu nghiệt cười khan vài tiếng, nói: "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

"Truyền mệnh lệnh của trẫm, từ hôm nay trở đi, hoàng hậu không được bước ra 'Tước Linh Cung' nửa bước, ai dám thả ra, toàn bộ

xách đầu tới gặp." Thủy Linh Ương tức giận nói một câu, phát áo dài một cái, ngồi vào chỗ của mình trên ghế, liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao ngu ngơ, nói: "Châm trà cho trầm."

Châm cái muội muội nhà người, có nhân quyền hay không hả, dựa vào cái lông, ta mới mang thai không đến ba tháng mà quốc gia xem như động vật bậc nhất bảo vệ nuôi nhốt nổi dậy hả.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao tuy là có vạn thảo nê mã chạy qua, nhưng trên mặt không thể không cung kính rót trà cho Thủy Linh Ương, tiếp đó trên mặt cười theo nói: "thực ta chỉ là đứng ngoài quan sát, có trách nhiệm kích động mọi người hạ tiền đánh bạc mà thôi, cũng không có tự mình tham dự vào trận đấu".

"Ừh." Thủy Linh Ương lên tiếng.

"Nghe mẫu hậu nói, phụ nữ có thai cần phải vận động một chút, như vậy mới có lợi đối với sự phát triển thai nhi." Lâm Tĩnh Dao tiếp tục làm công tác tư tưởng.

"Ừh." Đáp lại chính mình vẫn là một tiếng giọng mũi.

"Nếu luôn luôn buồn ở trong phòng, không khí không lưu thông, cục cưng cũng sẽ thiếu Dưỡng khí (oxygen, kí hiệu O), cực kỳ bất lợi với sự trưởng thành của não bộ."

"Ừh." Thủy Linh Ương uống một ngụm nước trà.

Rốt cục Lâm Tĩnh Dao không thể sắm vai bộ mặt hiền lành được nữa, rít gào nói: "Ý tứ của ta là, nếu ta không ra khỏi cửa, sẽ ngột ngạt chết!"

Thủy Linh Ương uống nước trà, từ từ nói: "Mính Nhi, kể từ hôm nay, mở các cánh cửa sổ ra, cam đoan không khí trong phòng lưu thông."

Đồ súc vật!

Lâm Tĩnh Dao mắt thấy không thể truyền thụ quyền chúng sinh bình đẳng, quan niệm vĩ đại thân thể tự do, trong lòng bực bội, quay về giường nằm xuống.

Sau một lúc lâu, chợt nghe nàng nói: "Ta muốn lên chiến trường!"

"Phốc ——" Thủy Linh Ương phun một ngụm nước ra, nhìn nữ nhân vô cùng nhàm chán nói: "Người thật sự muốn ra là ra à, bỏ cái suy nghĩ ấy đi."

"Nghe nói hôm qua Bắc Đột phái hơn một vạn 7000 người đều bị mai phục, toàn quân bị diệt gần hết." Lâm Tĩnh Dao nói.

Thủy Linh Ương trầm ngâm một chút, "Đúng, lúc này sơ suất, vốn định thừa cơ gần đây Bắc Đột cùng Đông Nhan đang bất hòa ầm ĩ, bên ta có thừa lực tấn công bất kì hướng nào, ai ngờ, người Đông Nhan đúng là đã sớm có mai phục, chỉ chờ bên ta tham gia thôi."

"Hừ, ở bên trong có một nhà thuyết khách, làm sao dễ dàng gây bất hoà như vậy, lúc này thật sự là sơ sót." Lâm Tĩnh Dao nói xong, thấy Thủy Linh Ương ném ánh mắt đầy chất vấn, ho khan một tiếng, nói: "Nghe nói Tể Tướng Đông Nhan đủ tư cách là nhà chính trị, nhà kinh tế, nhà Quân Sự, nhà Tư Tưởng, a, cộng thêm nhà thuyết khách."

"Có thể làm cho Tể Tướng Tây Hạ ta thừa nhận như thế, xem ra không thể dùng sự tầm thường để so sánh." Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Nói tốt lắm, trăm phái người đi ám sát hấn."

"Vô dụng, người này là thần long thấy đầu không thấy đuôi, người căn bản không tìm được tung tích của hấn." Lâm Tĩnh Dao nói xong, mỉm cười, nói: "Chẳng qua cũng không quan hệ, ta có thể nhìn thấu phong cách tác chiến của hấn hơn phân nửa, nhưng hiện giờ một điểm cũng không bắt được tác phong làm việc của hấn."

"Cái gì, thời điểm ở Đông Nhan, người cùng hấn rất quen thuộc sao?" Thủy Linh Ương nhíu mày.

"Người quen thuộc nhất cũng là xa lạ nhất." Lâm Tĩnh Dao nói xong, thở dài một hơi.

Thời điểm Ngọc Tử Hi ở trong cung, hơn phân nửa chỉ là đánh đàn an ủi, đọc sách, lúc cao hứng nhất cũng chỉ là đến Tước Linh Cung cùng Lâm Tĩnh Dao đánh cờ mà thôi.

Trong thiên hạ Tể Tướng này được xưng kỳ thủ khó gặp gỡ, tài năng trước mặt Ngọc Tử Hi cũng chỉ cảm thấy thất bại, trái tim nhà người ta bảy lỗ (ý tổng thể cả câu là tim nhà người ta bảy lỗ, mà lỗ nào cũng đều là bày mưu nghĩ kế ấy, ^^.{Băng Cẩm Đơn}), dường như tất cả đều là bày mưu nghĩ kế.

Dựa theo trên sách sử các loại ghi lại, nam nhân này tính toán gần như không lộ chút sơ hở, am hiểu binh pháp, ráp tâm tấn công, càng chiến càng thắng, là một nhà thiên tài Quân Sự.

Người như vậy, nếu như nguyện ý đứng ở bên Thủy Linh Ương, căn bản không cần thấp thỏm chuyện gì.

"Phụ hoàng." Lâm Tĩnh Dao theo thói quen gọi Ngọc Tử Hi một tiếng giống Thủy Linh Ương, cầm lên một quân cờ không chút để ý hỏi: "Ngài cho rằng đạo làm vua, cái gì là nhất?"

"Người cho rằng là cái gì?" Ngọc Tử Hi hỏi lại.

"Nhân từ." Lâm Tĩnh Dao trả lời.

"Cho nên?"

"Cho nên Thủy Linh Ương thích hợp làm Chúa Tể trên mảnh đất này hơn Ngọc Linh Viễn. Ngọc Linh Viễn bị lợi ích mê muội, chỉ nghĩ đến thực hiện sự nghiệp thống nhất đất nước, căn bản không cần biết chiến hỏa có hay không lan đến đất đai của mình hay không, tai họa ập đến dân chúng mình, hơn nữa, tự nhiên vì quyền thế cấu kết ngoại tặc, ra tay đối với huynh đệ mình."

"Phải không? Lúc trước ta vì khởi binh tạo phản, anh em tương tàn, sinh linh lầm than. Tĩnh Dao, ta rất muốn nói cho người biết, làm quân vương, chính là thủ đoạn phải quyết đoán, là quân nhân hay là hôn quân chẳng qua chỉ là sự lựa chọn một loại biểu tượng sau khi ngồi lên nắm vương quyền mà thôi." Ngọc Tử Hi nói xong, vươn người đứng dậy, một thân áo dài tuyết bạch sắc không có nửa phần bụi bặm, tay áo phát phới, giống như thần linh.

Nam nhân này lòng dạ ra sao, nên sớm nhìn ra Lâm Tĩnh Dao đang có ý nhắm vào ông, trên mặt tuyệt thế dẫn theo một chút ý cười, nói: "Ta sẽ không can thiệp chiến sự bên nào, thành hay bại toàn bộ dựa vào bản sự của hai người rồi." Dứt lời, kiên quyết rời đi.

Lâm Tĩnh Dao ở phía sau hần cười cười, lẩm bẩm nói: "Không trông cậy được vào cha thì trông cậy vào lão bà được rồi, chiến

thuật cái gì, nói đến cùng còn không phải là ai có thể dùng ám chiêu trong trận đấu sao."

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao nhận được tin tức trên chiến trường truyền đến, vốn định nói là phái ra hai vạn đại quân phục kích binh lính Đông Nhan, ai ngờ sau khi bọn họ lộ diện, nhưng trận sau lại phát hiện hơn một vạn người Bắc đột Thát tử xuất hiện, nhất thời hai phía đều bị bao vây, gặp khó khăn nghiêm trọng.

"Kỳ quái." Lâm Tĩnh Dao nhíu nhíu mày, hai vạn đại quân này là bí mật ẩn nấp ở trên "núi Hoa Dương", cho dù tất cả đường đi bị người nhìn ra manh mối, nhưng muốn Đông Nhan cùng Bắc Đột lập tức có chuẩn bị rõ ràng là không có khả năng, nói cách khác ——

Mật thám được bố trí phía trước trà trộn vào trong Tây Hạ đem tin tức ra ngoài.

Người có thể trực tiếp nắm giữ quân tình, trừ bỏ Tào Thủ Tĩnh, Diêu Tuấn Ngạn cùng Thủy Nguyệt Ngân, chỉ còn lại vài người Phó tướng.

Thực con mẹ nó khó giải quyết!

Lâm Tĩnh Dao cắn cắn môi, bỗng nhiên cười, phân phó Minh Nhi chuẩn bị cho mình một bộ quan phục, tiếp đó mặc vào người, có chút anh khí bước ra Tước Linh Cung, đã thấy vài thị vệ nghiêm mật gác nơi này ngăn cản mình, nói: "Hoàng hậu, thuộc hạ phụng mệnh hoàng thượng, không cho phép chủ tử bước ra cửa cung nửa bước, thỉnh chủ tử thứ tội."

Lâm Tĩnh Dao "Hừ" một tiếng, nói: "Bản cung chính là chuẩn bị đi gặp hoàng thượng, bản cung muốn thương thảo chiến sự cùng

hoàng thượng, cấp tốc." Nửa câu sau, giọng nói của nàng cố ý cao lên.

"Chuyện này ——"

"Tránh ra!" Lâm Tĩnh Dao nói xong, vung Chiết Phiến (quạt giấy), một bộ khăn vấn đầu lông chim, tự khoe tư thái phong lưu đi đến "Ngự Thư Phòng", nói với Thủy Linh Ương: "Hoàng thượng, nghe nói mấy ngày trước đây Tào tướng quân và Diêu Tướng quân chạy về Kinh Thành, nô tì muốn truyền bọn họ tiến cung gặp mặt, thuận tiện thương thảo kế hoạch tác chiến một chút."

Thủy Linh Ương có nhiều bất mãn đối với việc mấy thị vệ canh cửa để Lâm Tĩnh Dao ra cửa một mình, rầu rĩ nói: "Chuyện trên chiến trường không phiền người lo lắng, trở về yên tâm dưỡng thai cho trầm."

Lâm Tĩnh Dao cột nhả tới gần, ôm cổ của Thủy Linh Ương, nhỏ giọng hỏi: "Nhưng mà người tin tưởng Tào Thủ Tĩnh và Diêu Tuấn Ngạn được sao?"

Ánh mắt Thủy Linh Ương hơi thay đổi một chút, vỗ vỗ tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Trẫm biết người đang lo lắng cái gì, chẳng qua tổ tiên Diêu Tào Nhị đều là thế gia võ tướng lập nhiều chiến công, huyết khí sôi trào, quan niệm trung quân ái quốc vô cùng vững chắc, khả năng bọn họ đi theo địch là cực thấp."

"Hoàng thượng, người nói lời này là có bao nhiêu phần tình cảm cá nhân thêm vào nữa vậy, mà nói suông như thế, những người làm việc tốt đẹp không nhất thiết đã là quân tử thực sự." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Quả thực, trẫm không nên xử trí theo cảm tính." Thủy Linh Ương nói xong, nắm chặt tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, hỏi: "Theo ý kiến của ngươi, mật thám xuất hiện bên trong là hai người sao?"

"Sẽ không." Lâm Tĩnh Dao trả lời rõ ràng, "Hai người hấn hàng năm chinh chiến ở ngoài, cơ hội đánh cắp cơ mật là cực kỳ nhỏ, vài lần trước chúng ta cũng từng thử ám hiệu ngầm, nhưng qua một khoản thời gian, không phải hai người bọn họ là người có thể chi phối."

"Vậy ngươi còn hỏi trẫm làm cái gì?" Thủy Linh Ương tức giận nói.

Lâm Tĩnh Dao cười vui một chút, khoác trên người Thủy Linh Ương, nói: "Người không phải Thánh Hiền, làm gì có ai chưa từng thể chứ, ta thích nhìn bộ dáng người ngẫu nhiên xử trí theo cảm tính, ít nhất thật chân thật."

"Được rồi, nhìn trẫm biểu diễn đủ chưa, ngươi có thể trở về nghỉ ngơi rồi." Thủy Linh Ương buồn cười nói xong, lại nói: "Ta phân phó Ngự Thiện Phòng nấu cháo cho ngươi, đoán chừng cũng nấu xong rồi."

"Hoàng thượng, ngươi gọi Diêu Tuấn Ngạn và Tào Thủ Tĩnh đến đi, ta muốn dẫn tên mật thám kia đến." Lâm Tĩnh Dao thu hồi nụ cười trên mặt của mình, có chút nghiêm túc nói.

"Thả dây dài câu cá lớn sao, ha ha, đoán chừng trẫm và ngươi đều nghĩ giống nhau đấy." Thủy Linh Ương cười cười, mở miệng phân phó với tiểu thái giám đang đứng ở cửa: "Truyền lệnh đi xuống, triệu Tào Thủ Tĩnh và Diêu Tuấn Ngạn tiến cung, trẫm muốn cùng thương thảo chiến sự với bọn họ."

Chi phí lớn như thế gây sức ép một phen, muốn làm cho mật thám không chú ý là có chút khó khăn.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 64: Nham Hiểm Xảo Trá

Khi Tào Thủ Tĩnh và Diêu Tuấn Ngạn tới, Lâm Tĩnh Dao giải tán toàn bộ người hầu hạ trong ngự thư phòng, hội nghị lần này đóng vai trò rất quan trọng.

Kết quả, sau khi ngăn cách tầm mắt của mọi người, sắc mặt Tào Thủ Tĩnh và Diêu Tuấn Ngạn ngưng trọng hơn, suy đoán trong lòng không biết hoàng thượng lo lắng như thế nào nên mới phái người truyền bản thân khẩn cấp tiến cung, thương thảo quốc sự, chẳng lẽ đây là chuẩn bị nhất chuy định Càn Khôn (một búa cố định trời đất) sao?

Tìm được sách lược chiến thắng tuyệt đối rồi hả?

Hai người hết sức nghiêm túc chờ đợi hoàng thượng mở miệng, đồng thời trong lòng lại không khỏi hơn một tia chờ mong, bởi vì tam quốc chinh chiến thời gian dài, toàn là nguyên khí đại thương (sinh lực tổn thương nặng nề), hiện thời các quốc gia đều lui binh mấy trăm dặm, canh giữ ở biên cảnh tuyến trên, cho nên, giáp giới của tam quốc, có thể nói là nơi tụ tập tất cả binh lực của khắp thiên hạ, tùy thời chuẩn bị Phá Phủ Trầm Chu (đập nổi chìm thuyền) được rồi.

Nhưng bởi vì quan hệ ái muội Đông Nhan và Bắc Đột không rõ ràng, Tây Hạ muốn áp chế bọn họ cuối cùng cũng quá mức khó khăn.

Nếu có thể kết thúc chiến tranh trước thời gian thì không còn gì tốt hơn, thực ra nghĩ lại cũng không phải không có khả năng, lúc trước Tây Hạ lấy một địch hai căn bản không có khả năng thắng được, nhưng vì hoàng thượng và hoàng hậu mưu kế bất tận, làm cho hình thức chuyển biến lớn, đuổi kẻ thù bên ngoài ra ranh giới, hiện giờ tình hình cực tốt, tùy thời có thể phản kích.

Hai vị Tướng quân ném đủ mùi đời như vậy nên ước mơ tương lai tốt đẹp, đứng ngốc bất động nửa ngày, lại thấy hoàng thượng và hoàng hậu chỉ ăn điểm tâm xong lại uống trà, hoàn toàn không xây dựng bầu không khí vội vàng thêm chút nào.

Tào Thủ Tĩnh ho khan một tiếng, cẩn thận hỏi: "Cái kia, không biết hoàng thượng truyền vi thần đến, là ——"

Thủy Linh Ương để lại ly trà, cười cười, nói: "Lâu rồi không nhìn thấy hai vị, thật là tưởng niệm, nghe nói các người vừa hồi phủ, trăm muốn tìm các người nói chuyện cũ."

Ta khinh, thị vệ trong cung vô cùng lo lắng đánh đến phủ tướng quân, bộ dáng vội vàng này giống như lão bà muốn sinh sản vậy, hoàng thượng nói là có sự tình cấp tốc muốn thương thảo cùng mình, em gái nó, cảm tình chính là ôn chuyện sao?

Lão tử bốn ba lâu như vậy, ngay cả ngủ ngon đều không có, thật vất vả trở lại quý phủ, muốn nghỉ ngơi hồi phục một chút, tự nhiên còn phải ôn chuyện chơi đùa cùng vợ chồng lưu manh các người!

Nhìn ra trên mặt hai vị Tướng quân không được tự nhiên, Thủy Linh Ương nhất thời buông tay, cầm tấu chương, nghiền mực, ly trà, điểm tâm từ từ đẩy qua một bên, sau đó mở bản đồ ranh giới tam quốc chỗ ra, nói: "Một thời gian trước Đệ Nhất Danh Tướng Bắc Đột

là Khiết Nhĩ Lạc Đan tham ô bị người trảm sắp xếp vào Bắc Đột phát hiện, nhân chứng vô cùng chính xác, hấn lo lắng sự việc bại lộ, nhận lấy cực hình, cho nên bị trảm thu làm tay sai bên dưới, vừa cung cấp quân tình cho phe ta, vừa phụ trách xúi giục quan hệ giữa Đông Nhan và Bắc Đột."

"Thật vậy chẳng?" Diêu Tuấn Ngạn và Tào Thủ Tĩnh cung nhau nhìn về phía Thủy Linh Ương.

Khiết Nhĩ Lạc Đan dụng binh như thần, quả thực khó đối phó đến tột cùng, nếu có thể thu phục hấn, quả thực là tin tức cực tốt.

Thật sự là quá tốt rồi. . . . .

Thủy Linh Ương cười gượng một tiếng, thầm nghĩ lời này nhặng qua là nói cho mật thám bên ngoài nghe lén mà thôi, Khiết Nhĩ Lạc Đan xuất thân tướng môn thế gia, tính khí kiêu cường, làm sao dễ dàng đầu nhập vào Tây Hạ chứ. Chẳng qua hấn luôn luôn xem thường đám tướng sĩ Đông Nhan kia da mịn thịt mềm, cảm thấy Bắc Đột mới là dân tộc dũng mãnh thiện chiến, ở cùng đám người Đông Nhan kia hơi son phấn rất nặng quả thực nhục nhã thân phận. Tâm tư cá nhân một mặt bởi vì biểu hiện quá mạnh mẽ, khiến bản thân bị hất nước bản, cho dù hấn không giải trừ quan hệ liên bang với Đông Nhan, bị Tây Hạ bịa đặt như vậy, cũng khó thoát thân rồi.

Đây cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt là thuộc hạ của hấn đã lén lút để lộ hành động của bọn họ cho Tây Hạ, kể từ đó, Thủy Linh Ương ép buộc hấn nói Khiết Nhĩ Lạc Đan đầu nhập vào địch quốc, không may Tướng quân chỉ có thể làm người chịu tội thay.

"Xem nơi này." Thủy Linh Ương chỉ trên chỗ ranh giới dãy núi Ca Thác, nói: "Dựa theo tin tức của Khiết Nhĩ Lạc Đan xem ra, Bắc Đột

chuẩn bị dọc theo Lê Hà lén lút đi xuống hoạt động ở Hạ Du, bao vây trọn quân ta từ phía sau, đến lúc đó đại quân Đông Nhan tiến công theo chính diện, muốn bao vây ta đến mức khốn cảnh trước mặt và sau lưng đều có địch, trận chiến cuối cùng, nói vậy là bọn họ muốn liều chết một trận rồi."

Diêu Tuấn Ngạn cả kinh, hỏi: "Làm sao đây?"

"Phân tán binh lực ra, đây là kế sách tốt nhất tự bảo vệ mình, bằng không chỉ có thể làm một con thú bị vây trong lồng." Thủy Linh Ương nói xong, ngón tay dọc theo dãy núi Ca Thác, nói: "Phân ra hai vạn đại quân đóng quân ở vùng Ngọc Lâm Sơn, nơi đó dễ thủ khó công, mặc khác điều ba vạn đại quân đóng quân ở Lê Hà vùng trung du, nếu chống đỡ không được thì vẫn có thể thuận lợi bỏ chạy được, nơi này, cũng là vùng đất xanh biếc, mặt khác đóng bốn vạn đại quân ở bốn phía, nếu kẻ thù bên ngoài như Bắc Đột và Đông Nhan xâm nhập biên giới, chúng ta phải có thừa lực chống đỡ mới được."

"Nhưng cứ như vậy, chẳng phải chúng ta sẽ rất bị động sao?"
Diêu Tuấn Ngạn nói.

"So với toàn quân bị diệt thì tốt hơn rồi." Thủy Linh Ương nói xong, thở dài một hơi, sau đó liếc nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, thu hồi bản đồ, đề thấp giọng nói: "Lời mới vừa rồi là trầm nói cho người bên ngoài nghe, hiện tại nghe kỹ, toàn bộ binh lực tập trung ở trung du."

"Vì, vì sao?" Hai vị Tướng quân đã hoàn toàn mê mang rồi.

Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Hiện giờ Bắc Đột có thể điều khiển không đầy bảy vạn người, nếu mặt thám kia giả bộ để lộ tin

tức mà ban nãy ta giả vờ để lộ cho Bắc Đột, còn có thể phân tán binh lực của bọn họ ra, bên ta tổng cộng chín vạn người, bọn học lén lút vào hạ du, thì ta cũng mai phục ở gần trung du là được rồi, tùy thời giết bọn hấn trở tay không kịp, đến lúc thời gian Đông Nhan tiến về hướng tây, ta nghĩ biện pháp dẫn binh lực của bọn hấn tới vùng núi dốc,, sau đó chúng ta lại tấn công từ phía khác khác, trận quyết chiến đến cùng

còn chưa có phần thắng, huống chi bọn họ chiến đấu ở sườn dốc."

"Không biết hoàng thượng có chiến lược cụ thể chưa?" Tào Thủ Tĩnh hỏi.

"Chờ Bắc Đột thủ thắng sau đó sẽ nói cho các người tình hình cụ thể." Thủy Linh Ương nói xong, vươn tay sờ bụng Lâm Tĩnh Dao, không thể không nghe thấy mấy tiếng thở dài một hơi.

Ngày kế, Thủy Linh Ương mặc một thân quân trang ánh vàng rực rỡ, tất cả trên mặt giả bộ mang theo một chút bề ngễ ngạo mạn.

"Một trận chiến cuối cùng, thành bại hay không chỉ có một lần này, trăm phải tự thân ra chiến trận." Trước khi đi, Thủy Linh Ương ôm lấy Lâm Tĩnh Dao nói như thế.

"Ừh, đi đường cẩn thận." Lâm Tĩnh Dao tươi cười nhàn nhạt, giống như giữa vợ chồng bình thường tạm xa nhau, vẫn chưa biểu hiện lo lắng quá đáng, ngược lại chọc Thủy Linh Ương có chút không vui, chỉ cảm thấy bản thân giống như không được coi trọng vậy.

Sắc mặt Lạc Nhan Tịch có chút trầm trọng, tiến lên vài bước, nói: "Bảo bối, phụ hoàng con hẳn không bày tỏ thái độ, nhưng là ta biết trong lòng hẳn đối với con rất là thấp thỏm, tóm lại, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, bảo mệnh quan trọng hơn, đánh không lại bỏ chạy, cùng lắm thì cùng ta trở về Đào Nguyên Hương ẩn cư là được."

"Mẫu hậu Và Dao nhi đúng là anh hùng cùng chung kẻ sách, đánh không lại thì bỏ chạy, ha ha, con nhớ kỹ." Thủy Linh Ương nói xong, cho Lâm Tĩnh Dao một nụ hôn dài triền miên trước mặt mọi người, sau đó xoay người lên ngựa, thẳng hướng tiền tuyến mà đi.

Ước chừng Thủy Linh Ương đi xa, Lâm Tĩnh Dao vội vàng mặc khôi giáp cồng kềnh vào, không để ý sự ngăn cản của mọi người, mang theo vài tên thị vệ, lén lút theo đuôi phía sau của Thủy Linh Ương.

Nếu đã là một trận chiến quyết định, làm sao bản thân có thể yên tâm trong cung chứ, hướng chi, tuy chiến lược lần này là do Thủy Linh Ương đặt ra, nhưng cuối cùng có cứu vãn được chút gì không lại phải xem bản thân rồi.

Lý Dung biết việc này không phải là nhỏ, hai người quan trọng nhất với mình đều xông ra tiền tuyến, nàng tất nhiên là đứng ngồi không yên, vì thế một đường đuổi theo Lâm Tĩnh Dao, cười cười, nói: "Ta cùng với người đã từng uống chung trà uống qua rượu, ngâm qua thơ làm đối đáp, chuyện Phong Nguyệt đều đã làm, hôm nay dù thế nào cũng phải sống vai cùng người đánh trận một phen, cũng không uống quen biết với người một thời gian."

Nhìn nhau cười, Lâm Tĩnh Dao biết tính tình Lý Dung, nhìn giống như nhấn nhục chịu đựng, thực ra vô cùng quật cường, vì thế cũng

không có khuyên nàng trở về, chỉ nói: "Như thế cũng tốt, đường dài đằng đẵng, đúng lúc ta thiếu một người bạn."

Thời điểm một đường xóc nảy đi đến dãy núi Ca Thác, tam quốc đều bước vào chuẩn bị chiến tranh, tùy thời chuẩn bị phát động tấn công.

Lâm Tĩnh Dao sợ Thủy Linh Ương phát hiện tung tích của mình, lén lúc ẩn nấp ở phụ cận Trung Du, xung quanh toàn là nước, lửa trại cũng không dám đốt lên, chỉ lấy lương khô mang bên mình ăn xuống dạ dày.

"Từ đây đi đến biên giới Bắc Đột có con đường đi khác đúng không?" Lâm Tĩnh Dao xé một miếng thịt bò khô, xoay người hỏi người thị vệ đi theo bên cạnh.

"Thưa nương nương, địa hình nơi này phức tạp, đường núi khó đi, lúc trước muốn vượt biên từ nơi này hơn phân nửa là trèo đèo lội suối, nhưng tiểu nhân biết có một con đường nhỏ, dãy núi nơi đó xuất hiện một vết nứt, có thể nghiêng thân mình trực tiếp đi qua, thuận lợi đến Bắc Đột, một thời gian trước rất nhiều con khỉ ở Bắc Đột chính là từ đó đi qua Tây Hạ ta, nhưng cư dân biên cảnh phía đối diện thì có chút phiền toái." Một người trả lời.

"Tốt lắm, bọn Diêu Tướng quân xuất phát trước chúng ta vài bước, mật thám lần này xen lẫn ở trong đó cũng nên có hành động rồi, đi, đi tới chỗ đó chờ tôn tử (cháu trai)." Lâm Tĩnh Dao nói xong, thị vệ chạy đến chỗ kẻ hờ chỉ có thể chứa một người ngồi đó ôm cây đợi thỏ.

Trăng xuống quạ kêu, đã vào đêm.

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy buồn ngủ, chợt nghe trong kẽ hở truyền ra một giọng nói, vội vã xốc lại tinh thần mười hai vạn quân, giờ gậy gõ trong tay, đợi người nọ đến, gõ xuống một gậy, chỉ nghe một tiếng hét thảm, sau đó thấy một nam nhân ăn mặc như binh lính Tây Hạ ôm đầu quỳ gối trên đất.

Lâm Tĩnh Dao tiến lên cho hắn một cước, sau đó cố ý giẫm lên ngực của hắn, lạnh giọng hỏi: "Như thế nào, đã báo bố trí của ta cho Bắc Đột biết rồi phải không?"

Người nọ thấy ánh trăng chiếu rõ người tới, giật mình một cái, cẩn thận hỏi: "Nương nương, ngài làm sao có thể ở trong này chứ?"

"Ta nói ta ra ngoài hóng gió người tin sao?" Lâm Tĩnh Dao cười cười, trên chân thêm vài phần khí lực, hỏi: "Như thế nào, thư truyền đến rồi hả?"

"Tiểu nhân không biết nương nương có ý gì." ánh mắt của nam nhân thay đổi, kiên trì nói.

"Phải không?" Lâm Tĩnh Dao cười cười, từ trong lồng ngực lấy ra chiếc khăn nhét vào miệng tên mật thám, tiếp đó vỗ vỗ mặt hắn, nói: "Không muốn nói đừng nói, bản cung không miễn cưỡng người." Nói xong, vẫy vẫy tay với vài tên thị vệ hai bên, nói: "Bản cung cho phép đánh chết, đánh cho mẹ hắn nhận không ra mới thôi".

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 65: Ta Biết Người

"Vâng——" Mấy người nghe cười một tiếng, nhao nhao xoa tay, ra về lưu manh.

"Hu hu. . . . ." Nam nhân bị đè tay chân nằm trên mặt đất, trong lúc nhất thời không thể hoạt động được, chỉ thấy một nam nhân vung nắm đấm đánh về phía mũi của mình, sau đó nắm đấm không sơ suất qua loa rơi như mưa hạ xuống khắp bộ vị trên người, ngay cả mệnh căn của mình cũng trúng vài cái. Hắn kêu la thảm thiết, sợ cổ họng làm chấn động chim chóc vùng núi.

Lâm Tĩnh Dao điển hình là người đứng đầu thổ phỉ, vẻ mặt thoải mái nhìn cảnh nam nhân chịu ngược, sau một lúc lâu nói: "Muốn thoát thác toàn bộ thì nháy mắt với bản cung ba cái. Nếu người muốn làm liệt sĩ, bản cung cũng không phải không thể cho người một khối bia mộ dựng thẳng, viết lên 'Mộ của người có tội với Tây Hạ', đương nhiên, người nhà của người là vô tội, bản cung sẽ không làm khó bọn họ, nhiều nhất chính là nam nhân bắt làm tráng đinh, nữ nhân sung quân doanh trại thưởng ba quân."

Nam nhân kia lúc đầu liều chết chống cự, vừa nghe nàng lấy người nhà uy hiếp chính mình, sắc mặt thay đổi, "Hu hu" lớn tiếng hơn nữa.

"Nhìn độ tuổi của người, lập gia đình rồi chứ, không biết tiểu nương tử của người ngày thường có phải không bộ dáng xinh đẹp

động lòng người không nhĩ." Lâm Tĩnh Dao cười u ám, bản thân tiếp tục tấn công tâm lý.

Ánh mắt nam nhân thay đổi mấy lần, người này là mẫu nghi thiên hạ làm sao mà thô bỉ không chịu nổi, chiêu xấu xa gì cũng dùng hết vậy. Cuối cùng chỉ có thể là thỏa hiệp, liều mạng trừng mắt nhìn.

Lâm Tĩnh Dao sai người buông hấn ra, tiếp theo ngồi xổm trước mặt hấn, nói: "Yên tâm, chỉ cần người nói cho bản cung ai là độc thủ phía sau màn, bản cung tuyệt đối không làm khó dễ người cùng người nhà của người. Tây Hạ bị tiết lộ quân tình vô số lần, nếu không phải là người hoàng thượng cực kì tín nhiệm, người cũng không có khả năng dễ dàng chiếm được tin tức nhỏ, có thể liên tiếp hại Tây Hạ gặp nạn."

"Nương nương, tiểu nhân cũng là nóng lòng cầu thành (thành tựu), phía trên nói cho tiểu nhân, nếu cuối cùng Nhan Quốc có thể thống nhất thiên hạ, tiểu nhân có thể được làm tham tướng, tiểu nhân xuất thân hèn mọn, muốn đánh cuộc thử một lần, cố gắng đem sự nghiệp thành công thôi, là tiểu nhân hồ đồ, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần." Mật thám nói xong, muốn đứng dậy dập đầu lại phát hiện toàn thân đau nhức kịch liệt, đầu bị đánh sưng thành đầu heo tràn đầy chột dạ nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao.

"Ta chỉ hỏi người là ai bày người mưu kế làm như vậy ." Lâm Tĩnh Dao hỏi.

"Là, là, là ——" nam nhân do dự nửa ngày, chợt thấy Lâm Tĩnh Dao bỗng chốc giẫm lên vai của mình, sau đó bất ngờ một tiếng thét chói tai, nói: "Là Tuyết phi nương nương, là nàng muốn tiểu nhân làm như vậy ."

"Mộ Dung Tuyết?" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, nữ nhân này thân là thê tử của Thủy Linh Ương, làm sao có thể thông đồng với kẻ thù bên ngoài, muốn bức bách nam nhân của chính mình chứ.

"Là nàng, Tuyết chủ tử từ chỗ hoàng thượng dò xét không ít tình báo, sau đó viết thành thư, muốn ta đưa đến giao cho Ngọc Linh Viễn hoặc là trong tay khả hãn Thiên Mệnh, nàng nói tiểu nhân chỉ cần giúp Đông Nhan lấy được thắng lợi cuối cùng, nàng sẽ bảo Ngọc Linh Viễn thăng quan tiến tước cho tiểu nhân." Nam nhân nói, nỗ lực xê dịch thân mình, muốn đào thoát dưới chân của Lâm Tĩnh Dao.

Lâm Tĩnh Dao thu chân về, nhưng nhớ tới một màn hai người Mộ Dung Tuyết cùng Ngọc Linh Viễn mất đi mày lại, hừ, tình cảm cũ cháy trở lại sao, ngược lại Thủy Linh Ương bị chụp cái nón xanh cực lớn lên đầu (cắm sừng)!

Mật thám thấy vẻ mặt của Lâm Tĩnh Dao âm tình bất định, cẩn thận nói: "Nương nương, tiểu nhân đã nhận tội với Ngài, Người đã nói sẽ không khó xử tiểu nhân."

"Ừh, ta không làm khó dễ ngươi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, liếc mắt nhìn người thị vệ bên cạnh một cái, nói: "Cho hãn thống khoái đi."

"Xoẹt ——" thị vệ vung kiếm cắt ngang cổ của hãn, nam nhân đáng thương đến cơ hội thét chói tai đều không có liền tắt thở mà chết.

Trong bụng Lý Dung có chút không khỏe, xoay mặt đi đi, nói: "Người này mà ngươi cũng hạ thủ được."

Lâm Tĩnh Dao vỗ vỗ nàng bờ vai, nói: " rất nhiều trận chiến của Tây Hạ ta thất bại thảm hại cũng bởi vì do chó săn này, hy sinh nhiều huynh đệ như vậy, muốn ta không giết hấn sợ sẽ không có cách gì an ủi linh hồn trên trời của những người vô tội đã chết đó."

Lý Dung trầm ngâm một chút, chỉ thở dài một hơi, nói: "Bây giờ chỉ mong chiến loạn trong thời gian dài kết thúc, không cần lại tiếp tục vũ khí thật là tốt."

"Nhất định, ta nhất định sẽ làm cho toàn bộ cực khổ kết thúc." Lâm Tĩnh Dao nói xong, dứt khoát ngồi lên một chỗ trơn bóng trên tảng đá, nói: "Phỏng chừng ngày mai nên phát động chiến tranh rồi, cuộc chiến này, bên ta tất thắng."

Hoàng hôn ngày thứ hai, quả nhiên Bắc Đột phân tán một phần nhỏ binh lực đi đến núi Ngọc Lâm, còn lại không đủ năm vạn binh lực chống lại chín vạn đại quân Tây Hạ, rõ ràng chính là lấy trứng chọi đá, thời gian chém giết từ mặt trời lặn tiến hành đến trăng treo trên cao, bởi vì Bắc Đột nửa đường bị tập kích, cho nên cực diện luôn luôn bị động bị vây đánh, cuối cùng có vài Tướng quân bị bắt, đám người còn lại bị Thủy Linh Ương hạ lệnh tàn sát hầu như không còn.

Đợi đến khi mặt trời mới mọc lên, trong núi như được tắm máu vậy, bốc lên mùi tanh dính.

Thi thể chồng chất lên nhau nằm trên mặt đất, có hán tử Bắc Đột, cũng có tráng niên Tây Hạ.

Xong chuyện Thủy Linh Ương ném kiếm trong tay xuống, hướng tới phương hướng thi thể chồng chất mà quỳ xuống thật sâu, "Trẫm

nhất định lấy được thắng lợi cuối cùng để an ủi linh hồn trên trời của các người, ngủ yên đi."

Mấy vạn người còn sống thấy hoàng thượng làm đại lễ này, đều quý xuống, huynh đệ vào sinh ra tử đi đến cuối cùng, nhưng vẫn đổi lấy Âm Dương xa cách nhau.

Đám nam tử ném đủ mùi đời giờ đây trên mặt là vẻ ôn nhu.

"Dự tính Đông Nhan có bảy vạn đại quân, Bắc Đột truyền tới còn có hai vạn đại quân ở núi Ngọc Lâm, cộng lại là chín vạn, trận chiến này bên ta tổn hại ba vạn người, còn có sáu vạn người, tình thế không thể lạc quan hơn, hoàng thượng." Diêu Tuấn Ngạn kể vào tai của Thủy Linh Ương nói.

"Trẫm cần phải tự mình dẫn người Đông Nhan tới đoạn gần dốc núi, các người ở chung quanh mai phục được rồi, chờ thời cơ xuất hiện liền giết, đại quân Đông Nhan một mặt đối diện dốc núi, tuy nhân số nhiều hơn một chút, nhưng tình thế trên còn ác liệt hơn so với chúng ta rất nhiều." Thủy Linh Ương nói.

"Nhưng hoàng thượng phải làm sao mới có thể dẫn người Đông Nhan đến bên cạnh vách núi đen chứ?" Diêu Tuấn Ngạn hỏi.

"Ngọc Linh Viễn vô cùng tự phụ, trẫm chỉ cần biểu hiện yếu thế một chút, khẳng định hắn sẽ nắm lấy cơ hội này đem trẫm dẫm nát dưới chân, cho nên, lấy trẫm làm mồi câu không thể nào tốt hơn."

"Nhưng hoàng thượng một khi đi tới vách núi đen, muốn thoát ra sẽ rất khó, xin hoàng thượng nghĩ lại, lần này quả thật lấy thân mạo hiểm rồi."

"Trẫm sẽ tìm được thời cơ chu toàn, vấn đề là, hai vạn dư binh Bắc Đột làm trẫm cực kỳ không yên lòng, nếu xuất hiện không phải lúc, bên ta ngược lại thành trước sau lưng đều có địch." Thủy Linh Ương đang nói, chợt thấy người xung quanh có vẻ mặt khác nhau nhìn về phía sau mình, trong đội ngũ xuất hiện tiếng động ồn ào.

Còn không chờ Thủy Linh Ương xoay lại, liền nghe người tới nói: "Ta phụ trách ngăn chặn hai vạn dư binh Bắc đột, nhân tiện giúp người dẫn người Đông Nhan tới chỗ gần vách núi đen."

"Tĩnh Dao?" Trên mặt Thủy Linh Ương vui vẻ, nhìn theo hướng người mặc áo giáp, nhìn mặt nữ nhân hăng hái lập tức sắc mặt thay đổi, đen mặt nói: "Ai cho phép người rời cung một mình, ai cho phép người có thai còn lên chiến trường một chỗ hả!"

Lâm Tĩnh Dao ngược ngùng ngừng cười, nói: "Hoàng thượng, tuy rằng Ngọc Linh Viễn tự phụ, nhưng bên người hấn có một quân sư rất hiểu biết, dụng tâm của người thật sự dễ dàng bị quân sư này nhìn ra, Ngọc Linh Viễn nghe hấn chỉ huy, chưa chắc có thể đuổi theo người đến đoạn dốc núi này đâu."

Thủy Linh Ương nheo ánh mắt hẹp dài lại, hỏi: "Người có chủ ý gì?"

"So với thao túng Ngọc Linh Viễn, không bằng thao túng Tề Thiên Trì, lý do của người không đủ thuyết phục hấn xuất binh truy kích, vậy ta nên sửa lại toàn bộ đi."

"Người muốn làm cái gì?"

"Tiền đặt cược." Lâm Tĩnh Dao cười khế.

Cái lão hòa thượng kia từng tính toán số mạng của mình, nói cuộc đời mình trừ bỏ hoàng thượng, còn có thể tin được hai nam nhân khác, không phải hoàng thân quốc thích cũng là rường cột nước nhà, nếu miễn cưỡng trong nói lời, trừ bỏ Thủy Nguyệt Ngân, đại khái chính là Tề Thiên Trì rồi.

Cái tên nam nhân có thể cùng mình như nước với lửa, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không thương hại bản thân, bởi vì phần tình cảm mềm yếu chính là vết thương trí mệnh lớn nhất của hắn.

Màn đêm buông xuống, Diêu Tuấn Ngạn dẫn mọi người lần mò mai phục gần vách núi đen, còn lại Tào Thủ Tĩnh dẫn theo mấy ngàn người đóng giữ ở giữa sông, chờ đợi lúc Ngọc Linh Viễn trải qua trận đánh này, có thể dẫn hắn vào lồng.

"Tĩnh Dao, người có việc giấu diếm ta." Thủy Linh Ương nhặt một cây củi ném vào trong đồng lửa, nhẹ giọng nói.

Lâm Tĩnh Dao và Lý Dung ngồi cùng một chỗ dựa sát vào nhau, bắt đầu bắt tay vào làm thịt nướng, nói: "Dù sao ta sẽ không làm hại người là được."

"Trẫm không hề giữ lại gì ở trước mặt người, người đối với trẫm lại không chịu thẳng thắn thành khẩn với nhau, điều này làm cho trẫm có chút nhiều ít không thoải mái." Thủy Linh Ương nói xong, vươn tay đoạt lấy miếng thịt thỏ Lâm Tĩnh Dao vừa mới nướng xong, đặt ở trước mũi người một chút, nói: "Tay nghề không tồi, độ lửa vừa vặn."

Lâm Tĩnh Dao bắt đắc dĩ, lại cầm lấy một con thỏ đã lột da ở trong tay nam nhân kia, tiếp tục đặt ở trên lửa trại lật nướng, thán

nhiên nói: "Chờ chiến tranh kết thúc, ta sẽ nói tất cả cho người, bao gồm ta từ đâu tới đây, thân thể chân chính của ta."

"Kỳ thực trầm đoán người là muốn bảo hộ cái tên nam nhân Tề Thiên Trì kia, ha ha, trầm tra lai lịch của hần, quê nội Đại Lý, tự xưng không quen, năm đó người vào cung, hần thành Tể Tướng Đông Nhan, càng nghĩ, hai người các người có lẽ sớm đã mưu tính trước." Thủy Linh Ương nói xong, nhận thấy sắc mặt khác thường của Lâm Tĩnh Dao, liền chuyển hướng đề tài, nói: "Trầm đoán chừng người cũng không phải người trên đời này, trước kia mẫu hậu ta cũng nói với phụ hoàng bà đến từ thế giới kia, đó là cái địa phương văn minh, không có áp bách, không có tôn ti, không có hoàng quyền. Mọi người không cần bởi vì làm ra thơ châm biếm mà sợ hãi bị bắt, bởi vì mỗi người đều có ngôn luận của bản thân. Bọn họ thống nhất thu nhập từ thuế, có nhiều chỗ lao động phong phú. Quan hệ Nước cùng Nước rất ít xảy ra xung đột, so với xâm lược và chiếm đoạt, bọn họ càng khát vọng hòa bình. Thật tốt, nếu trầm có thể thấy thế giới của các người một lần thì tốt rồi."

"Không thấy được thì tự mình sáng tạo một cái." Lâm Tĩnh Dao trả lời rõ ràng.

"Nói cũng đúng." Thủy Linh Ương cười cười, liếc mắt nhìn sắc mặt trầm ổn của Lâm Tĩnh Dao thật sâu một cái, nếu không có Lý Dung ở đây gây trở ngại, hần tuyệt đối sẽ bế nàng hôn thật sâu .

Kỳ thực, mẫu hậu còn nói qua, trong thế giới kia của bà hoàn toàn là chế độ một vợ một chồng, khiến cho một người nữ tử như vậy đành phải ở hậu cung, chia xẻ một nam nhân cùng rất nhiều nữ nhân, thật là ủy khuất nàng rồi.

Chờ tất cả kết thúc, hấn nên phân phát toàn bộ nữ nhân trong cung, dù sao những nữ nhân chưa hầu hạ hấn bao giờ cũng nên có tư cách theo đuổi hạnh phúc, thay gì chết già ở trong cung, tìm một nam nhân tái giá cũng không phải là chuyện xấu.

Buồn cười là bản thân từ trước luôn nhìn trước ngó sau, ý đồ lợi dụng nữ nhân đáng thương đó tới giúp mình củng cố hoàng quyền. Hiện thời, hấn sớm không phải một hoàng đế thân đơn lực mỏng, yếu đuối mặc cho người khi dễ, cũng nên dựa theo công việc mà chính mình yêu thích rồi.

Ánh mắt không tự giác nhìn về phía bụng của Lâm Tĩnh Dao, chỉ thấy khoe miệng Hoàng đế ngạo mạn vẽ ra một ý tươi cười thỏa mãn. Gửi thanks

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cầm
dtv-ebook.com

Chương 66

Ngày thứ hai, binh sĩ mai phục ở phía trước báo lại, nói người Nhan quốc đang xuôi theo hướng hạ du đến.

Lâm Tĩnh Dao mấp máy miệng, nói với Lý Dung: "Đợi lát nữa đại quân vừa tới, người liền theo hoàng thượng đến phía vách đá đi, ta cùng với nhóm người còn lại sẽ tiến về phía Ngọc Lâm sơn."

"Không được, ta muốn đi theo người." Lý Dung hồi đáp dứt khoát.

"Nghe nói hai vị vương tử Bắc Đột cũng đi hướng Ngọc Lâm sơn, ta mơ hồ cũng có chút giao tình với bọn họ nên chắc chắn họ sẽ không quá làm khó tanhương người lại không giống, đó là một dân tộc dã man, lúc trước khi bọn họ xâm lược nước ta đã nhiều lần lấy nữ nhân nước ta để tiết dục, người đừng có nói gì nữa. Hoàng thượng sẽ bảo hộ người chu toàn, chúng ta phải nghênh chiến ở Ngọc Lâm sơn làm một trận chiến cuối cùng."

Lý Dung nghe vậy cũng không tiếp tục kì kèo nữa, chỉ là nắm nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Nếu không được liền lập tức bỏ chạy, không cần để bản thân rơi vào trong nguy hiểm."

"Ừ." Lâm Tĩnh Dao đáp ứng khóe miệng co giật một chút, cái chuyện lâm trận bỏ trốn này không phải là việc mà bọn cô nhân cực kì xem thường sao nhưng từ khi nào cái bọn xác ướp này lại có tư tưởng tiến bộ như vậy đây.

Thủy Linh Ương thở dài một cái, nói: "Trẫm lấy sáu vạn người địch Đông Nhan bảy vạn đại quân cũng nắm chắc phần thắng, coi như người Bắc Đột có tiếp ứng ở phía trước đi cho nữa thì cũng không nhất định sẽ thua, nàng ngàn vạn lần đừng quá cậy mạnh, nếu không cản được thì cứ để bọn họ qua cũng không sao."

"Biết." Lâm Tĩnh Dao nhếch miệng mà cười cười, nhìn về phía hai ngàn người của Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng liền làm phiên chư vị rồi, mong mọi người hay chu toàn cho hần dùm ta."

"Chúng ta tất sẽ không làm nhục sứ mạng." Mọi người cùng nhau nói.

Như thế, khi người của Đông Nhan đang một đường chạy tới thì Lâm Tĩnh Dao đột nhiên rút ra một thanh dao găm từ trong giày, sau đó liền hung hăng cứa lên trên đùi của mình một cái, chỉ thấy máu chảy như nước khiến Thủy Linh Ương cùng Lý Dung đều kinh sợ không nhẹ.

"Nàng cái này là muốn làm cái gì?" Thủy Linh Ương đoạt lấy chủ thủ trong tay Lâm Tĩnh Dao ném xuống đất, sau đó tay vội chân loạn giúp nàng băng bó vết thương.

"Đừng đụng ta, nếu không đem tiết mục sanh non diễn thật tốt như vậy làm sao có thể khiến Tề Thiên Trì bị lừa." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cắn răng đứng lên, sau đó đối với những người bên cạnh cho một ánh mắt. Chỉ thấy những người kia nghiêm chỉnh như đã được huấn luyện đau đớn kêu: "Nương nương a ——"

Lâm Tĩnh Dao bị một tiếng kêu gào như người chịu tang này làm bị thương không nhẹ, ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: "Lão nương còn chưa có chết đấy."

Vì vậy, mọi người lại thay đổi lời kịch, đồng loạt quỳ gối trên mặt đất, nói với Thủy Linh Ương: "Hoàng thượng, xin nén bi thương."

Mẹ kiếp, hắn cũng chưa có tang thê nha.

Lâm Tĩnh Dao cười khan một tiếng, nhìn đại quân Đông Nhan càng ngày càng gần, người nam tử đang bên cạnh Ngọc Linh Viễn mặc một thân áo xanh mộc mạc, đầu đội đầu lâu che mặt, nhưng chỉ cần nhìn thân hình thon dài này cũng không hề khó đoán đây là ai.

"Đỡ ta lên ngựa, cố gắng diễn cảnh tình cảm cho tốt." Lâm Đại Đạo Diễn nhỏ giọng phân phó, được Thủy Linh Ương đỡ bò lên lưng ngựa, sau đó đưa tay che bụng, sắc mặt chột tái nhợt nói: "Hoàng thượng, người có thể tha cho người nam nhân đầu đội đầu lâu được không?"

Thủy Linh Ương liếc mắt nhìn nam tử khoảng cách càng ngày càng đến gần kia, gật đầu nói: "Tốt, trăm sẽ tha cho hắn không chết."

Dứt lời, đỡ Lý Dung lên ngựa, sau đó lật người nhảy lên, vòng chắc hông của Lý Dung, nói: "Trận chiến này cũng nên kết thúc rồi, chúng ta tùy cơ hành sự thôi. Diêu Tuấn Ngạn, chăm sóc tốt hoàng hậu."

Dứt lời, nhìn thật sâu Lâm Tĩnh Dao một cái, sau đó giơ roi đi.

Máu tươi phía dưới của Lâm Tĩnh Dao càng chảy càng nhiều, làm ướt đầm khối áo giáp bên ngoài trông cực kỳ chói mắt.

Nàng cẩn thận nằm ở trên lưng ngựa, cắn răng, nói: "Chúng ta đi dọc theo đường này hướng về phía hạp cốc Ngọc Lâm sơn."

Thấy hai đạo nhân mã đi ngược lại nhau, Ngọc Linh Viễn nắm chặt dây cương, neho mắt lại liếc mắt nhìn những thi thể trên đất, suy nghĩ một chút, nói: "Đây là muốn phân tán lực chú ý của chúng ta ư, Thủy Linh Ương là trốn theo hướng sườn đồi, đây rõ ràng là cho mình đường lui, chỉ có vậy à thôi, đi, đuổi theo hoàng hậu Tây Hạ! Hôm nay nàng dễ non, tất nhiên chạy không nhanh . Đều nói Thủy Linh Ương yêu giang sơn hơn yêu mỹ nhân, có nàng làm con tin thì chuyện bức bách Thủy Linh Ương nộp khí giới đầu hàng không thể không có khả năng."

Tề Thiên Trì nhìn bóng dáng nhịn đau của Lâm Tĩnh Dao , trong lòng trầm xuống, nếu đoạn đường này tiếp tục đuổi sát theo,sợ là thương thế của nàng sẽ càng nặng thêm, nàng vừa có thai, tại sao lại tùy tiện xuất hiện trên chiến trường này?

Vì người nam nhân kia, nàng đây là chuẩn bị làm một bước cuối cùng sao?

Quả đấm đột nhiên buộc chặt, Tề Thiên Trì ngăn cản Ngọc Linh Viễn, nói: "Hoàng thượng, thần cho là trước nên truy kích Thủy Linh Ương cho thỏa đáng."

"Vì sao?" Ngọc Linh Viễn nhíu nhíu cặp mày xinh đẹp.

"Có câu nói là bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần Thủy Linh Ương lọt lưới, đám tàn đảng của Tây Hạ sẽ như quần Long không đầu, tất nhiên sẽ không tùy tiện xuất binh, hơn nữa, Ngọc Lâm sơn còn có hai vạn binh lính của Bắc Đột, Lâm Tĩnh Dao dám tùy tiện xông qua, sợ là bên kia đã xảy ra biến cố gì, e rằng đã sớm có binh sĩ Tây Hạ mai phục ở nơi đó chờ chúng ta vào bẫy." Tề Thiên Trì cố gắng tổ chức ngôn ngữ, hẳn thật sự là bị hành động này của Lâm Tĩnh Dao ảnh hưởng đến sự phán đoán của hắn, nhưng là trước

mất so với chiến thắng thì hẳn càng lo lắng hơn cho thân thể của Lâm Tĩnh Dao.

Nữ nhân kia lại đang ép mình, nói không chừng đây cũng là mưu kế của nàng đấy. Ha ha, nàng so với mình càng thêm lợi hại về mặt tâm kế, đây là đang muốn lợi dụng tình cảm của hẳn a.

"Tây Hạ cùng Bắc Đột đánh một trận tổn thất thảm trọng, hôm nay trong tay đại khái năm sáu vạn người, bọn họ nếu mai phục ở đỉnh núi Ngọc Lâm Sơn, phe ta còn có thể đối phó một chút, nếu là mai phục ở sườn đồi thì phe ta ngược lại sẽ lâm vào khốn cảnh." Ngọc Linh Viễn trầm ngâm nói.

"Thủy Linh Ương này nếu yêu mỹ nhân hơn giang sơn, hẳn và Lâm Tĩnh Dao mỗi người đi một ngã rõ ràng chính là muốn dẫn ra nguy hiểm dùm nàng ta, muốn bảo hộ nàng ta chu toàn, phía trước gần tới sườn đồi nếu chúng ta muốn tiếp tục tập nã hẳn thì sẽ dễ dàng hơn, coi như là có mai phục, chỉ cần trước khi những phục binh kia xuất hiện đem hẳn ** rồi, chúng ta có thể khống chế đối phương." Tề Thiên Trì tiếp tục lắng phí miệng lưỡi, cố gắng khuyên Ngọc Linh Viễn buông tha việc đuổi bắt đối với Lâm Tĩnh Dao.

Trong lòng Ngọc Linh Viễn đối với Lâm Tĩnh Dao vốn là cũng có chút không đành lòng, trầm ngâm một chút, nói: "Tề ái khanh nói có lý, nếu là như thế vậy thì chúng ta mau đuổi theo Thủy Linh Ương, chớ tiếp tục trì hoãn nữa."

Đại quân trùng trùng điệp điệp đuổi theo phía sườn đồi, Tề Thiên Trì thả chậm lại tốc độ, nhảy xuống lưng ngựa, từ trên mặt đất nhặt lên một thanh chủ thủ khảm ngọc dính máu, ở trên chiến trường, sẽ không có người cầm vũ khí như thế này để tác chiến đi, hơn nữa

nhìn sự tinh mỹ của nó là có thể đoán được nó xuất thân từ trong Hoàng thất.

Ha ha, Tĩnh Dao, người quả thật lại đang tính toán tình cảm mà ta đối với người a.

Người nếu đã không có chuyện gì, vậy thì tốt.

Ngẩng đầu liếc nhìn đại quân đã đi xa, hần cười khổ một cái, đến cuối cùng, ai thắng ai thua, tóm lại Đại Lý cũng không thể phục hưng được nữa, Dao nhi công chúa của hần cũng không thể trở về bên cạnh mình được nữa rồi.

Nhất Tương Công Thành Vạn Cốt Khô, chuyện khổ dân tòn của này cũng nên sớm kết thúc một chút là tốt rồi. . . . .

Lâm Tĩnh Dao sau khi tránh khỏi tai mắt người Đông Nhan liền thở ra một hơi, đang muốn băng bó vết thương thì lại thấy cách đó không xa là hai vạn binh lính Bắc Đột, xem bộ dáng là chuẩn bị đi tăng viện cho quân Đông Nhan rồi.

Lâm Tĩnh Dao xuống ngựa, bất đắc dĩ nằm ngang ở chính giữa đường lên núi, đối với những bên người nói: "Này nhanh kêu khóc lên giống như lão nương đã chết đi, mau!"

Đám người kia vừa nghe, lại cũng hết sức phối hợp, một nhóm người lại gào lên, khóc đến mức mau triệt nội tâm, trời đất u ám, muốn chết muốn sống.

"Nương nương ——" còn có từng hồi Thiên Hồi Bách Chuyển như vậy, dư âm còn văng vẳng bên tai như một bản hòa âm

Lâm Tĩnh Dao suýt nữa liền không nhịn cười được, thầm nghĩ thật là hành hạ a, bọn khốn kiếp kia không phải là xuất thân binh lính sao, sao mà giống những diễn viên nghiệp dư quá vậy.

Chờ binh mã của đối phương đến gần liền thấy Mông Lạc dẫn đầu ngăn lại bước tiến của mọi người, ghé vào bên tai Thập Thập hỏi: "Đại ca, người xem phía trước là đã xảy ra chuyện gì? Nhìn trang phục của đoàn đội này, giống như là binh sĩ Tây Hạ."

"Đại nhân vật nào chết rồi." Thập Thập nói xong, nhíu nhíu mày nói: "Giống như là hoàng hậu của bọn họ chết rồi."

"Hoàng hậu?" Mông Lạc ngăn ra, chợt tung người xuống ngựa, chạy tới.

"Trở lại cho ta!" Thập Thập cực kỳ tức giận hô một tiếng, lại nhìn vị nhị đệ lỗ mãng một đường chạy tới trong đội ngũ Tây Hạ, đá lăn mấy người cản đường, nói: "Cút ngay cho Bồn vương tử."

"Đáng chết, dám phé vật này!" Thập Thập mắng một tiếng, sau đó nhìn nhị đệ vô dụng từ trên mặt đất ôm lấy một tiểu tướng mặc khôi giáp màu bạc, tay run rẩy đẩy ra những sợi tóc xốc xếch của nàng, nói: "Bồn vương tử nghĩ tới muốn sau khi công hãm Tây Hạ sẽ chiếm đoạt nữ nhân của Thủy Linh Ương, người tại sao lại, sẽ chết. . . . ."

Lâm Tĩnh Dao hí mắt, đưa tay từ vớ lấy một thanh đao bên hông của người lính gần đó, sau đó nhảy lên, gác ở trên cổ Mông Lạc, nói: "Vương tử điện hạ, đắc tội."

"Người không chết?" Thái độ của Mông Lạc cũng không phải là tức giận hoặc là sợ hãi, mà là như mất mà lại được cực kỳ vui

sương

Tên vương tử ngu ngốc này thật đúng là sự tồn tại nghịch thiên a. Trong hoàng thất khắp nơi lục đục đấu đá, người lừa ta gạt, thế nhưng lại sản xuất loại cực phẩm thể này thật không dễ dàng a.

"Cái đó, ta hình như là đang bắt người làm con tin nha." Lâm Tĩnh Dao thấy gương mặt vui vẻ của hắn liền tốt bụng nhắc nhở.

"Ta biết rõ, người chắc chắn sẽ không ra tay đối với ta ." Mông Lạc nói xong liền đưa tay sờ lên bàn tay đang nắm dao của Lâm Tĩnh Dao.

Không được, đối mặt với gương mặt như vậy nàng sẽ cảm thấy đây là tội ác .

Lâm Tĩnh Dao nhú nhú mày, đang muốn đem đại đao tiến tới gần hắn mấy phần, lại thấy cổ tay hắn chuyển một cái, tay không bỏ về phía mu bàn tay mình, lần ăn này đau khiến con dao trong tay nàng rơi xuống đất.

Biểu tình Lâm Tĩnh Dao cứng đờ, còn không đợi nàng phản ứng lại thì lại thấy Mông Lạc giống như là đánh máu gà giang hai cánh tay ôm chặt mình, nói: "Bắc Đột hao tổn binh lực chủ lực, ta có lẽ là không thể tiến công vào hoàng thành Tây Hạ rồi, thật ra thì ban đầu không chọn ta là sai lầm của người, Mông Lạc ta so với tên Thủy Linh Ương giàu có say chết trong ngực mỹ nhân tốt hơn rất nhiều."

Khóe miệng Lâm Tĩnh Dao co giật một chút, thầm nghĩ Thủy Linh Ương ở trong lòng người ngoại quốc thật đúng là tạo ra một bộ mặt cực kỳ xấu xí đấy

"Ta không làm tổn thương người, cho nên, các người nên nhanh chóng lui ra để cho chúng ta qua" Mông Lạc nói một tiếng, buông lỏng vòng tay đang ôm Lâm Tĩnh Dao ra, sau đó lui về sau hai bước, chuẩn bị trở về trong đội hình của mình.

Đáng tiếc, tiểu tử vương tử này muốn rời khỏi cũng không phải quá dễ dàng đi, một miếng thịt màu mỡ tiến vào trong hang sói như vậy mọi người làm sao sẽ thả hắt đi. Chỉ thấy Diêu Tuấn Ngạn xông lên nháy mắt với những người bên cạnh , sau đó đồng loạt xông lên, đem tiểu vương Tử đè xuống mặt đất.

"Chậc, bây giờ bắt đầu nói điều kiện thôi." Lâm Tĩnh Dao vỗ vỗ bụn đất trên người, mỉm cười nói.

ÁI KHANH, THỊ TÂM!

Tự Tự Cẩm
dtv-ebook.com

Chương 67

"Người nghĩ như thế nào?" Tháp Thát nhíu nhíu mày, có chút không vui nhìn tiểu vương Tử trên đất một cái, hận không thể vặn gãy cổ của hắn, phế vật như thế này đúng là chướng ngại vật của hắn.

"Lui binh ngoài trăm dặm, không được dính vào chiến dự của Tây Hạ cùng Đông Nhan" Lâm Tĩnh Dao nói.

"Cái này không thể nào, Bắc Đột Nhiên ta hôm nay cũng là đã đến đường cùng, nếu hôm nay không giúp đỡ một tay cho Đông Nhan, để cho Tây Hạ các người chiếm tiên phong, chúng ta lại càng không có cơ hội lật người." Tháp Thát nói.

"Hừ, là ai đạo diễn trận bi kịch này của các người, tộc Hồi ra chiến trường, đều là người ở tiền phương đánh mở trận, Đông Nhan ở sau lưng người trai cò tranh nhau, người ông đắc lợi, nếu Đông Nhan thắng, người chẳng lẽ cảm giác mình còn có đường sống ư, bọn họ nhất định sẽ thừa thắng xông lên, đem bọn người một lưới bắt hết." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Bọn họ dầu gì cũng sẽ suy nghĩ đến quan hệ giữa các nước sẽ không đến nỗi đuổi tận giết tuyệt chúng ta nhưng nếu đổi lại là các người, nhất định sẽ đem chúng ta nhấn chìm ** hầu như không còn." Tháp Thát cắn răng mà nói ra.

"Sự thông minh của người hơn nhiều so với Mông Lạc nhưng nay nó đã đi nơi nào, ngày trước thật uổng công ta đã cất nhắc người." Lâm Tĩnh Dao cười lạnh một tiếng, không để ý Mông Lạc đang đầy một bụng tức giận, tiếp tục nói: "Ngọc Linh Viễn có thể cùng các người đi đối phó nhị đệ của mình, một người không nói đến tình cảm như vậy người cư nhiên lại tin tưởng hẳn sẽ hạ thủ lưu tình với Bắc Đột Nhiên của các người sao, thật là cười chết người rồi."

Tháp Thát quả nhiên là lọt vào trong tầm mắt, chỉ nghe Lâm Tĩnh Dao lại nói: "Đông Nhan vừa bắt đầu đã có dự mưu, đại quân sư phía sau của các người chính là người Hán, ha ha, đoán chừng các người cũng bị lừa đi, hẳn tới đi đi xuất quỷ nhập thần, bởi vì hẳn thật ra là Tể Tướng Đông Nhan, một sức hai sừng là cố ý dẫn các người vào lọng mà thôi."

Lần này, không riêng gì Tháp Thát, ngay cả Mông Lạc cũng giật mình ngay tại chỗ.

"Hừ, Đông Nhan đang tính toán các người, các người cũng chỉ là đá kê chân cho Thủy Linh Ương mà thôi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, liền ngồi xuống tảng đá bên cạnh mình chờ đợi nhân mã này làm ra quyết định cuối cùng

Hôm nay tam quốc đều là thế đơn lực bạc, chỉ cần có một phương dao động, sẽ thay đổi kết cục.

Lâm Tĩnh Dao ngoài mặt thì lạnh nhạt nhưng trong lòng bàn tay đã sớm toát ra một tầng mồ hôi.

Chắc bọn người bên Thủy Linh Ương cũng đã bắt đầu giao chiến, vào giờ phút này, nhất định phải kéo nhóm người này mới

được, nếu không chỉ sợ sẽ khiến Thủy Linh Ương lâm vào bất lợi.

"Hắn đây là đang trì hoãn thời gian." Ánh mắt Thập Thất tối tăm nói một tiếng, sau đó phát phát tay, nói: "Mau lên đường, chúng ta phải hội ngộ với người của Đông Nhan."

"Ai dám!" Diêu Tuấn Ngạn nói một tiếng, cầm lợi kiếm hung hăng kề lên trên cổ của Mông Lạc.

"Hừ, người muốn giết hắn thì cứ làm, nam nhi Bắc Đột Nhiên ta tuyệt đối không sợ cái chết, huống chi, hắn là tự mình đi tìm chết ." Thập Thất nói xong, trong mắt tối tăm chợt lóe lên. Cái tên đệ đệ chướng mắt này vẫn là người mà trong mắt phụ hãn xem là người thừa kế tốt nhất , chết là tốt nhất.

Người đơn thuần như Mông Lạc dĩ nhiên là không có nhìn ra mưu kế bên trong, còn siêu cấp gia môn gạt đầu đồng ý, nói: "Đại ca cảm thấy làm như thế nào là tốt thì liền làm như vậy đi, không cần trông nom ta, người vẫn là người mà Mông Lạc kính trọng nhất, quyết định của người sẽ không sai ."

Em gái người!

Thời điểm Lâm Tĩnh Dao còn đang khổ sở không biết nên ngăn đám người này lại như thế nào chợt nghe tiếng vó ngựa truyền đến từ sau lưng, vội vàng xoay người lại nhìn, thấy nam nhân đi đầu suất binh như thần chi, một thân áo trắng không chút bụi trần ở giữa sơn cốc lay động, mái tóc dài như thác nước, nghiêng nhìn thật giống như cửu thiên Tiên Nhân, phong thái cùng thiên nhan như vậy, đám phàm phu tục tử có thể may mắn mới có thể chiêm ngưỡng dung nhan của hắn.

Đây chính là Chúa cứu thế trong truyền thuyết a!

Lâm Tĩnh Dao một nhin không được, lần đầu tiên la lớn: "Công công!"

Chỉ thấy nam tử áo trắng khuynh thiên này vì một câu thân thiết của nàng mà thân hình lung lay một cái, công công ư, từ đó sẽ khiến người ta suy nghĩ đến cái nghề nghiệp đặc biệt ở trong cung kia.

"Cha!" Lâm Tĩnh Dao lại hết sức tăng lực đổi một cái xưng hô khác, mắt nhìn thấy Ngọc Tử Hi này tựa hồ là đối với sự xưng hô cũng không hài lòng lắm, lúc này mới thu lại hạ xuống, nói: "Phụ hoàng, ngài tới tăng viện cho chúng ta."

"Trường Xuân cùng Mộ Dung ở Giang Nam tạm thời tổ chức một nhóm người tới đây, hơn phân nửa đều là bộ hạ quen biết quen biết cũ nguyện ý nghe bọn họ sai khiến. Ương nhi cùng Viễn nhi động thủ, chuyện nhà này cũng không nhọc đến người ngoài xen vào đi." Ngọc Tử Hi nói như thế, cười như không cười nhìn mặt sắc đỏ dẫn của Tháp Thát một cái.

Chuyện nhà a phải hay không! Tiên hoàng thật sự quá khí phách phải hay không!

Lâm Tĩnh Dao mang một đôi đôi mắt đắm lệ nhìn về phía nam tử như một ngọn gió khinh vân nhẹ nhàng, cho dù Ngọc Tử Hi không lên tiếng vì mình thì lập trường của hắn cũng đã rất rõ ràng rồi, cản lại binh sĩ Bắc Đột Nhiên, bảo vệ Thủy Linh Ương.

Đến cuối cùng, người đàn ông này ngược lại lại lựa chọn che chở cho người mà không có nửa điểm huyết thống với mình.

Bức lui bọn người Bắc Đột Nhiên xong, Lâm Tĩnh Dao vội vã lên ngựa, sau đó một đường hướng tới phía sườn đồi chạy tới, đến gần liền phát hiện chiến tranh vẫn còn tiếp tục, đại đội nhân mã Đông Nhan bị vây khốn ở sườn đồi bên cạnh, có thể nói là thắng bại đã phân. Còn dư lại, cũng chỉ là muốn quét sạch kẻ địch đang cố gắng vùng vẫy giãy chết mà thôi.

Trên mặt Ngọc Tử Hi có chút tiêu điều chợt thoáng qua, đời này chuyện hán đã làm tuyệt đối sẽ không hối hận, nhưng duy ở chuyện phân phối quốc thổ là phạm vào hồ đồ, lúc này mới đưa đến tình trạng huynh đệ đao kiếm giao nhau, người chết ta sống.

Hai đội nhân mã phía trước vẫn còn giao chiến, Mạnh Trường Xuân ghé vào bên tai Ngọc Tử Hi hỏi: "Như thế nào, chúng ta có muốn dính vào một chút hay không?"

"Không cần, chờ sau khi xâm chiếm Bắc Đột Nhiên, thời điểm ổn định Giang Nam các người hãy phát huy công dụng." Ngọc Tử Hi nói xong, dừng lại bước chân.

Cuộc hỗn chiến này kéo dài đến gần tới hoàng hôn mới xem như kết thúc, Ngọc Linh Viễn được mấy vị tướng sĩ còn sót lại bảo hộ ở phía sau, thân hình lão đảo muốn ngã, một chiêu vô ý sẽ rơi xuống đáy vực.

"Đại ca, người còn có điều gì muốn nói?" Thủy Linh Ương tiến lên vài bước hỏi.

"Còn có lời gì để nói, người thắng làm vua người thua làm giặc, người thắng." Ngọc Linh Viễn nói xong, cười khổ một tiếng, nói: "Ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới này Tề Tề Tướng lại ám toán trẫm, nhị đệ, thủ đoạn của người thật âm hiểm"

Thủy Linh Ương ngẩn ra, tiếp cười cười, nói: "Ta cùng vị Tể Tướng kia mới quen biết, chưa nói tới thâm giao, là chính bản thân hấn nghĩ tới ruồng bỏ ngươi."

"Như thế nào cũng được, bên cạnh của ngươi có một vị hiền thê lòng dạ thâm sâu, có một người hoàng thúc ủng hộ ngươi, mà ta thì sao, không có người nào là một lòng với ta, đến cuối cùng, ngay cả phụ hoàng cũng đứng ở phía ngươi." Ngọc Linh Viễn nói xong, nhìn về phía người nam nhân mà mình tôn sùng đang cười ngượng đứng cách đó không xa, cười khở một cái, "Cho dù ngươi là con trai cường địch của phụ hoàng, thế nhưng hấn lại lao thẳng đến bên ngươi, ngươi còn có một mẹ đẻ ở bên người che chở ngươi, mà ta thì sao, ta từ nhỏ là ở trong tâm trạng lo được lo mất mà lớn lên, cố gắng khiến phụ hoàng yêu thích, đóng vai một người chuyên cần hăng hái. Ta rõ ràng cái gì so với ngươi cũng tốt hơn, rõ ràng cái gì cũng làm hơn ngươi, nhưng ngươi lại vận dụng thủ đoạn đem Tiểu Tuyết từ bên cạnh ta cướp đi. Cái người này đời đời đều là ác mộng của ta, rõ ràng ngươi có hoàn cảnh giống như ta nhưng ngươi lại có thể cột nhả, thông dong xử sự, tại sao đến cuối cùng, người thống khổ lại là ta!"

"Nói xong rồi sao?" Thủy Linh Ương nheo lại mắt tới hỏi.

Ngọc Linh Viễn cúi đầu nở nụ cười, đột nhiên nghèo túng chỉ cực.

Thủy Linh Ương xoay người lại liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao đang chạy tới với Ngọc Tử Hi, nói: "Ta nửa đời trước là vì mình mà sống, nửa đời sau là vì nữ nhân của ta cùng với dân chúng mà sống. Nhưng ngươi lại không giống như vậy, ngươi nửa đời trước là vì phụ hoàng mà sống, nửa đời sau là ở vì muốn thắng nổi ta mà sống. Đại ca, ta thật ra thì rất đồng tình cho ngươi."

"Không tới phiên người tới nói loại lời nói này !" Ngọc Linh Viễn tức giận nói xong, thối lui đến mép múi, nói: "Người thắng tổng so với Bắc Đột Nhiên thắng tốt hơn, mau sớm lấy được sự nghiệp thống nhất thiên hạ, kết thúc trận hỗn chiến này đi, từ nay Nhan quốc liền giao cho người." Nói xong, không để ý mấy tên tướng sĩ ngăn trở, nhảy xuống vách đá.

Thân hình nhẹ nhàng của Ngọc Tử Hi thoáng một cái, chịu đựng không có tiến lên một bước. Chỉ là gương mặt luôn không biến sắc nay lại xuất hiện một tia đau lòng, tiếc hận cùng hối hận

"Ta về kinh trước, dẫn theo Nhan Tịch trở về đào nguyên hương, còn dư lại vài chuyện liền giao cho Trường Xuân giúp nhi tử của ta thu thập tàn cuộc." Ngọc Tử Hi nói xong liền kéo dây cương, nhìn sắc mặt nặng nề của Thủy Linh Ương một cái, thở dài một cái liền giục ngựa rời đi.

Hai năm sau.

Thủy Linh Ương đem Hoàng Thành dời đến Giang Nam, thời điểm trở lại cố thổ trong lòng liền ít đi vài phần thấp thỏm.

"Ai u, Nhị Điện hạ, ngài đã trở lại rồi." Một vài công công lớn tuổi trong cung chạy tới, vốn là muốn tới đây cùng với vị điện hạ đã từng bị đối xử không tốt hỏi han ân cần một phen, vừa nghĩ tới thân phận hôm nay của hần liền sửa lại miệng nói: "Hoàng thượng, trong cung này nhìn cũng không khác trước mấy đúng không?"

"Ừ, vẫn giống như trước đây thật là làm cho người ta hết sức hoài niệm." Thủy Linh Ương nói xong, sờ sờ cây cột đỡ hoét này, nói với Kính nhi đang tập tễnh bước tới sau lưng: "Bảo bối, ngày sau một nhà ba người chúng ta sẽ phải ở nơi này, a, không, là bốn

miệng." Nói xong, nhìn người đang ưỡn bụng khó khăn bước đi, nói: "Thăng quan là niềm vui, nói đi, người cùng mẫu hậu người nghĩ tới muốn có quà tặng là cái gì?"

"Tiểu mỹ nhân." Kính nhi y y nha nha nói.

"Hỗn tiểu tử, nhìn chút tiền đồ của người kìa!" Lâm Tĩnh Dao gào quát to một tiếng, đang muốn tiến lên, đột nhiên cảm thấy đau bụng vô cùng, may mà được Thủy Linh Ương nhanh chóng đỡ lấy, sau đó lại nghe tên yêu nghiệt Đế Quân này lo âu mà hỏi: "Thế nào, có phải lại muốn sinh hay không?"

"Ô ô, ta đều đã nói là muốn thực hiện kế hoạch ngựa thai rồi, chàng xem ra rất tốt, không chút nào chậm trễ cho đại kế sanh tử của mình, ai u, đoạn đường này lắc lư giống như động Thai Khí rồi!" Lâm Tĩnh Dao giận trách lại bị Thủy Linh Ương ôm ngang, sau đó vừa hướng trong tầm cung đi tới, vừa hô: "Nhanh đi truyền thái y cùng bà đỡ!"

"Hồi hoàng thượng, bởi vì cung điện để đó không dùng quá lâu, cho nên, không có, không có thái y và bà đỡ." Một tiểu thái giám run rẩy nói.

"Vậy thì đi ra ngoài cung mời mấy lang trung và bà mụ trở lại đây, mau đi đi!" Thủy Linh Ương nói xong liền đem Lâm Tĩnh Dao đặt lên trên giường, lại lệnh cho các nô tài bưng nước nóng tới, sau đó tay vội chân loạn vắt khô khăn lông lau chùi khuôn mặt cho Lâm Tĩnh Dao.

"Hoàng thượng, đây là phòng để phụ nữ sinh đẻ,, nam nhân không nên ở lại đây." Một tiểu cung nữ thử khuyên.

"Quản chi cái gì, thời điểm Kinh nhi sinh ra trăm cữn ở một bên chờ đợi đấy thôi" Thủy Linh Ương nói xong liền nắm lấy tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao nói "Không có chuyện gì, cũng không phải là lần đầu sinh con, nhất định sẽ thuận lợi."

Hồi lâu sau, một vị thầy thuốc trẻ tuổi đi tới, sau lưng đi theo hai bà mụ dân gian Từ lúc vị thầy thuốc bước vào liền có rất nhiều thiếu nữ tập trung chiêm ngưỡng phong thái của hắn, hơn nữa người nam nhân này lại nhìn có vẻ hết sức quen mắt.

"Thảo dân gặp qua hoàng thượng." Lang trung trẻ tuổi thi lễ một cái, sau đó cử chỉ ung dung đi tới bên giường, đưa tay dò mạch của Lâm Tĩnh Dao, nói: Nương nương không có gì đáng ngại, chỉ là một nhọc quá độ dẫn đến Thai Khí không yên, thật là đã muốn sinh, hai vị này là hai bà mụ dân gian có danh là - hảo thủ nghề, không có việc gì." Lang trung nói xong, nhìn ánh mắt chờ đợi của Lâm Tĩnh Dao một cái, lại nói: "Thảo dân kê cho nương nương một phương thuốc , sau khi sinh xong liền cho uống là có thể tốt lên thôi."

"Ừ, tốt." Thủy Linh Ương nói xong lại nghe Lâm Tĩnh Dao cười nhẹ một tiếng, yếu đuối hỏi: "Thế nào, ** đây là vứt bỏ nghề quan theo nghề thuốc rồi sao?"

Tề Thiên Trì bước qua một bước , nói: "Chỉ là, nghĩ tới không thể tạo phúc cho tất cả dân chúng thì có thể hành thiện ở một phương cũng tốt rồi"

"Sao không ở lại trong cung làm trong thái y viện?"

"Không, không được tự nhiên." Tề Thiên Trì nói xong, bước ra cửa điện.

Trong đình viện hoa anh đào đang nở rộ, Lâm Tĩnh Dao nhìn tầng mây ngoài kia khẽ cười cười.

Thủy Linh Ương cũng không hỏi tới chuyện của nàng, vẫn như cũ luống cuống tay chân giúp qua loa.

Sau lần đó rất nhiều năm đã qua, theo sử ** năm: Đại Hạ khai quốc Hoàng đế Thủy Linh Ương, trong lúc tại vị đã mở rộng thi cử, giảm bớt thu thuế, hoàn thiện khoa cử, cho phép cô gái vào triều làm quan, ban bố luật hôn nhân, chủ trương chế độ một vợ một chồng. Trong lúc nhất thời, Đại Hạ Quốc xuất hiện không tiền khoáng hậu phồn vinh thịnh thế, mở ra một thời đại kỷ nguyên mới.

Về sau trong các quán trà nước cũng sẽ có dân chúng nói đến vị minh quân này, chỉ là những người hồi hương nghe thấy những chuyện đã truyền đi hơn phân nửa đều là sai lầm, nhưng có một điều mọi người rất tin tưởng đó là hoàng thượng là một người bị thê quản rất nghiêm.

-END-